

Liudmila Plett

16+

*Atviras
pokalbis*

Liudmila Plett

Atviras pokalbis

Serija „Dvasinė sielovada“

Penktoji knyga

Wasser des Lebens e. V.
Kolomanstasse 32
73527 Schwäbisch Gmünd
Vokietija

Liudmila Plett

„Atviras pokalbis“

Knyga skirta krikščioniškam jaunimui

Versta iš rusų kalbos originalo
«Откровенный разговор», Людмила Плетт
Pirmas leidimas, 2017 m.

Copyright by Ludmilla Plett
Visos teisės apsaugotos ir priklauso autoriui

Vertėja: Julija Bajer
Redaktoriai: Leonas Pakalniškis, R. Jonušienė
Maketas, viršelis: Heinrich Plett
Grafinis dizainas: Tatjana Stoičeva, Svetlana Terechovič

© Šventasis Raštas cituojamas iš BIBLIJA:
Senasis Testamentas. Naujasis Testamentas.
K. Burbulio vert., VŠĮ leidykla *Ganytojas*, 1996-2022.
Cituojama gavus leidimą.

Pirmas leidimas. Tiražas 1000 vnt
2026 m.

Turinys

Apie autorę.....	4
Autorės įžanga	6
1. Išprotėjęs pasaulis, kuriame gyvename	9
2. Šių dienų Babilono vergystėje	24
3. Velnio spąstai	39
4. Jaunystės pagundos ir nuodėmės	75
5. Dvasinės kovos principai.....	102
6. Kita tos vadinamosios draugystės pusė	130
7. Vyriška savitvarda.....	154
8. Merginos tyrumas	176
9. Įsimylėjimas ir meilė	205
10. Savo antrosios pusės paieškos	224
11. Ikisantuokinių santykių šventumas	254
12. Tiems, kurie liko be gyvenimo draugo	279

Apie autorę

Liudmila Michailovna Plett (mergautinė pavardė Pimenova) gimė 1949 m. kovo 30 d. Kirgizijoje, Frunzės mieste (dabar Biškekas), augo ir buvo auklėjama krikščioniškoje šeimoje. 1973 m. autorė baigė Vladivostoko medicinos institutą ir Leningrado ekspertizės institutą, dešimt metų dirbo gydytoja eksperte bei gydytoja terapeute įvairiose buvusios Sovietų Sąjungos regionuose. 1983 m. L. Plett kartu su vyru Henriku, vokiečiu, gimusiu ir užaugusiu Rusijoje, atvyko pas jo tėvus į Vokietiją, kur pirmą kartą išgirdo Pietų Afrikos evangelisto Erlo Štegeno pamokslus. 1987 m., po pirmojo apsilankymo Pietų Afrikos misionieriškoje stotyje Kwazabantu, autorė išgyveno gilią vidinę krizę ir tikrą dvasinį perversmą. Po šios patirties ji nusprendė visiškai pasišvęsti tarnystei, kuriai Viešpats ją stebuklingai pašaukė dar penkiolikos metų. Nuo to laiko savo knygų puslapiuose ji visiems žmonėms, o pirmiausia buvusiems tautiečiams, skelbia tą senąją ir visada naują gyvąją Evangeliją, kviečiančią pabusti iš dvasinio miego, apvalyti bei sutvarkyti savo gyvenimą ir pasiruošti susitikimui su Kūrėju amžinybėje.

Atsiliepdama į Viešpaties kvietimą ir nuo 1989 m. įvairiose pasaulio šalyse tarnaudama sielovadininke rusakalbių bei vokiškai kalbančiųjų bendruomenėse, autorė tapo gydytoja šimtams ir tūkstančiams sielų, ieškančių pagalbos sprendžiant dvasines, šeimos bei kasdienes problemas.

Liudmila Plett ypatingą dėmesį skyrė darbui su okultizmo paveiktais žmonėmis ir krikščionimis, įsipainiojusiais į kultų, sektų bei klaidingų mokymų tinklus. Būdama Vokietijoje įsikūrusios nepriklausomos tarpkonfesinės krikščioniškos misijos „Wasser des Lebens“ („Gyvieji vandenys“) įkūrėja ir vadovė, ji dalyvavo misionieriškose kelionėse daugelyje pasaulio šalių. Ji vedavo sielovados pokalbius aktualiais dvasinio gyvenimo klausimais tiek su pavieniais asmenimis, tiek dalyvaudama įvairių konfesijų bažnyčių ir bendruomenių pamaldose. Dėl savo tarnystės specifikos ji neteikė pirmenybės nei vienai krikščioniškai konfesijai, lengvai ir laisvai bendraudama su visais krikščionimis,

žvelgdama į juos kaip į sielas, už kurias mirė Kristus. Per trisdešimt trejus sielovados tarnystės metus autorė priėjo prie išvados, kad visi tikintieji skirstytini tik į dvi kategorijas: tuos, kurie yra Dievo vaikai, ir tuos, kurie tik jais vadinasi, bet jų gyvenimas neatitinka Šventojo Rašto. Beje, ir vienus, ir kitus galima sutikti bet kurioje bažnyčioje ar konfesijoje. Svarbiausi dvasingumo kriterijai, žengiant Viešpaties keliu, yra gebėjimas atleisti priešams, glaudus asmeninis ryšys su Dangiškuoju Tėvu ir ištikimybė tarnaujant ten, kur Jis kiekvieną iš mūsų paskyrė – kad ir kaip nereikšminga tai atrodytų.

Autorės įžanga

Mano brangieji jaunieji draugai! Su dideliu jauduliu ir nepaaiškinama baime pradėdau šį atvirą pokalbį, puikiai suprasdama, kokia dviprasmiška bei nenuspėjama gali būti jūsų reakcija į tai, ką noriu jums pasakyti. Tokiam nerimui yra daug priežasčių. Pirmoji iš jų yra ta, kad jūs, šios knygos skaitytojai, labai skirsitės savo amžiumi. Juk jaunimui priskiriami asmenys nuo šešiolikos iki trisdešimties metų, o kai kur ši amžiaus riba pratęsiama net iki trisdešimt penkerių. Tačiau labai sunku rašyti taip, kad būtum suprantama ir priimtina tiek vos prieš metus paaugliais buvusiems vaikinams bei merginoms, tiek tiems, kurie, būdami dvidešimt penkerių ar trisdešimties, jau perėjo ugnį ir vandenį bei daug ką patyrė. Ramina tik ta mintis, kad šiuolaikinė jaunoji karta, turėdama laisvą prieigą prie informacijos, dabar žino gerokai daugiau, nei jų tėvai ar kiti vyresni broliai ir seserys jų amžiuje.

Daug sunkumų rašant tokią knygą kelia ir tai, kad, nors jūs visi esate laikomi Dievo vaikais, tačiau priklausote skirtingoms krikščioniškoms bažnyčioms ir konfesijoms. Kiekviena jų turi savo denominacines sąvokas, nuomones, tvarkas, tradicijas bei požiūrius į įvairius gyvenimo ir dvasinius klausimus, o tai neabejotinai turės didelės įtakos tam, kaip suvoksite tekstą, kurį skaitysite. Juk kai užaugi nuolat girdėdamas tą patį, tai taip įstringa į sąmonę, jog viskas, kas skiriasi nuo tavo vienintelės neginčytinos tiesos, iš karto kelia įtarimą, atstumia ir tampa per daug svetima, kad galėtum tai priimti bei apmąstyti. Numanau, kad jūsų tėvai, su šios knygos turiniu susipažinę galbūt net anksčiau už jus pačius, gali būti priblokšti mano tiesmukiškumo ir tiesiog uždraus jums ją skaityti. Juk jos puslapiuose ketinu kelti klausimus, kurie bažnyčiose mieliau nutylimi. Žinoma, jūsų tėčiai ir mamos tai darys iš geriausių paskatų, siekdami apsaugoti jus nuo to, kas, jų nuomone, gali jus morališkai sugadinti. Jie nežino visų tų paslapčių ir slaptų dalykų, kuriuos nuo jų slepiate, nenorėdami jų nuliūdinti. Betgi jūs ir aš, – daugelį metų klausiusi bei skaičiusi jūsų išpažintis, – žinome, **kas** jus kankina, **dėl ko** verkia jūsų siela ir **kuo** jus gadina jūsų

mokyklos, draugės, draugai, šiuolaikinė muzika, televizija ir internetas, nuo kurių jūs tampate priklausomi, to net nepastebėdami.

Manau, sutiksite su manimi, kad jauno žmogaus gyvenimas yra pilnas daugybės pavojų, kurie jo tykoja kiekviena žingsnyje. Jaunystėje kraujas karštas, širdis plaka stipriau, o kūno troškimai kalba garsiau. Jaunystėje daug lengviau suklysti ir įžengti į nuodėmės kelią. Dažnai jauni žmonės patenka į kompanijas, kuriose susiduria su rimtomis pagundomis. Juk jums dažnai tenka mokytis ar dirbti toli nuo tėvų namų, kur esate palikti patys sau. Šiuo metu jūs, savaimė aišku, dar neturite jokių įsipareigojimų nei tų tvirtų pažiūrų, kurios vyresnius žmones išlaiko teisingame kelyje. Jums, jauniems, taip pat būdingas beribis pasitikėjimas savimi, atsirandantis dėl gyvenimiškos patirties stokos. Dažnai jūs elgiatės neapgalvotai ten, kur brandus žmogus būna apdairesnis. Taip nutinka todėl, kad jūs dar nepažįstate tų gyvenimo situacijų, kuriose lengva apsiskaičiuoti ir padaryti klaidą. Ten, kur suaugęs apsvarsto ir apgalvoja, jūs, jauni – be rūpesčių užsikraunate didžiulę atsakomybę ant pečių, nesugebėdami numatyti visų sunkumų ir nesuvokdami, kaip lengva patiems viską sugadinti. Patirtis įgyjama brangia kaina – išbandymais, nusivylimais, sielvartais ir kančiomis. Taigi, nors jūsų jaunystė ir yra nuostabus laikotarpis, ji vis dėlto susijusi su didele rizika, nes būtent jos metu pasitaiko daug progų patirti gyvenimo laivo sudužimą. Krikščionims jaunystė yra ypač atsakingas periodas, nes būtent tada žmogus priima sprendimą: ar jis likusį gyvenimą gyvens Viešpaties artumoje, ar bandys apsieiti be Jo.

Savo sielovados tarnystėje iš jaunų krikščionių lūpų ne kartą teko girdėti šiuos žodžius: „Prašau, neatstumkite ir nenusisukite nuo manęs! Esu beviltiškoje padėtyje, nes niekaip negaliu išsivaduoti iš pornografijos, masturbacijos ir priklausomybės nuo kompiuterio! Nuolat jaučiu pyktį bei kerštingumą ir esu linkęs susitelkti tik į neigiamus dalykus. Aš esu piktas, dirglus ir niekaip negaliu atleisti. Manyje gyvena melas, klasta, veidmainystė ir neapykanta. Daugelį metų lankau savo bažnyčią ir dalyvauju beveik visose pamaldose,

tačiau mano gyvenimas dėl to niekaip nesikeičia. Aš lieku toks pats, koks buvau prieš atgailą.“

Kai tenka tai girdėti, nejučia atminty atgyja žodžiai: „*Išlaisvink tuos, kurie vedami mirti, išgelbėk pasmerktus nužudyti*“ (Pat 24, 11). Būtent dėl to aš ir nusprendžiau rašyti šią knygą jums, krikščioniškas jaunime. Jos tikslas – paaiškinti, įspėti, pamokyti ir apsaugoti jus, vaikus bei merginas, nuo lemtingų gyvenimo klaidų, kurias vėliau gali būti labai sunku, o dažnai ir visai neįmanoma ištaisyti. Juk ne veltui sakoma: „*Įspėtas – kaip apginkluotas*.“ Šią senovės išmintį patvirtina ir Šventasis Raštas išmintingojo Saliamono žodžiais: „*Parodyk vaikui kelią, kuriuo jis turi eiti, tai ir pasenęs jis nenukryps nuo jo*“ (Pat 22, 6).

Liudmila Plett

Įžanginė malda

Brangus Gelbėtojai! Kreipiuosi į Tave su nuoširdžiu prašymu – palaimink šią knygą, kad ji taptų Tavo Šventosios Dvasios balsu jaunų žmonių širdyse. Tu, kaip niekas kitas, žinai, koku pavojingu laiku mes gyvename ir kaip šėtonas, silpnindamas, tvirkindamas bei ištuštindamas Tavo Bažnyčią, stengiasi atimti iš jos ateitį – krikščionišką jaunimą. Meldžiu, neleisk jam to padaryti. Apšviesk Savo šviesa jaunųjų brolių ir seserų protus! Padėk jiems įgyti Tavo baimę ir suteik išmintį, ateinančią iš aukštybių, kad jie, giliai susimąstę, galėtų peržiūrėti savo gyvenimą, savo santykį su Tavimi ir savo elgesį Tavo akivaizdoje. Dėkoju Tau už pagalbą rašant šias eilutes ir perduodu šią knygą bei jos skaitytojus į Tavo mylinčias ir šventas Tėviškas rankas.

Amen.

„Nes tokia Dievo valia – jūsų šventėjimas: kad susilaikytumėte nuo ištvirkavimo ir kiekvienas iš jūsų mokėtų saugoti savąjį indą šventai ir pagarbiai, o ne vedamas aistringo geismo“ (1 Tes 4, 3–5).

1 skyrius

Išprotėjęs pasaulis, kuriame gyvename

Prieš pereinant prie klausimų, kurie labiausiai jus domina, pirmiausia pakalbėkime apie tai, kodėl būtent jus, jaunus žmones, velnias pirmiausia pasirenka taikiniu savo liepsnojančioms nuodėmės strėlėms. Manau, sutiksite, kad gyvename itin tamsiame, sunkiame, piktame ir ištvirkusiame laikmetyje, kai visuomenė akivaizdžiai degraduoja, smukdama vis žemiau ir žemiau. Jei XX amžiaus pradžia buvo pasaulinis pažangos ir sparčios plėtros laikotarpis, tai jo pabaiga ir XXI amžiaus pradžia tapo visiška katastrofa. Daugybės šalių ekonomika žlunga. Valstybių vykdoma politika daugybei žmonių kelia nuostabą, nerimą ir net pyktį. Šiuolaikinė karta prarado visus moralinius ir dvasinius orientyrus, nebesuprasdama, kas yra gėris, o kas – blogis. Patys žiauriausi nusikaltimai vyksta taip dažnai, kad mes prie jų pripratome, ir priimame kaip savaime suprantamą dalyką. Visame pasaulyje klesti narkomanija ir alkoholizmas.

Mes gyvename visuomenėje, kurioje viskas leistina, paniekinamai atmetamos bet kokios biblinės moralės ir dorovės normos. Tai, kas priešinga natūraliai žmogaus prigimčiai, pateikiama, kaip normalus gyvenimo reiškinys, pavadintas netradicine seksualine orientacija ir priimtina gyvenimo alternatyva. Paniekdami Dievo įsakymus apie skaistumą, žmonės visa galva pasineria į beatodairišką lengvabūdiškumą ir pasileidimą. Jie su panieka ir neapykanta žiūri į viską, kas kilnu, tyra, tačiau su susižavėjimu – į viską, kas nenatūralu, nepadoru ir bjauru. Apie tai Šventajame

Rašte sakoma: „...pažindami tik gyvuliškus instinktus, juose genda“ (Jud 1, 10).

Šiuolaikinis pasaulis yra labai žiaurus. Jame vyksta nuolatinė kova dėl įtakos sferų. Daugybė žmonių savo gyvenime būna panašūs į klastingus gangsterius, kuriems būdingas žiaurumas silpniesiems – tai matyti iš jų žodžių, elgesio ir požiūrio į šalia esančius. Žmonių tarpusavio santykiuose tapo įprasta pulti silpnesnius. Į neturinčius valios apsiginti žiūrima su panieka netgi tada, kai jie yra naudingi kitiems. Beveik visiškai prarastos tokios žmogiškosios savybės, kaip nuoširdumas, sąžiningumas, teisingumas, kilnumas, atsakomybė, sveikas mąstymas, ištikimybė ir nesavanaudiška pagalba artimui.

Mes gyvename pūvančiame ir byrančiame pasaulyje, kurio pamatai dreba tarp karų, finansinių krizių, ekonominių bei politinių sukrėtimų, keliančių baimę ir sumaištį tautoms. Pabėgėlių srautai iš trečiųjų pasaulio šalių ir kariaujančių valstybių plūsta į Europą, keldami įtampą ir statydami į keblią padėtį žinomus politikus. Įvairiose šalyse vis dažniau vykstantys teroro aktai stulbina savo žiaurumu ir kelia žmonėms siaubą bei sėja paniką. Tarptautinio terorizmo mastas kasmet vis auga, o galingosios valstybės vis mažiau pajėgios jam pasipriešinti. Pasaulinė pusiausvyra yra taip sutrikdyta, kad net optimistiškiausi politikos ekspertai ir analitikai teigia, jog žmonija jau ne kartą stovėjo ant Trečiojo pasaulinio karo slenksčio.

Tačiau tai dar ne viskas. Iki šiol medicinai nežinomos nepagydomos ligos bei baisios epidemijos nusineša šimtus ir tūkstančius žmonių gyvybių. Sunku paaiškinti, kodėl masiškai žūva paukščiai, žuvys ir kiti jūros gyvūnai. Retų rūšių nykimas taip pat kelia nerimą. Per paskutiniuosius dešimt–penkiolika metų Žemės planetoje labai suaktyvėjo gamtos stichijos. Nuolat susiduriame su vis dažnesnėmis nelaimėmis ir kataklizmais, kurių masto prieš šimtą ar du šimtus metų gyvenę mūsų protėviai net negalėjo įsivaizduoti. Klimato pokyčiai, padidėjęs seisminis aktyvumas, nerimą keliantys procesai žemės plutoje ir vis dažniau pasikartojančios stichinės nelaimės visoje planetoje yra akivaizdūs artėjančios pasaulinės

katastrofos požymiai. Anomalūs šalčiai ir sniego krituliai, sausros ir potvyniai, miškų gaisrai, nuošliaužos ir įgriuvos, pražūtingi žemės drebėjimai, viską savo kelyje niokojantys tornadai ir uraganai, ištisus miestus nuplaunantys cunamiai bei moksliskai nepaaiškinami keisti dangaus reiškiniai kelia nuostabą ir siaubą, patvirtindami Jėzaus Kristaus žodžius: „*Bus ženklų saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse, o žemėje – tautų blaškymasis ir sumaištis, jūrai baisiai šniokščiant ir šėlstant. Žmonės sustings iš baimės, laukdami to, kas turės ištikti pasaulį, nes dangaus galybės bus sudrebintos*“ (Lk 21, 25–26).

Šiandienos pasaulyje žmonės vieni kitiems mintyse šaukia: „Aš tavęs nekenčiu!“, tad nenuostabu, kad bendra įtampa kasdien tik auga. Viena tauta niekina kitą tautą, rasės kariauja viena prieš kitą, kaimynai nesutaria su kaimynais, šeimos griūva dėl ginčų, nuoskaudų ir konfliktų. Žmonės leidžia blogiui save nugalėti – deja, neapykanta pagimdo tik dar daugiau neapykantos. Paskutiniu metu vis dažniau girdime bauginantį žodį **genocidas**. Tai yra sunkiausias nusikaltimas prieš žmonių, kuris reiškia planingą atskirų gyventojų grupių ar visos tautos naikinimą taikos ir karo metu dėl tautinių, rasinių ar religinių motyvų. Genocido priemonės apima:

a) iš anksto suplanuotus, sąmoningai žmonių naikinimui skirtus karinius veiksmus, vykdomus įvairiose pasaulio šalyse;

b) sąmoningą atskirų valstybių ekonomikos žlugdymą, siekiant sukurti jų gyventojams nepakeliamas gyvenimo sąlygas;

c) dirbtinį pavojingų epidemijų sukūrimą ir jų platinimą visame pasaulyje;

d) suaugusiųjų ir vaikų visuotinį skiepijimą, kurio tikslumas ir saugumas kelia abejones;

e) nepastebimą cheminių ir biologinių ginklų naudojimą siekiant masinio žmonių imuniteto sunaikinimo;

f) genetiškai modifikuotų maisto produktų (GMO) naudojimą žemės ūkyje ir masinės mitybos sistemoje;

g) plačiai paplitusias įvairiausias priemones, kenkiančias žmonių sveikatai, tokias kaip: tabakas, alkoholis,

narkotikai, taip pat žmogaus organizmui žalingą madą bei kosmetiką;

h) aktyvią vadinamojo „saugaus“ sekso propagandą, tapusią nesuskaičiuojamų AIDS ir kitų mirtinų ligų aukų priežastimi.

Sovietmečiu SSRS narėse bei kai kuriose kitose pasaulio valstybėse kalbėti apie seksą buvo iš esmės nepriimtina, o ypač su jaunimu, nes tuo laikmečiu buvo giliai įsišaknijęs skaistybės kultas. Viena vertus, tai turėjo daug privalumų, tačiau, kita vertus, informacijos trūkumas šiais klausimais sukeldavo nepageidaujamų pasekmių. Atėjus demokratijai ir atsiradus žodžio laisvei, jaunimas buvo tiesiog užtvindytas informacijos srautu apie „saugų“ seksą. Populiariausiuose žurnaluose ir TV laidose ėmė rodytis įvairaus plauko „specialistai“, kurie tiesiog griovė paauglių ir jaunimo psichologines kliūtis, susijusias su seksu. Nei suaugusieji, nei, tuo labiau, pats jaunimas negalėjo teisingai įvertinti visų šių reiškiniių privalumų ir trūkumų.

Dabartinis amžius aiškiai iškėlė lytinę problemą, atplėšęs vieną iš „septynių antspaudų“. Nebeliko „paslapties“, o pati meilės ir santuokos prasmė buvo prarasta. Apie intymius dalykus dabar net vaikams kalbama atvirai, nesivaržant vartoti tokius žodžius kaip seksas, prezervatyvas, orgazmas ir panašiai. Žmonija ėmė spręsti lyties ir meilės problemas už religijos ir bažnyčios ribų, tačiau tai nepadarė gyvenimo lengvesniu, nes kartu su intymumo pažinimu padaugėjo blogio bei ištvirkimo. Sąvoka „laisva meilė“ ėmė reikšti ne meilę, o paleistuvystės pateisinimą. Paauglių lytinės brandos ankstėjimas, priešlaikinis jų seksualumo budinimas, seksualinio gyvenimo jaunėjimas, nepageidaujami nėštumai, plačiai paplitusi neištikimybė – visa tai dabar tapo gyvenimo norma. Kūniškumo viešpatavimas bei su tuo susiję daugybė „bandymų ir klaidų“, homoseksualumo, kaip vienos iš normalių meilės išraiškų, propaganda – visa tai veda prie moralinio sulaukėjimo ir žmonijos išnykimo visų pirma civilizuotose šalyse.

Visuomenė griūva dėl masinio šeimų irimo. Pasaulį apėmė skyrybų epidemija. Supaprastinta santuokos nutraukimo

tvarka lemia didėjančią skrybų skaičių. Dauguma žmonių tuokiasi daugiau nei vieną kartą arba visai nesituokia ir gyvena laisvą lytinį gyvenimą. Niekas nesistebi, kai poros metų metus gyvena nesusituokusios – tai tapo tokiu įprastu reiškiniu, kad vertinama lygiai taip pat, kaip ir susituokusių porų gyvenimas.

Vis labiau plinta eutanazija – vadinamosios gailestingumo injekcijos ar tabletės, skirtos mirčiai pagreitinti. Tai reiškia, kad kiekvienas žmogus turi teisę pats nuspręsti, kiek laiko nori gyventi. Neatmetama tikimybė, kad artimoje ateityje teisę spręsti dėl kito žmogaus gyvybės įgis visuomenė arba asmenys, kuriems pagyvenęs žmogus taps našta. Dirbtinai nutraukdami jo gyvybę anksčiau laiko, jie tiesiog privers jį užleisti vietą kitai kartai.

Rimtai susimąstydami apie pasaulyje vykstančius procesus, neišvengiamai prieiname prie išvados, kad žmonija pasuko susinaikinimo keliu, arba yra sąmoningai naikinama kažkokių paslaptinių jėgų, už kurių stovi pats šėtonas. Visame pasaulyje stiprėja įsitikinimas, kad bergėdžia bandyti suvaldyti be perstojo augantį problemų srautą. Daugybė žmonių nerimauja dėl jausmo, kad pasaulis pasiekė kritinę beviltiškumo ribą ir didžiuliu greičiu artėja prie neišvengiamos pabaigos.

Mūsų dienomis pačiu žiauriausiu velnio ginklu tapo informacija. Kiekvienas vaikas, vos gimęs, patenka į milžinišką informacijos lauką, kuris tampa savotišku spaudimu, veikiančiu jo psichologinę ir socialinę raidą. Informacija plūstelėjo bauginančiu srautu, nušluodama savo kelyje gerumo, dvasingumo ir moralės likučius. Jos įtakai yra jautrūs visų amžiaus grupių žmonės – nuo jauniausių iki seniausių. Žiniasklaida, propaganda ir agitacija virto masės žalojančiu ginklu, nukreiptu į žmogaus sąmonę, o pirmiausia į jus – jaunimą. Žmonės, žinoma, pastebi šio galingo ginklo poveikį, bet menkai suvokia tikrąjį jo mastą ir griaujamąją jėgą. Per radiją nuolat girdime apie įvairius produktus, paslaugas, istorijas bei faktus, tačiau ši informacija toli gražu ne visada yra patikima ir vertinga. Televizijos kanaluose rodomos įvairios populiarios pokalbių laidos, kuriose išsamiai

nagrinėjami savos tautos trūkumai. Baisu ir pagalvoti, kad žmogus išsità dieną praleidžia tarp amoralumo, purvo, išdavysčių, piktadarysčių, smurto, žmogžudysčių ir visokių kitokių bjaurysčių. Ar verta stebėtis, kad, augdami tokioje visuomenėje, jūs, šiuolaikiniai jauni žmonės, būdami protingi ir išsilavinę, dažnai turite visiškai klaidingą požiūrį į tikėjimą Dievu, dvasines vertybes, šeimos prioritetus, taip pat į istoriją, ekonomiką, politiką bei dar daugelį kitų dalykų? Taip yra todėl, kad nuolat jus supantis „informacinis laukas“ valdo jūsų mąstymą, diktuoja savo sąlygas, primeta savo taisykles ir kontroliuoja jūsų sąmonę.

Taip pat svarbu paminėti dar vieną jums, jauniems žmonėms, sudėtingą užduotį – šeimos kūrimą. Mūsų dienomis santuokos tradicija yra visiškai praradusi savo vertę ir orumą. Išaukštintoji vyro ir moters meilės samprata yra nuvertinta ir suvesta grynai į gyvulišką lytinį instinktą. Tai, kas anksčiau buvo intymu ir slapta, dabar tapo visuotinių diskusijų ir nedviprasmiškų juokelių objektu. Apie seksualinius santykius labai dažnai kalbama visiškai laisvai, atvirai ir be jokios gėdos. Grožinė literatūra, televizija, kinas, teatras, mada bei internetas yra nukreipti į kūno ir įvairiausių kūniškų malonumų reklamavimą. Vietoj to, kad pamokytų jus atsakomybės priimant gyvenimo sprendimus, populiarių šeimyninių santykių grožį ir rodytų teigiamas santuokinio gyvenimo puses, žiniasklaida reklamuoja laisvą meilę, homoseksualumą, tos pačios lyties santuokas bei kontracepcijos priemones. Žinoma, apie tokią pavojingą ligą, kaip AIDS, reikia kalbėti, rašyti, aiškinti ir išpėti, tačiau būtų daug protinčiau jus, augančius vyrus bei moteris, išmokyti harmoningų santykių, atrankumo, padorumo ir sąžiningumo. Juk merginos ir vaikinai, kurie yra įgiję gerą moralinį pagrindą bei tam tikrų vertybių rinkinį, turi daug mažesnę tikimybę pulti į nuodėmę, nei tie, kurie gyvena netvarkingą lytinį gyvenimą.

Analogiška situacija susiklosto ir vertinant ikisantuokinius intymius santykius, nėštumą bei vaikų gimimą. Dabartinė žiniasklaida sako: „Gali miegoti su visais iš eilės, nes yra prezervatyvas, kuris apsaugos tave nuo nėštumo ir lytiniu keliu plintančių ligų.“ Tokios propagandos rezultatu

tapo dvylikos–šešiolikos metų amžiaus merginų ankstyvojo nėštumo atvejai, daugybė paliktų vaikų ir gausybė suluošintų gyvenimų bei iškreiptų likimų. Apie tokias senovines nuostatas, kaip „lytinis gyvenimas turi prasidėti tik po vestuvių“ – visiškai nebekalbama. Mažai kam kyla mintis paaiškinti, kad merginos ir moterys nėra objektai, skirti vaikinių ir vyrų seksualiniam pasitenkinimui (kaip dažnai peršama televizijos ekranuose), taip pat jos nėra marionetės, kaip neretai vaizduojamos turtingų vyrų žmonos. Mergina ir moteris, visų pirma, – gyvenimo draugė ir būsima mama. Kiekviena mergina anksčiau ar vėliau prieis prie šios akimirkos, kai svarbiausia gyvenime taps šeima.

Jaunimo nebrandžių santykių formavimuisi taip pat daro įtaką visuomenės informavimo priemonės. Būtent jų „dėka“ jauni vyrai šiandien dairosi botoksu ir silikonu pripildytų blondinių, kurios komplekte dar turėtų fotomodelio figūrą, prabangų automobilį, nuosavą būstą bei užtikrintą ateitį. Savo ruožtu, merginos vargina save dietomis, kosmetinėmis procedūromis bei operacijomis, sukeliančiomis įvairių sveikatos problemų, siekdamos panašumo į aktores ar bent jau į tas, „kurios dabar madingos“. Kai kurios iš jų puola į „senelių“ glėbį, tikėdamosi lengviau įstoti į universitetą, susikurti karjerą, įsigyti prabangų butą ir automobilį. O ką jau kalbėti apie dabar taip paplitusius įvairius internetinius skelbimus, kuriuose jos parduoda savo nekaltybę, grožį ir tyrumą? Jokios savigarbos, jokio orumo, jokių principų.

XX a. 6–7 dešimtmečiais Vakarų pasaulis išgyveno vadinamą seksualinę revoliuciją, ir, vos per kelerius metus nuo pirmųjų pasisakymų už laisvą meilę, ji paveikė įvairius visuomenės sluoksnius, o jos atgarsiai pasiekė net ir tuometines Rytų bloko šalis. Bėgant dešimtmečiams, žymūs asmenys vis dažniau pašiepavo biblinę sutuoktinių meilės etiką, todėl nuo pat XXI a. pradžios mes nuolat „skiname“ šios vertybių kaitos karčius vaisius. Jauni žmonės, pačiame savo jėgų žydėjime, tampa ligų, kurias sukelia palaidi lytiniai santykiai, aukomis. Šie paklydę sūnūs ir dukterys savo gyvenime ragauja karčią tiesą, kad Dievo įsakymų neklausymas veda į vergystę bei mirtį.

Deja, panašios nuostatos visuomenei diegiamos nuo seno ir dešimtmečiais metodiškai įtvirtinamos. Pamąstymui pateiksiu ištraukas iš **Aleno Daleso** (1893–1969 m.) **doktrinos**¹. A. Dalesas dirbo JAV Centrinėje žvalgybos valdyboje nuo jos įkūrimo 1947-aisiais metais. Nuo 1942 m. iki 1945 m. jis vadovavo politinei žvalgybai Europoje, o nuo 1953 m. iki 1961 m. ėjo CŽV direktoriaus pareigas. Jis buvo „šaltojo karo“ ideologas ir vienas iš žvalgybos organizatorių SSRS valstybėse bei kitose socialistinėse šalyse. Šioje doktrinoje rašoma:

„Mes atiduosime viską, ką turime – visą auksą, visą materialinę galią ir išteklius, – kad suklaidintume, apgautume bei įtikintume žmones. Žmogaus smegenys ir sąmonė gali keistis. Sėdami chaosą, nepastebimai pakeisime jų vertybes netikromis ir priversime žmones jomis tikėti. Kaip?.. Mes rasime bendraminčių, pagalbininkų ir sąjungininkų skirtingose pasaulio šalyse. Epizodas po epizodo bus vaidinama didžioji tragedija apie nepaklusniausios tautos žemėje žūtį ir galutinį jos tapatybės išnykimą. Iš meno ir literatūros pamažu pašalinsime socialines temas, atpratinsime menininkus ir atimsime iš jų norą analizuoti bei perteikti tuos procesus, kurie vyksta tarp plačiųjų visuomenės sluoksnių. Literatūra, teatras ir kinas perteiks bei aukštins žemiausius žmogiškuosius instinktus. Visais būdais remsime bei skatinsime tuos menininkus, kurie žmonių sąmonėje diegs ir įtvirtins sekso, smurto, sadizmo, išdavystės kultą – trumpai tariant, visokeriopą amoralumą. Valstybės valdyme sukelsime chaosą ir sumaištį. Nepastebimai, bet aktyviai ir nuolat diegsime principų nebuvimą, skatinsime pareigūnų savivalę bei kyšininkavimą. Sąžiningumas ir dorumas bus išjuokiami bei niekam nereikalingi – jie taps praeities reliktu. Grubumą ir įžūlumą, melą ir apgaulę, girtavimą ir narkomaniją, gyvulišką baimę... ir tautų priešišumą... – visa tai sumaniai bei nepastebimai puoselėsime. Tik nedaugelis žmonių supras ir

¹ Aleno Daleso doktrina nebuvo oficialiai paskelbta ir patvirtinta, o jos egzistavimas priskiriamas prie sąmokslų teorijos. Ši koncepcija atsirado šaltojo karo metu, kai buvo paplitęs nepasitikėjimas Vakarų šalimis ir ieškoma išorinių kaltininkų vidaus problemoms.

suvoks, kas vyksta, tačiau juos pastatysime į beviltišką padėtį, paversime pajuokos objektu – rasime būdą juos apšmeižti bei paskelbti visuomenės atliekomis... Tokiu būdu mes griausime kartą po kartos... Imsimės žmonių nuo vaikystės ir paauglystės, tačiau visada daugiausia dėmesio skirsime jaunimui, nuolat doroviškai jį gadindami, morališkai smukdydami ir klaidindami, paversdami juos vulgariais cinikais bei kosmopolitais. Štai kaip mes tai padarysime.“ (*Cituojamo teksto pabaiga*).

Pastaruosius kelis dešimtmečius taip pat vyksta slaptas šaltasis karas, kurio tikslas – išnaikinti sveikai maistančius ir dvasingus žmones, ypatingą dėmesį skiriant **moraliniam jaunimo nuosmukiui**. Tai neįprastas informacinis karas, kurio pagrindiniai ginklai yra radijas, televizija ir internetas. Jo metodai yra šie:

1. Pačių žemiausių instinktų reklamavimas ir propagavimas tarp jūsų, jaunų žmonių, darant žalą jūsų fizinei ir psichinei sveikatai. Psichologinių kliūčių, susijusių su seksu, griovimas. Skatinimas viską išbandyti, ankstyvų lytinių santykių ir lytinio pasileidimo reklamavimas. Įprastinių žmogaus poreikių maistui, drabužiams ir būstui kartelės kėlimas, dėl to augant finansiniams poreikiams, kylant gyvenimo standartams ir atsirandant nepalaujamam mados sekimui bei godumui.

2. Jaunimo moralinės degradacijos siekimas atvira ir paslėpta reklama, išreikšta vulgariais dainų tekstais, nepadoriais dainininkų kūno judesiais, gašliais „teigiamų“ filmų herojų veiksmams bei poelgiais. Seksualinių nukrypimų reklama leidžiant filmus, kurių pagrindiniai herojai yra žmonės su abejotina reputacija ir tamsia praeitimi.

3. Paauglių ir jaunimo narkomanijos skatinimas per atvirą bei paslėptą alkoholio, tabako, narkotikų reklamą, taip pat pasitelkiant psichiką veikiančią psychodelinę muziką, roko koncertus bei kompiuterinius žaidimus – visas šias priklausomybę sukeliančias priemones.

4. Teigiamo nusikalstamumo įvaizdžio formavimas jūsų jaunuose protuose per filmus, kuriuose išaukštinamas blogis, smurtas ir agresija, taip pat viešas „banditų“ dainų

transliavimas. Juk bet kuri tokio tipo daina yra savotiška manipuliacija, nes melodija padeda įveikti kritiško sąmonės požiūrio kliūtį, kad dainos tekstas būtų įrašytas tiesiai į pasąmonę.

5. Jūsų tautos istorijos perrašymas neigiamame kontekste, kuriuo siekiama sunaikinti pagarbą protėviams ir atitolinti jus nuo vyresniųjų kartų.

6. Neaiškaus Dievo įvaizdžio sukūrimas jūsų jaunuose protuose, pateikiant Jį kaip beasmenę visuotinę kosminę jėgą, galinčią padėti ir dvasiškai vadovauti. Nuolatinės pastangos jus įtikinti, kad būtina sujungti visas šiuo metu egzistuojančias religijas ir krikščioniškas konfesijas, tariamai siekiant pažaboti tarp jų vyraujančią dvasinę agresiją bei tarpkongregacinę nesantaiką.

7. Rinkos užpildymas reguliariai pasirodančiais leidiniais, kino ir televizijos produkcija su ezoterika, astrologija, satanizmu, sadizmu, erotika, pornografija bei kita bjaurastimi, kurią Šventasis Raštas draudžia.

8. Judėjimo „Naujasis amžius“ plitimas įvairiausiais pavidalais su visomis iš to kylančiomis pasekmėmis ir poveikiu žmonėms, o ypač jums, jaunimui.

9. Po sveikatingumo priedanga vykdomų meditacinių praktikų – jogos, tantrų, autotreningo, transcendentinės meditacijos, savireguliacijos, giluminių kvėpavimo pratimų ir pan., – įvedančių žmogaus sąmonę į transo būseną bei sukeliančių okultinę priklausomybę, reklama.

10. Suteikiamos plačios veiklos galimybės ekstrasesams, burtininkams, magams, bioenergoterapeutams, natūropatams, astrologams ir kitiems ezoteriniams „specialistams“, kurie yra taip atsidavę savo bjaurystėms, kad netgi Dievo ryjančios ugnies akivaizdoje toliau vykdo savo nedorus darbus.

Reikia pripažinti, kad visi šie informacinio karo metodai veikia nepriekaištingai, todėl moralinis bei dvasinis šiuolaikinės visuomenės, o ypač jaunimo, irimas pasiekė tokį lygį, jog jį jau sunku įvertinti ir šio žiauraus proceso neįmanoma sustabdyti. Panašu, kad velnias atvėrė pragaro vartus ir bando užtvindyti pasaulį erotiniu purvu, vulgarumu, gašlumu, bjauriais iškrypimais bei seksualinio purvo srautais.

Televizijos programos, kinas bei internetas perpildyti nepri-dengtų ir perregimais drabužiais akcentuojamų nuogybių. Visa ši bjaurastis pateikiama kaip „žingsnis į priekį“, sie-kiant išsilaisvinti iš moralės pančių. Populiariausia porno-grafijos pramonės platforma tapo kabelinė televizija, kurioje rodomi atrinkti, itin pasibjaurėtini pornofilmai, atvirai de-monstruojantys laukinius lytinius santykius, atgrasius sek-sualinius iškrypimus, lesbietišumą, homoseksualumą, mazochizmą, sadizmą, pedofiliją ir lytinius aktus su gyvū-nais. Be erotikos, tokiuose filmuose didelis dėmesys skiria-mas smurtui, kraujo praliejimui, žmogžudystėms ir visokio pobūdžio okultizmui, su jo aukštinamais ezoterika, mistika, demonais, piktosiomis dvasiomis ir pačiu šėtonu. Knygy-nuose, kioskuose bei degalinėse atvirai parduodama dau-gybė erotinių žurnalų ir kita nepadori spauda. Suaktyvėjęs ir karingas, be jokios gėdos, homoseksualumas tapo masiniu reiškiniu, o pasikartojantys seksualiniai nusikaltimai jau nie-kam nebekelia nuostabos. Susidaro įspūdis, kad pasaulis ne tik peržengė visas ribas, bet vis labiau kraustosi iš proto.

Būdama sielovadininkė, gerai žinau, su koku ištvir-kimu ir dvasine tamsa dabar susiduriate jūs, jauni krikščio-nys, mokyklose, aukštosiose mokyklose, darbe, tarp draugų ir net bažnyčiose bei krikščioniškose bendruomenėse, kurių nariai esate. Iš atvirų asmeninių pokalbių su jaunuoliais ir merginomis matyti, kaip šėtonas stengiasi į jūsų jaunos pro-tus bei širdis įdiegti savo „tiesas“ ir klaidingą supratimą apie gyvenimo tikslus bei prasmę. Augantys vaikai ir jaunimas yra mūsų planetos ateitis, kurią tamsos kunigaikštis ruošia antikristo atėjimui, todėl būtent į jus nukreiptas jo dėmesys ir visos pagrindinės pastangos. Jis gerai supranta, kad, įskiepy-damas jūsų jauniems protams netinkamus prioritetus, netyrus siekius bei klaidingus mokymus, jis tuo pačiu paruoš jūsų šir-džių dirvą jo atėjimui ir visiškam jo priėmimui. Kai asmeni-niuose pokalbiuose klausaisi jaunų žmonių samprotavimų, darosi aišku, kokią sėkmę velnias jau pasiekė, pakeisdamas biblines tiesas naujoviškais sampratomis bei interpretaci-jomis tokių esminių dvasinių sąvokų, kaip atgaila, atleidimas, paskirtis, pašaukimas, išrinkimas ir išgelbėjimas.

Tačiau tai nestebina, žvelgiant į visur pastebimas nerimą keliančias tendencijas. Krikščionybėje vyrauja visiškas chaosas. Žmogiškieji nuostatai, tradicijos ir nutarimai tapo lemiami beveik visų krikščionių bendruomenių pamaldose. Skirtingos denominacijos taip įsipainiojo į konfliktų tinklą, jog tapo nebeįmanoma suprasti, kurie yra teisūs, o kurie klysta. Ribos panaikintos. Biblija nebėra neginčytinas autoritetas. Bažnyčios tampa labiau panašios į klubus ar susitikimų bei pramogų namus, nei į maldos ir pagarbaus buvimo Viešpaties akivaizdoje vietą. Vis daugiau krikščionių nusigręžia nuo Dievo ir pasirenka kitus garbinimo objektus. Vieni visiškai pasineria į materializmą; kiti, nusivylę formalia, paviršutiniška ir bejėge krikščionyste, ima domėtis įvairiomis religijomis, o treči tiesiog grįžta į pasaulį, kurį kažkada paliko. Savo gyvenimu jie tarsi sako: „Vilties nebėra. Dievas jau nebeveikia.“

Visų blogiausia yra tai, kad į krikščionišką aplinką taip pat įsiskverbė moralinis ir etinis nuosmukis, kuris greitai atlieka savo nešvarų darbą. Mūsų bažnyčių, namų ir širdžių durys yra atvertos pasauliui, tad išgyvename šiuolaikinę Babilono nelaisvę. Iš to, ką asmeninių pokalbių metu tenka išgirsti iš įvairių šalių krikščionių, plaukai tiesiog stoja piestu. Už išorinio pamaldumo fasadų vyksta tokie bjaurūs ir gėdingi dalykai, jog darosi nebeįmanoma suprasti vadinaimosios Dievo tautos. Be to, kruopščiai nuo žmonių akių slepiamas seksualinis palaidumas dabar aptinkamas ne tik tarp paprastų bažnyčios narių, bet ir tarp diakonų, pastorių, pamokslininkų ar net pasaulyje žinomų evangelistų bei misionierių. Mėginantys visomis jėgomis priešintis šiam blogio srautui, vadinami atsilikusiais, ultrakonservatyviais, sustabarėjusiais ir nebešiuolaikiškais.

Šventajame Rašte rašoma apie laiką, kai prasidės teismas nuo Dievo namų, ir mūsų dienomis ši pranašystė tampa vis akivaizdesnė. Nors šiuo metu atsiveria puikios galimybės skelbti Evangeliją ir daugėja krikščionių, turinčių teologinį išsilavinimą, tikinčiųjų dvasinė būklė kasmet blogėja. Taip nutiko, nes mūsų sekimas Viešpačiu tapo pernelyg paviršutiniškas. Jūs, jauni žmonės, nesate mokomi ieškoti

asmeninio ryšio su Dievu, patirti Jo artumo bei Šventosios Dvasios vedimo, apie kurį Jėzus kalbėjo šiais žodžiais: „*Mano avys klauso mano balso*“ (Jn 10, 27). Apie tokius dalykus bažnyčių sakyklose užsimenama tarsi tarp kitko, tačiau tai daroma taip silpnai ir neįtikinamai, kad žodis nepasilieka širdyse ir visiškai nepadeda žmogaus esybės pokyčiams. Dėl to jūsų jaunų ir nepatyrusių sielų dvasinė branda ir augimas vyksta pagal seną liaudies išmintį: „Į kurią pusę medis pasviręs, į tą ir virsta.“

Į mūsų misiją „Gyvieji vandenys“ dažnai ateina liūdni laišukai iš tikinčių žmonių, kurie vis dar bijo Dievo ir sielojasi dėl to, kas vyksta jų bažnyčiose. Vieni rašo apie kūniškus pasireiškimus ir absurdiškus veiksmus, kurie savo pobūdžiu yra visiškai okultiniai. Kiti praneša, kad beveik kiekvieną savaitę jų bažnyčiose vyksta krikščioniško roko ir pankroko koncertai, kurių metu atlikėjai elgiasi kaip pasaulietinės grupės, paveiktos narkotikų bei paties velnio. Treti negali suprasti, kodėl per pamaldas jų bažnyčiose, vietoj pagarbos šventam Dievui, žmonės ploja rankomis, šoka, burbuliuoja kažką nesuprantamo, šaukia, kvatoja, krenta ant nugaros, vartosi ant grindų ir atlieka nekontroliuojamus judesius, vadinami visa tai „Šventosios Dvasios apraiškomis“. Ketvirtai skundžiasi dėl pamaldų, kuriose pasitelkiama choreografija ir pantomima, kurios labiau tinka teatrui ar naktiniam klubui, nei maldos namams. Tačiau ypač daug krikščionių skundžiasi dėl migdančių, raminančių, bevaisių ir tuščių pamokslų, kurie greičiau tik paskatina nusidėti.

Biblijos laikais pranašas Joelis numatė, kad Izraeliui artėja panaši diena – „tamsi ir niūri diena“. Tuo laikotarpiu Izraelio tauta buvo taip atsidavusi savo geiduliams, kad netgi Viešpaties ryjančios ugnies akivaizdoje toliau darė bjaurias nuodėmes. Panašūs reiškiniai stebimi ir šiuolaikiniėje Dievo tautoje. Išklause savo pamokslininkų patikinimų, jog Dievas mūsų nepaliks, net jei negyvensime pagal Jo įsakymus, ir kad mes vis tiek vienaip ar kitaip būsime išgelbėti, krikščionys prarado bet kokią Dievo baimę ir ramia sąžine nuodėmiauja negalvodami apie pasekmes. Jėzaus Kristaus Bažnyčia, apie kurią Dievo Žodyje rašoma, jog „*pragaro*

vartai jos nenugalės“, nepaisant palyginti ramių laikų, dvasiškai vis labiau silpsta. Todėl ar verta stebėtis, jog beveik visose pasaulio šalyse dabar girdimi islamistų grasinimai visiškai sunaikinti krikščionybę, ir reikia pripažinti, kad ši savo ketinimą jie įgyvendina išties sėkmingai.

Atsižvelgiant į tai, kas vyksta, neišvengiamai iškyla klausimas: ar tikrai tokiu pavojingu laiku bažnyčia yra bejėgė ką nors pakeisti? Ar turime sėdėti sudėję rankas ir pasyviai laukti antrojo Kristaus atėjimo, ar mums reikia skubiai imtis kokių nors radikalių priemonių? Kai visas pasaulis dreba, o žmonių širdys tirpsta iš baimės, mes, krikščionys (o ypač jūs, jaunime), esame pašaukti imtis dvasinių ginklų ir pradėti bekompromisę kovą su priešu. Šiais tamsiais laikais, kai vyrauja kruvinas islamo ekstremizmas ir karingas homoseksualizmas, kai beveik visos pasaulio šalys prarado savo moralinius orientyrus, kai teismai išstumia Dievą iš viešojo gyvenimo, o baimė apgaubia žemę, mums, Dievo vaikams, kaip niekada anksčiau reikia susivienyti ir kreiptis į Viešpatį, maldaujant Jo pagalbos bei apsaugos.

O tam, kad šios maldos būtų išklausytos, iš savo gyvenimo reikia pašalinti viską, kas mus saisto su nuodėme ir pasaulio dvasia. Ir jums, jaunime, tai aktualu labiausiai. Būtent jūs turite tapti pagrindiniais šios kovos kariais, ir būtent jūsų dvasinė būklė bus pagrindinis veiksnys, lemiantis ar artėjančių dienų Jėzaus Kristaus Bažnyčia sugebės atlaikyti tai, kas artimiausioje ateityje vyks šiame pasaulyje, įskaitant antikristo atėjimą į žemę. Juk tai, ką Dievo vaikai senovėje žinojo tik iš Apreiškimo Jonui knygos, mes, dabartiniai krikščionys, žinome nebe iš pasakojimų, o tampame tikraisiais liudininkais masinio žemės gyventojų ženklinimo lustais, pradėto praėjusio amžiaus devintojo dešimtmečio pradžioje ir lėtai, bet sistemingai vystomo iki šiol bei liudijančio, jog antrasis Kristaus atėjimas jau ne už kalnų. Neatmetama galimybė, kad būtent jums, jauniems žmonėms, ir teks tai patirti.

Primindamas apie mūsų žemiškosios kelionės laikinumą, Dievo Žodis sako: „...*tarp manęs ir mirties – tik žingsnis*“ (1 Sam 20, 3). Gyvenimas yra toks trumpas, kad

galime jį tiesiog palyginti su vienu žingsniu. Net jei gyvename septyniasdešimt ar aštuoniasdešimt metų, jis vis tiek trunka tik akimirka. Mums atrodo, jog gyvenimas yra ilgas, kai gyvename žvelgdami į ateitį ir labai trumpas, kai prisimename praeitį. Jums, jauniems žmonėms, net vienas mėnuo atrodo tarsi ilga amžinybė, tačiau kai sulauksite keturiasdešimties, penkiasdešimties ir šešiasdešimties, tada ir vieni metai atrodys tarsi trumpa akimirka. Juk žmogui sensiant pragyventos dienos ima atrodyti trumpesnės, nei buvo iš tikrųjų. Todėl patariu jums, jaunime, dažniau pamąstyti apie mirtį, kaip ir Mozė, kuris meldė Viešpatį: „*Pamokyk mus skaičiuoti mūsų dienas, kad įgytume išmintingą širdį*“ (Ps 90, 12). Kadangi jūsų laikas žemėje yra labai trumpas, negalite sau leisti prarasti nė vienos dienos, nė mėnesio, nė vieno metų, o juo labiau – viso savo gyvenimo. Kiekvienas iš jūsų turi prisiminti, jog žemiškąjį kelią lemta pereiti tik vieną kartą, todėl labai svarbu jį nueiti teisingai ir, iškeliaujant į kitą pasaulį, palikti po savęs gerą pėdsaką.

2 skyrius

Šių dienų Babilono vergystėje

Sakykite, jauni žmonės, ar jums žinomas žodis „Babilonas“? Manau, kad tie iš jūsų, augę tikinčių tėvų šeimose, neabejotinai atsakysite: „Tai aišku, žinomas! Juk nuo vaikystės bažnyčios sakykloje girdėjome šį garsų ir mums nesuprantamą biblinį šūksnį: „*Krito, krito Babelė, didis miestas, kuris savo paleistuvystės įniršio vynu nugirdė visas tautas!*“ (Apr 14, 8).“ Taip, teisingai. Aš vaikystėje taip pat girdėjau šiuos žodžius – ir ne tik iš pamokslininkų lūpų, bet ir iš savo tėčio, kuris praėjusio amžiaus šeštajame dešimtmetyje mums, savo vaikams, kartais sakydavo: „O, vaikai, vaikai!.. Mes gyvename tikrame Babilone, ir kas žino, kuo šis pasaulis virs, kai jūs užaugsite.“ Tėčio žodžiai pasirodė esą pranašiški. Kuo vyresnė tapdavau ir kuo daugiau sužinodavau apie gyvenimą, tuo dažniau mąstydavau apie šį šūksnį ir su siaubu galvodavau apie tai, kokiame dar baisesniame Babilone teks gyventi jums, paskutinių laikų krikščioniškam jaunimui.

Bet grįžkime prie Babilono, apie kurį rašoma Senojo Testamento puslapiuose. Jei pažvelgsime į „Helėjo Biblijos žinyną“,² jame rasime daug įdomių dalykų apie šį unikalų senovės pasaulio miestą, kurio istorija siekia VI–V a. prieš Kristų. Manoma, kad Babilonas buvo įkurtas netoli Edeno sodo, kuriame kažkada gyveno Adomas ir Ieva (*dabar tai šiuolaikinio Irako teritorija*). Babilonas kūrėsi aplink Babilono bokštą, kuris pradėtas statyti praėjus maždaug šimtui metų po tvano, kai žemėje gyvenę žmonės dar kalbėjo viena bendra kalba. Senajame Testamente šis įvykis aprašomas taip: „*Visi žemės gyventojai kalbėjo viena kalba. Besikeldami toliau į rytus, jie rado lygumą Šinaro krašte ir ten apsigyveno. Jie kalbėjosi: „Pasidirbinkime plytų ir gerai jas išdekime.“ Plytas jie naudojo vietoj akmenų, o dervą – vietoj kalkių. Jie tarėsi: „Pasistatykime miestą ir bokštą, kurio*

² Angl.: *Halley's Bible Handbook*; rus.: «Библиейский справочник Геллея».

viršūnė siektų dangų. **Išgarsinkime savo vardą prieš išsi-skirstydami į visus kraštus!**“ Viešpats nužengė pasižiūrėti miesto ir bokšto, kurį žmonės statė, ir tarė: „Jie yra viena tauta ir visi kalba viena kalba. Jie pradėjo tai daryti ir nėra nieko, ko jie negalėtų pasiekti, jeigu nusprendžia. Nusileis-kime ir sumaišykime jų kalbą, kad jie nebesuprastų vienas kito!“ Viešpats juos išsklaidė po visą žemės paviršių, ir jie nustojo statę miestą. Todėl tą miestą praminė Babeliu, nes ten Viešpats sumaišė jų kalbą ir iš ten Viešpats išsklaidė juos į visus žemės kraštus“ (Pr 11, 1–9). Nuo to laiko Babilono miesto pavadinimas pradėtas tapatinti su tokiais žodžiais kaip „chaosas“, „sumaištis“ ir „sumišimas“, nors patiems babiloniečiams jis buvo ne kas kita kaip „Dievo vartai“.

Remiantis archeologinių kasinėjimų metu gautais isto-riniais duomenimis, po anksčiau aprašytų įvykių Babilono bokšto statyba buvo sustabdyta tik trumpam, o vėliau ten likę gyventojai ją atnaujino. Vėliau šis bokštas buvo centru, aplink kurį kūrėsi miestas, ir galiausiai tapo architektūros pavyzdžiu panašiems statiniams kituose Chaldėjos mies-tuose. Aplink bokštą išsidėstęs Babilono miestas, žmonių pavadintas aukso miestu, karalysčių grožiu ir chaldėjų pasi-didžiavimu, buvo to meto civilizacijos viršūnė. Jis stebino savo dydžiu, jį juosiančia šimto kilometrų siena,³ vandens kanalais, keltais, pakeliamais tiltais, po upe iškastu tuneliu, prabangiais rūmais ir septintuoju pasaulio stebuklu laiko-mais kabančiais sodais – jie buvo neapsakomo grožio ir su-dėtingos konstrukcijos, panašūs į milžiniškas terasines oranžerijas, apsodintas įvairiausiais egzotiškais augalais, drėkinamais Eufrato vandeniu, tiekiamu į viršų galingais kė-limo įrenginiais.

Tačiau Babilonas garsėjo ne tik dėl savo neprilygstamo grožio, pažangios civilizacijos, stulbinančio išlaidumo, ne-suvokiamos prabangos, bet ir dėl šventyklų, kapinių, aukurų bei stabų gausos. Tais laikais tokios daugiadiėvystės bei stabmeldystės praktikos buvo visur plačiai paplitusios, nes po nuopuolio bei išvarymo iš rojaus žmogus prarado pirminį

³ Pagal sen. graikų istoriką Herodotą.

Dievo pažinimą ir, klaidžiodamas egzistencijos paslapties labirintuose, pradėjo garbinti įvairius išgalvotus dievus ir deives. Savo ruožtu, lytinis potraukis, kaip gyvybės pradžios veiksnys, turėjo didelę reikšmę, kuri atsispindėjo ir anks-tyvojoje babiloniečių religijoje. Archeologinių tyrinėjimų metu rasti dantiraščio tekstai liudija, kad didžioji dalis šven-tyklose vykusių stabmeldystės apeigų buvo skirtos garbinti seksualinius santykius tarp dievų ir deivių, kurie buvo lai-komi gyvybės pradininkais.

Babiloniečiai taip pat garbino įvairias gamtos jėgas, nuo kurių priklausė jų žemiškoji gerovė. Tarp tokių gamtos jėgų buvo saulė, mėnulis, žvaigždės, ugnis, lietus ir vėjas. Be to, sudievinėti buvo ir karaliai, nes jie turėjo valdžią bei galią. Daugelis Babilono imperijos miestų laikė savo dievais šių miestų įkūrėjus. Pavyzdžiui, Nimrodas (*Chamo anūkas ir Nojus proanūkis*), kuris pirmasis pradėjo statyti Babi-loną, buvo sudievinatas ir pavadintas Marduku, o vėliau per-vadintas Baalu. Pagrindinis dievas Chaldėjos miesto Ūro, kuriame vėliau gyveno Abraomas, buvo mėnulio dievas Sinas. Jo žmona laikyta mėnulio deivė, turėjusi keletą vardų: Ištarė, Ningalė ir Ninua (*iš čia kilo miesto Ninevės pavadi-nimas*). Ji buvo garbinama ir kituose Chaldėjos miestuose kaip motina-deivė, įkūnijusi lytinį geismą. Jos garbinimo ri-tualas buvo seksualinis ištvirkavimas, o už jos šventyklos sienų klestėjo religinė prostitucija, be to, neskaitant ten tar-naujančių žynių-prostitučių, kiekviena chaldėjų moteris pri-valėjo bent kartą gyvenime dalyvauti šiose gėdingose seksualinėse apeigose. Kad visi išgalvoti dievai ir deivės būtų žmonių suvokiami kaip realūs, įvairiais būdais pradėta juos vaizduoti ir šiuos atvaizdus garbinti, pasineriant į be-dugnę begalės kultų, kurių stabmeldystės praktika dažnai būdavo pasibjaurėtina ir atgrasi.

Dievo išrinktosios Izraelio tautos istorija prasidėjo tuo metu, kai Dievas įsakė Abraomui palikti Chaldėjos Ūrą, pri-klausiusį Babilono imperijai, ir išvykti į šalį, kurią pažadėjo duoti jam ir jo gausiems palikuonims. Abraomas buvo tas žmogus, kuris tarnavo vieninteliam Gyvajam Dievui, nors ir gyveno tarp stabmeldžių. Gavęs ypatingą apreiškimą iš

aukštybių ir pakludamas Dievo pašaukimui, jis su savo žmona Sara, tėvu Terachu bei sūnėnu Lotu išvyko iš Chaldėjos Ūro į Kanaaną, tačiau pakeliui kuriam laikui apsistojo Harano mieste, kur mirė jo tėvas. Jį palaidojęs, Abraomas keliavo toliau iki Sichemo. Atvykęs prie Morės ažuolo septyniasdešimt penkerių metų sulaukęs patriarchas antrą kartą gavo Dievo pažadą, kad ši žemė atiteks jo palikuonims, o jis taps didžios, ypatingam tikslui išrinktos tautos tėvu.

Brangūs draugai, dabar nesustosiu prie visos Abraomo istorijos ir jo palikuonių izraelitų tautos (*kuri, užkariavusi Kanaano žemę, ten pastatė iki šiol žinomą Jeruzalės miestą*), o mintimis persikelsiu kartu su jumis per amžius – prie įvykių, aprašytų Senajame Testamente, pačioje pranašo Danieliaus knygos pradžioje. „*Trečiaisiais Judo karaliaus Jehojakimo viešpatavimo metais Babilono karalius Nebukadnecaras atėjo prieš Jeruzalę ir apgulė ją. Viešpats atidavė į jo rankas Judo karalių Jehojakimą ir Dievo namų indų dalį. Jis nugabeno juos į Šinaro šalį ir indus nunešė į savo dievo namus ir padėjo juos savo dievo namų išdinėje. Karalius įsakė Ašpenazui, savo rūmų eunuchų viršininkui, parinkti kelis izraelitus iš karaliaus giminės ir kilmingųjų: jaunuolius be jokios ydos, gražius, galinčius mokytis visokios išminties, suprantančius, protingus ir sugebančius tarnauti karaliaus rūmuose, – ir juos išmokyti chaldėjų raštų ir kalbos. Karalius paskyrė jiems kasdienį maisto davinį iš karaliaus valgių ir vyno, kurį jis pats gėrė. Juos mokė trejus metus, kad tam laikui pasibaigus jie galėtų tarnauti karaliui. Tarp jų buvo Danielius, Hananija, Mišaelis ir Azarija iš Judo vaikų. Eunuchų viršininkas davė jiems naujus vardus: Danieliui – Beltšacaro, Hananijai – Šadracho, Mišaeliui – Mešacho ir Azarijai – Abed Nego. Bet Danielius savo širdyje nusprendė nesusitepti karaliaus valgiais nė jo geriamu vynu. Jis prašė eunuchų viršininko, kad leistų jam nesusitepti. Dievas suteikė Danieliui malonę ir palankumą eunuchų viršininko akyse. Eunuchų viršininkas tarė Danieliui: „Aš bijau savo valdovo karaliaus, kuris jums paskyrė šį maistą ir gėrimą. Jei jis pamatys jus, atrodančius blogiau negu kiti jūsų amžiaus jaunuoliai, mano galva dėl jūsų atsidurs pavojuje.“ Tada*

Danielius sakė prievaizdui, kurį eunuchų viršininkas buvo paskyręs Danieliui, Hananijai, Mišaeliui ir Azarijai prižiūrėti: „Meldžiu – bandyk savo tarnus dešimt dienų, duodamas mums daržovių valgyti ir vandens gerti. Po to palygink mūsų veidus su jaunuolių, valgiusių karaliaus valgius. Ir kaip tau atrodo, taip daryk su savo tarnais.“ Jis sutiko patenkinti šitą prašymą ir bandė juos dešimt dienų. Dešimčiai dienų praėjus, jų veidai atrodė gražesni ir jų kūnai buvo sveikesni negu visų jaunuolių, valgiusių karaliaus valgius. Prievaizdas paėmė jiems skirtą valgį ir vyną ir duodavo jiems daržovių. Dievas suteikė šiems keturiems jaunuoliams išminties bei pažinimo; be to, Danielius suprasdavo visus regėjimus ir sapnus. Praėjus karaliaus skirtam laikui, eunuchų viršininkas atvedė juos pas Nebukadnecarą. Karalius kalbėjosi su visais, ir tarp jų nebuvo nė vieno tokio kaip Danielius, Hananija, Mišaelis ir Azarija. Todėl jie tarnavo karaliaus akivaizdoje. Visur, kur reikėdavo išminties ir supratimo, karalius, paklausęs jų, matydavo, kad jie dešimt kartų pranašesni už visus žynius ir astrologus jo karalystėje“ (Dan 1, 1–20).

Aprašyti įvykiai vyko 606-aisiais metais prieš Kristaus gimimą, kurie buvo žydų tautos nelaisvės Babilone pradžia. Tuo metu karaliaus Nebukadnecaro iš Jeruzalės ištremtų belaisvių bendras skaičius siekė dešimt tūkstančių žmonių, neskaitant kartu su jais išvestų tarnų ir tarnaičių. Šie žmonės buvo žydų visuomenės elitas, turtingiausi ir aktyviausi socialiniai sluoksniai. Būtent tada Danielius ir kiti kilmingųjų šeimų jaunuoliai buvo išvesti į Babilono nelaisvę. Neatmetama galimybė, kad karalius Nebukadnecaras paėmė juos įkaitais, kad sulaukytų Judėjos tautą nuo maišto. O galbūt jis turėjo kitų planų dėl šių žymių žydų jaunuolių, pavyzdžiui, išugdyti iš jų savo žmones, kurie užimtų aukštas pareigas, jei Judėja taptų vasaline valstybe. Danielius pateko į pirmąją žydų belaisvių grupę. Jis nuo mažens pasižymėjo išskirtinėmis asmeninėmis savybėmis, išmintimi ir giliu pamaldumu. Remiantis istoriko Juozapo Flavijaus aprašymais, šis jaunuolis ir trys jo draugai buvo kilę iš kunigaikščių šeimos. Būdami žydų karaliaus Zedekijo giminaičiai, jie tikriausiai būtent dėl to turėjo galimybę patekti į Babilono rūmus.

Norėdami suprasti, kokių pažeminimų ir sunkių išbandymų patyrė keturi jauni žydai, atsidūrę pagoniškojo karaliaus Nebukadnecaro rūmuose Babilone, pažvelkime į Biblijoje aprašytus jų išgyvenimus. Pirmiausia jie neteko gimtojo vardo – tai buvo ne tik pažeminimas, bet ir didelis įžeidimas. Priežastis paprasta – beveik visi žydų vardai tuo metu turėjo ypatingą reikšmę. Pavyzdžiui, vardas Danielius reiškė „mano teisėjas yra Dievas“ arba „Dievo valios apreiškėjas“, o pagoniškoje Babilono visuomenėje tokie vardai buvo nepriimtini. Norėdamas išvengti nesusipratimų, eunuchų viršininkas jį pavadino Beltšacaru. Antrojo jaunuolio Hananijo vardas reiškė „Jahvės malonė“. Pagonys šio vardo prasmės nepripažino, tad jam buvo suteiktas chaldėjiškas Šadracho vardas. Trečiojo jaunuolio vardas Mišaelis reiškė „tas, kuris panašus į Dievą“, todėl jį pervadino Mešachu, o ketvirtąjį jaunuolį – Azariją, kurio vardas reiškė „Viešpaties pagalba“, pradėta vadinti Abed Negu.

Tačiau teisės vadintis savo vardu atėmimas buvo tik nemalonių pokyčių pradžia šiems jauniems žmonėms. Priešakyje jų laukė dar sunkesni išbandymai dėl ištikimybės Dievui, kuriam jie tarnavo. Karalius Nebukadnecaras paskyrė jiems kasdienį maistą iš savo valgių ir vyną, kurį gėrė jis pats. Šis karališkojo stalo maistas, kurį jie turėjo valgyti kasdien, veikiausiai buvo aukojamas Babilono stabams, todėl jo valgymas būtų reiškęs Pirmojo Dievo įsakymo pažeidimą ir sielos bei kūno sutepimą. Dėl to jaunuoliai jau nuo pat pradžių pateko į itin sudėtingą padėtį: jiems teko derinti ištikimybę savo religiniams įsitikinimams su paklusnumu naujam žemiškajam valdovui – pagonių karaliui Nebukadnecarui. Danieliui pasirinkus pirmąjį variantą, Dievas jam padėjo: suteikė išmintingą planą ir palankiai nuteikė eunuchų viršininką, kuris sutiko su Danieliaus pasiūlymu vietoj karališkų valgių duoti jiems daržovių. Taip Danielius ir jo draugai išvengė būtinybės valgyti nuo karaliaus stalo tiekiamą maistą.

Netrukus po to šie jauni žmonės susidūrė su kitu iššūkiu: kaip, studijuojant pagoniškus raštus, mokantis kalbos, burtininkystės bei kitų chaldėjų okultinių mokslų, nepasinerinti į

juos ir nesuteršti dvasios išsaugant ištikimybę mokymui, paveldėtam iš savo tikėjimo protėvio Abraomo. Atsakydamas į jaunuolių maldas, Visagalis Dievas vėl suteikė jiems išminties ir visų reikalingų žinių, o Danieliui – dar ir gebėjimą suprasti regėjimus bei sapnus. Ši dovana vėliau tapo lemiama: Danieliui išaiškinus nerimą kėlusius pranašiškus karaliaus sapnus, jis tapo artimas rūmams ir pelnė ypatingą Nebukadnecaro palankumą.

Praėjus šiek tiek laiko, trys Danieliaus draugai – Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas – susidūrė su itin sunkiu išbandymu dėl ištikimybės Dievui, kuriam nepaliojama tarnavo. Jie, kaip ir visi Babilono karalystės valdžios pareigūnai, verčiami mirties bausmės baimės, turėjo nusilenkti milžiniškam auksiniam stabui, kurią Nebukadnecaras pastatė Dūros lygumoje, Babilono krašte. Likdami ištikimi Izraelio Dievui ir nebijodami būti įmesti į liepsnojančią krosnį, jaunuoliai nepakluso karaliaus įsakymui ir tarė: „*Jeigu taip padarysi, tai mūsų Dievas, kuriam tarnaujame, gali išgelbėti mus iš liepsnojančios krosnies, ir Jis išgelbės mus iš tavo rankų, o karaliau! O jei ne, tai tebūna tau žinoma, karaliau, kad mes tavo dievams netarnausime ir auksinės statulos, kurią pastatei, negarbinsime!*“ (Dan 3, 17–18).

Jūs, jaunieji draugai, puikiai žinote, kaip šis sunkus išbandymas baigėsi akivaizdžiu Dievo įsikišimu ir jaunuolių išgelbėjimu iš įkaitintos krosnies liepsnų, todėl nebūtina apie tai dar kartą pasakoti. Noriu tik atkreipti dėmesį į tai, jog šis savo drąsa stulbinantis poelgis paskatino pagonių karalių, žinomą dėl savo išdidumo, tapti Kūrėjo darbų skelbėju, visam pasauliui paskelbiant: „*Jo ženklai – didingi! Jo stebuklai – galingi! Jo karalystė – amžina, ir Jis viešpatauja per kartų kartas!*“ (Dan 4, 3). Vis dėlto šie išgyvenimai nenumalšino karaliaus Nebukadnecaro išdidumo ir nepaskatino jo atsakyti savęs aukštinimo, tad dėl nesibaigiančios puikybės Dievas jam pasiuntė didžiulį pažeminimą. Taigi, netekęs sveiko proto, septynerius metus jis gyveno kaip laukinis žvėris, o kai protas jam sugrįžo, jis buvo priverstas dar kartą visiems pripažinti: „*Dabar aš, Nebukadnecaras, giriu, aukštinu ir šlovinu dangaus Karalių, nes visi Jo darbai yra*

tiesa ir Jo keliai teisingi. Tuos, kurie elgiasi išdidžiai, Jis gali pažeminti“ (Dan 4, 37).

Koks puikus pavyzdys kiekvienam iš jūsų gali būti ši istorija! Įsivaizduokite, kaip didingai Dievas būtų pašlovin-
tas per jus, jei savo gyvenime parodytumėte Jam tokią išti-
kimybę, kokią kadaise parodė Danielius ir trys jo draugai?
Žinoma, tai nereiškia, kad turite atiduoti save sudeginimui
ar būti pasirengę bet kurią akimirką eiti į mirtį – juk išti-
kimybę ir atsidavimą Viešpačiui galima išreikšti ne vien tik
taip. Dievas gali parodyti Savo šlovę per jūsų žodžius, el-
gesį, veiksmus, reakcijas, išvaizdą, aprangą ir daugybę kitų
dalykų. Šiais laikais būtent tai gali patraukti dėmesį ir tapti
šviesa purvinam, savo nuodėmėse gendančiam pasauliui.

Žinoma, galite paprieštarauti, kad Babilono karalystės
laikų žmonių gyvenimo būdo neįmanoma lyginti su šių
dienų problemomis: alkoholizmu, narkomanija, nusikals-
tamumu ir moraliniu nuosmukiu. Tiesiog noriu Jus patikinti,
jog labai klystate manydami, kad senovėje moralė buvo
aukštesnė nei dabar. Juk Babilonas buvo pirmasis istorijoje
megapolis, tai yra gausiai apgyvendintas, triukšmingas
miestas, kuris kaip magnetas traukė žmones, o tarp visų jo
„malonumų“ pastebimą vietą užėmė brangūs restoranai,
viešnamiai ir įtartinos smuklės, tarnavusios kaip įvairių šut-
vių susibūrimo vietos. Paprastai tokiose įstaigose dirbdavo
šeimininkų nuomai išleisti vergai ir vergės, savo veikloje de-
rinę smuklininkų bei prostitučių darbus. Alkoholinių gėrimų
(*vynuogių vyno, taip pat įvairių rūšių datulių ar miežių
misos*) gamyba ir prekyba jais buvo labai pelningas verslas,
todėl vergvaldžiai mielai leisdavo savo vergams užsiimti šia
veikla ir, išleisdami juos į nuomą, suteikdavo reikiamas lėšas
viskam, ko reikėjo. Bet ir tai dar ne viskas. Mieste buvo
labai aukštas nusikalstamumo lygis, palyginamas su šiuo-
laikiniu didžiųjų Amerikos miestų nusikalstamumu. To meto
dantiraščius tyrinėjusių istorikų darbuose apie tai rašoma
taip: „Babilono nusikaltėlių pasaulis senovėje buvo ne ma-
žiau žinomas nei Bagdado vagys kalifo Harūno ar Rašido
laikais, „Stebuklų kiemas“ viduramžių Paryžiuje ar šiuolai-
kiniai amerikiečių ir italų gangsteriai. Babilone, esant norui,

buvo galima įgyti tam tikrą aukštąjį išsilavinimą ir netgi tapti pripažintu baudžiamųjų bylų žinovu. Vagių ir banditų gaujos valdžiai keldavo nemažai rūpesčių, todėl tamsiu paros metu nebuvo patartina po Babiloną vaikščioti vienam. Būtent todėl naktį medinis tiltas per Eufrato upę būdavo pakeliamas.“

Taip atrodė Babilonas žydų tautos nelaisvės laikais. Didžiausias ir turtingiausias pasaulio miestas, kuriame turtas, didybė, prabanga bei rafinuotas ištvirkimas sugyveno su šiurpiais lūšnynais, skurdu bei nusikalstamumu. Milžiniškas „šventasis“ Babilonas, apstatytas įvairių dievų šventyklomis ir įvairių stabų buveinėmis, tuo pačiu metu buvo ir prakeiktuuju Babilonu, visų tuo metu žemėje egzistavusių nuodėmių bei nedorybių sanauja.

Manau, kad tokį Babilono apibūdinimą galima drąsiai taikyti ne tik šiuolaikiniams megapoliams ir kitiems didiesiems miestams (*tokiems kaip Niujorkas, Los Andželas, Čikaga, Las Vegasas, Buenos Airės, Rio de Žaneiras, Torontas, Roma, Paryžius, Londonas, Maskva, Tokijas ar Berlynas*), bet ir beveik kiekvienai gyvenvietei, kurioje gyvename. Nors mūsų egzistencija žemėje dabar yra šiek tiek pakitusi, ji vis dėlto visiškai atspindi senovės Babilono gyvenimą su jo bjaurystėmis, dvasine tuštuma ir įžūliu iššūkiu Dievui. Jau seniai pastebėta, kad gyvenimas šiuolaikiniuose didžiuosiuose pasaulio miestuose yra monotoniškas. Jei ne kalbų skirtumai, žmogui, lankantis juose, būtų sunku atsikratyti jausmo, kad visa tai jau matyta. Kalbant apie didmiesčių gyvenimo moralinę pusę, čia panašumas, be abejo, yra visiškas. Taigi, „Babilonas“ vartojamas kaip bendras pavadinimas, reiškiantis šio pasaulio karalystės sostinę, nuolat kariaujančia su Dievo karalyste.

Pasakykite, mieli draugai, ar suprantate kur link eina mano mintys? Ar žinote, kokių tikslu vedu paralelę ir pabrėžiu panašumus tarp senovės Babilono ir šių dienų „Babilono“ – pasaulio, kuriame gyvename dabar? Šis panašumas apima ne tik išorinę gyvenimo pusę, bet ir viską, kas veikia mūsų dvasinį pasaulį – juk tai formuoja protą, psichiką ir pačią pasaulėžiūrą. Jei labiau įsigilintume į tai, kas

yra šiuolaikinis Babilonas, teisingiausia būtų jį apibūdinti kaip per amžius kurtą religinę-politinę sistemą, pretenduojančią į pasaulinę viešpatystę. Kaip senovėje Babilonas užkariaudavęs pavergdavo tautas bei karalystes, taip ir šiuolaikinis „Babilonas“ trokšta užvaldyti bei kontroliuoti visų pasaulio valstybių gyvenimą, politiką, ekonomiką ir jų turimas finansines lėšas. Tačiau pati pavojingiausia jo savybė yra siekis savo valiai pavergti kiekvieno žmogaus valią, atimant jam Dievo duotą moralinio pasirinkimo laisvę.

Norėdami geriau tai suprasti, pabandykime palyginti padėtį, į kurią pateko Danielius, Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas, su ta padėtimi, kurioje dabar esame mes, ir ypač jūs – paskutinių dienų krikščioniškas jaunimas.

1. Pirmasis panašumas yra tas, kad keturi jauni žydai Babilone atsidūrė ne savo noru – jie kartu su daugybe kitų Izraelio tautos žmonių buvo paimti į nelaisvę ir ten išgabenti. Jūs, krikščioniškasis jaunimas, kaip ir visa Dievo tauta, taip pat esate priversti gyventi šiame piktame, ištvirkusiame pasaulyje, nenoromis tapdami jo belaisviais ir jame vykstančių nuodėmių liudininkais.

2. Danielius, Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas privalėjo valgyti nuo pagonių karaliaus stalo nešamą maistą, nes už nepaklusnumą jiems grėsė mirties bausmė. O jums, šių laikų tikintiems jauniems žmonėms, dabar teikiamas toks pasaulietinis dvasinis maistas, kuris nuodija jūsų sielas ir verčia jus vergais to, kuo šiandien yra persisotinęs mūsų žūstantis pasaulis.

3. Danieliui ir trimis jo draugams teko gilintis į chaldėjų kalbą, filosofiją, mokslus bei tradicijas ir pažinti pagoniškus ritualus, kurie buvo įvairiopos stabmeldystės apraiškos. O jums, mūsų jauniems broliams ir seserims, mokyklose bei kitose švietimo įstaigose šiandien tenka mokytis daugybės dalykų, kurie ne tik nesuderinami su jūsų tikėjimu Dievu, bet kelia abejones dėl Jo egzistavimo ir netgi visiškai Jį atmeta.

4. Babilonas garsėjo gausiais viešnamiais bei smuklėmis, šventyklų prostitucija ir kitokiomis paleistuvystėmis, klestėjusiomis net Nebukadnecaro rūmuose, kuriuose gyveno

žydų jaunuoliai. O jums, mūsų dienų jaunimui, nuolat tenka būti tarp vulgarių ir purvinių dalykų, kurių išvengti itin sunku.

5. Babilonas ir karaliaus rūmai tiesiog knibždėte knibždėjo burtininkų, magų, aiškiaregių, orakulų, sapnų aiškintojų, kerėtojų, užkalbėtojų, astrologų ir stabų garbintojų, tarnaujančių įvairiems dievams. Mūsų dienomis okultizmas tapo taip plačiai paplitęs, kad juo susidomėjo ne tik pasauliečiai, bet ir tie, kurie save vadina krikščionimis. Ezoterika, burtininkystė, spiritizmas, šamanizmas, ekstrasensorika, magija, aiškiaregystė, alternatyvi medicina su gausiais okultiniais gydymo metodais bei daugelis kitų praktikų dabar užvaldo žmonių širdis ir protus, atiduodami juos tamsos kunigaikščio valdžiai.

6. Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas turėjo nusilenkti Nebukadnecaro pastatytam auksiniam stabui, o mūsų dienomis šėtonas sukūrė daugybę kitų stabų, iš kurių svarbiausias yra internetas, be kovos užkariavęs visas pasaulio erdves ir privertęs visas žemės tautas jam nusilenkti. Dėl jo į jūsų gyvenimą įsibrovė įvairiausios elektroninės naujovės, kurios jums, jauniems žmonėms, tampa tikrais stabais.

7. Stovėdami priešais auksinį stabą, trys draugai patyrė psichologinį aplinkos spaudimą, kylantį iš masinės sąmonės nuostatos, kurios esminis postulatą – neišsiskirti iš kitų. Kažką panašaus dabar patiriate ir jūs, gyvendami visuomenėje, kuri verčia jus mąstyti, gyventi, veikti, kalbėti, rengtis ir elgtis taip, kaip visi. Psichologinis spaudimas yra labai veiksmingas šėtono ginklas, kurį jis naudoja siekdamas sugriauti žmogaus tikėjimą ir sukelti baimę dėl kitų nuomonės, kuri ilgainiui verčia rinktis neryžtingą, kompromisinę poziciją. Kaip aplinka spaudė tris jaunuolius, versdama juos paklusti pagonių karaliaus valiai ir juos supančiai didžiulei miniai, taip ir jus šiandien spaudžia bedieviška sistema ir žmonių masės, kurių apsuptyje gyvenate.

8. Kaip tie trys jaunuoliai, atsidūrę nepakeliamoje stabmeldystės atmosferoje, buvo veikiami kurtinančių visų rūšių muzikos garsų, taip ir jūs šiandien esate bombarduojami protus svaiginančio šiuolaikinio roko muzikos, kuriai jums būna sunku pasipriešinti (tuo labiau, kad jis dabar įsiskverbė net

į krikščioniškas bažnyčias ir tapo neatskirama pamaldų dalimi).

9. Žydų jaunuoliai turėjo išklaudyti argumentus, kad jų tikėjimas yra beprasmis, kai karalius Nebukadnecaras asmeniškai bandė juos įtikinti, kad reikia garbinti stabą, sakydamas: „*Ar tai tiesa, Šadrachai, Mešachai ir Abed Negai, kad mano dievams netarnaujate ir pastatytos auksinės statulos nepagarbinote? Dabar pasiruoškite... parpulti ir pagarbinti statulą... O jei nepagarbinsite, tuojau būsite įmesti į liepsnojančią krosnį. Ir koks Dievas išgelbės jus iš mano rankų?*“ Kažką panašaus patyriau ir aš, beje, kaip ir visas praėjusio amžiaus antrosios pusės jaunimas, kai mokyklose bei kitose švietimo įstaigose mus visais būdais įtikinėdavo, kad Dievo nėra, ir įvairiais argumentais bandydavo priversti išsižadėti tikėjimo. Nors tie laikai jau seniai praėjo, jūs, šių dienų karta, patiriate dar didesnę velnio spaudimą. Naudodamasis įvairiomis žiniasklaidos priemonėmis, jis siekia iškreipti jūsų supratimą apie Dievą ir jus nuo Jo atitolinti.

Naudodamasi šiais palyginimais ir bibliiniu pavyzdžiu apie Danielių bei tris žydų jaunuolius, norėčiau jums, draugai, parodyti, kad kaip ir senovės Babilone, taip ir mūsų dienomis reikia būti ištikimiems Dievui bei paklusti Jo įsakymams. Žinoma, jūs negalite pakeisti pasaulio, kuris sparčiai artėja prie savo pabaigos, tačiau galite tapti jam pavyzdžiu ir šviesa, nes būtent tam jūs esate pašaukti. Juk Danielius ir trys jo draugai, gyvenę pačioje ištvirkusio Babilono širdyje, iš tiesų tapo Dievo liudytojais. Pamokyti paties Dievo, jie apsaugojo save nuo karališkųjų rūmų nešvarių darbų ir atsilaukė visuose juos ištikusiuose išbandymuose, tapdami pagonių diduomenei ištikimybės, tvirtumo ir drąsos pavyzdžiu. Babilonas jiems žadėjo šlovę, pripažinimą ir didelę asmeninę naudą, tačiau jie nepasidavė šiai pagundai. Tapę karaliaus patarėjais ir Babilono sričių valdytojais, jie nesulenkė kelių prieš jų stabus, bet buvo pasiryžę verčiau būti įmesti į įkaitintą krosnį, nei išduoti savo tikėjimą. Kiekvieno iš jų protas bei širdis visiškai priklausė Izraelio Dievui, kuriam su atsidavimu ištikimai ir pasiaukojamai tarnavo.

O kaip šiuo atžvilgiu sekasi jums, mieli draugai? Gyvendami šiuolaikiniame Babilone, kam esate paklusnūs jūs, vadinantys save to paties Dievo vaikais? Ką jums reiškia tikėjimas Juo? Ar jis yra jūsų gyvenimo pagrindas ir prasmė, ar tik tėvų bei įprastų bažnytinių tradicijų tęsinys? Ar pajėgiate sunkiomis akimirkomis likti ištikimi Viešpačiui, ar jums būna gėda net pasimelsti prieš valgį, jei šalia yra klasės draugų, bendrakursių ar bendradarbių? Kam priklauso jūsų protas ir mintys? Kas jums vadovauja ir kieno esate vedami? Dėl Viešpaties ar dėl kurio nors šiuolaikinio stabo plakasi jūsų širdis? Kuriam iš jų jūs lenkiatės? Ar jūsų gyvenime yra kas nors, ką būtų galima pavadinti šiuolaikiniu Babilonu? Pavyzdžiui: aistringas pomėgis žiūrėti televizorių, naršyti internete, žaisti kompiuterinius žaidimus, nuolatinis laiko leidimas socialiniuose tinkluose, potraukis prie alkoholio, rūkymo, narkotikų ar dar kokia nors kita priklausomybė? O galbūt jus pavergė kas nors, kas susiję su dvasiniu paklydimu? Ar nesate apsvaiginti šiuolaikinių klaidingų mokymų painiavos, kurių dabar yra gausybė? Su kuo mieliausiai bendraujate ir kokia yra jūsų aplinka?..

Biblijoje galima rasti nemažai pavyzdžių, kaip mūsų sąmonę ir gyvenimą veikia mūsų draugai, mūsų drabužiai, mūsų ištariamai žodžiai, mūsų klausoma muzika, daiktai, kurie stovi prieš mūsų akis, ir mintys, kurios užpildo mūsų protą. Gyvendami šiame nuodėmėse skendinčiame pasaulyje, norime to ar ne, praeiname pro kioskus, kuriuose išstatyta pornografija, apsiperkame prekybos centruose, kurių lentynos lūžta nuo alkoholinių gėrimų gausos, atsiskaitome prie kasų, prieš kurias kabo cigarečių blokai. Darbe bendraujame su žmonėmis, kurie gyvena palaidą lytinį gyvenimą ir netgi tuo giriasi. Mokyklose, kolegijose, universitetuose ir kitose mokymo įstaigose, darbe, viešajame transporte bei gatvėse mes girdime necenzūrinę leksiką ir vulgarias kalbas. Ir vis dėlto, nepaisant tokios aplinkos, mes, kaip krikščionys, turime gebėti tam atsispirti. Juk Kristus nepatarė mums pasislėpti nuo viso šio purvo už vienuolyno sienos. Kreipdamasis į Dangiskąjį Tėvą, Jis meldėsi už mus šiais žodžiais: „*Aš neprašau, kad juos paimtum iš pasaulio, bet*

kad apsaugotum juos nuo pikto“ (Jn 17, 15). Taigi, mūsų užduotis yra ne atsitverti nuo pasaulio ar pasitraukti iš jo, o išsaugoti save jame nuo blogio.

Žinoma, galite man paprieštarauti sakydami, kad šiais laikais tiesiog neįmanoma išlikti tyram. Juk jau penkerių–septynerių metų amžiaus draugai kieme ar vaikai darželyje išmoko jus masturbuotis. Vėliau mokykloje, seksualinio švietimo pamokose, mokytojai dėsto lytinio akto anatomiją ir fiziologiją, jau nekalbant apie televiziją bei internetą, kuriuose gausu seksualinio turinio nuotraukų ir erotinių filmų. Apie kokį skaistumą gali būti kalba, jei vaikai gatvėmis, kuriose pilna pusnuogių žmonių ir pusiau pornografinės reklamos?! Juk šiais laikais, kur tik pažvelgsi – visur nuogumas ir seksas, seksas, seksas...

Taip, deja, tai tiesa. Tačiau ar Danieliui ir trims jo draugams netekdavo kasdien susidurti su panašiais dalykais? Juk jų aplinką Nebukadnecaro rūmuose taip pat sudarė paleistuviai ir ištvirkusios moterys, kuriems kūno pardavimas buvo būdas įtikti savo dievams ir deivėms, kuriems jie tarnavo. Tačiau, nors kūnu šie jaunuoliai buvo ištvirkusio Babilono nelaisvėje, jų sielos išliko laisvos nuo juos supančio purvo.

Būti vergu reiškia nepriklausyti pačiam sau ir gyventi nuolankiai vykdant kito primestą svetimą valią. Būtent tokiais belaisviais ir vergais tapo žydų jaunuoliai, įpareigoti maitintis nuo karaliaus stalo tiekiamais valgiais, net jei tas maistas buvo paaukotas stabams. Atsisakymas galėjo užtraukti karaliaus rūstybę ir neišvengiamą mirties bausmę. Tačiau jų baimė nusižengti Dievo įsakymams buvo nepalyginamai didesnė už mirties baimę. Ir jaunuoliai padarė vienintelį dalyką, kurį galėjo tokioje beviltiškoje padėtyje – jie malda kreipėsi į Dievą, kuriuo visa širdimi tikėjo ir kuriam klusniai tarnavo. Matydamas jų ištikimybę bei dvasios tvirtumą ir atsakydamas į šią maldą, Dievas parodė jiems Savo galybę: Jis ne tik davė patarimą, kaip elgtis šioje situacijoje, bet ir palenkė vyriausiojo eunucho širdį, tad šis pasiryžo pažeisti karaliaus įsakymą, kad padėtų jam patikusiams belaisviams. O visa tai dėl to, kad jų išvaizdoje, kalboje, elgesyje ir požiūryje į jį buvo kažkas tokio, kas pavergė

ši žmogų. Juk Dievo Žodyje ne veltui rašoma: „*Kai žmogaus keliai patinka Viešpačiui, Jis padaro, kad ir jo priešai gyventų taikoje su juo*“ (Pat 16, 7).

Taigi, istorija kartojasi. Šiomis paskutiniojo laiko dienomis Dievas taip pat ragina Savo tautą atsisakyti nuodėmingo maisto, kurį jai siūlo šiuolaikinis Babilonas, Jo vadinamas „didžiąja paleistuve“, sakydamas: „*Išeikite iš jos, mano žmonės, kad nedalyvautumėte jos nuodėmėse ir nepatirtumėte jos negandų! Nes jos nuodėmės pasiekė dangų, ir Dievas prisiminė jos piktadarystes*“ (Apr 18, 4–5). Štai tik klausimas: kaip tai įgyvendinti praktiškai? Kaip galima išeiti iš šio Babilono, jei esate priversti jame gyventi diena iš dienos? Kaip išvengti vergystės toms bjaurastims, kurios jus nuolatos supa? Kas jūsų gyvenime gali tapti stabais, kuriems patys to nesuvokdami tarnausite? Ko reikia vengti ir nuo ko bėgti kaip nuo gyvatės, jei norite išlikti tyri ir tapti Viešpačiui tinkamais indais? Į kokius tinklus bando sugauti šėtonas ir kas jums gali tapti jo velniškais spąstais? Apie šiuos ir daugelį kitų dvasinio gyvenimo klausimų, kurie rūpi jums, krikščioniškas jaunime, pakalbėsime kituose skyriuose.

3 skyrius

Velnio spąstai

Brangūs draugai! Tie iš jūsų, kurie bent kiek įsivaizduojate, kaip veikia spąstai, gaudyklė ar kilpos, gerai žinote, kokie negailestingi ir žiaurūs šie padargai gali būti. Sukurti taip, kad žvėris ar paukštis jų iškart nepastebėtų, jie skirti ne tik sugauti auką, bet ir tvirtai ją laikyti, neleidžiant pabėgti ar išskristi. Jei sugautas gyvūnas bando ištrūkti ar išsilaisvinti iš tokių spąstų, kuo stipriau jis juose spurda, tuo sunkiau jam išsivaduoti. Daugelis spąstų sukonstruoti taip, kad sužeistų savo aukų kojas ir jos negalėtų pabėgti, net jei pavyktų iš jų išsilaisvinti. Bet tai dar ne viskas. Norint įvilioti žvėrį ar paukštį į spąstus, naudojamas masalas – kažkas viliojančiai kvėpiančio, skanaus ar tiesiog traukiančio akį. Kai masalo suviliotas gyvūnas prieina paskanauti, spąstai akimirksniu užsitrenkia ir auka lieka įkalinta jų viduje.

Panašiu principu veikia ir šėtonas. Jis naudoja įvairiausius masalus, kad suviliotų žmonių protus bei širdis, o aukai įkliuvus, įtikina ją, jog išsivaduoti iš šių gniaužtų nebeįmanoma. Daugelis šių spąstų yra dvasinio pobūdžio ir skirti tam, kad nukreiptų žmogų į melo kelią. Tai apima įvairias klaidingas doktrinas, sektas ir dvasinius klaidžiamokslius. Tačiau velnias mielai pasitelkia ir kitas gudrybes, apie kurias norėčiau su jumis dabar pakalbėti. Kad mano žodžiai nepasirodytų kaip bandymas apriboti jūsų laisvę ar minties nepriklausomybę, pasitelksiu tikrus gyvenimo pavyzdžius, su kuriais man teko susidurti per savo ilgametę sielovados tarnystę. Tačiau prieš pasakodama, kas nutiko kitiems, pirmiausia papasakosiu, kas kadaise tapo masalu mano pačios sielai ir kaip aš pati, lyg koks kvailas karosas, ne kartą pakibdavau ant šėtoniškų kabliukų.

Mano paauglystėje ir jaunystėje (praėjusio amžiaus 7-ojo dešimtmečio pabaigoje ir 8-ojo dešimtmečio pradžioje) jaunimas aistringai kolekcionuodavo pašto ženklus, ženkliukus, mėgstamų atlikėjų nuotraukas, įvairius mineralus, spalvotus akmenėlius ir panašius niekučius. Toks, iš pirmo

žvilgsnio, nekaltas pomėgis dažnai peraugdavo į tikrą aistrą, verčiančią kolekcionierius apgaudinėti, vogti, reketuoti ir veltis į kitas nešvarias aferas. Tuo tarpu jauni žmonės net nepastebėdavo, kaip jų aistros objektas juos užvaldydavo. Taigi, sulaukusi septyniolikos metų, aš pradėjau kolekcionuoti atvirukus su gražiais gamtos peizažais – gamtą visada labai mėgau. Siekdama surinkti jų kuo daugiau, ieškojau įvairiausių būdų, kol vieną kartą, pamačiusi savo mokyklos draugės albume gražią atvirutę, pajutau širdyje norą ją tyliai pasiimti sau – tai yra tiesiog pavogti. Suvokusi, kokią rimtą nuodėmę mane verčia daryti šėtonas dėl šio mažo ir plono kartono gabalėlio, labai išsigandau. Supratusi, kokią galią man įgijo mano „nekaltas“ pomėgis, kolekcionavimą mečiau.

Kitas man susidomėjimą sukėlęs dalykas buvo knygos apie drąsius, bebaimius žmones, turinčius stiprų charakterį ir sudėtingą likimą. Mane nesulaikomai traukė jų viliojantys pasauliai, kupini neįtikėtinų nuotykių ir kilnių jausmų. Skaitydama šias istorijas, aš ir vėl nepastebėjau, kaip iš paprastos knygų mėgėjos tapau tikra knygų maniake. Nespėjusi perskaityti vienos knygos, puldavau ieškoti kitos, kol Viešpats mane sustabdė, leisdamas aiškiai suprasti, kad visos šios kilnios istorijos yra tik jų autorių fantazijos vaisius ir dažnai toli gražu neatitinka realybės. Akivaizdu, kad tokių aistringų knygų mėgėjų esama ir šiais laikais, ypač tarp jaunų merginų, kurios mėgsta skaityti meilės istorijas. Tiesa, merginos, kurios yra krikščionės, stengiasi skaityti tas knygas, kurių herojai yra tikintys žmonės, nepastebėdamos, kad ir šie kūriniai jas nuneša į išgalvotą pasaulį, kuriame gyvena neišsipildžiusios svajonės. Šioms krikščioniškų meilės romanų mėgėjoms būdingas svajingumas, atsiribojimas nuo realybės ir nesugebėjimas prisitaikyti prie įprasto gyvenimo, kuriame jos paprastai patiria tik nusivylimus bei sudužusias viltis. Suvokusi tai, atidėjau į šalį beveik visą grožinę literatūrą, juo labiau kad studijos medicinos institute reikalavo visiško atsidavimo, jėgų ir laiko, o tai neleido užsiimti niekuo pašaliniu.

Tačiau praėjo šiek tiek laiko, ir mūsų namuose atsirado nespaltotas televizorius, kurį tėvai nupirko tam, kad mes,

vaikai, nustotume slapta eiti pas kaimynus, kurie tuo metu jį jau turėjo. To meto televizijos programos labai skyrėsi nuo tų, kurios rodomos dabar. Jose dar nebuvo to sutepančio purvo, apnuoginto vulgarumo ir ištvirkimo, kurie dabar jau niekam nebekelia nuostabos. Didžioji dalis rodomų meninių filmų pasižymėjo rimtais, psichologiškai giliais siužetais, skatinančias analizuoti ir mąstyti – būtent tai man visada patikdavo.

Tokiu būdu aš vėl pakliuvau ant velniško kabliuko, kuris mane laikė daug ilgiau nei visi ankstesnieji kartai. Kai bandydavau su mama pasidalinti savo įspūdžiais apie peržiūrėtus filmus, ji ramiai atsakydavo: „Ak, dukrele! Visa tai yra rašytojų ir režisierių išgalvotos istorijos, kurios neatitinka tikrovės. Ateis laikas, kai tu pati suprasi, kad realus žmonių gyvenimas atrodo kitaip.“ Panašių mamos replikų tuo laiku aš, žinoma, nesuprasdavau. Jos sukeldavo tik vidinį protestą ir gluminantį klausimą: „Kodėl suaugę žmonės tampa tokie nuobodūs ir žemiški? Susidaro įspūdis, kad pragyvenę dar porą dešimtmečių jie praranda bet kokį jausmų ir siekių kilnumą!..“ Kad suprasčiau tai, ko tuo metu mane bandė išmokyti motina, man taip pat reikėjo pragyventi ne vieną dešimtmetį, paliekant vieną po kito savo jaunystės idealus ir po truputį kaupiant karčią, bet vertingą gyvenimo patirtį. Štai kodėl dabar aš stengiuosi būti supratinga ir kantri, kai sielovados tarnystėje susiduriu su jūsų, brangūs draugai, spontaniškumu, impulsyvumu, neapgalvotu elgesiu ir pasitikėjimu savimi. Aš žinau, kad ateis laikas, kai ir jums teks persvarstyti daugelį savo idealų ir gyvenimo prioritetų.

Bet grįžkime prie televizoriaus. Suprasti, kad vėl atsidūriau ant šetono „kabliuko“, man padėjo per paskaitą staiga švystelėjusi mintis, kad jau seniai nebeklausau profesoriaus, o mąstau apie vakar žiūrėtą filmą ir nekantriai laikiu paskaitos pabaigos, kad galėčiau pažiūrėti kitą jo seriją. „Kaip aš galėjau iki to nusiristi?“, – pasibaisėjau. – „Juk tai tikra priklausomybė nuo dėžės, kuri man tapo stabu! Dabar suprantu, kodėl mano sieloje yra tokia slogi tuštuma ir kodėl nebejaučiu Dievo artumo. Kaip Jis gali pasilikti mano širdyje ir su manimi kalbėti, jei aš atidaviau save stabui?..“

Šios patirties man užteko, kad, pradėjusi savarankišką gyvenimą, niekada daugiau nebesusimąstyčiau apie televizoriaus įsigijimą. Ir aš dėkoju Dievui už tai, kad Jis man dovanotojo vyrą, kuris jau daugiau nei keturiasdešimt mūsų bendro gyvenimo metų nenori turėti nieko bendra su stabu, griaušančiu daugelio krikščionių dvasinį ir šeimos gyvenimą. Štai kodėl belieka tik tyliai sielvartauti, kai per asmeninius sielovados pokalbius su įvairių šalių bei konfesijų tikinčiaisiais girdžiu, kad jie televizoriuje nemato jokie pavojaus ir mano, jog būtų neprotinga atsisakyti tokio prieinamo informacijos šaltinio, tenkinančio beveik visus žmogaus poreikius. Manau, kad taip mąstyti gali tik dvasiškai atšalusios sielos, praradusios bet kokią Dievo baimę. Juk reikia būti visiškai aklam, kad nepastebėtum problemų, kurias televizija įneša į krikščionių namus.

Sielovados tarnavime dažnai tenka girdėti apie nesutarimus ir konfliktus šeimose, kylančius tik dėl to, kad jų nariai nori žiūrėti skirtingas televizijos programas. Krikščionys pripažįsta, kad praranda norą eiti į pamaldas, jei tuo metu per televiziją rodomas kitas daugiaserijsinis filmo ar serialo epizodas, o jų vaikai, pamiršę namų darbus, valandų valandas praleidžia prie televizoriaus ekrano, pasinėrę į linksmus animacinius filmus. Vyrų ir žmonų neberanda laiko širdingam pokalbiui, nes kiekvienas mieliau žiūri savo mėgstamą kanalą. O jaunimas, slėpdamasis nuo tėvų, vėlyvais vakarais ir naktimis ieško erotikos, siaubo, kvapą gniaužiančių veiksmo bei gangsterių filmų. Televizija į krikščionių namus atneša šiuolaikinį pasaulį su visu jos vulgarumu ir sugedimu, o Dievo vaikai to nepastebi.

Praėjus penkiolikai metų po to, kai išsivadavau iš priklausomybės nuo televizijos, filmų istorija mano gyvenime pasikartojė taip, kaip pati nesitikėjau. Praėjus penkeriems metams po atvykimo į Vokietiją, man teko apsistoti vieno žinomo pamokslininko sodyboje. Vieną vakarą ten kažkas ištraukė mažą televizorių ir paleido vaizdo kasetę su filmu „Ben Huras“ anglų kalba. Aš jo nesupratau, todėl man vokiškai buvo perpasakota tik filmo esmė. Tai, ką išgirdau ir ką pamačiau ekrane, mane tiesiog sukrėtė – herojaus likimas

buvo stulbinantis. Tiek užteko, kad vėl pajusčiau senąją potraukį filmams. Tiesa, dabar turėjau gerą pasiteisinimą – tai buvo ne pasaulietiški, o krikščioniški filmai. Grįžusi namo labai stengiausi įsigyti šį filmą rusų kalba. Susidomėjusi šia istorija, pradėjau žiūrėti ir kitus biblinio siužeto filmus, nes tuo metu su vyru kaip tik įsigijome tam pritaikytą kompiuterį.

Taigi, neturėdama namuose televizoriaus, vis tiek turėjau galimybę žiūrėti tokius filmus kaip „Nukryžiuotasis“, „Jėzus iš Nazareto“, „Quo Vadis“, „Biblija: Pradžia“, „Juozapas“, „Judas“, „Paskutinioji Pompėjos diena“ bei kitus panašius, manydama, kad jų žiūrėjimas negali man pakenkti dvasiškai. Vėliau man padovanojo diską su istorine romantine drama „Puikybė ir prietarai“, kuri man labai patiko. Tai paskatino mane žiūrėti ir kitus istorinius filmus, pavyzdžiui, „Džeinę Eir“, „El Sidą“, „Atstumtuosius“, „Ledi Edison paslaptį“, „Ovod“ ir kitus. Ir štai, kai vieną kartą aš susidomėjusi žiūrėjau eilinę istorinę melodramą, mano širdyje staiga nuskambėjo krikščioniškos giesmės žodžiai: „Dėl kiekvienos gyvenimo akimirkos, dėl kiekvienos prarastos valandos, dėl minčių, žodžių ir darbų Jis paklaus mūsų.“

Pasijutau tarsi nuplikyta karštu vandeniu. Pašokusi aš sustabdžiau filmą, išjungiau kompiuterį ir kritau ant kelių, maldaudama Dievą dar kartą man atleisti už tai, kad į savo širdį įsileidau stabą. Mintyse vėl ir vėl sukosi žodžiai: „dėl kiekvienos **prarastos** valandos... Jis paklaus mūsų.“ O kiek valandų aš praradau žiūrėdama visus tuos, atrodytų, nekalčius krikščioniškus filmus ir melodramas! Ką aš atsakysiu Viešpačiui, kai Jis paklaus manęs apie visas šias dienas, savaites ar net mėnesius, susidariusius iš šių prarastų valandų?! Ak, ką aš, kvaila, padariau!.. Po šio suvokimo vėl teko kovoti su pagundomis, kol galiausiai tvirtai ištariau „ne“ šiam savo pomėgiui. Tada atėjo laisvė, kuria džiaugiuosi jau penkioliką metų.

Kaip manote, draugai, kodėl aš jums dabar visa tai pasakoju, atverdama savo širdį? Ogi todėl, kad savo pavyzdžiu parodyčiau, kaip lengvai net ir dvasiškai subrendęs žmogus gali patekti į šėtono spąstus, jau nekalbant apie jus, jaunime. Išgyvenus tai, pradėdi geriau suprasti tas sielas, kurios daugelį

metų yra įsipainiojusios į velnio žabangus, dažnai to net nepastebėdamos. Jei tik žinotumėte, kiek įvairaus amžiaus ir skirtingų konfesijų tikinčiųjų (ypač moterų ir merginų) kenčia dėl prisirišimo prie melodramų ir nepajėgia šios priklausomybės įveikti... O juk tai, žvelgiant iš šalies, yra suprantama. Juk kai žmogus kam nors atsidavęs, jis paklūsta savo susižavėjimo objektui, kuris tampa jo valdovu ir ima viešpatauti. Ne veltui Šventajame Rašte sakoma: „*Argi nežinote, kad, pasiduodami kam nors vergauti, jūs iš tiesų tampate vergais to, kuriam paklūstate: ar tai būtų nuodėmė, vedanti į mirtį, ar paklusnumas, vedantis į teisumą*“ (Rom 6, 16).

„*Pasiduodami kam nors*“, – šie žodžiai nurodo pirmuosius žingsnius, kuriuos žmonės žengia viena ar kita kryptimi. Tuo momentu žmogus dar gali laisvai pasirinkti, kas jį užvaldys. Tačiau kuo daugiau žmogus nuolaidžiauja, tuo greičiau praranda šią santykinę laisvę ir tampa savo aistros, užsiėmimo ar pomėgio vergu, o tai veda jį į moralinę, dvasinę, o kartais net fizinę pražūtį. Tokiu aistros objektu gali tapti bet kas. Kad tuo įsitikintumėte, siūlau kartu su manimi pasiklausyti dejonų, kylančių iš sielų tų žmonių, kurie tai patyrė.

„Aš gimiau alkoholikų šeimoje, – rašė vienas dvidešimt trejų metų jaunuolis iš Rusijos. – Mano tėvas gėrė be saiko, o motina – ciklais, kurie galėdavo trukti iki dviejų savaitių, todėl nuo ankstyvos vaikystės aš nekenčiau alkoholio ir pažadėjau sau niekada juo nepiktnaudžiauti. Nors visi mano, kad alkoholikų vaikai retai būna protingi, aš baigiau mokyklą su aukso medaliu. Išleistuvių vakarą klasės draugai vaišinosi šampanu, tad ir aš nusprendžiau tiesiog dėl mandagumo šiek tiek gurkštelėti, tačiau šis mažas gurkšnis virto rimta pagunda. Šampano skonis man taip patiko, kad ėmiau piltis iš butelio vėl ir vėl, nors ir supratau, kaip tai gali būti pavojinga. Sulaukęs dvidešimties, nusprendžiau su tuo baigti. Supratęs, kad pats šios nuodėmės neįveiksiu, pirmiausia nuėjau į stačiatikių, o po to į protestantų bažnyčią. Čia aš įtikėjau, ir Dievas man padėjo visiškai išsivaduoti iš paveldėtos priklausomybės. Trejus metus

aš visiškai nevarčiau alkoholinių gėrimų, bet vieną kartą visgi pasidaviau pagundai ir taip prisigėriau, kad atsidūriau reanimacijoje, kur buvau didžiulėmis pastangomis atgaivintas. Išėjęs iš ligoninės, negalėjau rasti sau vietos, nes supratau, kad išdaviau Dievą. Suvokdamas savo siaubingą padėtį, nusprendžiau visam laikui atsikratyti šio ydingo prisirišimo ir per išpažintį apvalyti gyvenimą nuo visų kitų mano padarytų nuodėmių...“

Po tokio ilgo įvado sekė išsamus nuodėmių, kurios suteikė šėtonui teisę į šią sielą, aprašymas. Taip prasidėjo dvasinė kova, kuri davė apčiuopiamų rezultatų ir įkvėpė viltį visiškai išsilaisvinti nuo potraukio alkoholiui. Tačiau vieną dieną mūsų sielovados susirašinėjimas su šiuo jaunuoliu staiga nutrūko, ir tik po dviejų mėnesių atėjo laiškas, kuriame buvo parašyta: „Prašau, nustokite už mane melstis. Aš vėl pradėjau gerti, nes supratau, kad per daug myliu šią nuodėmę ir nenoriu su ja išsiskirti. Atleiskite, prašau, kad skaudinu Jūsų motinišką širdį. O savo sielos kančią aš pasistengsiu numalšinti alkoholiu. Sudie.“

Manau, jūs galite įsivaizduoti, bičiuliai, ką man reiškė šis paskutinis laiškas. Ir nors aš gerai supratau, kad nieko negaliu pakeisti, širdis verkė dėl šios vargšės sielos, kuri atsisakė jai ištiestos pagalbos rankos. Juk Dievas suteikia galimybę išsilaisvinti iš šėtono vergijos, bet kai žmogus sąmoningai jos atsisako, Jis prievarta nieko nevers. Būtina pabrėžti, kad alkoholizmas ir narkomanija yra tikra mūsų laikų rykštė, tapusi pasauline katastrofa. Į ją įtraukiama vis daugiau įvairaus amžiaus žmonių, o skaudžiausia tai, kad tarp jų didžiausią procentą sudaro jaunimas, vartojantis įvairius narkotikus. Tam patvirtinti pateiksiu dar vieną sielovados pavyzdį.

1999-aisiais metais, kai buvau misionieriškoje kelionėje po JAV rusakalbių imigrantų bažnyčias, viename iš miestų prie manęs priėjo devyniolikmetis jaunuolis. Per sielovados pokalbį paaiškėjo, kad jis yra tikinčių tėvų sūnus, prieš penkiolika metų išvykusių iš Rusijos. „Kai man suėjo šešiolika, – pradėjo jis savo pasakojimą, – prieš pamaldas prie manęs priėjo jaunas brolis iš mūsų bendruomenės ir

pasiūlė prisijungti prie jaunimo, kuris paprastai sėdėdavo „galuvietėje“ (*salės galinėse eilėse arba balkone*). Mano tėvai su tuo sutiko, nusprendę, kad jau atėjo laikas atsivieškinti su paauglyste. Kol vyko pamokslas ir giedojo choras, galinėse eilėse virė atskiras gyvenimas. Vaikinai ir merginos dalydavosi naujienomis, pasakodavo apie savo nuotykius, užmegzdavo draugystes ir artimesnius ryšius. Po kelių savaitių man pasiūlė nusileisti į bažnyčios rūšį, kad patirčiau kažką ypatingo. Mano nuostabai, ten atėjęs atsidūriau tarp jaunų krikščionių, tapusių **narkomanais**. Man pasiūlė tiesiog pabandyti nedidelę narkotikų dozę, ir aš, nenorėdamas pasirodyti silpnavalis, pasidaviau smalsumui ir tai padariau. Patirti pojūčiai buvo tokie nauji ir neįprasti, kad per tris mėnesius tapau narkomanu bei didžiule našta savo tėvams. Aš nusprendžiau atsiverti Jums, – baigė savo pasakojimą šis iš jaudulio išbalęs jaunuolis, – nes labai bijau, kad mano gyvenimas nutrūks nuo narkotikų perdozavimo ir atsidursiu kapinėse, kur jau palaidota daug tokių kaip aš narkomanų – tikinčių tėvų vaikų.“

Prisipažinsiu, buvau taip sukręsta to, ką išgirdau, jog iš pradžių netekau žado. Tik po daugelio metų supratau: šis jaunuolis buvo vienas iš pirmųjų dešimčių ir šimtų tikinčių vaikų bei merginų (*atvykusių į JAV arba ten gimusių*), patekusių į velniškus narkomanijos spąstus. Vėlesniais metais man skambino daug motinų, pasakojusių apie tragiškus savo sūnų ir dukterų likimus, vadindamos juos **prarastą kartą**.

O laikas ėjo savo vaga. Spauda, radijas bei televizija palaipsniui ėmė trauktis į antrą planą, nes atėjo **kompiuterių era** ir į sceną išėjo galingas oponentas, vadinamas **internetu**. Jis iškart gavo daugybę vardų: pasaulinis tinklas, žiniatinklis, interneto erdvė, informacijos kaupykla ir **sąvartynas** (pastarasis pavadinimas tam tikra prasme kalba pats už save ir, be abejonės, yra visiškai pateisinamas). Tik pažvelkite, kas talpinama pasaulinio tinklo erdvėse! Juk internetas neapsiriboja vien tik Vikipedija. Jame galima rasti praktiškai viską, tačiau ne visada tai yra naudinga. Kad ir kaip įvairių šalių valdžios institucijos kovotų, pavyzdžiui, su pornografija,

internetas jos yra tiesiog pilnutėlis. Ji užima didžiąją dalį pasaulinio tinklo ir yra prieinama beveik kiekvienam.

Pamėginkime išanalizuoti, ką į mūsų gyvenimą atnešė internetas bei technologijų pažanga, ir apžvelkime labiausiai paplitusias jų formas. **Mobilieji telefonai** – neatsiejama kasdienio gyvenimo dalis, be kurios savęs nebeįsivaizduoja beveik niekas, o ypač jaunimas. Daugelis jaunų žmonių taip prie jų prisirišo, kad nebeįsivaizduoja gyvenimo be šių įrenginių. Beveik visi vaikinai ir merginos turi savo **išmaniuosius telefonus** – mobiliuosius įrenginius, papildytus kompiuterio funkcionalumu. Jais jie susirašinėja, susipažįsta, draugauja, ginčijasi, bendrauja vaizdo skambučiais, daro asmenukes. Šias nuotraukas vėliau talpina socialiniuose tinkluose. Neretai tos nuotraukos yra visiškai nepadorios – intymaus pobūdžio kadru talpinimas internete tapo tikra epidemija. Kompiuterių, išmaniųjų telefonų, planšečių ir kitų skaitmeninių įrenginių naudojimas darbui, bendravimui ar pramogoms šiandien yra ne tik įprastas, bet ir tapo tiesiog nepakeičiamas. Šiandien beveik kas trečias paauglys šalia mobiliojo telefono turi ir **žaidimų konsolę**. Jei prieš dešimtmetį ar du pagrindinis paauglių ir jaunimo laisvalaikis buvo krepšinis, futbolas ar kiti judrūs žaidimai, tai šiandien jus labiau traukia vaizdo žaidimai, turinio kūrimas socialiniuose tinkluose ar begalinis vaizdo įrašų naršymas. Apie tai vėliau dar pakalbėsime išsamiau.

Žinoma, bičiuliai, negaliu nesutikti su jumis, kad internetas turi nemažai privalumų, tačiau manau, kad jo trūkumų vis dėlto yra daugiau. Norėdama jus įtikinti, neketinu ginčytis, keisti jūsų nuomonės ar pamokslauti. Tiesiog pateiksiu apmąstymams informaciją ir keletą sielovados pavyzdžių iš savo patirties. Šie žmonės patys norėjo, kad jų istorijos taptų dvasine pagalba bei įspėjimu kitiems krikščionims – taip pat ir jums.

Viena tikinti mergina pasakojo: „Kai man suėjo keturiolika metų, mūsų namuose atsirado internetas. Kadangi mūsų krikščioniškoje šeimoje vaikai būdavo auklėjami labai griežtai, daugelio dalykų, apie kuriuos kalbėdavo mano bendraamžiai mokykloje, aš tiesiog nesuprasdavau. Ypač

tai galiojo žodžiams, susijusiems su seksu. Iš pradžių aš tiesiog nekreipdavau į juos dėmesio, bet kuo vyresnė tapau, tuo didesnę susidomėjimą jie man kėlė. Kartą, kai namuose nieko nebuvo, įsijungiau kompiuterį, prisijungiau prie interneto ir paieškos programoje įvedžiau žodį „seksas“, norėdama sužinoti, kas tai yra. Ieškant informacijos apie šio žodžio reikšmę, internetas man pasiūlė įvairių svetainių. Paspaudus ant pirmosios iš jų, pamačiau enciklopedinio tipo paaiškinimus. Tai, ką perskaičiau, mane sudomino, todėl aš spustelėjau kitą siūlomą nuorodą į tinklalapį su paveikslėliais, demonstruojančiais, kaip vyksta lytinis aktas tarp vyro ir moters. Degdama smalsumu, vėriau vieną tinklalapį po kito, kol prieš akis iškilo baisiausi pornografijos vaizdai bjauriausiomis savo formomis. Niekada anksčiau nieko panašaus nebuvau mačiusi ir net negalėjau įsivaizduoti. Sieloje pasidarė taip šlykštu nuo to, ką pamačiau, jog iš karto uždariau visas svetaines ir išjungiau internetą, tačiau niekaip negalėjau atsikratyti mane apėmusio siaubo, susitepimo bei kaltės prieš Dievą. Bandžiau nukreipti savo dėmesį kitur, kad pamirščiau tas bjaurias, nešvarias nuotraukas, bet jos nepaliko manęs ramybėje, vėl ir vėl iškildamos mintyse. Nuo to laiko aš praradau ne tik širdies ramybę, bet ir tikėjimą, kad esu išgelbėta. Ne kartą maldavau Viešpatį atleisti man už tai, kad sutepiau save šiuo purvu, tačiau kaskart pasitaikius progai, matyta bjaurastis iškildavo atmintyje ir varydavo į nevilgtį, depresiją, o kartais net sukeldavo minčių apie savižudybę.“ *(Su panašiais atvejais sielovados tarnystėje susiduriama gana dažnai).*

Žinoma, jaunieji draugai, jūs galite man paprieštarauti, jog krikščionys vis tiek gali naudotis internetu, svarbu tik nesilankyti erotinio ar pornografinio turinio svetainėse. Tik kyla klausimas, ar daugeliui iš jūsų pavyko tai padaryti bei išvengti širdies, minčių ir kūno suteršimo?

Dar viena šėtono kilpa, šiandien tykanti mūsų skaitmeninėje erdvėje, yra glaudžiai su internetu susiję **socialiniai tinklai**. Nors atsirado palyginti neseniai, per kelerius metus socialiniai tinklai tapo tokiu populiariu reiškiniu, kad šiandien beveik kiekvienas interneto vartotojas turi savo

paskyrą. Jų pasirinkimas itin gausus: nuo tarptautinių platformų, tokių kaip „Facebook“ ar „X“ (buvęs „Twitter“), iki regioninių tinklų, paplitusių atskirose šalyse.

Socialiniai tinklai pirmiausia buvo sukurti tam, kad žmonės galėtų bendrauti, susirasti jiems reikalingą asmenį ir bendraminčių, aptarti aktualius klausimus bendruomenėje, išreikšti savo nuomonę apie vykstančius įvykius bei sužinoti kitų požiūrį. Naudojantis socialiniais tinklais galima rasti vaikystės draugus, su kuriais prarastas ryšys, bendraklasius ar bendraminčius: kolekcionierius, retos muzikos mėgėjus ir kitus. Pažinčių paieška socialiniais tinklais ypač patraukli nekomunikabiliems, uždariems ir nepasitikintiems savimi žmonėms, kurie nori turėti draugų, bet nemoka jų rasti savo kasdienėje aplinkoje. Socialiniai tinklai neapsiriboja vien bendravimu – jie siūlo ir daug kitų įdomių galimybių. Čia galima dalytis mėgstama muzika ar vaizdo įrašais, skelbti nuotraukas, sekti naujausias žinias, burtis į pomėgių grupes, žaisti žaidimus, fiksuoti svarbias gyvenimo akimirkas bei naudotis daugybe kitų funkcijų.

Taigi, vertinant socialinius tinklus tik iš šios pusės, jie atrodo išties naudingi ir patrauklūs. Juk taip malonu jais naudojantis surasti senus draugus, susirašinėti su buvusiais bendraklasiais ar užmegzti naujas pažintis. Tik pasakykite, jaunosios kartos atstovai, ar realus pasaulis yra prastesnis?.. Žmonės valandų valandas praleidžia socialiniuose tinkluose, užuot išėję į lauką, nuvažiavę į gamtą, pasivaikščioję su šeima ar gyvai susitikę su draugais. Gyvas patyrimas neabejotinai suteiktų kur kas daugiau tikrų jausmų ir pojūčių. Be to, socialiniuose tinkluose nuolat susiduriama su nepadoriais vaizdais, necenzūriniais posakiais, pusnuogių žmonių nuotraukomis bei nepadoriais pasiūlymais, o tai vargu ar galima laikyti krikščioniui tinkamu laiko leidimu.

Tačiau tai dar ne viskas. Užmezgant kontaktą socialiniuose tinkluose, žmonėms dažnai svarbus ne tiek pats bendravimas, kiek galimybė pareikšti apie save ir susikurti tam tikrą įvaizdį. Toli gražu ne visada pavyksta užmegzti gyvą ryšį su pašnekovais – dažniausiai viskas apsiriboja tik sausu elektroniniu susirašinėjimu. Čia žmogus gali lengvai apsimesti

visai kitu asmeniu, prisidengti svetima nuotrauka ir prisistatyti tokiu, koku norėtų atrodyti pašnekovo akyse, arba priešingai – pats to nepastebėdamas nusimesti visas kaukes ir tapti toks atviras, kad pradėtų apie save pasakoti tai, ko įprastomis aplinkybėmis niekada niekam neatskleistų.

Nepamiršiu vieno jauno žmogaus laiško; jame jis rašė apie tai, kaip stipriai buvo susižavėjęs septyniolikmete mergina iš jų bendruomenės. Ji atrodė kukli, dievobaiminga ir tokia drovi, kad jis nedrįso atskleisti savo jausmų, jog savo skubotumu jos neišgąsdintų. Po pamaldų ši jauna sesuo su tėvais skubiai išeidavo namo, vengdama bet kokio bendravimo su bendraamžiais, o ypač – su vaikinais. Todėl jaunuolis liko sukrėstas, kai socialiniuose tinkluose atsitiktinai aptiko jos paskyrą su nuotraukomis ir asmenukėmis, kuriose mergina pozavo vilkėdama itin trumpus šortus, apnuogintu pilvu bei provokuojantį, nepadoriai atvirą maudymosi kostiumėlį. Apstulbęs vaikinai negalėjo patikėti savo akimis ir netgi suabejojo, ar tai tikrai ji. Norėdamas įsitikinti tiesa, jis parašė merginai apie savo simpatiją ir, apsimetęs kitu žmogumi, pasiūlė susitikti. Kokia buvo jo nuostaba, kai ji iš karto paskyrė jam pasimatymą viename iš brangiausių miesto restoranų. Galite įsivaizduoti, kaip jie abu pasijuto, kai pamatė ir atpažino vienas kitą. Atslūgus pirmajam nejaukumui ir jaunuoliams pradėjus kalbėtis, mergina netikėtai prisipažino: į bažnyčią ji einanti tik dėl tėvų, krikščionybė jos visiškai netraukia, o sulaukusi pilnametystės ji ketina palikti namus ir gyventi taip, kaip jai patinka. Klausydamas jos, jaunuolis negalėjo patikėti, kad priešais jį sėdi tas pats žmogus, kuris bažnyčioje jam atrodė nepaprastai kuklus ir pamaldus.

Virtualus bendravimas gali būti įdomus tik tol, kol žmonės nesusitinka realiame gyvenime. Beje, praktika rodo, kad virtualūs pažįstami arba gana greitai pamiršta vienas kitą, arba anksčiau ar vėliau susitikę, patiria nusivylimą. Tokios pažintys taip pat gali baigtis nuodėmingais santykiais, kartais privedančiais net prie tragedijos, tokios kaip savižudybė pasikariant arba (*tai jau beveik tapo šurpia tendencija*) šuolis pro daugiabučio langą arba nuo stogo. Juk virtualus

bendravimas nereikalauja atsakomybės ir neįpareigoja žmogaus – priešingai, jis netgi sukuria apgaulingą laisvės nuo bet kokių įsipareigojimų iliuziją. Pavyzdžiui, viena mergina, anksčiau gyvenusi pasaulietišką gyvenimą, o vėliau tapusi charizmatinės bendruomenės nare, pasakojo: „Iki dvidešimt dvejų metų gyvenau nuodėmingą ir purviną gyvenimą. Kartą, kai po eilinių „nuotykių“ apėmė gili depresija, kažkas man patarė kreiptis į Viešpatį, tikėdamasis, kad tai padės išsivaduoti iš prislėgtos būsenos. Mano „atgaila“ bažnyčioje buvo tokia: draugei padedant išėjau į priekį ir sukalbėjau maldą pagal pastoriaus padiktuotus žodžius. Po to man buvo pasakyta, kad nuo šiol visos mano nuodėmės atleistos ir aš tapau naujai gimusiu Dievo vaiku. Tokiu būdu tapusi „krikščione“, aš visiškai nepasikeičiau. Manęs netraukė bažnyčios jaunimas, todėl likau savo ankstesnių pasaulietiško pažįstamų rate. Tuo metu pradėjo populiarėti socialiniai tinklai, ir aš, nusipirkusi brangų išmanųjį telefoną, visiškai pasinėriau į virtualų gyvenimą. Užsiregistravusi keturiuose socialiniuose tinkluose, pradėjau bendrauti su daugeliu žmonių vienu metu, o didžiąją dalį mano virtualių pažįstamų, žinoma, sudarė įvairaus amžiaus vaikinai ir vyrai, su kuriais leidausi į intensyvų flirtą. Viena iš šių socialinių tinklų aš apsimetinėjau ieškančia siela bei giliai tikinčia seserimi Kristuje. Dalyvaudama diskusijose dvasinėmis temomis, internete rasdavau ir savo komentaruose naudodavau ištraukas iš ugdomosios literatūros ar žinomų pamokslininkų tekstų, taip sukeldama kitų forumo ar portalo dalyvių nuostabą ir susižavėjimą. Pabendravusi su krikščionimis, užsukdavau į kitus socialinius tinklus. Ten būdavau užsiregistravusi svetimais vardais, naudodama savo žaviosios septyniolikmetės sesers arba internete rastas kitų gražuolių nuotraukas, ir jau elgdavausi kaip mergina be kompleksų. „Pažinčių galaktikoje“ mane buvo įsimylėję daugybė vaikinių ir vyrų, tarp jų ir tikinčiųjų. Jiems melavau, kad su niekuo dar neturėjau lytinių santykių, ir net siūliau parduoti savo „nekaltybę“, o kol kas pabandyti virtualų seksą, kurį buvau puikiai įvaldžiusi. Keletas vaikinių iš baptistų, sekmininkų ir charizmatinių bažnyčių bendruomenių po tokio bendravimo net siūlė man

tekėti. Jie buvo pasiruošę atvykti pas mane iš kitų miestų ar net tolimiausių užsienio šalių. Tokiais atvejais tekdavo nedelsiant nutraukti su jais ryšį, kad išvengčiau nereikalingų susitikimų. Taip aš „žaisdavau“ socialiniuose tinkluose dienomis, savaitėmis, mėnesiais ir metais, sėdėdama iki vėlyvos nakties prie ekrano, o sekmadieniais pamaldžiu veidu ateidavau į bažnyčios pamaldas bei giedodavau šlovinimo grupėje.“

Taigi, pažintys socialiniuose tinkluose, nors ir atrodo patrauklios, yra rizikingos: juk lygiai taip pat su jumis gali „žaisti“ ir smagintis tie, kuriems virtualioje erdvėje skiriate išstis valandas ar dienas. Tačiau tai nėra pats tragiškiausias dalykas leidžiant laiką socialiniuose tinkluose. Jūsų artimi ir brangūs žmonės, kuriuos nesusimąstydami „pametate“ dėl tokių pramogų bei pažinčių, už jūsų aistrą moka liūdesiu, o dažnai – ir karčiomis ašaromis. Siekdama geriau paaiškinti šią tiesą, pasidalysiu dar vienu pavyzdžiu iš savo sielovados praktikos.

Viena pagyvenusi moteris su skausmu širdyje man pasakojo, kad penkiametis anūkas kiekvieną šeštadienį bei sekmadienį jai skambina ir verkdamas prašo ateiti į svečius bei kartu išeiti pasivaikščioti. Man nustebus ir paklausus, kodėl to negali padaryti tėvai, moteris atsakė, kad jos dvidešimt septynerių metų dukra ir žentas yra tiek įsitraukę į socialinius tinklus, kad savaitgaliais tiesiog pamiršta savo vaiką. Kol berniukas valandų valandas vienišas žiūri pro langą, tėvai, sėdėdami skirtinguose kambariuose prie kompiuterių, rašo žinutes ir vaizdo skambučiais bendrauja su gausybe virtualių pažįstamų. Gailėdama anūko, močiutė ateina ir išveda jį į lauką. O berniuko tėvai būna tiek įsitraukę, kad net pamiršta mamai padėkoti, kai ši, grįžusi iš pasivaikščiojimo ir pamaitinusi anūką vakariene, jau ruošiasi eiti namo.

Matote, mielas jaunime, kokiais sąžalūs, tinklu ir voratinkliais gali tapti jūsų „nekaltas“ užsiėmimas kompiuteriu, atimantis jus iš tų, kuriems teisėtai turėtų priklausyti jūsų laisvas laikas. Bendraudami su virtualiais draugais, dažnai visiškai pamirštate, kad už socialinio tinklo, kuris jus įtraukia, ribų yra kažkas svarbesnio. Tas **svarbesnis** dalykas –

žmogus. Tas, kuris yra šalia jūsų, kuris visai arti, kuriam reikia jūsų meilės, dėmesio ir širdies šilumos. Socialiniai tinklai – tai tik užsiėmimas, kuris neturėtų užgožti tikrojo gyvenimo, gyvų žmonių, jų skausmo, džiaugsmo ir sielų, kurioms jūsų reikia.

Kitais pavojingais šėtono spąstais mūsų dienomis tapo **kompiuteriniai žaidimai**, kurie dabar yra tiesiog užvaldę vaikus, paauglius ir ypač jūs, mielas jaunime. Žaisdami tokius žaidimus, daugelis iš jūsų taip įsitraukia į atsiveriantį iliuzinį pasaulį, kad jis jums tampa tikru stabu. Visas savo sielos jėgas, visą jūsų amžiui būdingą energiją ir visą savo meilę jūs nukreipiate ne į realybę, o, iš esmės, į tuštumą. O kai meilė atiduodama tuštumai, siela yra naikinama, ir joje taip pat atsiranda tuštuma.

Vieno šešiolikmečio jaunuolio mama vos neverkdama iš bejėgiškumo ir nevilties, pasakojo: „Mano vyras paliko mane su sūnumi, kai jam buvo vos aštuoni mėnesiai, ir nuo to laiko, nusivylusi vyrais, nusprendžiau niekada daugiau netekėti ir visą likusį gyvenimą skirti savo vaikui. Tarsi dėkodamas už tai, jis augo paklusnus ir geras berniukas, kuris niekada manęs nenuvildavo. Nuo tada, kai aš atsiverčiau į Viešpatį, jis mielai eidavo su manimi į pamaldas ir buvo pavyzdys kitiems vaikams. Kai jam suėjo dvylika metų, jis pasakė, kad mokyklos užsiėmimams jam namie reikalingas kompiuteris. Prieš patenkindama jo prašymą, nusprendžiau pasikalbėti su mūsų pastoriumi, kuris teigė pagrįstai manantis, kad kompiuterio atsiradimas mūsų namuose gali sukelti mano sūnui priklausomybę, nes jis yra lengvai į viską įsitraukiantis berniukas. Iš pradžių šio įspėjimo nepriėmiau rimtai. Maniau, kad rūkymas, alkoholis ar narkotikai yra akivaizdžios blogybės, tačiau kalbant apie kompiuterį – apie kokią priklausomybę galima kalbėti, jei jį dabar turi beveik kiekviena šeima? Kas gali būti blogo, jei vaikas pasinėręs į įdomią veiklą, o ne leidžia laiką su abejotinais draugais ir nerūko kiemuose su kitais paaugliais? Juk mūsų dienomis jaunoji karta tiesiog negali apsieiti be kompiuterio. Be to, jame yra tiek daug informacijos ir programų, reikalingų mokslams mokykloje ar vėlesnėms studijoms. Netrukus

sūnui iš tiesų nupirkau kompiuterį, kuriuo jis iš karto pradėjo naudotis ir pasiekė didelę pažangą. Praėjo šiek tiek laiko, ir jis paprašė manęs nupirkti jam kompiuterinį žaidimą, kad galėtų kartais prasiblaškyti. Nieko bloga neįtardama, nupirkau jam norimą žaidimą, visiškai nesuvokdama, kas tai yra. Vėliau gimtadienio, Kalėdų ar kitų švenčių proga jis vėl prašydavo nupirkti norimą žaidimą. Tai tęsėsi tol, kol aš nepasitebėjau jame akivaizdžių pokyčių. Anksčiau tvarkingas ir labai kruopštus, jis tapo vis labiau neatsargus, netvarkingas, išsiblaškęs, tarsi atitrūkęs nuo realybės ir pasinėręs į save. Sūnus valandų valandas ir dienų dienas žaidė šiuos žaidimus, ir dažnai net nenorėdavo eiti valgyti, kai aš kviesdavau jį prie stalo. Anksčiau jis buvo ramus ir draugiškas, o dabar tapo vis labiau nekantrus, dirglus, piktas, o kartais net agresyvus, jei tekdavo atsitraukti nuo kompiuterio. Kartą, kai aš pradėjau jį barti už tuščią laiko švaistymą, jis taip įsiuto, kad atrodė, jog yra pasiruošęs mane užmušti. Tai jau visiškai kitas vaikas. Dėl kompiuterinių žaidimų aš praradau mylintį sūnų. Dabar gyvenu šalia nenusipėjamo žmogaus, kurio tiesiog bijau.“

Verta pabrėžti, kad šiame liūdname motinos pasakojime galima įžvelgti tipiškus priklausomybės nuo žaidimų, laikomos viena iš kompiuterinės priklausomybės atmainų, požymius. Bendrinis terminas „priklausomybė“ reiškia pataloginį potraukį kam nors, o „kompiuterinė priklausomybė“ apibūdina poreikį nepagrįstai ilgai būti virtualioje erdvėje, nesvarbu, ar tai būtų darbas, žaidimai, socialiniai tinklai ar kiti pomėgiai internete. Daugeliu atvejų priklausomybė nuo žaidimų atsiranda dėl paslėpto ar akivaizdaus žmogaus nepasitenkinimo aplinka ir negalėjimo savęs išreikšti, bijant būti nesuprastam. Sukeldama aplinkinių žmonių pasipiktinimą bei pasmerkimą, ji dar labiau pagilina lošėjo vidinį konfliktą ir taip stiprina jo potraukį leisti laiką prie kompiuterio.

Viena iš šiuolaikinių kompiuterinių žaidimų ypatybių yra įspūdingas vaizdas bei garso takelis, kurie sukuria realybės pojūtį ir laikinai atitraukia vartotoją nuo jį supančio pasaulio suvokimo. Be to, daugelis vaizdo žaidimų sukelia didelę emocinę įtampą (*džiaugsmą, susižavėjimą, pyktį,*

įniršį), kuri yra patologinio prisirišimo prie jų pagrindas. Jei į šį reiškinį pažvelgtume iš krikščioniškos pusės, galėtume pasakyti, kad toks žmogus yra apimtas aistros, nors pats to nepastebi. Kompiuteriniai žaidimai jam yra pabėgimas nuo nuobodžios tikrovės, nuo pilko neįdomaus gyvenimo, nuo slegiančios atmosferos namuose ar darbe ir nuo savo sielos tuštumos. Juk jei krikščionis neturi artimų santykių su Viešpačiu ir gyvo bendravimo su Juo, jis ieško užuovėjos, kur galėtų save realizuoti arba tiesiog atsipalaiduoti nuo pilkos kasdienybės. Siekdamas šio tikslo, jis nenumano, kad tokio pobūdžio internetiniai užsiėmimai gali atbukinti jo protą, nes jie nukreipti į pašąmonę, joje sukeldami negrįžtamus pokyčius ir katastrofiškus procesus. Kuo kompiuterinis žaidimas įdomesnis, tuo giliau jis įsiskverbia į žmogaus sąmonę ir ją programuoja; žmogui tampa sunku atskirti, kur yra žaidimas, o kur – realus gyvenimas, kuris taip pat pradeda atrodyti tarsi didelis žaidimas, kuriame kažkas vadovauja ir viską valdo. Patekęs į virtualią priklausomybę, žmogus visiškai atsijungia nuo realaus gyvenimo, nustoja jausti atsakomybę už savo artimuosius, mokslą, darbą ir netgi už savo sielą. Visa tai jam netenka prasmės, nes svarbiausia tampa žaidimų erdvė. Tokiu būdu jis tampa būtybe, pabėgusia iš realybės į iliuzinį pasaulį, tai yra vadinamuoju žaidėju arba „eskeiperiu“ (*išvertus iš anglų kalbos escape – „išėiti iš realybės, išsisukti, pabėgti“*).

Toks požiūris į gyvenimą ne tik žaloja dvasiškai, bet ir atsiliepia psichikai, o tai iš karto pasireiškia socialinėje srityje. Juk žmogus turi tik vieną gyvenimą, vieną protą ir vieną sielą. Atsitraukęs nuo kompiuterio, jis netampa kitu žmogumi. Jame lieka tai, kas atsirado žaidimo procese. Kaip jis elgiasi kompiuterinio žaidimo metu, taip jis elgsis ir realiame gyvenime, su neapgalvotu lengvumu reaguodamas į įvairias gyvenimo situacijas. Juk žaisdamas jis žino, kad tai nėra tikra ir kad viską galima peržaisti. Panašus požiūris pasireiškia ir santykiyje su aplinkiniais žmonėmis. Pripratęs, kad virtualiame žaidimų pasaulyje visi jam paklūsta, žaidėjas ir gyvenime reikalauja tokio paties elgesio. O tai, žinoma, nelemia nieko gera, tik provokuoja nuolatinius

konfliktus, ginčus bei skandalus. Juk gyvenimas – ne žaidimas. Jame tenka nusileisti kitiems ir paaukoti savo interesus, o žaidėjui tai tampa nepakeliama užduotimi. Todėl jis tampa dirglus, praranda savitvardą ir pyksta ant artimų žmonių: tėvų, vaikų, bendraklasių, kolegų ir ant bet kurio kito žmogaus, kuris jį verčia kažką atlikti arba „išdrįsta“ prieštarauti. Gindamas savo „teises“, jis pasirengęs imtis bet kokių agresyvių veiksmų, netgi sumušimo ir nužudymo, nes kompiuterinių žaidimų išugdytas „baimės nebuvimas“ jam yra pagrįstas neatsakingumu.

Kitas kompiuterinių žaidimų priklausomybės neigiamas aspektas – nepasitikėjimo savimi atsiradimas. Virtualiame gyvenime jausdamasis superherojumi, žaidėjas pradeda manyti, kad ir realiame gyvenime jam viskas seksis lygiai taip pat lengvai, kaip ir kompiuteriniuose žaidimuose. Tačiau, grįžęs į realybę, jis greitai suvokia, kad sėkmė nepasiekiamo vien mygtuko paspaudimu. Atsiranda nepasitikėjimas savimi, apatija ir atsirbojimas, o gilėjanti depresija kartais gali privesti net prie savizudybės.

Aistra kompiuteriniams žaidimams lemia didžiulį laiko švaistymą, ir tai aiškinama tuo, kad jaunuolių laiko suvokimas yra silpnesnis nei suaugusiųjų: žaisdami daugybę valandų, jie jaučiasi taip, tarsi būtų praėjusios vos kelios minutės. Palaiapsniui tai tampa jų įpročiu, kurio sunku atsikratyti. Priklausomybė nuo kompiuterinių žaidimų gali lemti šeimos skyrybas, nes už virtualaus pasaulio ribų užkietėjęs lošėjas būna išsiblaškęs, negali susikaupti ir ignoruoja savo pareigas, o tai neišvengiamai sukelia problemų šeimoje.

Tačiau tai dar ne viskas. Kompiuteriniai žaidimai taip paveikia psichiką, kad žmogus nebegali pereiti prie kitos veiklos, susiaurėja jo interesų ratas ir mažėja kritiškas požiūris į savo priklausomybes. Toks žaidėjas praranda susidomėjimą socialiniu gyvenimu, nesirūpina savo išvaizda ir žmogiškųjų poreikių tenkinimu. Ši priklausomybė sukelia juntamų sunkumų bendraujant su žmonėmis, veda prie ryšių su artimais žmonėmis praradimo. Ir net jeigu ne visi yra linkę pasiduoti tokiam psichiniam poveikiui, dažnai

sėdėdami prie kompiuterinių žaidimų, jūs, jaunime, vis tiek rinksite vaisius, kurie jūsų gyvenime pasireišk:

– smarkiai suprastėjus regėjimui ir pasireiškus akių sausumui (*nes žaidžiant kompiuterinius žaidimus nuolat kinta žvilgsnio fokusavimas ir didėja akių įtampa, o tai ypač jautama žaidžiant lenktynių ir šaudymo žaidimus*);

– atsiradus stuburo ir kūno judamojo aparato problemoms (*nes žmogus kelias valandas sėdi beveik nejudėdamas, o visas jo dėmesys sutelktas į virtualų žaidimo procesą*);

– atsiradus skrandžio ir žarnyno sutrikimams bei vystantis nutukimui (*nes aistringi vaizdo žaidimų mėgėjai aktyvią fizinę veiklą iškeičia į pasyvų sėdėjimą ant kėdės ir dėl žaidimų aukoja sveiką mitybą*);

– išsivysčius hemorojui (*tai pati „populiariausia“ vairuotojų ir „geimerių“ liga, kurią sukelia nejudrumas bei ilgalaikis sėdėjimas, dėl kurio susidaro kraujo sąstovis mažajame dubenyje*);

– atsiradus nervingumui ir nemigai (*nes intensyvūs ir įtempti kompiuteriniai žaidimai sukelia padidėjusią centrinės nervų sistemos apkrovą, kuri veda prie lėtinio nuovargio*).

Reikia pažymėti, kad visi kompiuteriniai žaidimai skiriasi savo turiniu ir žanru. Pačiais „nekalčiausiais“ iš jų laikomi vadinamieji arkadiniai žaidimai su paprasta grafika ir garsu. Tokiais žaidimais tiesiog „užmušamas laikas“. Tačiau visai kitaip yra su vaidmenų žaidimais, kurių metu žaidėjas „persikūnija“ į savo valdomą herojų ir visiškai pasineria į jo virtualų pasaulį. Tokiuose žaidimuose realybės jausmas yra toks stiprus, kad ilgam išlaiko žaidėjo dėmesį. Dar pavojingesni yra šaudymo žaidimai, kurie pasižymi primityviu siužetu, kurio pagrindą sudaro smurtas ir žmogžudystės. Tokie žaidimai daro ypač neigiamą poveikį psichikai ir sukelia pykčio, įniršio bei agresijos protrūkius. Labai pavojingi yra „MMORPG“ tipo žaidimai – masiniai daugelio žaidėjų tiesioginių vaidmenų žaidimai, kurių krikščionys jokių būdu neturėtų pirkti. Prie šio žanro priskiriami ir žymieji „World of Warcraft“ bei „Lineage“. Žaidimo procesas juose apima

sąveiką su kitais personažais ir savo veikėjo tobulinimą. Šie žaidimai neturi logiškos siužeto pabaigos, todėl juos galima žaisti be galo ir labai sunku nuo jų atitrūkti. Kai kurie žaidimai pasižymi itin žiauriu siužetu, prie tokių priskiriami „Manhunt“ ir „Manhunt 2“. Šis žaidimas kupinas neapykantos ir smurto, o jo atmosfera gali sukelti depresiją.

Daugelis kompiuterinių žaidimų baisūs ne tiek dėl smurto scenų gausos, kiek dėl slegiančios atmosferos. Prie tokio tipo žaidimų priskiriami „Penumbra“ (kurioje reikia spręsti galvosūkius ir bėgti nuo bjaurių būtybių su kirviais), taip pat „Outlast“, „Amnesia“ ir „Resident Evil“. Tačiau pavojingiausi iš visų šiuo metu egzistuojančių kompiuterinių žaidimų yra tie, kurie įtraukia žaidėjus į okultinį pasaulį ir nepastebimai veda juos prie savo sielos pardavimo šetonui. Būtent tokių žaidimų šiuo metu išleidžiama vis daugiau ir daugiau. Šiems žaidimams galima priskirti „THE FALEN“ („Atstumtieji“), „Qwest“ („Kosminė kelionė“) ir ypač „ADVENTURE“ („Nuotykis“), kuriame ateina momentas, kai demonai persismelkia į paties žaidėjo asmenybę, dėl ko žmogus tampa apstėtas.

Mūsų dienomis sukurta begalė įvairiausių kompiuterinių žaidimų, o kadangi jų paklausa yra milžiniška, ši žaidimų pramonės šaka sparčiai auga, siūlydama žaidėjams naujus arkadinius, simuliacijos ir nuotykių žaidimus su ryškiomis iliustracijomis bei įtraukiančiais siužetais (pavyzdžiui „Pokemon GO“). Atsisakyti tokio virtualaus malonumo būna sunku ne tik paaugliams ir jaunimui, bet net suaugusiems. Žinoma, jei žmogus supranta, kas su juo vyksta, jis visada turi galimybę išsivaduoti. Tačiau ne visi to siekia. Juk žaidime jie patiria teigiamas emocijas. Jame jie laimi, o jei ne, visada gali perkrauti ir žaisti iš naujo, ko neįmanoma padaryti realiame gyvenime. Taip šių pojūčių mėgėjai prie kompiuterio praleidžia valandų valandas, nenorėdami sugrįžti į kasdienę realybę.

Priklausomybė nuo kompiuterinių žaidimų nėra panaši į priklausomybę nuo narkotikų, nes ji apima kitas smegenų sritis, tačiau vis dėlto tai yra **priklausomybė** tikraja to žodžio prasme, su visomis iš to kylančiomis pasekmėmis.

Maža to, ši priklausomybė yra rimtas psichinis sutrikimas, sunkiai gydomas mediciniškai, todėl neatsitiktinai Pasaulio sveikatos organizacija ją priskyrė prie sunkių ligų. Daugelis specialistų teigia, kad virtualioji realybė tapo savotišku pakaitalu cheminėms priklausomybėms, nes ji žmogaus smegenis veikia panašiai kaip narkotinės medžiagos.

Pastaraisiais metais tarp jaunimo itin populiarėja **elektroninis sportas** – vaizdo žaidimų varžybos, vykstančios kompiuterio sumodeliuotoje virtualioje erdvėje. Elektroniame sporte, siekiant pergalės, leidžiama viskas, įskaitant virtualų griovimą ir žudymus, o tai jau peržengia tradicinio sporto ribas. Ir nesvarbu, kad žmogus tai daro virtualiame pasaulyje. Jis įsileidžia visą šią jam siūlomą bjaurastį į savo sielą ir kartu patiria džiaugsmą bei pasitenkinimą. Būna tik ištrinti ploną ribą tarp virtualybės ir realybės, o tada išeiti į pasaulį pasirodžiusiam žudyti.

Apibendrinant norėčiau dar kartą trumpai apibūdinti interneto privalumus ir pavojus. Pagrindiniai privalumai – tai paspartėję procesai, kokybiškas ir greitas ryšys su kitais žmonėmis bei itin gausūs informacijos ištekliai. Nagrinėjant trūkumus, **pirmasis interneto pavojus** yra tas, kad jis yra puikus įrankis manipuliuoti įvairaus amžiaus žmonių informacija ir sąmone, o ypač – jūsų, jaunimo. Juk pusę tų, kurie nuolat naršo internete, sudarote būtent jūs. **Antrasis pavojus** yra tas, kad, susižavėję internetu, žmonės apleidžia gyvą bendravimą bei draugiškus ryšius ir taip praranda būtinus asmeninių santykių įgūdžius, kurių pagalba jie geba suprasti, užjausti, įsijausti, matyti vienas kito akis, jausti simpatiją, mylėti ir gerbti. **Trečiasis pavojus** – tai nuolatinis laiko leidimas ir jo pavertimas laisvalaikio veikla, kurios metu gaunama ne tik neigiama, bet ir visiškai agresyvi informacija, griauianti Kūrėjo mums įdiegtas moralines ribas. Bet koks „pasinėrimas“ į **internetą tinklus** veda prie dvasinio ištuštėjimo ir gyvenimo prasmės, dvasinio tyrumo, Dievo baimės bei krikščioniškos meilės praradimo.

Štai kodėl taip svarbu, turint kompiuterį ir internetą, ypač budriai saugoti savo širdį, kad velnias neturėtų galimybės jų pagalba paversti jus savo vergais. Dėl to, **pasirodžius**

pirmiesiems priklausomybės nuo kompiuterio, žaidimų bei interneto požymiams, reikia dėti maksimalias pastangas, kad tokio pavergimo nebūtų. Šie požymiai yra tokie:

- a) laiko, praleidžiamo prie kompiuterio, kontrolės praradimas;
- b) pažadų sau ar kitiems nesilaikymas dėl laiko, praleidžiamo prie kompiuterio;
- c) praleisto laiko sumenkinimas ir kitoks melas dėl laiko, leidžiamo prie kompiuterio; taip pat visokeriopas savo priklausomybės pateisinimas;
- d) domėjimosi socialiniu gyvenimu, savo išvaizda ir namų pareigomis praradimas;
- e) susimaišę džiaugsmo bei kaltės jausmai sėdint prie kompiuterio ir pyktis, kai tenka nuo jo atsitraukti;
- f) noras nuolat tikrinti savo elektroninį paštą;
- g) ilgas laiko leidimas socialiniuose tinkluose;
- h) nekontroliuojamas noras ieškoti ir skaityti įvairią informaciją interneto tinkluose;
- i) atsiradęs potraukis žiūrėti erotinius filmus ir skaityti pornografinę literatūrą.

Būtent nuo jūsų pačių, jaunime, daugiausia priklausau, ar pakliūsite į kompiuterio priklausomybės spąstus, ar net naudodamiesi internetu liksite laisvi ir neleisite velniui paversti jus savo vergais.

O dabar pakalbėkime apie dar vieną pomėgį, kuris taip pat valdo daugelį tikinčių jaunuolių ir merginų. Jis yra ypač klasingi velniški spąstai ne tik krikščioniškam jaunimui, bet visiems tikintiesiems. Tai liečia šiuolaikinį **krikščioniškąjį roką**. Mes, krikščionys, gerai žinome, kad negalime klausytis pasaulietinės roko ir popmuzikos, tačiau ramiai klausomės vadinamųjų krikščioniškų dainų, kurių melodijos pagrindą sudaro roko elementai.

Viena jauna dvasingumo ieškanti mergina iš JAV rašė: „Šlovavimo tarnystė mūsų bažnyčioje, nors ši ir laiko save labai dvasinga, vis labiau primena šiuolaikinę amerikietiškąją – su triukšminga roko muzika, būgnais bei tokiomis greitomis giesmėmis, kad tik ir norisi šokti. Kartais atrodo, kad vadindamiesi šviesos vaikais, mes esame tiek dvasiškai

apakę, jog nebebajęgiame matyti šętono, kuris atęjo į męsų pamaldas „krikščioniškojo“ roko muzikos ir panašaus pobūdžio himnų pavidalu. Anksčiau aš su malonumu giedodavau šlovinimo grupęje ir didžiulis instrumentų skaičius, įskaitant būgnus bei roko gitaras, man atrodę visiškai normalu. Tiesa, kartais aš jausdavausi šiek tiek sutrikusi, kai bažnyčioje skambėdavo muzika, panaši į pasaulietinę. Tačiau aš tuoj pat atmesdavau šias mintis, ramindama save, kad jei visiems kitiems tai priimtina, reiškia, viskas gerai. Tačiau atęjo laikas, kai Šventoji Dvasia man aiškiai atvėrę, kad ši muzika nėra iš Dievo. Ir tada šiuolaikinę krikščioniškos giesmės man prarado dvasinę prasmę, nes jos yra sielinę, o ne dvasinę. Aš net bandžiau apie tai pasakyti męsų šlovinimo grupės vadovui, bet, žinoma, buvau nesuprasta ir man pasakę, kad problema ne muzikoje ar dainose, o mano širdyje, kuri prarado džiaugsmą, todėl už mane reikia mels-tis. Apskritai, męsų tarnautojai mano, kad aš tiesiog turiu dvasinių problemų, nors viskas yra atvirkščiai! Esu įsitikinusi, kad tai Dievas atveria man akis dėl muzikos ir šiuolaikinio šlovinimo stiliaus, kuriam mes skiriame daug dėmesio. Dabar man nebeturi reikšmės, ką apie mane mano kiti, svarbiausia – būti paklusniai Viešpačiui. Nuo šiol suprantu, kad geriausias Dievo šlovinimas – tai ne giesmės, kurias mes giedame, o tikras gyvenimas Kristuje, kuriame pasireiškia Šventosios Dvasios vaisiai, įskaitant šventumo siekį ir nuolankų gyvenimą Dievo akivaizdoje. Tik tada eilę ateina muzikai ir giesmėms, kurios turi būti be roko, džiazo bei kitų panašių stilių priemaišų. Po to, kai aš palikau šlovinimo grupę, mano širdyje įsivyravo ramybė ir taika. Neabejoju, kad tai Dievo vedimas. Suprantama, kad nesulaukiu palai-kymo ar supratimo, tačiau tai nestebina, nes krikščionybė vis labiau pereina prie šiuolaikinio šlovinimo stiliaus. Aš esu vienintelė visoje bažnyčioje, kuri pasisako už giesmes iš giesmyno, būdama visiškai įsitikinusi, kad klasikinę krikščioniškos giesmės, akompanuojamos vien fortepijono, gali labiau paliesti pamaldose dalyvaujančių žmonių širdis.“

Atkreipkite dėmesį, draugai, kad šiuos žodžius ištarę ne pagyvenę žmogus, o jauna krikščionė, kuri palyginti

neseniai atsigręžę į Viešpatį. Vertindami šį liudijimą, atidžiau panagrinėkime tai, kas beveik visose šiuolaikinėse protestantų bažnyčiose tapo norma. Pagal Vikipediją, **roko muzika** – tai bendras pavadinimas, apibūdinantis keletą šiuolaikinės muzikos krypčių, egzistuojančių nuo 1950-ųjų metų vidurio. Žodis *rock* (iš anglų kalbos „*supti*“, „*sūpuoti*“, „*suptis*“) apibūdina šioms kryptims būdingą ritmiką, susietą su tam tikra judėjimo forma. Rokas turi daug atšakų, stilių ir postilių. Šiandien jo gausu radijuje, televizijoje ir įvairiose reklamose. Roko muzika, nepriklausomai nuo to, ar ji yra švelni, ar sunki, turi bendrą bruožą – ritmą, vadinamą *backbeat* (*pagrindinis grojimo mušamaisiais instrumentais bruožas*), kuris suteikia roko muzikai būdingą judėjimo į priekį pojūtį. Pirmą kartą atsiradęs žodžių junginys *rock-n-roll* tuo metu buvo tik melodingesnis žodžių „paleistuvystė ir ištvirkimas“ pakaitalas, todėl nenuostabu, kad po roko muzikos įsigalėjimo iš karto prasidėjo skrybybų banga. Šeimos ėmė byrėti. Paaugliai nustojo dainuoti tėvų dainas, atsiskyrė ir sukilo prieš juos. Roko muzikos žvaigždės paskėsdavo alkoholyje, mirdavo nuo narkotikų perdozavimo arba gyvenimą baigdavo savižudybe. Tačiau panašus likimas laukė ir tų, kurie garbindavo šiuos dievaičius.

Jei pažvelgsime į rokenrolo istoriją, pirmiausia dėmesį patraukia tai, kad jo ištakos siekia regtaimo muziką, atsiradusią vadinamuosiuose „raudonųjų žibintų kvartaluose“ (*lūšnynuose, kuriuose gyveno prostitutės*) afroamerikiečių rajonuose Sent Luiso bei Naujojo Orleano miestuose. Panašią reputaciją turi ir Olandijos miesto Amsterdamo bei Vokietijos miesto Hamburgo rajonai, tapę ištvirkimo, laisvo elgesio, seksualinio iškrypimo ir moralinio nuosmukio simboliais. Taigi, 1950-ųjų metų pradžioje regtaimo muzika atspindėjo panašių rajonų atmosferą. Laikui bėgant regtaimas transformavosi į džiazą, bliuzą, swingą ir bugivugį, kurių pagrindu atsirado rokenrolas, davęs pradžią visoms kitoms šiuolaikinės roko muzikos kryptims. Garsus roko muzikantas Džimis Hendriksas, plačiai žinomas dėl savo siaubą keliančio palaido gyvenimo būdo, ją apibūdino šiais žodžiais: „Atmosfera būna sukuriama, nes muzika – tai dvasinis

dalykas. Ja galite hipnotizuoti žmones, ir kai pasiekiate jų silpniausią vietą, tada galite jiems pašąmoningai įteigti tai, ką norite pasakyti.“

Taigi, *backbeat* ritmas yra nevaržomas, kūniškas, jausminis ritmas, siunčiantis į žmogaus kūną tam tikrus impulsus, kurie pažadina žemiausius instinktus. O rokas – tai nešvari seksualinė muzika, turinti galingą jėgą, veikiančią žmonių pašąmonę kaip narkotikas ir sukeliančią priklausomybę (tai, žinoma, ir paaiškina nenugalimą norą nuolat jos klausytis). Muzikantai ši muzikos stilių propaguoja kaip raginimą gyventi pagal savo taisykles, o ne pagal tas, kurias tau nurodo kiti, įskaitant ir Dievo įsakymus. Todėl roko muzika, *backbeat* ir *rock-n-roll* yra ne tik maištas prieš Dievą, bet ir piktžodžiavimas prieš Jį tiesiogine to žodžio prasme. Ne veltui jie stovi priešakyje tokių reiškinių kaip seksualinis ištvirkimas, skyrybos, abortų legalizavimas, homoseksualumo, lesbietiško ir laisvos meilės populiarinimas.

1970-aisiais metais roko muzika plūstelėjo į krikščioniškas bažnyčias, nes tarnautojai, pastebėję, kad ji pritraukia minias netikinčio jaunimo, nusprendė eiti į kompromisą ir įsileido ją į savo bendruomenes, siekdami pritraukti į bažnyčią jaunuolius bei merginas iš pasaulio. Šio kompromiso rezultatas buvo tas, kad po dvidešimties–trisdešimt penkerių metų fundamentalistinės protestantų bažnyčios tapo savotiškomis roko šokių aikštelėmis su visomis iš to kylančiomis pasekmėmis.

Backbeat ritmas turi daug būdų įsiskverbti į bažnyčias. Pats lengviausias iš jų – kai naudojamos įvairios fonogramos, kurias įrašo profesionalūs muzikantai krikščioniškose įrašų studijose, nepriklausomai nuo to, kas jie tokie: bedieviai, eretikai, atkritusieji nuo tikėjimo ar net satanistai. O vėliau šios fonogramos naudojamos krikščioniškose bažnyčiose Dievo tautos „ugdymui“, Viešpaties „šlovinimui“ ir netikinčiųjų kvietimui atgailauti, niekam nepasidomint, kas buvo tas indas, per kurį tekėjo šie garsai. Todėl ar verta stebėtis, kad mūsų bažnyčiose vis labiau pasireiškia paleistuvystės dvasia, kuri kenkia jaunimui ir griaua krikščioniškas šeimas. Užsikrėtę *backbeat* ritmu, jauni žmonės taip pat

mielai klausosi pasaulietinės roko muzikos važiuodami automobiliu per radiją (*juk dabar rokas užpildo beveik visas šiuolaikines radijo stotis*) arba įsigyja įrašus ir mėgaujasi ja namuose bei visur, kur tik yra tokia galimybė. O prisiklausę, jie įneša roko muziką į bažnyčią, įterpdami į ją žodžius su krikščionišku tekstu, tačiau jos esmė dėl to nesikeičia.

Daugelis nuoširdžių ir mąstančių krikščionių, susidūrę su krikščioniškojo roko muzikos problema, įtikinėja savo bendruomenių tarnautojus bei narius, kad jai neturėtų būti vietos maldos namuose. Juk jei ji įkūnija nepaklusnumą, maištą, vulgarumą, ištvirkimą, smurtą ir akivaizdų piktžodžiavimą Dievui, tai apie kokį palaiminimą, Šventosios Dvasios vedimą bei Dievo artumą mūsų pamaldose galima kalbėti? Šios muzikos šalininkai prieštarauja tokiai nuomonei. Jie teigia, kad krikščioniškasis rokas yra tik asmeninio skonio reikalas, kurį Dievas pasitelkia prarastoms sieloms pasiekti. Jų teigimu, tai veiksminga tarnystė šiuolaikiniam pasaulietiškam jaunimui, nes narkomanų širdims padeda atsiverti Evangelijos skelbimui.

Kaip matote, vadindamiesi krikščionimis, mes galime turėti skirtingus požiūrius į tuos pačius dalykus, tačiau mums turėtų būti svarbesnė ne žmogiškoji nuomonė, o tai, ką mums apie tai sako Šventasis Raštas. Pavyzdžiui, mylimas Jėzaus mokinys, apaštalas Jonas, savo laiku mokė Kristaus pasekėjus, sakydamas: „*Nemylėkite pasaulio nei to, kas pasaulyje. Jei kas myli pasaulį, nėra jame Tėvo meilės, nes visa, kas pasaulyje, tai kūno geismas, akių geismas ir gyvenimo išdidumas, o tai nėra iš Tėvo, bet iš pasaulio*“ (1 Jono 2, 15–16). Kitas mokinys – apaštalas Paulius – krikščionims nubrėžė aiškią ribą, skiriančią juos nuo pasaulio, kurios ir mes, šiuolaikiniai Kristaus sekėjai, taip pat neturėtume peržengti: „*Nevilkite svetimo jungo su netikinčiais. Kas gi bendro tarp teisumo ir nedorumo? Ir kas bendro tarp šviesos ir tamsos? Kaipgi galima gretinti Kristų su Beliaru? Arba kokia dalis tikinčio su netikinčiu? Ir kaip dera Dievo šventykla su stabais? Juk jūs esate gyvojo Dievo šventykla, kaip Dievas yra pasakęs: „Aš gyvensiu juose ir vaikščiosiu tarp jų; būsiu jų Dievas, ir jie bus manoji tauta.“* Todėl:

„**Išeikite iš jų ir atsiskirkite**, – sako Viešpats, – ir **nelieskite to, kas netyra**, ir **Aš jus priimsiu**““ (2 Kor 6, 14–17). Kreipdamasis į krikščionis, gyvenančius ištvirtusioje Romoje, tas pats apaštalas Paulius sakė: „*Todėl aš prašau jus, broliai, dėl Dievo gailėstingumo savo kūnus aukoti kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką, – tai jūsų sąmoninga tarnystė. Ir nesitaikykite prie šio pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo protą, kad galėtumėte iširti, kas yra gera, priimtina ir tobula Dievo valia*“ (Rom 12, 1–2).

„*Nesitaikykite prie šio pasaulio*“ – tai reiškia, kad nereikia perimti iš jo to, kas nesutinka su Šventuoju Raštu arba jam prieštarauja. Dėl šios priežasties mes negalime mylėti šio pasaulio dalykų vien dėl to, kad jie turi efektą aplinkiniams. Dievo šventumas įpareigoja, kad visose savo gyvenimo srityse atsiskirtume nuo šio pasaulio ir gyventume Dievo akivaizdoje. Kadangi muzika ir giedojimas sudaro didelę dalį Dievo garbinimo, išreiškiančio mūsų jausmus Jam, turime būti ypatingai atsargūs, kad, siekdami patenkinti savo troškimus, nepakenktume tikrajam šventumui. Juk jei atidžiau pažvelgtume į pasaulietinio roko standartus ir palygintume jį su „krikščioniškuoju“ roku, taptų aišku, jog vienintelis skirtumas tarp jų yra tai, kad jame vartojamas Kristaus vardas. Tikros krikščioniškos melodijos yra ramus giedojimas, nuteikiantis maldai ir pagarbai Viešpačiui, tačiau apie kokią pagarbą gali būti kalba, jei rankos pačios pradeda ploti į taktą, o kojos nevalingai trypčioja arba veržiasi šokti.

„Krikščioniškasis“ rokas veikia žmones, slopindamas jų sąmonę elektrinių instrumentų galingumu. Būdama Pietų Afrikoje, išgirdau tikrą istoriją apie tai, kaip tikintys juodaodžiai afrikiečiai apimti siaubo išbėgo iš salės, kai iš Vakarų Europos atvykusi evangelizacinė muzikos grupė pradėjo drebinti jų maldos namų sienas kurtinančiais krikščioniškojo roko garsais. Kai atvykę muzikantai nustebę ėmė klausinėti iš pamaldų išbėgusių juodaodžių krikščionių, kas lėmė tokį jų elgesį, jie atsakė, kad prieš atsivertimą į Viešpatį tokia muzika jie prisišaukdavo piktąsias dvasias, todėl dabar tiesiog negali būti ten, kur skamba šis šėtoniškas ritmas.

Išgirdus tai, neišvengiamai kyla klausimas: ar tikrai afrikiečiai ir mes, europiečiai, tarnaujame tam pačiam Dievui, jei jiems Jis draudžia, o mums kažkodėl „leidžia“ savo pamaldose naudoti roko muziką, kuri ateina tiesiai iš pragaro? O galbūt mes jau esame tiek dvasiškai apakę, kad nebesugebame pamatyti šėtono, atėjusio į mūsų pamaldas šviesos angelo pavidalu?!...

Būdami krikščionys, turėtume būti dėkingi Viešpačiui už balsus, kuriuos Jis mums davė. Tam, kad galėtume šlovinti Jį savo giesmėmis, nereikalingas muzikos instrumentų triukšmas, vedantis į transo būseną. **Dievas nenaudoja nieko šėtoniško, kad suteiktų išgelbėjimą žustantiems.** Jis atsiuntė į žemę Savo Sūnų, kad per Jo mirtį ir prisikėlimą suteiktų mums viltį išsigelbėti. O tai tampa įmanoma tik per kūniškų troškimų numarinimą, mumyse gimstant naujam kūriniiui Kristuje. Krikščioniškojo roko muzikoje paimama tai, kas apibūdina Dievą, ir sumaišoma su tuo, kas atstovauja šėtoną. Tačiau Viešpats nekenčia tokio kompromiso. Štai kodėl taip sunku suvokti, kaip atgimęs iš aukšto Dievo vaikas, gali save patikėti tam, kas pažadina jame kūniškus, nuodėmingus jausmus ir tokiu būdu tik sustiprina kovą prieš tiesos Dvasią. Juk, pasinerdamas į roko muziką, žmogus aukoja ne tik širdies tyrumą, bet ir kelia grėsmę savo mąstymo blaivumui bei proto aiškumui.

Prisimenu, kaip vienos misionieriškos kelionės metu prie manęs priėjo didelės krikščionių bendruomenės pastoriaus sūnus ir paprašė padėti jam išspręsti dvasinę problemą, kurios jis jau seniai nebepajėgė įveikti. Asmeninio pokalbio metu paaiškėjo, kad jis daugelį metų muzikavo ir buvo bažnyčios orkestro vadovas. Jis grojo įvairiais instrumentais, bet labiausiai mėgo būgnus. Nuo to laiko, kai jų bažnyčios pamaldose pradėjo skambėti roko muzika, jis į ją tiesiog „pasinėrė“. Jam vis labiau patiko šis ritmas, todėl jis stengėsi kuo dažniau juo remtis šlovinimo grupėje. Pirkdamas ir nuolat klausydamasis įvairių pasaulietinių roko grupių įrašų, jis net nepastebėjo, kaip iš lengvesnių žanrų perėjo prie sunkiojo ir net agresyviojo roko, kuris siejamas su siaubo filmais, pornografija, sadomazochizmu, okultizmu

bei satanizmu. Tai tęsėsi tol, kol jo bendrakursė, netikinti mergina bei prisiekusi roko gerbėja, išgirdusi apie krikščioniškąjį roką, nesusilaikiusi prapliupo juoktis ir rėžė jam tiesiai į akis: „Klausyk, kokie jūs esate krikščionys?! Jūsų neįmanoma suprasti. Juk „krikščionybė“ ir „rokas“ – tai visiškai nesuderinamos sąvokos, o jūs kažkaip sugebėjote jas sujungti! Nuspręskite pagaliau, kam jūs tarnaujate – Dievui ar šėtonui!“

Šie žodžiai tiesiog pribloškė jaunuolį, priversdami jį susimąstyti ir suprasti daugelį dalykų, kurie su juo vyko per paskutinius dvejus metus. Jis suprato, kad jo aistra roko muzikai akivaizdžiai atsiliepė jo psichinei, emocinei ir dvasinei būklei. Kai jis bandydavo paimti į rankas Bibliją, jį apimdavo pasibjaurėjimas, o jei atsiklaupdavo maldai, negalėdavo ištarti nė žodžio, nes gerklę suspausdavo kažkokia nepažįstama jėga. Jį persekiojo paleistuvystės dvasia, piktžodžiavimas Šventajai Dvasiai ir mintys apie savižudybę. Be to, jį ištikdavo staigūs nuotaikos svyravimai, dažni pykčio priepuoliai ir ilgi depresijos periodai. Visa tai permąstęs, jis galiausiai suprato, į kokią bedugnę įstūmė savo sielą ir kokią nepataisomą žalą padarė bendruomenės nariams savo aistra roko muzikai. Atmintyje nejučia suskambėjo Šventojo Rašto žodžiai: „*Kas toks aklas kaip mano tarnas ir kurčias kaip mano pasiuntinys, kurį siunčiu? Kas toks aklas kaip ištikimasis, kaip Viešpaties tarnas?*“ (Iz 42, 19). Visa tai priverė jį ieškoti dvasinės pagalbos.

Taigi, mieli jauni žmonės, norėdami teisingai apibūdinti „krikščioniškąjį“ roką, užduokite sau šiuos klausimus: „Ar roko muzika priartina mane prie Dievo, Kurį, kaip atrodo, per ją šlovinu? Ar ji padeda man suvokti Dievo šventumą? Ar ji kalba mano vidiniam žmogui ir paliečia mano dvasines problemas bei poreikius? Jei iš roko muzikos, kurią taip mėgstu, atimtume jos pašėlusį ritmą – ar ji vis dar būtų man patraukli, ar staiga taptų pernelyg nuobodži? Jei žodžiai, kuriuos dainuoju, negali būti dainuojami be būgnų griausmo, tai galbūt aš tarnauju ne tikrajam Dievui, o kažkam kitam? Ar ši muzika paliečia mano širdį ir skatina mane pasi-aukojamai tarnauti Viešpačiui, ar atvirkščiai – sužadina

manyje jausmus bei troškimus, kuriuos esu priverstas slėpti nuo kitų?“

Jei, atsakydami į šiuos klausimus, leisite savo sąžinei prabilti jūsų širdyse, nebereikės ieškoti pateisinimų „krikščioniškajam“ rokiui, o visomis jėgomis priešinsitės tam žalingam poveikiui, kurį jis jums daro. Kas ryžtasi šlovinti šventąjį Dievą, tas turi susijungti su Juo dvasioje ir tiesoje, vykdydamas savo tarnystę baimėje ir pagarboje. Tikrai tokiu tyru ir šventu būdu galima deramai giedoti šlovę Tam, Kuris už mus praliejo savo kraują Golgotoje.

Dar viena klastinga šėtono kilpa jums, jaunime, yra **psichodelinė muzika**, kuri yra tiesiogiai susijusi su vadinamąja **psichodelija** (*terminas, sudarytas iš senovės graikų kalbos žodžių *psychē* – „siela“ ir *dēleín* – „aiškus, atskleisti“, apibūdinantis reiškinių sritį, susijusią su sąmonės pasikeitimu ir plėtimu, todėl būdvardis „psichodelinis“ verčiamas kaip „atskleidžiantis protą“ arba „plečiantis sąmonę“*). Psichodelija – tai sritis, nagrinėjanti žmogaus psichikos stabilumo klausimus, tačiau ne tiek jos vientisume, kiek labiau nukrypimuose.

Terminas **psichodelikas** (*psychodelic*) pirmą kartą buvo pasiūlytas JAV dirbančio kanadiečių psichiatro Hamfrio Osmondo, kuris yra vienas iš pirmųjų narkotinės medžiagos **LSD**, turinčios išreikštą psichotropinį poveikį, tyrinėtojų. Psichodelikai dar vadinami **haliucinogenais** (sukeliančiais haliucinacijas) ir **psichomimetikais** (t. y. imituojančiais psichoze). Daugelis tyrėjų mano, kad LSD yra plačiai paplitęs, jaunimo tarpe populiarus psichodelikas, kurį jie vartoja kaip narkotiką. Esama ir tokių mokslininkų, kurie yra įsitikinę, kad LSD yra ne tik stiprus narkotikas, bet ir **pati nuodingiausia cheminė medžiaga žemėje**. LSD atradėjas Albertas Hofmanas savo knygoje „LSD – mano problematiškas vaikas“ apie ją rašė taip: „Jungtinėse Amerikos Valstijose populiarioje metodikoje vienintelė, labai didelė 0,3–0,6 mg LSD dozė vartojama po intensyvaus paciento psichologinio paruošimo. Šis metodas vadinamas psichodeline terapija ir sukelia religines-mistines patirtis, naudojant LSD šoko efektus.“

Kūryboje psichodelijos terminu vadinamas menas, kurio tikslas yra praplėsti žinias apie supantį pasaulį ir žmogaus esmę, egzistencijos paslaptis bei mįslės, taip pat apie žmogaus fantazijos beribę erdvę. Šis menas paprastai turi mistikos ir nerealaus atspalvį. Psichodelinė muzika yra garso priemonių derinys su iškraipyta instrumentuote ir garso efektais, naudojant netradicinius muzikos instrumentus bei neįprastus stilius. Tai sudėtinga, ekspresyvi muzika, stipriai paveikianti klausytoją. Paprastai ji yra gana garsi, ritmiška, monotoniška, be aiškios melodinės ar prasminės kompozicijos. Ji labai panaši į muziką, kuri naudojama „primityvių“ tautų ritualuose, taip pat kai kuriose sektose ir subkultūrose, todėl ją dar vadina mistinių apreiškimų muzika. Jos ištakos – rokenrolas, laisvasis džiazas, indų muzika ir elektroninė muzika. Kaip muzikos žanras, ji atsirado 6-ojo dešimtmečio viduryje JAV, Kalifornijoje, Los Andželo ir San Francisko miestuose.

Psichodelinė muzika – tai ne tik melodija, bet ir nuotaika, atsispindinti hipnotizuojančiuose mistiniuose garuose, kurie tampa kelionių vadovu per žmogaus proto labirintus į visatą arba pas gamtos dvasias (*jūros, miško, augalų dvasias ir panašiai*). Kaip tai patvirtinančius pavyzdžius pateiksiu keletą tiek „patrauklių“, tiek ir bauginančių psichodelinės muzikos vertinimų, kuriuos atliko jos mėgėjai, aprašydami savo vaizdingus įspūdžius, kilusius iš emocijų patirčių klausantis ir **medituojant**:

1. „Šiltas, tolygus skambesys ir kosminės fleitos virpančių vamzdžių fone. Didysis, beribis, šviesus, tobulas **visatos energijos** vandenynas ir labai neryškus, bet pragariskai giliai energingas ritmas. Gigantiškos srovės po nematomu, vos banguojančio didžiojo vandenyno paviršiaus sluoksniu neša tolimų apverstų pasaulių **transcendentinius vaizdus**.“

2. „Melodingi, neryškūs, apgaubiantys, kartais šiltai šurmuliuojantys klavišinių instrumentų garsai ir netvarkingi styginių instrumentų garsai, skambantys pagal švelnų **transo ritmą**. Muzikinė kelionė į stebuklingą miško slėnį, kur atgijusios pievos žolės mąsliai žiūri į mus po begaliniu

dangaus skliautu, išplečiančiu erdvę, užpildytą geometriškai teisingai išdėstytais taškais. Iš paslaptingos pievelės centro nematomų, bet žavingai vibruojančių žiedų krūvomis kyla **hipnotizuojanti energija**.“

3. „Niūri gotikinė atmosfera, suformuota iš neaiškių ir atvirksčiai surištų vargonų garsų ir amorfinių **ritualinių giesmių** epizodų, **sielą draskančių deklamacijų ir įvairių nesuprantamų švokščiančių bei šnypščiančių pomirtinių balsų fragmentų**. Pažadina galingas, kūniškai išsekusias, neatsargiai nuklydusias keliautojas, drėgnų, apaugusių samanomis, pilkomis kerpėmis ir amžiaus dulkėmis padengtų senovės kapų **piktąsias dvasias**. Sielą šaldantis, bildantis, agonijos gaudesys sklinda iš tamsių akmeninių labirintų koridorijų gelmių.“

4. „Ritualinės patirtys takeliuose, spirale nusidriekiančiuose į tamsą, lydimos **ugnies ceremonijos ritualo**, pardinančios į juodas ir grėsmingas erdves. Ilgos, šviesos nepraleidžiančios ambientinės pjesės, vainikuojamos lėta, grėsminga genčių perkusija ir raminančiais vokaliniais **užkeikimais**, kupiniais **senovės misticismo ir šliaužiančios smarvės**. Įrašant buvo naudojami akmenys, metalas, ragai, kaulai ir net **budistų ritualiniai reikmenys**: varpeliai, gongai, barškalai ir ganlina.“

Skaitant šias eilutes, perteikiančias įspūdžius iš psichodelinės muzikos klausymo, pradedi geriau suprasti, kodėl ji dar kartais vadinama sielos beprotybe. Dabar, bičiuliai, patys spręskite, kiek baisu yra tai, kuo daugelis iš jūsų domitės, net nesuvokdami, kad taip patenkate ne tik į mistikos pasaulį, bet ir į paties šėtono karalystę.

Baigdami šį skyrių, aptarsime paskutines itin pavojingas velnio pinkles, vadinamas mįslingu žodžiu „**okultizmas**“ (iš lotynų kalbos žodžio *occultus* – „slaptas, paslaptingas“), kuris yra apibendrinamasis mokymų ir tradicijų pavadinimas. Šios kryptys teigia, kad žmoguje ir kosmoso erdvėje egzistuoja mokslui nežinomos slaptos jėgos ir reiškiniai, kurie prieinami tik „pasišventusiems“ žmonėms, turintiems „ypatingų gebėjimų“. Šiems mokymams priskiriami alchemija, astrologija, kabala, spiritizmas, teosofija, teurgija,

ezoterika ir misticizmas. Su šiais mokymais yra susiję burtininkavimas, spiritizmas, raganavimas, šamanizmas, parapsichologija, paranormalūs reiškiniai, ekstrasensorika ir įvairiausi tikėjimai, susiję su anapusiniu pasauliu. Okultizmas apima juodąją ir baltąją magiją, astrologiją, numerologiją, chiromantiją, Taro kortų simbolikos aiškinimą, taip pat būrimą lošimo kortomis ir švytuokle. Šiuolaikinės okultinės srovės apima „Naująjį amžių“ su daugybe jo apraiškų ir atšakų, „Rerichų judėjimą“, „Realybės transerfingą“, „Transcendentinę meditaciją“, „Don Chuano mokymą“, „TEIV“⁴ ir daugelį kitų.

Okultinis pasaulis yra neįtikėtinai platus, todėl, neturėdama galimybės aptarti visų šių reiškinių viename skyriuje, pateiksiu tik vieną sielovados pavyzdį, rodantį, kad jauni žmonės apie tai neturi pačių elementariausių žinių. Viena tikinti mergina iš Ukrainos rašė: „Būdama dvidešimt trejų metų, pirmą kartą sužinojau, ką reiškia žodis „okultizmas“, ir buvau sukręsta savo neišmanymu šiuose klausimuose. Net negalėjau įsivaizduoti, kad prietarai, kurie buvo gyvenimo norma mūsų šeimoje, yra susiję su okultizmu. Pavyzdžiui, jei piešdavau ar žiūrėdavau televizorių gulėdama ant grindų, ir kuris nors iš mano brolių ar seserų peržengdavo per mane, aš, bijodama, kad daugiau nebeaugsiu, prašydavau jų peržengti dar kartą atgaline kryptimi. Iš tėvų dažnai girdėdavome, kad „jei juoda katė perbėgo kelią – įvyks nelaimė“, o „jei nuo stalo nukrito šaukštas arba peilis – ateis moteris arba vyras“. Ir tokių prietarų, kuriais mes tikėjome, buvo begalė. Be to, kartu su savo pusbroliais ir pusseserėmis žiūrėdavome siaubo filmus apie vampyrus ir burtininkus, o aš keletą kartų ėjau į Helovino šventę, kad pažiūrėčiau raganų parodą. Kai man buvo dvylika metų, perjunginėdama kanalus vis pamatydavau reklamą, kurioje siūlyta paskambinti nurodytu numeriu ir sužinoti savo ateitį iš aiškiaregės. Tą ir darydavau, kai programoje nebebūdavo nieko įdomaus. Taip pat žiūrėdavau laidą „Ekstrasensų kova“ ir filmus apie Harį Poterį. Prisimenu, kaip kartą atplėšiamame kalendoriuje perskaičiau,

⁴ Rus. «ДЭИР».

ką reikia padaryti, kad prisikapnuotų mylimasis ar būsimasis vyras. Mane tai sudomino, ir aš, pasinaudojusi šiuo patarimu, prieš miegą po pagalve padėjau šukas su žodžiais: „Išrinktasis, prisikapnuok man šiąnakt.“ Po to iš tiesų susapnavau vaikiną, kuris man tuo metu labai patiko. Be to, aš reguliariai skaitydavau horoskopus, kurie buvo sudaryti visam mėnesiui. Vieną kartą radau išpėjimą, kad tam tikrą dieną (*o tai buvo mano gimtadienis*) teks patirti nemalonų įvykį, kuris man iš tiesų nutiko. Nuo tos dienos aš dar labiau patikėjau astrologinių prognozių teisingumu. Imdama į rankas naują laikraščio numerį, visų pirma perskaitydavau horoskopą. Domėjausi viskuo, kas buvo susiję su mano Zodiako ženklu, ir net gėriau arbatą iš puodelio, ant kurio jis buvo pavaizduotas. Tačiau vieną kartą po jaunimo pamaldų, atvykęs brolis mums pasakė, kad horoskopai, Zodiako ženklai, knygos ir filmai apie Hari Poterį yra susiję su okultizmu. Tai išgirdusi, grįžau namo ir išmečiau visus laikraščius, knygas bei žurnalus, kuriuos turėjau. Netrukus patyriau dar vieną šoką, kai iš savo mamos sužinojau, kad mūsų močiutė iš tėčio pusės užsiiminėjo burtininkavimu ir turėjo paveldėtą galią, kurią pasitelkusi gydė kaimo žmones bei naminius gyvulius. Be to, ji užkalbėdavo anūkus, tarp jų ir mane, nuo dantų skausmo, miežio, „gydydavo“ vaikų ligas, „pašalindavo“ karpas, „užkalbėdavo“ išvaržas bei darė daug kitų keistų dalykų. Mūsų giminaičiai apie tai niekada anksčiau nepasakojo, manydami, kad atgailos metu visa tai buvo atleista ir prarado savo reikšmę. Tai sužinojusi aš supratau, kokias baisias pasekmes jos okultiniai sugebėjimai turėjo ne tik jos vaikams, bet ir mums – daugeliui anūkų. Pavyzdžiui, man tai pasireikšdavo tamsos baime, jausmu, kad šalia yra kažkas bauginantis, gąsdinančiais sapnais su persekiojimo scenomis, mieguistumu per pamaldas, dvasiinio augimo stoka, pasikartojančiomis piktžodžiavimo mintimis ir gėdingomis seksualinėmis nuodėmėmis, prieš kurias iki šiol neturiu pergalės. Tačiau apie visa tai sužinojau tik susipažinusi su tai paaiškinančia literatūra. Gaila, kad mūsų bažnyčiose nekeliamos tokios svarbios temos, nors jų poreikis yra didžiulis!“ Iš šio liudijimo matyti, kad potraukis

okultiniams dalykams ir susidomėjimas jais turi tam tikras ištakas, apie kurias krikščionys dažnai nežino, ir tik akivaizdžios nuodėmės pasekmės verčia juos ieškoti priežasties, kodėl su jais taip vyksta.

Taigi, draugai, nors šiame išsamiaame skyriuje mes su jumis aptarėme daug dalykų, vis dėlto nepavyko apžvelgti visų „jaukų“ ir „masalų“, kuriuos naudoja šėtonas, kad jus sugautų ir įsiviliotų į savo klastingas pinkles. Šiam tikslui jis gali panaudoti jūsų pasaulietinius draugus, jūsų pomėgius ir įvairiausias pramogas, sekimą mada bei daugelį kitų dalykų. Savaiame suprantama, kad aš negaliu visko aprašyti, tačiau pabaigai visgi norėčiau trumpam sustoti prie vienos temos. Ji susijusi su šiais laikais plačiai paplitusiu auskarų vėrimu ir tatuiruotėmis. Pirsingas (*iš anglų kalbos žodžio pierse – „pradurti“*) – tai įpjovimai arba pradūrimai odoje, į kurią įveriami įvairūs papuošalai, pavyzdžiui: karoliukai, blizgučiai, žiedai, auskarai ar kt. Tatuiruotės – tai ant odos specialiais dažais užnešami raštai, žodžiai ar piešiniai, kurie tapo paskutine mados tendencija. Dabar dažnai tenka matyti išpieštas bei aprašytas nugaras, pečius, rankas, kojas, šlaunis, krūtis, pilvus, pakaušius ir net veidus. Kartais atrodo, kad priešais tave stovi ne žmogus, o vaikščiojanti paveikslų galerija. Tačiau liūdniausia tai, kad šis naujausias pomėgis užvaldė ir kai kuriuos krikščionis, kurie nieko blogo nemato tatuiruotėse su krikščioniškais simboliais, tokiais kaip „angelai“, „Dievo Motinos veidas“, „nukryžiuavimas“, „kryžius“, „žuvis“, trumpos eilutės iš Šventojo Rašto ar tokie žodžiai kaip „Jėzus“, „Dievas“, „išgelbėjimas“ ir panašiai. Jie mano, kad netikintiems žmonėms tai gali tapti netgi liudijimu, nesuprasdami, kad ne „krikščioniškos“ tatuiruotės, o tikras krikščioniškas gyvenimas yra šviesa ir druska nuodėmingam pasauliui.

Darydami tatuiruotes žmonės nesusimąsto, kad tokiu būdu demonstruoja savo priklausomybę pagonybei ir okultizmui. Juk jos pradėtos daryti dar senovėje, kai buvo plačiai paplitusi pagonybė. Tais laikais piešiniai ant odos buvo kulto simboliai ir paprastai vaizdavo stabus bei pagoniškus dievus arba su jais susijusius ženklus ir užrašus. O tatuiruotės ir

pjūviai ant kūno buvo daromi mirusiųjų atminimui, siekiant palengvinti įėjimą į transą, kad būtų galima bendrauti su jų dvasiomis spiritizmo seansų metu. Todėl nenuostabu, kad Dievas nekenčia šios bjaurasties ir, drausdamas tokius dalykus Savo tautai, sako: „*Mirusio atminimui nedarykite įrėžimų nei kitokių vaizdų ar ženklų savo kūne*“ (Kun 19, 28). Viduramžiais tatuiruotėmis buvo žymimi nusikaltėliai ir prostitutės, o nupirktiems vergams buvo praduriamas ausies spenelis bei įveriamas žiedas, reiškiantis, kad nuo šiol jis priklauso savo šeimininkui ir yra jo nuosavybė.

Stengdamiesi neatsilikti nuo mados ir laiko, žmonės nepagalvotai darosi tatuiruotes bei nemąsto apie tai, kad ant odos nupieštas ar užrašytas motyvas liks visam gyvenimui. Jie tik vėliau pradeda gailėtis, kad ši jaunystės kvailystė iki gyvenimo pabaigos nuolat apie save primins, nes tik nedaugelis randa lėšų tatuiruočių šalinimo lazeriu procedūrai.

Manau dabar sutiksime su manimi, draugai, kad „užkibti“ ant velniško kabliuko yra ganėtinai lengva, o iš jo ištrūkti – labai sunku. Tačiau dar didesnę sėkmę šėtonas pasiekia per nuodėmes, kurias jūs paveldite iš tėvų ir kitų protėvių, arba kurias padarote savo gyvenimo kelyje. Būtent per jas jis ir įgyja teisę į jūsų sielas, paversdamas jus savo vergais, – o apie tai norėčiau su jumis pakalbėti kito mūsų pokalbio metu.

4 skyrius

Jaunystės pagundos ir nuodėmės

Sielovados pokalbio metu viena motina verkdamą pakartojo savo septyniolikmetės dukters žodžius. Mergina sukilo prieš tėvų draudimus, kuriais šie bandė apsaugoti ją nuo nuodėmės. „Kaip man visa tai atsibodo!“ – šaukė ji. – „To negalima, to negalima! Jūsų nuomone, viskas, ką mums dovanoja gyvenimas, yra nuodėmė! O aš noriu mėgautis gyvenimu, o ne nuolat bijoti pasielgti neteisingai ir taip atstumti Dievą! Argi Jis visus malonumus sukūrė tik tam, kad jais gundytų mus, žmones?! Aš dar labai jauna, todėl noriu gyventi taip, kaip man patinka, mėgaudamasi savo jauno gyvenimo malonumais, o ne taip, kaip jūs man diktuojate!..“

Vėliau, per savo aštuoniolikąjį gimtadienį, ši mergina tėvų akivaizdoje susikrovė lagaminą: pasakė, kad nuo šiol yra pilnametė, gyvens kaip nori, ir išėjo iš namų ilgam nepranešdama apie save jokios žinios. Vargšė motina daug naktų iš eilės verkdamą meldė Dievą, kad leistų jai bent kažką sužinoti apie savo dukrą, kuri pasirodė pas juos tik po trejų metų, neatpažįstamai pasikeitusi. Paaiškėjo, kad ji apsigyveno Olandijoje, tapo priklausoma nuo narkotikų ir „dirbo“ viename iš Amsterdamo viešnamių, pardavinėdama savo kūną visiems norintiems. Duktė pas tėvus praleido kelėtą dienų, elgėsi įžūliai bei provokuojančiai, demonstravo randų žymes nuo narkotikų leidimo ir tvirtino esanti „laiminga“ naujame gyvenime, o juos lankysianti, kada tik panorės. Nuo tos dienos kas kelerius metus ji netikėtai pasirodydavo su dideliu lagaminu, pilnu nešvarių daiktų. Išsiškalbusi drabužius, ilgai praususis vonioje, išsimiegojusi ir pavalgiusi, mergina vėl išvykdavo. Po tokių apsilankymų motina valandų valandas šveisdavo ir dezinfekuodavo viską, prie ko dukra buvo prisilietusi, nes neabejojo, kad ši serga AIDS. Mūsų pokalbio metu moteris nežinojo, kaip sekasi jos paklydusiai dukrai, kur ji yra ir ar apskritai dar gyva. Klausydamosi jos liūdno istorijos, galvojau apie daugybę

tėvų, su kuriais esu turėjusi sielovados pokalbių ir kurie užduodavo tą patį klausimą: kodėl jų vaikai pasirinko klaidžioti nuodėmės klystkeliais, o ne eiti paskui Viešpatį?

Būtent apie tai ir norėčiau dabar su jumis pakalbėti, bičiuliai, pradėdama nuo pasipiktinusios merginos klausimo: „Ar tikrai Dievas sukūrė gyvenimo malonumus tik tam, kad jais gundytų žmones?“ Ieškodami atsakymo į šį klausimą, pirmiausia pažvelkime į Šventąjį Raštą. Apaštalo Jokūbo laiške yra tokie žodžiai: „*Nė vienas gundomas tenesako: „Esu Dievo gundomas“.* Dievas negali būti gundomas blogiu ir pats nieko negundo. **Kiekvienas yra gundomas, savo paties geismo pagrobtas ir suviliotas.** Paskui užsimezges geismas pagimdo nuodėmę, o užbaigta nuodėmė gimdo mirtį“ (Jok 1, 13–15).

Kaip matome iš šių žodžių, Dievas nieko negundo. Kiekvienas yra gundomas savo paties troškimų, kurie yra įgimti arba susiformavę gyvenimo kelyje. Žinoma, mus gali gundyti ir kiti žmonės, stumiantys į nuodėmę, tačiau vidinį atgarsį randa tik tie gundymai, kuriems turime polinkį ar slaptą troškimą. Juk kiekvieno žmogaus gyvenime esama uždarų zonų ar paslėptų ydų kampelių, į kuriuos jis nieko neįsileidžia ir kuriuose tiesiog užsidaro nuo pasaulio, klajodamas kaip sunkiai praeinamose džiunglėse.

Jaunystė yra laikas, kai sėjamos nuodėmės, kurių kartus derlius nuimamas brandesniame amžiuje. Eidami per „ugnies, vandens ir varinių vamzdžių“ išbandymus bei darydami begalę klaidų, jūs, jauni žmonės, dažnai dar nesusimąstote apie būsimas pasekmes. Maištaudami prieš aplinkinį pasaulį, jūs einate prieš sveiką nuovoką. Jus veda savivalė, valdo išdidumas, o per kraštus veržiasi jaunatviškas maksimalizmas. Mėginate rasti savo vietą, tačiau susidūrę su nesėkme, užsisklendžiate savyje, kol kylantys kompleksai virsta nederamais poelgiais. Taip tik prisirenkate sau „guzų“. Mamos ir tėčiai stengiasi jus nuo jų apsaugoti, bet jūs piktinatės ir neklausote, manydami, kad jie yra senamadiški ir nesupranta šiuolaikinio gyvenimo. Toks „**tėvų ir vaikų**“ konfliktas yra amžina, iš kartos į kartą besikartojanti problema. Keičiasi tik dekoracijos, o esmė lieka ta pati.

Žinoma, kai tėvai jus moko, jie tai daro ne norėdami valdyti, o trokšdami jus perspėti ir apsaugoti nuo klaidų. Dauguma vyresnio amžiaus žmonių yra sukaupeę didžiulę patirtį, todėl giliau supranta esminius dalykus bei juos supančius įvykius. Tačiau bėda ta, kad jie nemoka to perteikti jums priimtinu būdu. O pagrindinė priežastis – supratimo ir kantrybės trūkumas, neleidžiantis jiems veikti taktiškai, švelniai, išmintingai ir be spaudimo. Jiems lengviau išbarti, nurodyti ar įsakyti, nesileidžiant į ilgus paaiškinimus, o panašaus pobūdžio pamokymai, suprantama, jus tik atstumia. Todėl aš, kaip neutralus žmogus, savo amžiumi galintis būti jūsų motina ar močiute ir savo tarnystėje susidūrus su dešimtimis tūkstančių žmonių, nusprendžiau pasikalbėti apie tai, kas slypi jūsų mintyse bei širdyse. Visa tai darau turėdama tik vieną tikslą: įspėti jus ir taip apsaugoti nuo daugybės klaidų, kurias vėliau bus sunku, o dažnai ir visiškai neįmanoma ištaisyti. Mielieji mano! Jūs žengiate į suaugusiųjų savarankišką gyvenimo kelią, todėl labai svarbu viską gerai apgalvoti ir „septynis kartus pamatuoti“, prieš kerpanč. Juk jei „nukirpsi“, tai po to jau „nebeprisiūsi“.

Žinoma, aš žinau, kad daugelis brandaus ir garbaus amžiaus krikščionių mano, jog su paaugliais bei jaunimu negalima kalbėti apie seksą, saugantis, kad jie nebūtų sugadinti. Naivuoliai, jie nė nenumano, kiek daug jums jau žinoma apie šiuos dalykus. Klausydamosi bei skaitydama tikinčių merginų ir vaikinių išpažintis, galiu tik stebėtis, kiek purvo ir ištvirkavimo jau įlieta į jūsų jaunas sielas gatvės, mokyklos, jūsų draugų, įvairių žiniasklaidos priemonių, o ypač interneto, prie kurio dabar turi prieigą beveik kiekvienas iš jūsų. Nors puikiai suprantu, kokių pasekmių galiu sulaukti už knygos, parašytos tokiu atviru stiliumi, išleidimą, vis dėlto ryžtuosi tai padaryti, tikėdamasi, kad, nepaisant visko, ji bent kai kuriems iš jūsų taps būtinaja dvasine pagalba ir palaiminimu. Drąsos suteikia ir supratimas apie tokių nuoširdžių pokalbių absoliučią svarbą, taip pat mano, kaip gydytojos profesija, ir karti ilgametė sielovados patirtis su nuodėmės iškankintomis jaunomis sielomis. Visa tai suteikia moralinę teisę išvilkti į šviesą dvasinių ligų nuogumą taip,

kaip manau esant reikalinga. Juk seksualinių nuodėmių ir kitų intymių klausimų aptarimas reikalauja atvirumo ir didžiausio nuoširdumo, kitaip geriau iš viso nepradėti pokalbio tokia tema.

Atsižvelgdama į tai, noriu įspėti, kad toliau kalbėsiu ne subtiliomis užuominomis ir užslėptomis frazėmis, o atvirai, kaip paprastai daro gydytojai, vadindama dalykus tikraisiais vardais. Siekdama pagrįsti savo žodžius, pasidalinsiu tikromis jaunų žmonių istorijomis. Daugelis jų patys prašė panaudoti šiuos liūdnius bei šokiruojančius pasakojimus kaip įspėjimą ir pagalbą tiems tikintiems jaunuoliams ir merginoms, kurie Dievo malonės dėka dar nespėjo padaryti panašių klaidų, kurias padarė jie. Juk ne veltui sakoma, kad protingi mokosi iš svetimų klaidų, o kvaili – iš savųjų. Maži vaikai viską pažįsta patyrimu: jie kiša pirščiukus į kištukinį lizdą, čiumpa karštą lygintuvą ar užsipila ant savęs verdantį vandenį. Jūs, jaunime, tam tikra prasme taip pat esate kaip maži vaikai. Jūs norite viską išbandyti ir kuo greičiau patys patirti. Tik nereikia pulti į gyvenimą stačia galva, nes galite lengvai ją prasidaužti, ir ne tik staigiame posūkyje, bet ir tiesiame kelyje. Nereikia lipti į purviną balą tik tam, kad įsitikintumėte, jog joje tikrai yra purvo. Patikėkite žmogumi, kuris savo sielovados tarnystėje susidūrė su dešimtimis tūkstančių žmonių ir daug ką patyrė, o jei netikite, tai bent jau išklausykite, o tada darykite savo išvadas ir patys priimkite sprendimus. Juk tas, kuris moka klausytis ir pasitikėti, gali išvengti daugybės sielvartų, nusivylimų, skausmo ir ašarų.

Mūsų atvirą pokalbį pradėsiu nuo to, kad žmogaus gyvenimą reguliuoja dvi jėgos, kurias Dievas įdėjo jo sukūrimo metu – tai lytinis instinktas ir savisaugos instinktas. Pirmasis užtikrina žmonių giminės pratęsimą, o antrasis – atskiro individo išlikimą. Lytinio instinkto pagrindas yra intymaus artumo siekis arba seksualinis potraukis, kuris medicinoje vadinamas **libido**. Būdamas glaudžiai susijęs su žmogaus sąmone ir jo fiziologine raida, jis turi kelis pereinamuosius etapus. Vaikams pirmieji jo požymiai pasireiškia smalsumu, kai jie nori suprasti, kuo berniukai skiriasi nuo mergaičių, o tai sukelia norą pamatyti vienas kito ar kito artimo žmogaus

lytinius organus. Paaugliams lytinis potraukis pasireiškia romantiškomis fantazijomis ir noru patikti. Paprastai dvylikos–penkiolikos metų mergaitėms tai pasireiškia erotinėmis fantazijomis, o tokio pat amžiaus berniukams – susidomėjimu merginomis ir pirmaisiais naktiniais sėklos išsiliejimais, kurie dažnai baigiasi jų bandymais save tenkinti. Tuo ir paaiškinama, kodėl brendimo laikotarpiu mergaitės prisiškaito meilės romanų, o berniukai slapta žiūri pornografinius žurnalus ir vaizdo įrašus. Jaunimo lytinis potraukis pasireiškia padidėjusiu domėjimusi seksualinėmis temomis, troškimu patirti jausmingų išgyvenimų, pokalbiais apie meilę, naktinėmis poliucijomis, intensyviu, pasikartojančiu savaiminiu lytiniu susijaudinimu, dažna masturbacija ir sunkiai suvaldomu troškimu patirti seksualinį pasitenkinimą. Kalbant apie suaugusius žmones, jiems būdingas galutinis lytinės brandos etapas, kai jie geba kontroliuoti savo elgesį su priešinga lytimi.

Žmonėse Dievo įdiegtas domėjimasis priešinga lytimi pastebimas jau vaikystėje. Stebint darželyje žaidžiančius mažus vaikus, galima greitai pastebėti, kaip kai kurie berniukai rodo išskirtinį dėmesį mergaitėms, o šios, kažkokia ypatinga moteriška nuojauta tai pajutusios, atsako jiems priitarimu arba atstūmimu. Būtent šia abipuse trauka paaiškinamos beveik visos vyrams ir moterims būdingos kūno nuodėmės, tačiau kai kurios iš jų ypač išryškėja jaunystėje. Nuo šešiolikos iki trisdešimties metų amžiaus pasiekiamas vyrų ir moterų lytinių hormonų išsiskyrimo į kraują pikas. Tai lemia abipusį potraukį vienas kitam, todėl neatsitiktinai šis laikotarpis liaudyje dažnai apibūdinamas tokiais posakiais kaip „kai sunku save suvaldyti“, „kūnas šėlsta“, „hormonai šokinėja“, „kraujas verda“ ir panašiai.

Šiuo jaunystės laikotarpiu pagrindine nuodėme tarp maždaug 95 % vaikų ir 80 % merginų tampa **savęs tenkinimas** (t. y. **masturbacija**), kuris yra geidulingas seksualinis potyris, sukeltas tyčiniu savo lytinių organų ir kitų erogeninių zonų stimuliavimu. Savęs tenkinimas dar kartais vadinamas onanizmu, prisimenant Senojo Testamento veikėją Onaną, nors savęs tenkinimo palyginimas su šio

žmogaus nuodėmė yra toli gražu netikslus. Onano nuodėmė buvo ne ta, kad jis tenkino save vienas, o ta, kad jis nenorėjo gyventi intymaus gyvenimo su savo mirusio brolio žmona, kad pagal to meto žydų tradiciją „atgaivintų jo palikuonis“. Masturbacija gali pavergti berniukus ir mergaites jau ankstyvoje vaikystėje, o daugelis negali jos atsikratyti net po to, kai jau sukuria savo šeimą.

Galima išskirti kelias priežastis, dėl kurių atsiranda savęs tenkinimas. Pirmoji ir labiausiai paplitusi jų yra šios nuodėmės perdavimas paveldint ją iš tėvų, senelių bei prosenelių. Tokią išvadą neišvengiamai darai klausydamasi daugybės jaunuolių ir merginų liudijimų, kamuojamų masturbacijos. Šis įprotis juos pradėjo kamuoti dar ankstyvoje vaikystėje – dvejų, trejų ar penkerių metų, kai apie lytinių hormonų veiklą negalėjo būti nė kalbos. Pavyzdžiui, viena mergina, kuri nuo ankstyvos vaikystės užsiimdavo masturbacija, pasakojo: „Nors gimiau tikinčių tėvų šeimoje, jau nuo ketverių metų turėjau potraukį seksui. Man būdavo labai įdomu, kaip sudarytas moterų ir vyrų kūnas. Siekdama to, aš stebėdavau vyresniąją seserį, kai ji prausdavosi duše, stengdavausi pamatyti tėčio ir vyresniųjų brolių nuogumą, kai jie persirengdavo, žvilgčiodavau po močiutės sijonu. Kai man buvo šešeri, mudu su kaimynų berniuku užsidarydavome vaikų kambaryje, nusirengdavome nuogai ir imituodavome lytinius santykius, patys nesuprasdami, iš kur turime šių sugebėjimų. Būdama dvylikos, savo bendraamžio pusbrolio prašydavau liesti mano išorinius lytinius organus, nes tai man teikdavo nesuprantamą malonumą, o vėliau ir pati pradėjau juos dirginti. Ši savęs tenkinimo nuodėmė man tęsėsi daugelį metų, tapdama vis labiau iškrypusio pobūdžio. Aš tai darydavau žiūrėdama pornografiją internete, seksualiniam pasitenkinimui naudodama įvairius daiktus ir įsivaizduodama zoofilijos, gėjų bei lesbiečių scenas. Dažnai savęs klausdavau, iš kur manyje tai atsirado? Ir tik visai neseniai atsitiktinai sužinojau, kad mūsų giminėje tiek iš mamos, tiek iš tėčio pusės buvo daug ištvirkėlių, o ir pats tėtis ne kartą buvo neištikimas mamai iki tol, kol galiausiai įtikėjo. Neseniai lankiausi vienoje jaunoje krikščioniškoje

šeimoje ir pamačiau mažą jų dukrele, kuriai dar nėra trejų metų, tačiau jos rankos neišlenda iš kelnaičių, nes ji kenčia nuo tos pačios nuodėmės! Ar ir ji turės visą gyvenimą kentėti taip, kaip aš?!“

Kaip matote, masturbacija ypač dažnai pasitaiko tarp vaikų, kurių tėvai daugelį metų ar visą gyvenimą praktikavo šią nuodėmę. Ji paprastai iš kartos į kartą pasireiškia vis ryškiau. Pavyzdžiui, jei motina ir tėvas abu buvo pasinėrę į savęs tenkinimą, tai beveik visi jų vaikai arba bent jau dauguma jų kentės ne tik nuo jo, bet ir nuo daugelio kitų seksualinių nuodėmių: paleistuvystės, neištikimybės, prostitutijos, homoseksualumo, pedofilijos ar zoofilijos. Šeimoje, kurių nariai paveldėjo tokią netyrąją dvasią, dažnai stebimas seksualinis išniekinimas ir išprievartavimas tarp giminių (seserų ir brolių ar pusbrolių), neištikimybės atvejai, skyrybos, antrosios nelaimingos santuokos ir panašiai. Juk ne veltui žmonės sako, kad „derlius gausėnis už pasėlį“. Vienų tikinčių tėvų, kurie nuo vaikystės turėjo įprotį save tenkinti, bet taip ir neatsikratė šio įpročio santuokiniame gyvenime, pavyzdys. Jų dukra septynerių metų pradėjo masturbuotis, dvylikos – prarado nekaltybę, penkiolikos – puolė į paleistuvystę su vyresniu broliu, o devyniolikos metų jau „dirbo“ kaip mergina pagal iškvietimą, „aptarnaujanti“ ne tik daugybę skirtingų vyrų, bet ir moterų.

Antroji priežastis, vedanti prie savęs tenkinimo atsira-dimo, siejama su kartą patirtu lytiniu susijaudinimu, kilusiu dėl varpos ar išorinių lytinių lūpų trinties su koku nors paviršiumi, pavyzdžiui, važiuojant dviračiu, jodinėjant arkliu, lipant į medį, kopiant virve ar panašiai, kai nevalingai įtempiami ir stipriai suspaudžiami šlaunų ar tarpkojo raumenys. Atsitiktinai patirtas malonus pojūtis žadina paauglio, jaunuolio ar merginos norą tai kartoti vėl ir vėl, arba ieškoti kitų būdų, o tai galiausiai priveda prie pastovios masturbacijos. Pavyzdžiui, vienas jaunuolis pasakojo, kad treniruodamasis ant skersinio ir stipriai įtempęs šlaunų bei pilvo raumenis, netikėtai patyrė pirmąjį sėklos išsiliejimą su ryškiu orgazmu, po kurio ne tik naudojo šį metodą, bet ieškojo ir kitų būdų seksualiniam pasitenkinimui pasiekti.

Trečioji priežastis, dėl kurios vaikas gali pradėti masturbuotis – per ankstyva informacija, kurią vaikas gavo atsitiktinai pamatęs ar išgirdęs savo tėvų bei kitų žmonių intymius santykius, kai jie užsiiminėjo seksu. Su tokiais pavyzdžiais sielovadoje susiduriama ypač dažnai, bet aš pateiksiu tik vieną atvejį, apie kurį papasakojo šešiolikmetis jaunuolis: „Kai man buvo aštuoneri, vieną naktį aš pabudau nuo keistų dejonų ir atodūsių, sklindančių iš mano tėvų miegamojo. Nesuprasdamas, kas ten vyksta, ant pirštų galiukų priėjau prie durų ir tyliai jas pravėriau. Tai, ką pamačiau, mane sukrėtė ir įstrigo atmintyje visam gyvenimui. Tėtis gulėjo nuogas ant mamos ir darė kažkokius nesuprantamus trūkčiojančius judesius, lydėdamas juos prislopintais šūksniais, kai tuo metu mama retkarčiais padejuodavo. Uždaręs duris, grįžau į savo lovą ir nebegalėjau užmigti, nes jaučiau man iki tol nepatirtą lytinį susijaudinimą. Norėdamas suprasti, ką darė mano tėvai, aš apsiverčiau ant pilvo ir pradėjau kartoti tėčio judesius, kol pajutau malonų jausmą savo lyties organe. Nuo to karto nebegalėdavau užmigti, kol nepasiekdavau lytinio pasitenkinimo masturbuodamasis.“

Ketvirtoji priežastis, lemianti savęs tenkinimo atsiradimą, gali būti kitų asmenų įtaka: kai vaikui parodoma, kaip masturbuotis, ir kartu teigiamai įvertinami bei skatinami tuo metu patiriami malonūs pojūčiai. Dažniausiai tokių „mokytojų“ vaidmenį atlieka kaimynų vaikai, kiemo draugai ir draugės, bendraklasiai, giminaičiai, pusbroliai ir pusseserės, arba visiškai nepažįstami žmonės, degantys noru savo žinias seksualinėje srityje perduoti kitiems. Pavyzdžiui, septyniolikmetė mergina pasakojo, kaip draugė pakvietė ją, tuomet vos septynerių metų mergaitę, į daržinę ir ten, ant šieno, parodė, kaip rankomis galima patirti malonumą. Kai ji apie tai papasakojo savo vyresniajai seseriai, ši pridūrė, kad tą patį pojūtį galima pasiekti ir stipria vandens srove, kai prausiesi duše. Nuo to laiko ši mergina nebenustojė masturbuotis.

Penktąją savęs tenkinimo nuodėmės priežastimi gali tapti tam tikras mažų vaikų ir paauglių „užkrėtimas“ paleistuvystės dvasia. Taip nutinka, kai juos seksualiai išnaudoja arba tiesiog išprievartauja vyresni vaikai, pavyzdžiui, broliai

ar pusbroliai – seses, pusseseres; taip pat suaugusieji, pavyzdžiui – tėvas ar patėvis, dėdė, senelis, kaimynas ir bet kuris kitas pažįstamas ar nepažįstamas žmogus, pavergtas paleistuvystės dvasios. Toks asmuo tam tikru intymiu kontaktu su vaiku (lytinių organų glostymu bei stimuliavimu, tarpkojo bučiavimu, tiesioginiu vaiko varpos ar klitorio sužadiniu rankomis, liežuviu ir savo lytiniu organu) perduoda jam savo nuodėmę ir tokiu būdu jį „užprogramuoja“ masturbacijai. Tai patvirtina daugybė šokiruojančių pavyzdžių, tačiau apsiribosiu tik dviem iš jų:

1. „Nuo dvylikos metų prie manęs pradėjo priekabiauti mano brolis, kuris buvo septyneriais metais vyresnis už mane. Kai likdavome namuose dviese, jis išsitraukdavo savo varpą ir rodydavo ją man. Tai buvo įdomu ir šiek tiek baugu. Apie tai nepasakodavau mamai, nes bijojau, kad ji mane apkaltins. Praėjus šiek tiek laiko, brolis pradėjo masturbotis tiesiai priešais mane, tada ant manęs atsiguldavo ir trindavosi į mano kūną. Kartais man miegant jis masturbuodavosi, išliedavo ant manęs sėklą, o ryte apie tai papasakodavo. Kartą jis pasisodino mane ant kelių ir pradėjo lūpomis glamonėti mano krūtis, rankomis lieti ir liežuviu laižė klitorį. Tai buvo ypač malonu, nes pirmą kartą patyriau orgazmą. Taip aš pradėjau pati save tenkinti, glamonėdavau savo krūtis ir fantazuodavau, mintyse piešdama mane jaudinančius vaizdus. Nuo to laiko mane nuolat lankydavo geidulingos mintys. Aš skaitydavau meilės romanus ir įvairias su ištvirkavimu susijusias istorijas, slapta parsisiųsdavau filmus su erotinėmis scenomis, žiūrėdavau pornografiją bei „Kamasutra“ internete. Prisiskaičiusi ir prisižiūrėjusi, pasinerdavau į tenkinimosi bei malonumų pasaulį, įsivaizduodama įvairias scenas, kuriose dalyvaudavau jau pati.“

2. „Nuo pat vaikystės turėjau masturbacijos ir seksualinių fantazijų problemą. Ilgą laiką negalėjau suprasti jos priežasties, ir tai tęsėsi tol, kol Viešpats priminė vieną prieš mane įvykdytą nuodėmę, kai man buvo aštuoneri. Mums su drauge vaikščiojant parke, prie mūsų priėjo vienas pažįstamas vyresnio amžiaus vyras ir pakvietė mus paeiti toliau, už medžių. Ten jis paeiliui lindo mums į kelnaites ir viena ranka

masturbavo mus, o kita – save. Po šio įvykio aš pradėjau masturbuotis. Apie tai buvau visiškai užmiršusi ir prisiminiau tik klausydamasi sielovados pokalbio, skirto merginoms. Iš karto supratau, kad turiu atskleisti šią seksualinę nešvarą. Tačiau buvo gėda eiti pas mūsų bažnyčios tarnautojus, todėl aš tai išsakaiu maldoje Viešpačiui ir keletą kartų išsižadėjau paleistuvystės dvasios, kuri man buvo perduota to pagyvenusio vyro. Tačiau širdyje jaučiu, kad visiškam išsilaisvinimui to dar nepakanka.“

Šeštoji ir šiais laikais vis dažnesnė priežastis, tarnaujanti savotiška pirmąja „mokykla“ tiems, kurie pradeda užsiimti savęs tenkinimu, yra televizija, vaizdo įrašai su pornografija ir, visų pirma, internetas, kuris tapo pagrindiniu ir lengviausiai prieinamu šaltiniu, užkrečiančiu sielas seksualine nešvara. Vienas aštuoniolikmetis tikintis jaunuolis pasakojo, kad keturiolikos metų amžiaus jis gavo prieigą prie interneto, kuriame ne tik sužinojo apie žmonių lytinį gyvenimą, bet ir išmoko įvairiausių masturbacijos būdų, kuriuos nuo to laiko nepaliaujamai praktikuoja, remdamasis tuo, ką pamatė daugybėje pornografinių svetainių.

O štai dvidešimties metų merginos, taip pat patekusios į savęs tenkinimo gniaužtus, liudijimas: „Būdama trylikos metų, kai namuose nieko nebuvo, nusprendžiau žiūrėti DVD diską, kurį vyresnioji sesuo buvo parsinešusi iš savo draugės. Tuo metu, žinoma, nežinojau, kad tai erotinis filmas. Jį žiūrėdama, pirmą kartą gyvenime pajutau seksualinį susijaudinimą, po kurio sekė orgazmas, o tai mane suintrigavo. Norėdama patirti tą jausmą vėl ir vėl, po to dar ne kartą slapta žiūrėjau tą vaizdo įrašą. Netrukus po to mūsų namuose atsirado internetas, kuris atvėrė dar daugiau galimybių, nes jame buvo galima lengvai rasti bet kokią pornografiją. Paprastai man užtekdavo penkių minučių tokio vaizdo įrašo peržiūrai, kad gaučiau norimą pasitenkinimą ir po to išjungdavau kompiuterį. Šešiolikos metų aš jau supratau, kad tokie veiksmai yra pasibjaurėtini Dievo akyse, tačiau vis tiek lankydavausi pornografijos svetainėse ir žiūrėdavau erotiką, užsiimdama savęs tenkinimu. Mane nuolat lydėjo mintis: „Pažiūrėk dar vieną filmą. Juk tai tik filmas!

Nieko baisaus neatsitiks, jei jį pažiūrėsi.“ Protu suvokdavau, kad paklusdama šiam balsui iš esmės nustoju būti krikščione, tačiau tiesiog nebegalėjau atsisipirti savo norui. Kartą man teko dalyvauti jaunimo konferencijoje, po kurios nusprendžiau galutinai atsikratyti šios nuodėmės. Tačiau praėjus kuriam laikui, aš panorėjau pažiūrėti paprastą filmą apie meilę, kuris mane iš karto taip sužadino, kad aš iškart persijungiau į pornografijos svetainę ir, žiūrėdama į monitorių, masturbacijos pagalba pasiekiau seksualinį pasitenkinimą. Po to aš pradėjau savęs nekęsti, verkiau ir maldavau Dievo atleidimo bei išlaisvinimo iš šios vergijos, tačiau kaip kiaulė vėl grįždavau į tą patį purvą. Galiausiai aš nusprendžiau atgailauti viešai, ir vienoje iš pamaldų, išėjusi į priekį, pasakiau: „Viešpatie, atleisk man. Aš esu nusidėjėlė. Apvalyk mane ir išlaisvink mane nuo mano nuodėmių.“ Tai atlikusi labai džiaugiausi, nes tokiai atgailai mūsų bažnyčioje teikiama didelė reikšmė, tačiau praėjus kelioms dienoms supratau, kad tai tik bejėgė tradicija. Deja, vėl grįžau prie savo susiteršimo, nebežinodama, ką dar galėčiau padaryti. Aš nusidėdavau, o po to maldoje prašydavau Dievo man atleisti, prisiminusi Šventojo Rašto žodžius: „...*ateinančio pas mane Aš neišvarysiu lauk.*“ Tačiau po to vėl grįždavau prie savo nuodėmių, „trypčiodama vienoje vietoje“, nerasdama išeities iš susidariusios padėties ir vis labiau suvokdama, kad pati nesugebėsiu išsilaisvinti. Aš buvau paleistuvė, nors niekada nevaikščiojau į pasimatymus su vaikiniais ir neturėjau intymių santykių su jais. Jaučiau, kad prarandu palaiminimą, kurį galėčiau turėti santuokoje. O, jei kas nors man būtų viską paaiškinęs anksčiau! Jei kas nors bent kartą būtų mane įspėjęs apie galimybę patekti į tokią vergystę, mano gyvenimas galėtų atrodyti kitaip! Niekas nežino apie mano nuodėmes ir mano dvasinę kovą. Žiūrint į mane neįmanoma pagalvoti nieko bloga, nes aš puikiai mokausi, su niekuo nesusitikinėju ir padedu namuose, tačiau nešvarios mintys, pornografija ir savęs tenkinimas neduoda man ramybės, žudydami mano sielą, už ką aš tiesiog savęs nekenčiu!“

Septintoji masturbacijos priežastis yra priverstinis ilgalaikis seksualinis susilaikymas jaunų, brandžių ir net

pagyvenusią žmonių tarnybos armijoje ar ilgalaikių komandiruočių metu, kalinimo atveju, atsiradus impotencijai ir dėl vieno iš sutuoktinių mirties. Pavyzdžiui, vienas pagyvenęs vyras pasakojo, kad jaunystėje „užsikrėtė“ savęs tenkinimu tarnaudamas Sovietų armijoje, bet po vedybų, nenorėdamas liūdinti žmonos, valios pastangomis nustojo tai daryti; tačiau, kai būdama penkiasdešimties ji staiga mirė, jis vėl grįžo prie šios nuodėmės, nes savo vienišame gyvenime nebegalėjo be jos apsieiti.

Ir dar vienas liūdnas dvidešimt aštuonerių metų krikščionio liudijimas: „Mano didžiausia problema yra ta, kad negaliu atsikratyti savęs tenkinimo. Pradėjau tai daryti paauglystėje, kai pajutau niežulį ir malonų jausmą, kai kasiausi išorinius lytinius organus. Per visą gyvenimą neturėjau nė vienos naktinės poliucijos. Kovoti su savęs tenkinimu pradėjau šešiolikos metų, tačiau nesėkmingai. Aš nenoriu užsiimti šia bjaurastimi, tačiau niežėjimas tarp kojų ir ištvirkusios mintys neduoda man ramybės. Tai panašu į narkomano abstinenciją, kai visą kūną gelia, sunku išsėdėti vienoje vietoje ir susikaupti. Fizinis darbas taip pat nepadeda. Aš daug kartų stengiausi susivaldyti, neleisti sau apie tai galvoti ir nežiūrėti į merginas. Bet niežulys lyties organe vis stiprėdavo, sapnuodavosi erotiniai sapnai, ir aš vėl, susiteršęs ir prislėgtas, įnikdavau į nuodėmę, kad palengvinčiau šias kančias. Aš netrokšdavau pasitenkinimo ir orgazmo, tiesiog „nuleisdavau garą“, kad sumažinčiau seksualinę įtampą. Dažnai nuleisdavau rankas ir plaukdavau pasroviui, žiūrėdamas pornografiją bei gerdamas šią nuodėmę kaip šaltą vandenį. Kartais po masturbacijos tiesiog nerasdavau sau vietos, tačiau vis tiek vėl žiūrėdavau erotiką ir onanuodavausi iki išsekimo, po to laikinai pajutęs palengvėjimą. Aš jaučiuosi labai vienišas. Norėčiau turėti artimą draugą, o geriausia – draugę, kuriai atiduočiau savo švelnumą ir meilę. Mąstant apie tai, aplanko ilgesys ir slogi nuotaika, kuri galiausiai vėl pereina į savęs tenkinimą, po kurio seka sunkūs depresijos priepuoliai.“

Deja, savęs tenkinimo rankomis problema yra visais būdais nutylima tiek tarp žmonių, kurie nepažįsta Dievo, tiek tarp krikščionių, nes požiūris į šį reiškinį yra labai skirtingas.

Tas, kuris šiandien išdrįsta masturbaciją vadinti nuodėme, yra išjuokiamas arba sukelia pasipiktinimo audrą. Net tarp tokių, kurie save laiko nuoširdžiais ir dvasingais Dievo vaikais, vis dažniau pasigirsta nuomonių, kad toks žmogaus siekis sumažinti savo seksualinę įtampą yra visiškai normalus fiziologinis reiškinys, kuris visiškai nėra peiktinas ir smerktinas.

Medicinos požiūris į savęs tenkinimą taip pat yra nevienareikšmis. Anksčiau masturbacija visada būdavo smerkiama, tačiau dabar šių dienų gydytojai seksologai „įrodinėja“ periodinės masturbacijos praktikos nekenksmingumą ir net „naudą“ tais atvejais, kai nėra reguliaraus lytinio gyvenimo. Tai paaiškinama tuo, kad atitinkamo seksualinio švietimo stoka lemia tai, kad jaunimo intelektualinis vystymasis atsilieka nuo fiziologinio, o moralinis – nuo intelektualinio, dėl to paauglys, „auklėjamas“ gatvės, draugų ir pornografijos, pradeda „eksperimentuoti“ bei atrasti savyje tai, kas anksčiau jam buvo nežinoma. Seksologų nuomone, besivystantis natūralus paauglių seksualinis potraukis, kurį lydi hormonų bei nervų sistemos pokyčiai organizme, tam tikru periodu tampa nekontroliuojamas ir reikalauja išeities – o tai veda prie masturbacijos. Taigi, jų nuomone, savęs tenkinimas paauglystėje ir jaunystėje yra tik paprasto smalsumo bei natūralaus seksualinio potraukio raidos pasireiškimas. Be to, jie įsitikinę, kad jei tokie asmenys ilgą laiką nesukuria savo šeimos, jų „paauglystės“ laikotarpis neišvengiamai užsitęsia. Tokiu atveju masturbacija jiems tampa nevilties aktu, nes jie sunkiai išgyvena savo vienvatvę, prisimindami Kūrėjo žodžius: „*Negerai žmogui būti vienam*“ (Pr 2, 18).

Panašios nuomonės laikosi kai kurie šiuolaikiniai pamokslininkai bei daugelis krikščionių autorių, rašančių, kad savęs tenkinimas nėra ištvirkavimas, o priverstinis ir visiškai teisėtas būdas sumažinti seksualinę įtampą. Tačiau Biblija nepatvirtina tokio požiūrio, sakydama, kad mūsų kūnai yra indai, kuriuos privalome gerbti ir išlaikyti šventais. Pavyzdžiui, Pirmajame laiške tesalonikiečiams rašoma: „*Nes tokia Dievo valia – jūsų šventėjimas: kad susilaikytumėte*

nuo ištvirkavimo ir kiekvienas iš jūsų mokėtų saugoti savąjį **indą** šventai ir pagarbiai, o ne vedamas aistringo geismo, kaip pagonys, kurie nepažįsta Dievo“ (1 Tes 4, 3–5).

Šiuolaikiniame rusiškame Naujojo Testamento vertime iš graikų kalbos, pavadintame „Džiaugsminga žinia“⁵, ši Šventojo Rašto vieta skamba šiek tiek aiškiau: „Dievo valia yra tai, kad jūs pašventintumėte save Jam ir atsisakytumėte bet kokio ištvirkavimo. Tegul kiekvienas saugo savo **kūną** šventume ir pagarboje, o ne dega geismu, kaip pagonys, kurie nepažįsta Dievo.“ Žodis „kūnas“ (senajame vertime „indas“) senovės graikų kalboje buvo vartojamas kaip melodingesnis žodis, pakeičiantis lytinio organo pavadinimą (žr. 1 Sam 21, 5–6). Jei pažvelgsime iš šios pusės, tada 5-oji eilutė iš Pirmojo laiško tesalonikiečiams pažodžiui skambėtų taip: „...kad kiekvienas iš jūsų mokėtų saugoti savąjį lytinį organą šventai ir pagarbiai, o ne vedamas aistringo geismo, kaip pagonys, kurie nepažįsta Dievo“, ir šie žodžiai vienodai taikomi tiek jaunuoliams, tiek merginoms. Apaštalas Paulius, pats būdamas vienišas, rašė: „...aš nesiduosiu užvaldomas!“ (1 Kor 6, 12), todėl „...**tramdau savo kūną ir darau jį klusnų**, kad, kitiems skelbdamas, pats netapčiau atmestinas“ (1 Kor 9, 27).

Taigi, remiantis ne šiuolaikinių teologų ir seksologų nuomonėmis, o tuo, ko mus moko Biblija, savęs tenkinimas turi būti vertinamas ne kaip žmogiškoji silpnybė, o kaip nuodėmė prieš savo kūną ir tiesiogine to žodžio prasme – **sek-sualinis iškrypimas**, nes šiame veiksmo yra naudojamas „meilės ir apvaisinimo mechanizmas“ **nesant meilės ir apvaisinimo**. Masturbuodamasis žmogus susijaudina, kursydamas savyje nuodėmingus troškimus, ir tai jau yra ne kas kita, kaip nuodėmė prieš patį save bei piktnaudžiavimas savo seksualumu. Be to, kartą pradėtas savęs tenkinimas gali pastūmėti žmogų į kitus pasibjaurėtinus poelgius ir veiksmus, kurie yra dar gėdingesni seksualiniai iškrypimai.

Pavyzdžiui, vienas dvidešimt šešerių metų krikščionis pasakojo: „Kai man buvo devyneri, vienas draugas, kuris

⁵ «Радостная весть».

buvo keliais metais už mane vyresnis, išnaudojo mane analiniu būdu, o po to parodė, kaip reikia masturbuotis. Būdamas dvylikos metų, ir palaukęs, kol tėvai išėjo iš namų, pirmą kartą per kabelinę televiziją pažiūrėjau amerikietišką filmą su daugybe erotinių scenų. Vienu tokių momentų, kai mergina pradėjo nusirenginėti, staiga mano varpa pati pakilo, pasireiškus erekcijai. Tai pamatęs, aš pradėjau masturbuotis, norėdamas sužinoti, kuo tai baigsis. Taip pirmą kartą patyriau orgazmą, kuris man labai patiko, ir nuo to laiko nuolat save privesdavau prie šios būsenos. Vėliau aš pasiūniau į pornografinių filmų peržiūras ir stebėdavausi, kad vyrams išsiskiria kažkokios gleivės, kurių pats dar neturėjau. O kai jos atsirado, po kiekvienos masturbacijos nulaižydavau jas nuo pirštų. Laikui bėgant, kad galėčiau lytiškai susijaudinti, man reikėdavo vis naujų ir naujų dirgiklių. Siekdamas šio tikslo, aš uostydavau savo vyresniosios sesers dėvėtas kelnaites, kurias išsitraukdavau iš nešvarių skalbinių krepšio. Mane taip pat sujaukindavo ir moteriškų drabužių užsivilkimas. Be to, kai važiuodavau viešuoju transportu, stengdavausi prisiglausti prie man patinkančios merginos arba pasitrinti į ją – tai kartais privesdavo mane netgi prie orgazmo. Po to aš sužinojau apie vyrus, kurie patiria itin stiprų seksualinį susijaudinimą, kai masturbuojasi tiesiai prieš merginas, ir aš taip pat panorau tai išbandyti, tačiau greitai to atsisakiau, nes mane paskundė policijai. Tada pradėjau savo varpą badyti adatomis, prispausdavau ją durimis, kišdavau į įvairias angas ir darydavau su savimi įvairius kitus dalykus, kurie, vien juos prisiminus, dabar man kelia pasišlykštėjimą.“

Taip prasidėjęs, atrodytų, tarsi „nekalto“ malonumo suteikimas sau, savęs tenkinimas gali baigtis visišku elementaraus gėdos jausmo ir žmogiškojo orumo praradimu. Pavojus atsirasti masturbacijai ypač gresia tiems, kurie duoda valią savo fantazijoms, leisdami sau nevaržomai mėstyti apie visokią seksualinę nešvarą. Lytinių santykių įsivaizdavimas, nuogų vyrų ir moterų nuotraukų, vaizdo įrašų bei tam tikrų televizijos laidų žiūrėjimas – visa tai nepraeina be pėdsakų ir neapsiriboja vien tik mintimis, bet reikalauja

patenkinti užvirusias aistras, vedančias prie paleistuvystės su pačiu savimi bei prie savo kūno suteršimo.

Žiūrėdami nepadorius vaizdus, kai kurie savimi pasitikintys jaunuoliai ir merginos sako: „Nieko baisaus! Aš niekada tuo neužsiimsiu, tik pažiūrėsiu ir viskas.“ O ne! Tai toli gražu ne viskas! Kūno geismas yra toks galingas, kad vėliau su juo labai sunku kovoti. O jei jūs dar „maitinate“ jį pornografija ir viskuo, kas jus seksualiai sujaudina, jis įgyja didžiulę galią jus pavergti ir iš švelnaus kačiuko virsta žiauriu tironu, o jūs – jo vergu, priverstu daryti tai, ką liepia jūsų kūną užvaldęs bei teisę į jūsų sielą įgijęs šeiminkas. Šią **nuodėmingą vergystę** ir su ja susijusį stiprų menkavertiškumo kompleksą jau patyrė daugelis jaunų žmonių.

Štai vienas devyniolikmetis tikintis studentas pasakojo: „Aš gimiau ir užaugau gausioje krikščioniškoje šeimoje. Nuo septynerių metų pradėjau užsiiminėti rankų paleistuvyste, pats nesuprasdamas, kas tai yra ir kodėl tai darau. Tiesiog vieną siaubingą dieną atsirado tas nenugalimas noras, kuris mane lydi iki šiol. Kartą mama su tėčiu tai pamatė ir pagalvojo, kad aš to iš ko nors išmokau. Jie manęs klausinėjo ir klausinėjo, o po to tiesiog nubaudė, tikėdamiesi, kad tuo viskas baigsis. Pamatęs jų reakciją, aš pradėjau masturbotis slapta, slėpdamasis tualete arba laukdamas momento, kai liksiu namuose vienas. Taigi, ši nuodėmė mane kankina jau dvylika metų. Pastebiu, kad noras užsiimti savęs tenkinimu kyla tik tada, kai žiūriu pornografinius žurnalus ar filmus su lovos scenomis, taip pat kai į akis patenka katalogas su moterimis, apsirengusiomis erotiniu apatiniu trikotažu. Jei to nematau, tai ir potraukio rankų paleistuvybei nebūna. Daug kartų žadėjau sau to nebekartoti, tačiau vos tik pamatydavau ką nors sužadinančio, iškart pamiršdavau savo pažadus. Mūsų namuose nėra televizoriaus, todėl aš slapta nuo tėvų žiūriu erotinius filmus internete, tuo pačiu metu masturbuodamasis. Norėdamas nugalėti savo nuodėmę, bandydavau sėstis prie kompiuterio matomoje vietoje, tačiau ir tai nepadėjo. Kompiuteris man reikalingas mokslams, todėl kol kas jo atsikratyti negaliu. Ne kartą išpažinau savo nuodėmes mūsų bažnyčios tarnautojams, atgailavau,

su ašaromis prašiau Viešpaties padėti man kovoje su šia gėdinga nuodėme, tačiau pokyčių nebuvo. Ką man daryti, kad atsikratyčiau šios vergystės? Aš tiesiog išsikankinau. Kreipiuosi į Dievą, tačiau Jis manęs tarsi negirdi. Kodėl?! Juk Šventajame Rašte parašyta, kad Dievas nenori nusidėjėlio pražūties, o aš žūstu! Kaip aš pavargau nuo tokio savo gyvenimo, kurio pats nekenčiu! Dažnai skaitau eilutę: „*ir jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus*“ (Jn 8, 32). Suprantu, kad čia turima omenyje pats Kristus, bet kaip pažinti šią Tiesą, kuri suteiktų man laisvę? Neabejoju, kad, suteikdamas gyvenimą, Dievas man jį davė ne dėl tokios bjaurasties, bet tam, kad Jam tarnaučiau. Tačiau dėl savo nuodėmingos vergystės aš to padaryti negaliu. Velnias mane jau galutinai iškankino. Aš nebegaliu ir nebenoriu taip gyventi! Jei galite, prašau, padėkite!..“

O štai kuo dalijasi visai dar jauna krikščionė: „Aš susijaudindavau žiūrėdama ne tik pornografinę nuotrauką ar televizijoje rodomus meilės bei erotinius filmus, bet ir savo pačios nuogą kūną. Aš užsidarydavau savo kambaryje, nusirengdavau iki apatinių kelnaičių ir liemenėlės, užsiklodavau antklode ir įsivaizduodavau, kad mano rankos – tai vyro rankos, kurios mane liečia ir lėtai nurengia, nuimdamos paskutinį drabužį... Suspausdavau savo krūtis, stodavausi į pozas, kurias buvau mačiusi pornografiniuose tinklalapiuose ir judėdavau, imituodama seksą, tuo pat metu padejuodama. Visa tai, savaimė suprantama, privesdavo mane prie rankų paleistuvystės, po kurios jausdavausi suteršta ir apiplėšta. Nuodėmės suvokimas kankindavo ir atimdavo ramybę. Sieloje būdavo šlykštu ir pasibjaurėtina. Aš vėl ir vėl sau žadėdavau daugiau to nebedaryti, bet praėjus šiek tiek laiko, viskas pasikartodavo iš naujo. Visiškai suvokdama, kad tapau šios nuodėmės vergė, vis tiek nieko negaliu su savimi padaryti.“

Prie šių pasakojimų galima būtų pridėti dar daugelį kitų tikinčių jaunuolių ir merginų istorijų, kurie, atverdami savo širdis, prisipažindavo, kad, laikui bėgant, jiems nebeužtek-davo seksualinio pasitenkinimo įprasta klitorio ar varpos masturbacija rankomis, todėl jie pradėdavo ieškoti kitų

dirgiklių. Dėl to tam tikslui būdavo naudojamas ne tik storas automatinis rašiklis, vandens srovė, kočėlas, morka, agurkas, bananas ar dešrelė su ant jų užmautais prezervatyvais, bet ir nieko nesuprantantys vargšai naminiai paukščiai ir gyvūnai: balandžiai, vištos, antys, avys, asilės, karvės, katės, katinai, šunys ir kiti gyvūnai, kuriuos merginos versdavo laizyti savo genitalijas, o vaikinai tiesiog prievartaudavo, naudodami juos kaip vis didėjančių seksualinių poreikių tenkinimo priemones ir taip padarydami dar bjauresnį seksualinį iškrypimą – **zoofiliją**.

Taigi, matote, brangūs draugai! Pakanka tik „patekti“ ant šio kabliuko, ir velnias iškart jus „užkabina“ ir veda nuo vienos seksualinės nuodėmės prie kitos, neleisdamas atsikvošėti. Nuo masturbacijos „kabliuko“ labai sunku „ištrūkti“, o kartais ir visai neįmanoma. Bet tai dar ne viskas. Seksualiniame lygmenyje savęs tenkinimo nuodėmė gali įtakoti sutuoktinių lytinių santykių sutrikimą, o dvasiniame lygmenyje – nesugebėjimą priimti jums dovanojamos meilės. Be to, išisaknijusi rankų paleistuvystė veda prie lytinio egoizmo, nes seksualiniu požiūriu žmogus pripranta domėtis vien tik savo pojūčiais, o sutuoktinį ar sutuoktinę pasąmoningai suvokia kaip priemonę asmeniniam seksualiniam pasitenkinimui, o kartais net kaip kliūtį tam. Jūs paklausite, kodėl? Todėl, kad pats save tenkindamas, žmogus prisitaiko tai daryti ta forma, kuri jam teikia didžiausią seksualinį malonumą. Tuo tarpu intymiuose santykiuose jis turi tenkintis tuo, ką jam duoda sutuoktinis ar sutuoktinė, kuo jis ne visada būna patenkintas. O tai, savaime suprantama, galiausiai virsta šeimyniniais konfliktais ir ginčais.

Daugelis mano, kad, sukūrus šeimą, masturbacija iš esmės baigiasi, tačiau toli gražu taip nėra, nes santuoka dažnai neatneša tų ryškių lytinių pojūčių, kurių jauni žmonės visada tikisi. Priešingai, pačioje intymių vedybinių santykių pradžioje daugelis patiria nusivylimą dėl nepatenkintų lūkesčių, o tai juos paskatina grįžti atgal į jau patikrintą kelią – savęs tenkinimą. Nenorėdama to patirti savo santuokoje, viena rimta jauna mergina rašė: „Būdama krikščionė, susipažinau su vaikinu, kuris savo bažnyčioje buvo pamokslininkas

ir aktyvus tarnautojas. Netrukus jis man pasiūlė už jo tekėti. Šis keistas skubotumas mane suglumino. Kartą, kai jis man paskambino (tuo momentu jis gyveno kitoje šalyje), aš išgirdau jo balsą, o po to keistus garsus. Su siaubu supratau, kad jis masturbuojasi su telefonu rankoje. Vėliau jis prisipažino, kad negali atsikratyti pornografijos ir savęs tenkinimo, todėl nori mane vesti, tikėdamasis, jog santuoka išgelbės jį nuo šios nuodėmės. Tačiau aš žinojau, kad santuoka nuo to neišvaduos, todėl nustojau su juo bendrauti.“

Užbaigus temą apie masturbaciją, pats laikas pakalbėti apie skaistumą. Kad ir kaip būtų keista, ši sąvoka dažniausiai taikoma merginoms, nors ji ne mažiau liečia ir vaikus. **Skaistumas**⁶ – tai minčių, jausmų ir veiksmų tyrumas seksualinių santykių sferoje. Tai griežta moralė, nekaltybė, nepriekaištingumas ir sąžiningumas. Biblijoje šis žodis reiškia charakterio vientisumą, vadovaujančių motyvų tyrumą ir jausmų bei minčių nuoširdumą, o siauresne prasme – jais pagrįstą kūniškų troškimų (pirmiausia – lytinio gyvenimo) suvaržymą. Senajame Testamente šiai sąvokai apibūdinti buvo vartojamas žodis „tyrumas“, o sąvokos „skaistumas“ ir „skaistus“ atsirado Naujajame Testamente, kaip graikiškų žodžių *hagnēia* ir *hagios* vertimas, kurie reiškia „šventas, nepriekaištingas“ bei „susitvardantis, santūrus“, nurodant laisvę nuo bet kokio netyrumo dvasioje ir elgsenoje.

Skaistumas yra ne tik moralės, bet ir kiekvienos meilės sąjungos bei visos tautos sveikatos klausimas. Jo laikymasis sužadėtystės laikotarpiu ir tolesniuose šeimyniniuose santykiuose yra laimės bei tikros harmonijos garantas šeimoje, kuri sudaro žmogiškosios visuomenės pagrindą. Skaistumas nustato tam tikras ribas bei įstatymus, kurie apibrėžia, kaip žmogus turi mąstyti ir elgtis, kad išliktų doroviškai tyras. Skaistumas apima visas moralės ir griežtos dorovės puses. **Dorovė** – tai taisyklių, nustatančių proto ir pagarbos verto žmogaus elgesį, kompleksas. Jų laikymasis yra jūsų, jauni krikščionys, pareiga. Šios taisyklės atsispindi Šventajame Rašte. Tas, kuris jį ne tik skaito, bet ir vykdo, tampa

⁶ «Целомудрие» – išskaidžius šį jungtinį žodį, jo reikšmė yra „visapusiška išmintis“.

išmintingas, – tai yra gebantis būti nuovokiu, įžvalgiu ir apdairiu savo veiksmuose bei poelgiuose. Jis gyvena nepriekaištingai, todėl gali „*atsisakęs bedievytės ir pasaulio geidulių, santūriai, teisiai ir pamaldžiai gyventi šiame amžiuje*“, kad, pasiekus amžinybę, „*pasilikty Viešpaties palapinėje ir gyventy Jo šventajame kalne*“ (žr. Tit 2, 12 ir Ps 15, 1–5).

Sielos skaistumas yra tyrumo mintyse, žodžiuose, požiūryje ir elgsenoje, visuma. Skaistumo stoka labai greitai atspindi žmogaus išvaizdoje ir ypač jo aprangos stiliuje – nepriekaištingai tarnaujančiame šėtono įrankyje sužadinti kūno geismus. Kūno geismai, savo ruožtu, veda prie atitinkamų **minčių**, kurios yra mūsų širdies slenkstis. „*Nuodėmė tyko prie durų. Ji traukia tave, tačiau tu turi viešpatauti jai*“, – kartą Dievas pasakė Kainui, nurodydamas jam pradinį nuodėmės užgimimo šaltinį.

Būtent dėl šios priežasties norėčiau pasakyti: „Brangus jaunime! Neparduokite savo kūno madai! Nepabrėžkite drabužiais to, kas gali įžiebtį svetimą ugnį jus supančiuose žmonėse! Savo elgesiu neduokite progos papiktinimui ir netapkite vieni kitiems pagundos bei suvedžiojimo priežastimi! Nusizeminkite prieš Dievą! Vykdykite Jo įsakymus kiekvieną dieną, nes tik tada galėsite tikėtis, kad Jo pažadai išsipildys jūsų gyvenime. Atminkite, kad kai vidinio žmogaus skaistumas pažeidžiamas nuodėme, susidaro visa grandinė nuodėmingų polinkių (kurių pasekmės yra nenuspėjamos) ir jie visi vienaip ar kitaip taps pražūtimi jūsų kūnui ir sielai. Net vienintelis klaidingas žingsnis gali pridaryti daug žalos. Bėdos ištinka tuos, kurie nebuvo ištikimi mažame dalyke ir taip atvėrė šėtonui kelią į savo širdį. Juk jis nuolat ieško palankios progos mus pražudyti. Ir jei Viešpats reikalauja tyrumo ir šventumo, tai velnias siekia nuankstyvos jaunystės mus užkrėsti kokia nors nuodėme arba slapta yda. Jei jam pavyks tai padaryti, ateityje toks jaunuolis negalės tapti tarnautoju ir geru tėvu. Panašiai ir tokia mergina bus netinkama laimingai santuokai bei tarnystei savo bažnyčioje. Būtent dėl to jūs, kaip būsimi Dievo laukų darbininkai, turite saugotis to, kas gali kelti grėsmę jūsų

doroviniam tyrumui ir atimti teisę į dvasinę tarnystę bei palaimintą gyvenimą.

Skaistumas taip pat reiškia ir atsiribojimą nuo daugelio kitų jaunystei būdingų nuodėmių, tokių kaip: **melas, apgavystė, vagystė, savavališkumas, nepaklusnumas tėvams ir manipuliavimas jais**. Tačiau dabar mes nesigilinsime į jų aprašymą, nes jos jau buvo aptariamose pirmojoje sielovados knygoje „Dvasinės ligos“. Verčiau iš karto pereikime prie kitos jums būdingos nuodėmės, tai yra **paleistuvystės** – lytinių santykių turėjimo su priešingos lyties asmeniu iki vestuvių arba apskritai nesudarius santuokos. Paleistuvystė – tai apsidėmimas erotizmu, kuris yra pats pavojingiausias šiuolaikinio žmogaus priešas! Jis demonstruoja savo suvedžiojančius malonumus kiekviename kampe, kiekviename kioske ir degalinėje bei viliojančiai sveikinasi iš didelio tiražo laikraščių puslapių. Tačiau pats galingiausias jo srautas, tarsi saldus nuodas, plūsta į jus, kai įsijungiate televiziją arba prisijungiate prie interneto, kuris yra didžiosios paleistuvės – šių laikų „Babilono“ – svarbiausias kanalas ir instrumentas.

Viena iš paleistuvystės rūšių yra **promiskuitetas** – tai yra neišrankus seksualinių santykių užmezgimas su daugybe skirtingų partnerių. Tokius veiksmus Dievo Žodis apibūdina žodžiu „**paleistuvystė**“, o juos darančius žmones – paleistuviais ir paleistuvėmis. Pranašo Ezechielio knygoje, lygindamas Jam neištikimą Izraelio tautą su tokia paleistuve, Dievas vadina dalykus tikraisiais vardais, sakydamas: „*Kiekvienos gatvės pradžioje įsirengi aukštumas ir savo grožį apdrabstei purvais, atsiduodama kiekvienam praeiviui ir daugindama savo **paleistuvystes***“ (Ez 16, 25). Sielovadoje kartais susiduri su paleistuviais, kurie turėjo po trisdešimt–penkiasdešimt tokių seksualinių santykių. Vienas trisdešimt aštuonerių metų vyras, kuris jaunystėje paliko Viešpatį, būdamas labai ligotas ir paralyžiaus prikaustytas prie lovos, prisipažino, kad per savo palyginti trumpą gyvenimą turėjo lytinių santykių su dviem šimtais merginų ir moterų.

Tačiau visų liūdniausia yra tai, kad paleistuvystės užkratas neaplenkė ir krikščioniškų bažnyčių. Lankantis

krikščioniškose bažnyčiose ir bendruomenėse įvairiose šalyse, prie manęs, kaip atvykusio sielovadininko, prieina bei atveria savo širdis šimtai krikščionių, iškankintų šios nuodėmės. Tenka girdėti tokius šokiruojančius dalykus, jog susidaro įspūdis, tarsi galinga kūno geismo ir seksualinių aistrų banga ristiųsi bei užplūstų Dievo tautą. Nuolat auga skaičius ne tik paprastų bažnyčios narių, bet ir tarnautojų: jaunimo vadovų, chorų dirigentų, namų grupelių lyderių, pamoklininkų, diakonų ir netgi pastorių, pasiduodančių neištikimybei bei paleistuvystei. Dėl to krikščionių bendruomenėse vis labiau daugėja skyrybų, kurios tapo tikra mūsų dienų epidemija. Moralės ir dorovės klausimais velnias žaidžia tikinčiaisiais kaip su futbolo kamuoliu, mesdamas iššūkį mūsų Gelbėtojui. O juk tikrasis krikščionis – tai žmogus, kuris Dievo malonės dėka turi sugebėti suvaldyti save, išlaikydamas savo indą tyrumo ir šventume!

Paleistuvystės dvasia – tai savotiškas dvasinis užkratas, kuris žmoguje kursto aistrą ir netyrą geismą. Ši dvasia, vedanti prie Dievo artumo užmaršties ir sukelianti Dievo baimės praradimą, atbukina žmogų bei priveda jį prie visiškos beprotybės. Kai aistra užvaldo žmogų, protas paprastai tarsi atsijungia, dėl ko vėliau tenka gailėtis. Tokia klaidžiojanti, nesubalansuota sielos ir kūno būseną puikiai išreikšta vienos populiarios dainos žodžiais: „O kai „meilė“ praeina, protas sugrižta“⁷. Iš tiesų, apsvaigęs nuo aistrų ir kūno geismo, žmogus visiškai „netenka galvos“ ir taip praranda savo laisvę. Tokiu momentu jis yra pasiruošęs viskam, o ypatingą vaidmenį šiame procese vaidina pornografija, kurstanti vaizduotę ir primetanti savo siužetą, kuris padeda nuodėmės vystymuisi.

Pornografija⁸ – tai kraštutinis natūralizmas ir cinizmas lytinių santykių vaizdavime arba, paprasčiau tariant, žmonių seksualinio elgesio atspindėjimas literatūroje, tapyboje, skulptūrose, fotografijose ir filmuose, turint vienintelį tikslą – sukelti žiūrovo seksualinį susijaudinimą. Terminas „pornografija“ kilęs iš graikų kalbos žodžio *pornographos*,

⁷ «А когда «любовь» проходит, голова меня находит».

⁸ Ожегов С. И. «Толковый словарь русского языка».

kuris susideda iš dviejų dalių – *pornē*, tai yra „paleistuvė“ arba „prostitutė“, ir *graphō*, reiškiančio „aprašyti“ arba „pavaizduoti“. Taigi, anksčiau šis žodis būdavo tiesiogiai verčiamas kaip „paleistuvių aprašymas arba piešimas“ ir reiškė bet kokią literatūros bei meno kūrinį, vaizduojantį save parduodančių moterų gyvenimą, jų papročius, manieras ir elgesį. Mūsų dienomis pornografinėmis gali būti laikomos visos nuotraukos, knygos, paveikslai, vaizdo įrašai, filmai, skulptūros ir bet kokie grafiniai vaizdai, kurie veikia kaip dirgikliai, iššaukiantys žmogaus organizme seksualinį atsaką bei lytinio akto troškimą.

Dėl masinio interneto plitimo visame pasaulyje pornografija dabar pasiekė grėsmingą mastą ir yra prieinama visiems, įskaitant vaikus, kurie dar tik pradeda mokytis naudotis kompiuteriu. Ši bjaurastis pririša žmones prie savęs greičiau nei bet kokie narkotikai, kurie sukelia priklausomybę ne anksčiau kaip po dviejų savaitių nuo vartojimo pradžios, tuo tarpu pornografija gali sukelti priklausomybę iš karto po pirmųjų jos peržiūrų. Kadangi šioje knygoje jau ne kartą susidūrėme ir dar susidursime su šiuo pasibjaurėtinu reiškiniu, aš apsistosiu tik prie šios trumpos charakteristikos bei pereisiu prie kitos nuodėmės, kuri taip pat būdinga jaunystei.

Homoseksualumas, kuris, deja, pasitaiko ir tarp krikščioniško jaunimo, turi įvairias formas. Neretai jis pradeda vystytis vaikystėje ir paauglystėje, kai jo varomoji jėga yra smalsumas bei noras pamatyti ir pažinti svetimą kūną. Pačioje pradžioje jis pasireiškia savo lytinių organų tyrinėjimu ir savo lyties bendraamžių apnuogintų kūnų apžiūrėjimu. Būtent šiame amžiuje dažniausiai praktikuojamas „abipusis tenkinimas“ (*tiek tarp mergaičių, tiek tarp berniukų*), kuris su amžiumi gana greitai praeina, tačiau šiam periodui užsitęsęs ilgiau, jis gali išsivystyti į „tikrąjį“ lesbietiškumą ir gėjiškumą. Jei jaunuolio ar merginos pirmoji seksualinė patirtis susijusi su tos pačios lyties asmeniu, tai turi įtakos jų gėjiškiems arba lesbietiškiems polinkiams. Į homoseksualius santykius noriai įsitraukia žmonės, persisotinę įprasta paleistuvyste ir praradę gebėjimą mylėti bei vertinti meilę.

Šiais atvejais liūdnos pasekmės yra neišvengiamos, nes toks žmogus į netyrus santykius įtraukia jaunus, dažnai nuo jo priklausomus žmones ir net vaikus, juos tvirkindamas, kas virsta **pedofilija**.

Dievas neapkenčia bet kokio seksualinio netyrumo, kad ir kaip jis būtų vadinamas. Biblija jį vadina pasibjaurėtina nuodėme, kuri Senajame Testamente užtraukdavo prakeikimą ir būdavo baudžiama mirtimi. Naujajame Testamente ji ir iki šiol yra griežčiausiai smerkiama (Iš 22, 19; Kun 18, 22–23; Rom 1, 26–32; 1 Kor 6, 9). Ne veltui, kreipdamasis į Efezo miesto krikščionis, apaštalas Paulius rašė: „*Todėl ištvirkavimas, visoks netyrumas ar godumas **tenebūna jūsų net minimi**, kaip dera šventiesiems*“ (Ef 5, 3), ir tuo mums, paskutiniųjų laikų Dievo vaikams, turėtų būti viskas pasakyta.

Degantis susidomėjimas seksu yra vienas iš žmogiškosios visuomenės ligos simptomų. Pasak medikų, „Sveika širdis – tai širdis, kurios nejaučiate, tarsi jos nebūtų.“ Tai, kas kelia nerimą, graužia, skauda bei vis primena apie save, išduoda, kad reikalinga pagalba ir gydymas. Kai seksas tampa kurio nors žmogaus padidėjusio susidomėjimo objektu, tai reiškia, kad jis nepakankamai jaučia atsakomybę už savo mintis, poelgius ir veiksmus. Gydytojai sako, kad užkirsti kelią ligai yra daug lengviau, nei ją gydyti, todėl ligų prevencijai teikiama labai didelė reikšmė. Tas pats principas gali būti taikomas ir bet kokiai nuodėmei, kuri kenkia žmogaus sielai. Užkirsti kelią nuodėmei yra kur kas paprasčiau, nei kovoti su visais jos padariniais, kai jie jau atsirado. Tokia prevencija nuodėmės atsiradimui reiškia, kad reikia vengti pagundų ir priešintis joms, jei su tuo jau teko susidurti. Mūsų pasaulyje esama daug pagundų ir susiteršimo šaltinių, skleidžiančių malonų, bet nuodingą aromatą. Jiems priskiriama:

a) grožinė literatūra, kurioje aprašomas įvairiausių rūšių ištvirkavimas ir geismuose skęstančių žmonių intymūs santykiai. Šie pasakojimai yra tokie patrauklūs ir įtraukiantys, kad perskaičius vieną puslapį, sunku atidėti knygą į šalį, neperskaičius jos iki galo. O perskaitytas tekstas ne tik įstringa

atmintyje, bet ir toliau mintyse piešia nepadorius vaizdus, teršdamas bei luošindamas mūsų dvasią;

b) katalogai, kuriuose demonstruojami madingi ir erotiniai drabužiai, moteriškas bei vyriškas apatinis trikotažas, taip pat daugelis kitų dalykų, įskaitant moteriškus vibratorius, dirbtinius penius bei kitas stimuliacijos priemones orgazmui stiprinti, lytiniam potraukiui ir potencijai didinti. Kataloguose pateikiamų panašių gašlių daiktų nuotraukos bei piešiniai daro tokią pat pražūtingą įtaką žmogaus dvasiai, kaip ir nepadorios nuotraukos laikraščiuose, žurnaluose bei kalendoriuose;

c) šiuolaikinė televizija, siūlanti daugybę programų, kurių pagrindinis tikslas – sutepti mūsų mintis ir suteršti bei suvedžioti mūsų dvasią;

d) bet kokios rūšies pornografija, nepriklausomai nuo to, kaip su ja susiduriame (nuotraukos, žurnalai, vaizdo įrašai ar interneto svetainės). Ji yra stipriausias gundymo įrankis, sužadinantis netyras mintis, vaizduotę bei fantazijas, taip pat skatinantis imtis tiesioginių veiksmų, tokių kaip masturbacija ir paleistuvystė;

d) pagunda gali tapti netgi važiavimas viešuoju transportu, kai žmonės stovi sausakimšai susigrūdę ir glaudžiai prisiglaudę vienas prie kito. Vaikiniai ir vyrai tokias situacijas mėgsta išnaudoti tam, kad galėtų apčiupinėti merginas ir prie jų prisipausti. Todėl, kai važiuojate autobusu, tramvajumi, troleibusu ar metro, stenkitės užimti tokią padėtį, kad nebūtų pažeistas jūsų skaistumas. Mergaitėms geriau prasibrauti ten, kur stovi moterys, o jaunuoliams nereikėtų stovėti ten, kur susispietę merginos bei moterys, kad jų buvimas greta nepaskatintų nusidėti mintyse ir veiksmu;

e) paplūdimys taip pat yra pagundų ir dvasinio susiteršimo vieta. Jame išlikti tyru tiesiog neįmanoma, nes jūsų kūnas yra atiduotas įžūliams aplinkinių žvilgsniams, be to, jūs ir patys galite susitepti, žiūrėdami į kitus. Žinoma, tai nereiškia, kad maudytis yra neleistina. Šis poilsio būdas iš esmės nėra nuodėmingas, tik reikia išsirinkti vietas, kur būtų galima apsistoti, o vaikiniams ir merginoms pageidautina maudytis atskirai. Jei tokios galimybės nėra, geriau apskritai

to atsisakyti, išsaugant savo dvasią tyrą, o kūną – nesuteptą geidulingų žvilgsnių;

f) nepadorios informacijos šaltiniu taip pat gali tapti jūsų bendraklasiai bei draugai, kurie mėgsta pasakoti apie savo nuotykius ir tai, ką matė per televiziją, arba, siekdami atkreipti jūsų dėmesį bei sutepti jūsų jausmus, rodo jums pornografines nuotraukas;

Panašių pagundų akimirkomis prisiminkite Jokūbo dukters Dinos tragediją. Ji išėjo pasižiūrėti pagonių dukterų, o sutiko malonius žodžius sakantį jaunuolį, sugebėjusį rasti kelią į jos širdį, ir mergina neatsilaikė. Galiausiai šis jaunuolis ją išprievartavo, suteršdamas jos kūną ir užtraukdamas gėdą jos sielai visam likusiam gyvenimui. Dinos smalsumas atvedė į klaidą, kurios ištaisyti nebebuvo įmanoma. Be to, atkreipkite dėmesį, kad ji išėjo pasižiūrėti ne į sūnus, o į pagonių dukras! Ir šis, atrodytų, nekaltas noras jas pamatyti atėmė jos mergystės garbę. Noras sužinoti, kaip ir kuo gyvena pasaulis, nepraeina be pėdsakų. Neatsispyrę pagundai, jūs patenksite savo smalsumą, tačiau suteršite savo širdį, kurioje Šventajai Dvasiai taps per ankšta gyventi. Bet tai dar ne viskas. Panašūs susiteršimai nepraeina be pėdsakų. Po jų praeina noras skaityti Bibliją, melstis ir apskritai sekti Viešpačiu.

Deja, jaunimo tarpe yra nemažai manančių, kad jie, be jokių abejonių, pateks į Dangų. „Na ir kas, – samprotauja jie, – kad mano gyvenime išlieka akių geismas, netyros mintys, savęs tenkinimas ir kitos nuodėmės. Kas čia baisaus, kad dirbdamas kompiuteriu netyčia susiduriu su apnuogintos moters nuotrauka arba pasimatymo metu prarandu savitvardą ir su savo mergina darau tai, dėl ko vėliau pačiam būna gėda?! Aš, kaip ir visi žmonės, negimiau šventas. Nematau didelio pavojaus tame, kad porą kartų pažiūrėjau pornografines nuotraukas. Juk žmogus niekada nebus tobulas. Taip ir aš, kaip ir visi kiti paprasti žmonės, nesugebu gyventi be nuodėmės, kuri manyje pasireiškia dar nemirusio senojo žmogaus pasirodymu.“ Vargšės sielos! Taip mąstydamos ir visais būdais pateisindamos savo nuodėmes, jos pamiršta, kad jų „senajam žmogui“ nebus vietos ten, kur niekas netyras negali patekti.

Taigi, mano brangieji, turite tik du kelius: arba kartą ir visiems laikams paliksite savo nuodėmes, arba kartu su jomis pražūsite. O bet koks nuodėmės atsižadėjimas yra susijęs su kova bei savo kūno tramdymu, taip pat su pastangomis numarinti savąjį užsispyrusį, išdidųjį ir arogantiškąjį „Aš“, kuris nenori palikti savo sosto. Štai kodėl tolesniuose šios knygos skyriuose mes kalbėsime apie tai, kaip tinkamai kovoti, jei nuodėmė jau įžengė į jūsų gyvenimą, ir kaip saugoti save, kad gautumėte palaiminimą, kurį Dievas teikia tiems, kurie iš tiesų Jį myli. Tai, kaip rimtai į tai pažvelgsite, gali nulemti visą jūsų tolesnį gyvenimą. Jei širdimi priimsite teikiamus patarimus ir paklausysite pamokymų bei įspėjimų, galėsite išvengti daugybės klaidų. Tačiau jei jų nepaisysite, gali būti, kad jus įpainios nuodėmių tinklai, ir jūs visiškai nugrimsite savo ydų pelkėje. Vienas tikintis brolis, kuriam suėjo trisdešimt šešeri, asmeninio sielovados pokalbio metu, gailėdamasis praeities, su skausmu ištarė: „O, jei būčiau dar visai jaunas ir galėčiau išgirsti apie visa tai, tada nebūčiau pavergtas savo nuodėmių, kurios sugriovė mano santuoką ir visą mano gyvenimą! O, jei kas nors man būtų pasakęs tai anksčiau!..“

5 skyrius

Dvasinės kovos principai

Kiekvieno žmogaus gyvenimas – tai nuolatinė ir nesibaigianti dvasinė kova, kurioje sunkiausia kovoti su nuodėme bei savuoju „Aš“. Ši kova vyksta nematomoje gelmėje – mūsų širdyje. Širdies sąvoka peržengia mūsų įprasto supratimo ribas, kai laikome ją tik mūsų jausmų šaltiniu. Bibliiniu supratimu **širdis** – tai žmogaus emocinio, intelektualinio ir jausmų gyvenimo vieta, jo proto, atminties, valios, meilės, troškimų, gėrio ir blogio buveinė, trumpai tariant, viskas, ką mes vadiname „asmenybe“. Širdis yra neperžvelgiama gelmė, kurią mato ir žino tiktai Dievas. Tai patvirtina Šventojo Rašto žodžiai: „*Širdis yra labai klas-tinga ir be galo nedora. Kas ją supras? Aš, Viešpats, ištirtiu širdį, išbandau inkstus*“ (Jer 17, 9–10). Būtent širdyje – pačioje paslaptiniausioje žmogaus būties plotmėje – įrėžtas Dievo atvaizdas. Šioje erdvėje, kurios neaprepia žmonių apibrėžimai, Dievas bendrauja su žmogumi, kalba jam ir laukia jo atsakymo. Tačiau, nors širdis ir yra slapta žmogaus susitikimo su Dievu vieta, ji taip pat yra ir blogio jėgų kurstomų nuodėmių, geidulių bei aistrų irštva, kaip parašyta: „*Iš vidaus, iš žmonių širdies, išeina pikti sumanymai, svetimavimai, paleistuvystės, vagystės, žmogžudystės, godumas, piktumas, klasta, nesusilaikymas, pavydas, piktžodžiavimas, išdidumas, kvailystė*“ (Mk 7, 21–22).

Taigi, širdis yra vieta, kur susiduria šėtono klasta ir Dievo malonės veikimas, todėl žmogui pirmiausia tenka kovoti su vidiniu priešu. Tai yra nematoma dvasinė kova su „*apraizgančia nuodėme*“ (žr. Hbr 12, 1), su „*užgaidomis, kurios nerimsta mūsų nariuose*“ (žr. Jok 4, 1) ir su pagundomis, snaudžiančiomis mūsų širdies gelmėse, kurios kartkartėmis pabunda bei sukyla su agresyviu įžūlumu, pasirodydamos žavinčių vilionių pavidalu. Nors ši kova yra labai sunki, tačiau ji yra neabejotinai reikalinga, nes tik per ją galima įgyti naują širdį, apie kurią Šventasis Raštas sako: „*Palaiminti tyraširdžiai, nes jie regės Dievą*“ (Mt 5, 8).

Be šios vidinės kovos mes galime kovoti prieš ką nors ar dėl kažko, tačiau gyvenimo kelio pabaigoje suprasti, kad ši kova buvo tuščia ir visiškai ne tokia, kokios Dievas iš mūsų norėjo. Mėgindama paaiškinti, siūlau jums prisiminti vieną Senojo Testamento istoriją, kuri gali būti Viešpačiui patinkančios teisingos kovos pavyzdys. Skaičių knygos dvidešimt penktame skyriuje skaitome:

„Izraelitams gyvenant Sitime, tauta pradėjo paleistuvauti su Moabo dukterimis. Jos kvietė izraelitus į aukojimo šventes. Ten jie valgė ir lenkėsi prieš jų dievus. Izraelitai garbino Baal Peorą. Užsirūstinęs Viešpats tarė Mozei: „Suirink visus tautos vadus ir juos pakark saulės kaitroje, kad mano rūstybė nepaliestų Izraelio tautos.“ Mozė įsakė Izraelio teisėjams užmušti visus Baal Peoro garbintojus. Vienas izraelitas atsivedė midjanietę į savo palapinę Mozei ir visiems izraelitams matant, tuo metu, kai jie raudėjo prie Susitikimo palapinės įėjimo. Tai išvydęs, kunigo Aarono sūnaus Eleazaro sūnus Finehasas pakilo iš susirinkusiųjų ir, pagriebęs ietį, įėjo į palapinę paskui izraelitą ir perdūrė juos abu kiaurai – izraelitą ir moterį per jos pilvą. Tada liovėsi maras tarp Izraelio sūnų. Iš viso nuo maro mirė dvidešimt keturi tūkstančiai žmonių. Viešpats tarė Mozei: „Kunigo Aarono sūnaus Eleazaro sūnus Finehasas išgelbėjo izraelitus nuo mano rūstybės; jis buvo uolus dėl manęs, kad Aš nesunaikinčiau izraelitų, apimtas pavydo. Todėl sakyk jam, kad Aš darau su juo taikos sandorą: jam ir jo palikuonims priklausys kunigystė kaip amžina sandora, nes jis buvo uolus dėl Dievo ir sutaikino izraelitus“ (Sk 25, 1–13).

Manau, draugai, jums gerai žinoma istorija, vykusi prieš šį įvykį. Dievo tauta savo kelyje iš Egipto į Palestiną pergalingai judėjo į priekį, nušluodama nuo žemės paviršiaus mažas tautas. Viena jų – moabitai, kurie, neturėdami galimybių pasipriešinti Izraeliui ginklų jėga, pranašo Balaamo patarimu griebėsi kitokios gudrybės. Jie suviliojo izraelitus savo dievo Baal Peoro geidulingu kultu, ir tai davė jiems norimų rezultatų. Izraelis nepajėgė atsispirti šiam gundymui ir pasidavė ištvirkavimui su moabitėmis, taip užsitraukdamas Dievo rūstybę bei po to sekusią bausmę – baisų

marą, nusinešusį dešimtis tūkstančių žmonių gyvybių. Tuo metu, kai šimtai ir tūkstančiai žmonių mirdavo, vienas iš Izraelio tautos vadų, Simeono giminės kunigaikštis, vardu Zimris, apimtas kūno geismo, pasiekė tokį išžulumą, kad vidury baltos dienos, Mozės ir kitų ištikimų Izraelio sūnų, kurie gedėjo, akivaizdoje, atsivedė vieno Midjano genties kunigaikščio dukterį ir begėdiškai, visiems matant, įėjo su ja į miegamąjį. Tas, kuris, atrodytų, turėjo verksti dėl savo tautos nuopuolio, pats be gėdos darė paleistuvystę, už kurią buvo nubaustas mirtimi čia pat, nusikaltimo vietoje.

Trumpas šio įvykio aprašymas, pateiktas vos keturiais apibendrinamaisiais sakiniais, randamas ir Psalmių knygoje, kurioje apie jį pasakojama taip: „*Jie Baal Peorui tarnavo, valgė mirusiems atnašaujamas aukas. Šitaip jie savo darbais Viešpatį užrūstino, todėl maras paplito tarp jų. Tik kai Finehasas pakilęs teismą įvykdė, liovėsi maras. Tai buvo jam įskaityta teisumu per visas kartas*“ (Ps 106, 28–31). Taigi, tuo metu, kai kunigai ir tauta verkė prie Susitikimo palapinės įėjimo, nežinodami, kaip išspręsti jiems iškilusią itin sudėtingą problemą, jaunas kunigas, niekam nieko nesakęs ir su niekuo nepasitaręs, **vienu smūgiu** ietimi perdūrė moabitę paleistuvę ir su ja paleistuvavusį savo bendratautį izraelitą, taip sustabdydamas Izraelio atkrytį ir sugražindamas jį į Viešpaties kelią. Už šį drąsų, ryžtingą ir teisų poelgį Viešpats sudarė su juo sandorą, suteikdamas kunigystės garbę ne tik jam, bet ir visiems jo palikuonims.

Kartais iš kai kurių krikščionių tenka girdėti, kad Senasis Testamentas yra žiauri knyga, nes joje aprašomos gausios žmogžudystės, karai ir kitoks kraujo praliejimas. Taip, tai tikrai tiesa. Joje iš tiesų pasakojama daug dalykų, kuriuos mums sunku vertinti, nes senovės laikų gyvenimas labai skyrėsi nuo mūsų dienų gyvenimo. Tačiau tai neturėtų mūsų trikdyti, jei suprasime, kad Senasis Testamentas paliktas mums tam, kad pamokytų vėlesnių amžių krikščionis, kaip išvengti klaidų, kurias padarė Izraelio tauta. Senajame Testamente aprašytus įvykius reikia vertinti iš dvasinės pusės, ir tada jie taps mums Dievo išminties šaltiniu. Šioje Šventojo Rašto ištraukoje, pasakojančioje apie Finehasą, taip pat slypi

gili dvasinė mintis, todėl prasminga apmąstyti tuos įvykius, pritaikant juos mūsų dienoms.

Taigi, išėjusi iš Egipto ir keliaudama per dykumą, Izraelio tauta praėjo pro pagoniškąjį Sitimo miestą ir nusprendė ten apsistoti, nors tai nebuvo Dievo valia. Dievas niekada nenorėjo, kad Jo vaikai ten apsistotų ir apsigyventų, nes jiems buvo numatyta pažadėtoji Kanaano žemė. Kadangi jie įsikūrė svetimame krašte, atėjo šėtonas ir juos sugundė tuo, kad Moabitės merginos pradėjo kviesti jaunuolius į savo šventes, kurių metu buvo aukojamos aukos jų pagrindiniam dievui Baal Peorui, ir dėl šios priežasties izraelitų širdys prisirišo prie šios moabitų dievybės. Baal Peoro vardas buvo vienas iš daugybės saulės dievo Baalo (kurį moabitai garbino Peoro kalne) vardų, reiškiantis „nesantaikos ir susiskaldymo dievas“, „seksualinės nešvaros dievas“ ir „dievas, viliojantis žmones šio pasaulio turtais ir lobiais“.

Suprantate, draugai, kur link aš suku? Sutikite, kad ir šiandien Dievo tautoje veikia ta pati Baal Peoro dvasia, kuri jau seniai be kliūčių įžengė į dabartinę Jėzaus Kristaus bažnyčią. Paleistuvystės, amoralumo ir materialinės gerovės troškimo dvasia ją tiesiog pasiglemžė. Šiais laikais tarp krikščionių pasitaiko tokių nuodėmių, kokių retai išvystume net tarp netikinčiųjų, o tai patvirtina apaštalo Pauliaus žodžius, kadaise pasakytus korintiečiams. Ši susiskaldymo dvasia dabar veikia tarp vyrų ir žmonių, tėvų ir vaikų, tarp bažnyčių vadovų, tarp tikėjimo brolių ir seserų, tarp tikinčių jaunuolių ir merginų, o Dievo tauta to nepastebi. Tiek pamaldos, tiek laisvalaikis šiuolaikinių krikščionių gyvenime tapo nuolatiniu šventimu: tai muzikos šventė, tai spektakliai ir pantomimos, tai šokiai ir „šventasis“ juokas, tai bendros išvykos į gamtą su žaidimais, piknikais bei pramogomis.

Ir kaip jūs manote, kuo visa tai baigiasi? Ogi tuo, kad krikščioniškas jaunimas, pamiršęs skaistumą ir Dievo baimę, pradeda paleistuvauti. Kiek šiandien tų, kurie tuokiasi, jau seniai yra susiteršę! Daugelis šių dienų jaunikių iki vestuvių turėjo ne vieną merginą, o merginos, prieš apsilikdamos vestuvinę suknelę, buvo liestos ne vieno

vaikino geidulingų rankų, o tai privesdavo netgi prie abortų, siekiant nuslėpti įvykdytą paleistuvystę. O po to mes stebimės, kodėl skyrybų skaičius tarp krikščionių auga beveik tokiu pat greičiu, kaip ir tarp netikinčiųjų vien dėl to, kad dabartiniai Dievo vaikai susiliejo su pasauliu, kaip atsitiko Izraelio tautai, pasistačiusiai palapines nuodėmingame Sitime.

Senajo Testamento Finehaso veiksmuose pasireiškė **ryžtas** ir **uolumas** Dievui – būtent tos savybės, kurios dabar yra labai reikalingos kiekvienam iš mūsų, kovojant dvasinę kovą su nuodėme. Tačiau to nepakanka. Norint tapti nugalėtoju, reikalingos ir kitos savybės, kurias norėčiau atskleisti dar vienu gyvenimo pavyzdžiu, susijusiu jau su mūsų dienomis. 1997-aisiais metais Niujorke, pačiame masiškiausiame ir ilgiausiame maratono⁹ bėgime, pavadintame „Savęs įveikimas“¹⁰, laimėjo bėgikė iš Šveicarijos Franciška Rošat-Mozer. Visi tam buvo tiek nepasirengę, kad jos garbei neiškėlė Šveicarijos vėliavos, kurios ten nebuvo, o pučiamųjų orkestras negalėjo sugroti Šveicarijos himno, nes jo tiesiog nemokėjo. Kai per interviu bėgikės paklausė, kaip jai pavyko laimėti tokioje sunkioje distancijoje, ji atsakė, kad tokiai pergalei reikia **nuolatinių treniruočių**. Ji ilgą laiką treniravosi, kasdien nubėgdama ne mažiau kaip penkiolika kilometrų, nepaisydama oro sąlygų: lietaus, sniego, šalčio ir karščio. Tada žurnalistas paklausė, ar bėgimo metu po Niujorką jos niekas neblaškė? Juk pakeliui buvo parduotuvės, gražūs parkai, milžiniški dangoraižiai ir minios žmonių, stovinčių abiejose bėgimo takelio pusėse bei kažką jai šaukiančių. „Ne“, – atsakė nugalėtoja. – Aš nieko nemačiau ir negirdėjau, nes **turėjau tikslą** ir jo siekiau. Be to, – pridūrė ji, – man padėjo griežta **disciplina**, be kurios ši pergalė būtų neįmanoma.“

Šių dviejų istorijų šviesoje tampa suprantami apaštalo Pauliaus žodžiai, pasakyti likus nedaug laiko iki mirties: „*Aš kovojau gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą. O dabar manęs laukia teisumo vainikas, kurį aną dieną man*

⁹ „New York City Marathon“.

¹⁰ Self-Transcendence.

duos Viešpats, teisingasis Teisėjas“ (2 Tim 4, 7–8). Šiuolaikiniame Naujojo Testamento vertime iš graikų kalbos, žodžiai „*aš kovojau gerą kovą*“ ir „*baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą*“ perteikti: „*aš gerai vedžiau kovą, aš prabėgau visą bėgimą, aš buvau ištikimas taisyklėms*“. Ši prasmė išliko ir pateiktos eilutės vertime į vokiečių kalbą: „*Aš kovojau teisingą kovą, baigiau savo bėgimą, išsaugojau tikėjimą*“. Tokiu pat palyginimu apaštalas Paulius remiasi savo laiške korintiečiams, aiškindamas jiems sekimo Viešpačiu kelią: „*Argi nežinote, kad lenktynėse bėga visi, bet tik vienas gauna laimėtojo apdovanojimą? Taigi bėkite taip, kad laimėtumėte! Kiekvienas varžybų dalyvis nuo visko susilaiko; jie taip daro, norėdami gauti vystantį vainiką, o mes – nevystantį. Todėl aš bėgu nedvejodamas ir grumiuosi ne kaip į orą smūgiuodamas...*“ (1 Kor 9, 24–26).

Cia apaštalas Paulius pateikia pavyzdį apie sportininką, bėgantį finišo link, ir apie boksininką, siekiantį savo priešininką nugalėti, o ne vien tik smūgiuojantį į orą rankomis, kaip, deja, dažnai atsitinka daugeliui iš mūsų. Jis pats tikėjimą suvokia kaip kovą, kurią reikia iškovoti, ir distanciją, kurią reikia nubėgti, neleidžiant sau nukrypti nuo užsibrėžto tikslo. Tada, neapsistodamas ties šiuo palyginimu, jis pereina prie pačios esmės ir, „čiupdamas jautį už ragų“, nurodo konkretų savo dvasinės kovos momentą, kuris daugeliui iš jūsų, jaunime, yra sunkiausias: „*bet **tramdau savo kūną ir darau jį klusnų**, kad, kitiems skelbdamas, pats netapčiau atmestinas*“ (1 Kor 9, 27).

Taigi, jei tokiam dvasiniam galiūnui kaip apaštalas Paulius tekdavo tramdyti savo kūną ir daryti jį klusnų, tai kiek labiau turime tramdyti jį mes dabar, gyvenantys tokiaame purvinyje, ištvirkusiame ir sugedusiame pasaulyje. Žinoma, jūs galite paklausti, kodėl mums reikia kovoti su fiziologija, kurią mums davė pats Dievas, ir kodėl mes turime laikyti nuodėmingu tai, kas yra natūralu, o vadinasi, ir leistina? Taip, bet nepamirškite, kad sukūręs žmogų, Dievas jam įdiegė ne tik fiziologinius instinktus, bet ir gebėjimą kontroliuoti savo kūną protu, valdant savo mintis, troškimus ir potraukius. O jei taip, tai mes esame atsakingi už kiekvieną

savo įsileistą netyrą mintį (žr. 2 Kor 10, 5), už kiekvieną iš-tartą žodį (žr. Mt 12, 36), už kiekvieną nedorą poelgį, už kiekvieną nuodėmingą ketinimą (žr. 1 Pt 3, 10) ir už kiek-vieną piktą sumanymą (žr. Jer 17, 10).

Svarbų vaidmenį tokioje atsakomybėje ir savitvardoje atlieka mūsų **sąžinė**, kuri yra Dievo mums duotas kontroli-nis mechanizmas, per kurį Jis pritaria mūsų geriems poel-giams bei prieštarauja neteisingsiems ir blogiems. Todėl ir parašyta: „*Jeį mūsų širdis mus smerkia, Dievas didesnis už mūsų širdį ir žino viską*“ (1 Jn 3, 20). Žodis „širdis“ čia reiškia sąžinę, ką patvirtina ir šiuolaikinis Biblijos vertimas,¹¹ kuriame sakoma: „*Štai kaip mes galime sužinoti, kad pri-klausome tiesai, ir nuraminti savo sąžinę prieš Jį, kai ji mus kaltina, nes Dievas yra didesnis už mūsų sąžinę ir žino viską*“ (1 Jn 3, 19–20). Tai reiškia, kad jei net mūsų netobula sąžinė gali atpažinti nuodėmę ir neduoti mums ramybės, juo labiau Dievas, kuris permato mus kiaurai ir žino visas mūsų nuodėmingas mintis.

Sąžinė – tai Kūrėjo mums suteikta prigimtinė žmogišk-oji savybė, arba, kitaip tariant, ypatingas **vidinis jausmas**, kurį kontroliuoja Dievo įstatymas. Ši vidinė kontrolė nekyla iš paties žmogaus, nes tai – Dievo dalelė mumyse ir savo-tiškas mūsų asmeninės atsakomybės prieš Jį barometras. Beje, šį „barometrą“ turi ir netikintys žmonės, kurie, neži-nodami Dievo įstatymo, dažnai pagal jį elgiasi ir taip „*pa-rodą, kad įstatymo reikalavimai įrašyti jų širdyse, ir tai liudija jų sąžinę bei mintys, kurios tai kaltina, tai teisinga viena kita*“ (Rom 2, 14–15). Dievo balsas žmogaus širdyje kalba apie absoliutų Viešpaties teisumą ir primena, kad po mirties jo laukia teismas, kuris bus vykdomas pagal darbus, žodžius bei poelgius (žr. Ekl. 12, 13–14).

Jeį žmogus daro tai, dėl ko jį smerkia sąžinė, jis nusi-deda. Sąžinė yra panaši į plaukų gumytę arba elastinį bintą – kuo labiau juos ištempį, tuo greičiau jie praranda savo elas-tingumą. Panašiai ir sąžinė gali prarasti savo jautrumą. Kuo daugiau pasiteisinimų randame savo nedoriems poelgiams ir

¹¹ «Современный русский перевод Библии».

veiksmams, tuo lengviau mums priversti savo sąžinę nutilti arba priversti ją sakyti tai, ką norime iš jos girdėti. Nuolat slopindami jos balsą savyje, galime pasiekti tokį etapą, kai visi kaltės jausmai apmirs. Tuomet tampame tokie nejautrūs, kad nuodėmė nebesukelia mums sielos kančių ir vidinio skausmo. Ne veltui sakoma, kad esama **besąžinių žmonių**, tai yra žmonių su „sudeginta sąžine“.

O dabar pereikime prie to, **ką** konkrečiai reiškia teisinga dvasinė kova su nuodėme, ir ką jūs, jaunieji krikščionys, turėtumėte daryti, jei velniui pavyko jus pagauti ant kabliuko. Visų pirma, klaidinga manyti, kad pakanka vien maldos dėl išsivadavimo iš nuodėmės, o visa kita tiesiog paliekama Viešpačiui, viliantis, jog anksčiau ar vėliau Jis suteiks pergalę ir visišką išlaisvinimą. Deja, remdamiesi tokiu įsitikinimu, daugelis krikščionių meldžiasi, meldžiasi, meldžiasi... mėnesių mėnesius, metų metus ir net dešimtmečius, tačiau vis tiek lieka nuodėmės vergais, nes nesiima veiksmų, kuriuos turi atlikti patys.

Norint nugalėti nuodėmę, reikia **pasiryžimo** ir **bekompromisės kovos** su ja. Be to, negalima sau leisti svarstyti apie tai, ar pavyks pasiekti pergalę, ar geriau neverta gaišti laiko šiems bandymams, nes vis tiek nepavyks. Tokiais atvejais reikia veikti greitai ir užtikrintai. Bet kokios dvejonės ir abejonės atima drąsą bei ryžtą. Taip pat reikia apsišarvuoti **kantrybe**, nes kartais pergalė pasiekama ne iš karto, o palaiptais žingsniais po žingsnio. Dėkokite Viešpačiui net už mažiausius pokyčius į gera, nes tai įkvepia ir suteikia jėgų kovoti toliau. Ne mažiau svarbu **praktikuotis atsispirti pagundoms**, kurios verčia jus nusidėti. Tokios „pratybos“ padės pasakyti sau „ne“ lemiamu momentu, kai bus išbandoma jūsų ištikimybė Viešpačiui. Atsispirkite pagundai dar pirmojoje jos stadijoje, kai velnias jums ją „pametė“ kaip reklaminį klipą, erotinį žurnalą, intriguojančią svetainę, lovoje vykstančią sceną filme ar patrauklią kolegę darbe ir panašiai. Būtent šiuo pradiniu gundymo momentu reikia imtis pačių ryžtingiausių priemonių, mintyse kreipiantis į Viešpatį ir nukreipiant savo mintis į kažką kita arba mintyse cituojant Šventojo Rašto eilutes, sekant Jėzaus

pavyzdžiu, kai Jis atsakydavo į šėtono gundymus žodžiu „parašyta“. Nepamirškite, kad **nuodėmės negalima „maintinti“**, tai yra duoti jai maisto, kuris skatina jos įsitvirtinimą ir tolesnį vystymąsi. Drauskite sau skaityti ar žiūrėti tai, kas sukelia jums seksualinį susijaudinimą (kuris paprastai baigiasi savęs tenkinimu), arba klajoti internete peršokant iš vienos svetainės į kitą, nes tai lengvai atves jus prie pornografijos. Jei turite internetą, naudokite jį ne savo minčių, širdies ir kūno suteršimui, o savęs tobulinimui, žinių багаžo papildymui, informacijos paieškai ar bendravimui vaizdo skambučiais ir panašiai.

Tačiau ypač svarbi sąlyga dvasinei pergalei pasiekti yra **neapykanta nuodėmei**, be kurios neįmanoma išsilaisvinti, nes niekada negalėsite palikti to, ką mylite. Pavyzdžiui, jūs niekada neatsikratysite savęs tenkinimo, jei nesate pasirengę atsisakyti malonių seksualinių pojūčių, kuriuos jis jums teikia. Vienas jaunas žmogus rašė: „Prašau, padėkite man! Mano gyvenimas tapo nuolatine kančia. Negaliu atsikratyti savęs tenkinimo ir potraukio pornografijai. Kovoje kartais pavyksta save nugalėti, tačiau praeina šiek tiek laiko ir aš vėl krentu. Bet liūdniausia yra tai, kad man labai patinka ši nuodėmė. Suprantu, kad tuo liūdinu Viešpatį, kurį myliu, bet nieko negaliu su savimi padaryti.“

Mano brangieji! Kaip suprasti tokį liūdesį, kuris neveda mūsų prie atgailos?! Juk Dievo Žodis sako, kad „*nuliūdimas pagal Dievo valią gimdo atgailą išgelbėjimui*“ (2 Kor 7, 10). Kaip galima mylėti Viešpatį ir tuo pačiu metu nuolat Jį liūdinti tuo, ko Jis neapkenčia?! Kas tai per meilė, jei ji susijusi su nuolatine neištikimybe ir skausmo sukėlimu Tam, kurį tu myli?! Juk jei kas nors tau tikrai brangus, tu darysi viską, kad jis dėl tavęs nesikankintų! Liūdesys, kuris neveda prie atgailos ir kovos su nuodėme, yra visai ne liūdesys, o savęs gailėjimas bei neveiklumo pateisinimas. Su savo nuodėme tu turi kovoti pats! Niekas kitas už tave to nepadarys. O tokia kova visada turi savo kainą, ir tai gerai matyti iš vienos tikinčios merginos pavyzdžio, kuri rašė:

„Nuo dvylikos metų mane kamavo masturbacijos nuodėmė. Ji prasidėjo, kai aš dar buvau netikinti. Dvidešimt

dvejų metų aš priėmiau į savo širdį Viešpatį kaip savo Gelbėtoją. Kai supratau, kad pornografijos žiūrėjimas ir savęs tenkinimas yra nuodėmė, mano galvoje įsitvirtino nuostata, kad to daryti negalima. Tačiau laikui bėgant man tapo aišku, kad tarp motyvų nenusidėti, nes „negalima“, ir nenusidėti, nes „nenoriu“, yra didelis skirtumas! Aš daug meldžiausi, prašydama Viešpaties išlaisvinti mane iš šios pasibjaurėtinės nuodėmės, bet nieko neįvyko. Aš puldavau į neviltį, nekėsdavau savęs, tačiau negalėjau sustoti. Dėl šios priežasties dažnai negalėdavau užmigti. Aš blaškydavausi, vartydavausi, stengdavausi apie tai negalvoti, kad nenusidėčiau, bet lyties organuose būdavo tokia įtampa, kad užtekdamo vieno judesio ir kildavo audringa iškrova. Tokiais momentais jausdavau, kad šalia manęs stovi šėtonas, kurstydamas mane suteršti savo kūną. Aš verkdavau, prašydavau Dievo atleidimo, kaip sakoma, „lipau ant sienų“ dėl to, kad pati sau buvau atgrasi. Aš atgailaudavau, išsižadėdavau, uždrausdavau šėtonui, bandydavau susivaldyti savo jėgomis, bet visa tai nepadėjo. Po tokios nesėkmingos „kovos“ bei sąžinės graužaties, aš pripažinau savo bejėgiškumą ir priėjau prie išvados, kad pati nieko negaliu pakeisti. Jausdama savyje lytinio instinkto jėgą, negalėjau suprasti šėtoniškos valdžios priežasties. Iš kur manyje tai atsirado? Jaučiau savyje kažkokią nesuprantamą blokadą ir todėl pradėjau įtarti, kad paveldėjau kažkokį giminės prakeikimą. Bet juk aš buvau atsivertusi bažnyčios narė, lankydavau visas pamaldas ir buvau pakrikštyta Šventąja Dvasia (kaip tai yra suprantama pas mus), dalyvaudavau Viešpaties vakarienėje, atrodžiau nepriekaištingai padoriai bei buvau laikoma pavyzdinga krikščione. Atrodytų, turėjau viską, kad būčiau tikra dėl savo išgelbėjimo, bet tuo pačiu metu buvau šėtono vergė. Šios kančios truko penkerius metus, kol aš pagaliau supratau, jog negaliu atsilaikyti prieš nuodėmę tik todėl, kad ją myliu. Visi mano bandymai su ja kovoti buvo bergždi, nes aš nejaučiau šiai nuodėmei neapykantos. Prisimenu tą dieną, kai puoliau ant kelių su žodžiais: „Viešpatie, aš daugiau taip nebegaliu. Nežinau, kaip kovoti, ir nesuprantu, kodėl visos mano pastangos yra nesėkmingos, bet nekenčiu šios nuodėmės ir

atsižadų jos. Padėk man!“ Ir tik tuomet, kai atsirado tikras pasibjaurėjimas šia nuodėme ir noras nenusidėti (ne todėl, kad „negalima“, o todėl, kad „nenoriu“), Dievas man padėjo. Manau, kad tai yra svarbiausias momentas kovoje su nuodėme. Kol krikščionis giliai širdyje myli savo nuodėmę, jis negali jos nugalėti. Reikia ne tik suprasti, kad tai yra nuodėmė, bet ir giliai ją suvokti bei jausti iš vidaus kylantį pasibjaurėjimą ja. Be to, tam tikru momentu supratau, kad jei dar kartą užsiimsiu masturbacija, prarasiu Dievą visam laikui. Būtent ši baimė Jį prarasti ir visų mano valios pastangų sutelkimas lėmė tai, kad šėtono galios poveikis man gerokai susilpnėjo. Tada aš visa širdimi pradėjau ieškoti Viešpaties, siekdama pažinti Jį kaip Asmenybę, suprasti Jo charakterį ir Jo valią dėl manęs. Kilo didžiulis noras skaityti Bibliją, ir visą laisvą nuo darbo laiką pradėjau skirti tam. Kuo labiau pažinau Dievą ir gilinausi į Jo Žodį, tuo aiškiau savyje pajutau jėgą priešintis nuodėmei, sakant jai „ne“. Praėjo dar metai ir savęs tenkinimas mane visiškai paliko. Dabar galiu ramia širdimi atsispirti šiai nuodėmei. Pavyzdžiui, jei internete staiga iššoka kokio nors pornografinio tinklalapio reklama ar kažkas panašaus, tai man jau nebėra pagunda, nes dabar turiu jėgų ramiai uždaryti nuorodą ir nežiūrėti į šį purvą.“

Šios merginos liudijime aiškiai matyti, kaip Viešpaties ieškojimas ir baimė Jį prarasti, kova su ją pavergusia nuodėme bei nuodugnus Šventojo Rašto studijavimas padėjo jai pasiekti trokštamą pergalę. Juk Dievas suteikia ją tam, kas pasirengęs dėl jos kovoti. Su Jo pagalba jūs galite viešpatauti kiekvienam nedoram impulsui, neleisdami jam savęs valdyti. Žinoma, dažnai tai būna sunku ir kartais gali pasitaikyti nesėkmių, tačiau jei Viešpats mato jūsų nuoširdų norą atsakyti nuodėmės, Jis neabejotinai suteiks jums jėgų pergalei. Atminkite, kad drąsus yra ne tas, kuris yra visiškai bebaimis, o tas, kuris, net ir bijodamas, nugalai savo baimę ir nepaisydamas nieko eina į priekį.

Kiekviename jaunuolyje ir kiekvienoje merginoje, kiekviename vyre ir kiekvienoje moteryje glūdi nematoma kūno jėga, kuri ypač stipriai pasireiškia jauniems žmonėms. Jei mes atgailaujame ir kreipiamės į Dievą, Jis pašalina daugelį

blogų dalykų, kurie kadaise buvo mūsų gyvenime. Tuo pat metu žmogus staiga pastebi, kad ankstesnis potraukis savaime išnyko. Taip būna, pavyzdžiui, su priklausomybe nuo rūkymo ir alkoholio. Tačiau su kūno potraukiu, tai yra potraukiu priešingai lyčiai, situacija iš esmės skiriasi. Šis potraukis pasireiškia visoje žmogaus esybėje, jo mąstymo būde, temperamente ir netgi jo pykčio apraiškose. Biblija moko, kad mes turime dėl viso to numirti, išsižadėdami savęs. Kai apaštalas Paulius apie save kalbėjo, kad „*tramdo savo kūną ir daro jį klusnų*“, jis turėjo omenyje griežtą savo kūno auklėjimą, nes gerai suprato, kad, turėdamas įvairių troškimų, kūnas kelia grėsmę jo gyvenimui Viešpaties akivaizdoje.

Graikų kalbos originale posakis „darau jį klusnų“ reiškia „sumušti iki mėlynių“ – tai yra, neleisti savo kūnui viešpatauti. Taigi, tai taikoma ir jums, jaunieji žmonės! Jei norite nugalėti nuodėmę, tuomet privalote išmokti lygiai taip pat elgtis su savo kūnu, pratinant jį paklusti jums ir atsiduoti Viešpačiui. Tai visiškai nereiškia, kad išgelbėjimas pasiekiamas mūsų pačių pastangomis. Žinoma, jį gauname Dievo malonės ir gailestingumo dėka, tačiau Šventasis Raštas moko mus kovoti bei nugalėti savo kūną, darant jį klusnų Viešpačiui ir Jo Žodžiui.

Kad tai suprastume, pažvelkime į paprastą pavyzdį iš gyvenimo. Visi jūs tikriausiai žinote, ką reiškia jodinėti ant žirgo. Senovėje žirgai buvo labai reikalingi kariuomenei mūšio lauke. Tačiau žirgas yra toks sutvėrimas, kuriuo neįmanoma joti, prieš tai nesutramdžius ir nesuvaldžius jo nepažabotos valios. Nepaklusnaus žirgo neįmanoma niekur panaudoti. Jei ant jo atsisėsi, nespėsi nė susigriebti, kai jau gulėsi ant žemės. Arklys, kurio neįmanoma sutramdyti, netinka niekam kitam, tik mėšai, o su pažabotu ir paklusniu arkliu galima daug ką nuveikti. Lygiai taip pat yra ir su mumis. Kol mūsų kūniškumas nėra suvaldytas ir sutramdytas, visos mūsų dvasinės pastangos bei siekiai nueis perniek. Kaip neapjodytas žirgas daro tai, kas jam šauna į galvą, taip ir nesutramdytas kūnas reikalauja savo.

Ar jums kada nors teko matyti, kaip sutramdomi žirgai? Pirmas dalykas, kurį daro laukinis žirgas, kai bandote ant jo

atsisėsti, – žaibišku judesiu numeta raitelį. Tam jis stojasi pietu ir iš visų jėgų spardosi, mėgindamas atsikratyti jojančiojo, kol šis galiausiai atsiduria ant žemės. Tam, kad žirgas paklustų raiteliui, jis pažabojamas į burną įdedant metalinius žąslus, kurie, jam priešinant, sukelia skausmą. Raiteliai, jaukinantys žirgus, jų tramdymui dar naudoja botagą ir lazda. Taigi, panašų būdą reikia taikyti ir mums tramdant savo nepažabotą kūną, kurį šėtonas panaudoja, kad dvasiškai numestų mus ant žemės.

Mano brangieji, galbūt kūno geidulių srityje jūs pasiekėte tokį lygį, kad laikote save apsėstais. Ir nors tokia galimybė iš tiesų yra, vis dėlto nesusilaikymo priežastis greičiausiai yra jūsų nepaklusnus ir nesuvaldomas kūnas. Šis nepažabotas „laukinis žirgas“ – nepasotinamas seksualinis alkis jumyse turi būti numarintas. Tada visa energija ir veržli jaunystės jėga gali būti panaudota kitiems svarbiems bei naudingiems tikslams. O tam reikalinga dvasinė kova, kurios mus moko Šventasis Raštas, sakydamas: „*Todėl atsiduokite Dievui; priešinkitės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų*“ (Jok 4, 7).

Atkreipkite dėmesį, kad šios eilutės pirmieji žodžiai yra „*atsiduokite Dievui*“ – tai rodo, kad pasipriešinimas velniui remiasi paklusnumu Viešpačiui. Būtent tai yra būtina pergalės sąlyga. Nuolankumas Dievui reiškia paklusimą Dievo Žodžiui – tai yra, vykdymą tų įsakymų, pamokymų, patarimų, taisyklių ir reikalavimų, kurie mums palikti Šventojo Rašto puslapiuose. Daugelis iš jūsų dvasinėje kovoje nesugebate priešintis velniui tik dėl to, kad nevykdote to, ką teoriškai gerai žinote. Toks pasipriešinimas gali būti trumpas ir ryžtingas, o gali trukti ir ilgesnį laiką, bet kito kelio į pergalę nėra. Laiške hebrajams 12, 4 rašoma: „*Jums dar neteko priešintis iki kraujo, kovojant su nuodėme.*“ Tai reiškia, kad jūsų jauno gyvenimo kelionėje gali būti tokių momentų, kai pasipriešinti nuodėmei jums reikš tą patį, kaip pralieti savo kraują.

Dar viena problema, susijusi su pasipriešinimu nuodėmei, yra ta, kad velnias jums atrodo tarsi nenugalimas milžinas. Kai izraelitai pamatė Galijotą, greičiausiai pagalvojo,

kad jis toks galingas, jog tiesiog neįmanoma jo užmušti. Tačiau, kai tą patį milžiną pamatė Dovydas, jis tikriausiai mąstė taip: „O, jis toks milžiniškas, kad aš tiesiog negalėsiu suklysti ir būtinai į jį pataikysiu!“ Taigi, viskas priklauso nuo to, kaip mes matome ir vertiname vieną ar kitą gyvenimo situaciją. Boksininkai išeina į ringą su vieninteliu tikslu – nugalėti priešininką, ir šis siekis laimėti yra būdingas bet kuriai sporto šakai. Jei sportininkas pradeda sportinę kovą manydamas, kad pralaimės, pergalė jam tampa tiesiog nepasiekiamą. Abejones ir baimę priešininko akivaizdoje yra paralyžiuojanti jėga, todėl joms negalima palikti vietos. Sporte būtina siekti pirmavimo, kitaip sėkmės nebus. Lygiai taip pat atrodo ir dvasinė kova, kurios negalima pradėti su mintimis apie pralaimėjimą. Bet kuri pergalė yra galutinis rezultatas tos jėgos, kurią įgyjate kovoje. Jei kovojate ir nepasiduodate, tai jau reiškia, kad esate stiprūs.

Vienas karininkas, mūsų metu pamatęs, kad jis su savo būriu kareivių yra apsupti priešų, sušuko: „Vyručiai! Mes apsupti, bet neleisime nė vienam priešui nuo mūsų pasprukti!“ Atsakydami į karininko raginimą, kareiviai kovėsi taip, kad jų priešai buvo priversti pasitraukti. Galbūt jūs pasakysite, kad tai yra pozityvumo reiškinys ir kad pakanka viską matyti teigiamai, kad nugalėtum priešą. Ne, draugai! Aš nekalbu apie pozityvų mąstymą, o apie didžiąją Dievo malonės galią, kuri suteikiama tiems, kurie dėl pergalės yra pasirengę viskam.

Paprastai Viešpats mus veda į pergalę per sunkias gyvenimo aplinkybes, įskaitant išbandymus ir pagundas, kurių norėtume išvengti. Mums atrodo, kad jei jų nebūtų, gyvenimas taptų šventesnis, tyresnis ir geresnis. Tačiau vengdami pagundų, mes pasiekiamo tik trumpalaikį poilsį nuo mus kankinančių ydų, bet jokiū būdu ne gebėjimą jas nugalėti. Drąsiai priimkite jus ištinkančius išbandymus, nes sunkiausi iš jų galiausiai bus jums naudingi. Jie yra skirti ne tam, kad patikrintų, kiek esate verti, bet tam, jog padidintų jūsų vertę Dievo akyse. Juk audros ne tik išbando ažuolą, bet ir padaro jį stipresnį. Taigi, neprašykite Viešpaties lengvo gyvenimo, bet verčiau melskitės, kad Jis suteiktų jums jėgų ir drąsos

oriai įveikti visus sunkumus. Tuščias laiko leidimas bei kūno geidulių tenkinimas nepadarys jūsų drąsiais ir atkakliais Kristaus kariais. Tik kasdienis sunkus darbas, susilaikymas, savęs atsižadėjimas ir pasiryžimas aukotis atves jus į pergalę.

Dievo Žodis sako: „*Jums tekęs pagundymas tėra žmogiškas. Bet Dievas ištikimas. Jis neleis jūsų gundyti daugiau, nei jūsų jėgos leidžia, bet kartu su pagundymu duos ir išeičių, kad sugebėtumėte jį atlaikyti*“ (1 Kor 10, 13). Todėl nupuolus nereikia teisintis, esą pagunda buvo per stipri, kad jai atsisipirtumėte. Dievas gerai žino žmogaus jėgas ir nesiunčia nieko, ko jis nepajėgtų įveikti. kažkas yra pasakęs, kad krikščionį galima palyginti su arbatos maišeliu, kuris guli be naudos, kol jo neužpila karštu vandeniu. Tik būdamas labai karštame vandenyje jis gali parodyti visas savo skonio savybes. Taip ir mūsų, jei galima taip išsireikšti, krikščioniškosios skonio ypatybės ir kokybė atsiskleidžia būtent tada, kai mums būna „karšta“.

Kartą, kai buvau Pietų Afrikoje, vienas žmogus man papasakojo apie jų šalyje gyvenančių didžiųjų beždžionių rūšį, vadinamą pavianais. Jie minta smulkiais vabzdžiais, kuriuos randa versdami senus kelmus ir vartydami sunkius akmenis. Taigi, vieną gražų rytą jis stebėjo, kaip vienas toks pavianas, ieškodamas maisto, atvertė didžiulį akmenį, po kuriuo slėpėsi didelė gyvatė. Tolimesnė beždžionės reakcija jį prajuokino. Vietoj to, kad spruktų nuo gyvatės ar užmuštų ją lazda, pavianas griuvo ant žemės ir apsimetė negyvu. Juokingas elgesys, ar ne? Tačiau ar žinote, kad mūsų dvasinėje kovoje mes dažnai elgiamės panašiai kaip šis pavianas. Kai tik velnias iškiša galvą iš už kalnelio, mes sustingstame iš baimės ir krentame, užuot kovoję iki mirties! Deja, daugelis iš jūsų, jaunime, turite tą pačią problemą: jei ateina pagunda, jūs iš karto be jokios kovos pasiduodate, įsitikinę, kad vis tiek nusidėsite, arba pradėsite galvoti, jog su jumis kažkas negerai, jei pagunda kartojasi vėl ir vėl. Toks elgesys, žinoma, labai patinka velniui, nes taip jis be jokios kovos laimi prieš jus pergalę.

Galbūt jūs paklausite: „Na, o kaipgi elgtis, jei šėtonas kankina vienu ir tuo pačiu gundymu, vesdamas tave į neviltį?“

Kaip tada į tai reaguoti?“ Ogi elkitės taip, kaip elgiasi protingas mokinys, kai klasės draugas iš nuobodulio provokuoja jį konfliktui. Ar jums yra tekę matyti, kaip mokyklos pamokoje vienas vaikas, norėdamas atitraukti savo kaimyno dėmesį, užmina jam ant kojos po suolu? Tas į tai sureaguoja taip, kad supykęs atsako tuo pačiu. Pirmasis, pamatęs, kad kaimynas prarado savitvardą, stumteli jį, bandydamas dar labiau supykdyti. Tačiau jei mokinys į pastūmimą nereaguoja bei apsimeta, kad to nepastebi, pirmasis praranda susidomėjimą ir dairosi kito bendraklasio savo pramogoms.

Panašiai veikia ir šėtonas. Jam labai patinka, kai jis gali taip pat su jumis „pažaisti“. Tačiau jei jūs nekreipsite dėmesio į jo išpuolius ir be baimės pasipriešinsite tvirtu tikėjimu, jis jausis nuginkluotas bei neteks valdžios virš jūsų. Žinoma, tuo aš nenoriu pasakyti, kad turite laikyti velnią vaikišku žaidimu. Ne, jis buvo ir lieka mums visiems stiprus priešas, bet nepamirškime, kad ta galia, kurią mums davė Viešpats, yra stipresnė už šėtono galią, todėl mes būtinai turime ją naudoti, kad vėl ir vėl nepatirtume pralaimėjimų.

Kiekviena nuodėmė prasideda nuo minties. Beprasmiška bandyti atsikratyti kokios nors ydos, jei pirmiausia neatsikratysi jos savo mintyse. Nuodėminga mintis gali kilti iš atsitiktinio žvilgsnio, iš savo paties kūno arba tiesiogiai iš velnio. Bet leisti ar neleisti šiai minčiai įsitvirtinti – tai jau tavo teisė ir valia. Jei tokią mintį priglausite, ji išaugs į geismą, o paskui į nuodėmę; o jei atstumsite – liksite tyri, tai yra nugalėsite. Dievo Žodis sako: „*kaip jis galvoja savo širdyje, toks jis ir yra*“ (Pat 23, 7), ir tai tikra tiesa. Juk nepaisant viso mūsų išoriško gerumo, mintyse mes galime būti paleistuviai, svetimautojai, vagys ir net žudikai. Senajame Testamente nuodėmė buvo laikomi tik veiksmai, o Naujajame Testamente nuodėmė yra laikomos mintys. Tačiau yra didelis skirtumas tarp minčių, kurias jūs patys savyje paskatinate, ir minčių, kurios, tarsi ugnies strėlės, įsminga į jūsų galvą. Jei nuodėminga mintis įsiskverbia į jus ir jūs pradedate ją vystyti, tada nusidedate. O jei jūs priešinatės ir kovojate su ja, tada tampate nugalėtojai.

Sielovados metu jaunuoliai ir merginos klausia, kaip konkrečiai kovoti su netyromis mintimis bei erotinėmis fantazijomis? Ar jos yra tiesiog pagunda, ar jau padaryta nuodėmė? Žinoma, kad nuodėmė. Apaštalas Petras seksualines mintis įtraukė į tą patį sąrašą kaip ir homoseksualumą bei zoofiliją (žr. 1 Pt 4, 3)¹². Galbūt kas nors iš jūsų pasakys: „Betgi negaliu jų be perstojo varyti šalin. Jos pačios įkyriai braunasi į mano galvą. O jei taip, tai kodėl tai nuodėmė?“ – Todėl, kad Dievas mums suteikė gebėjimą jas kontroliuoti. Žmogaus mintis ir aistras, kitaip tariant, jo stiprius jausminius potraukius valdo protas, kuris gali jas analizuoti ir, jei reikia, sustabdyti. Taigi, atsakomybė už mintis tenka mums. Jei jus kankina netyros mintys, paklauskite savęs, kodėl jos kyla? Ar ne todėl, kad žiūrėjote kažką netyro per televiziją, žurnale ar internete? O gal todėl, kad gatvėje jūsų žvilgsnis sustojo ties praeinančių merginų itin trumpais sijonais, permatomomis palaidinėmis ir trumpais šortais arba ties vaikinių aptemptais bei vyrišką pasididžiavimą pabrėžiančiais džinsais? Galbūt skaitėte erotinius aprašymus knygoje arba girdėjote apie tai estrados dainose. Jei taip, tai jūs atvėrėte savo širdies duris seksualinei nešvarai ir taip suteikėte šėtonui galimybę pasėti jūsų viduje pasibjaurėtiną sėklą, kuri sudygo netyrų minčių, erotinių fantazijų bei pasikartojančių gėdingų seksualinių sapnų pavidalu.

Žinoma, jūs galite paprieštarauti: „Bet juk vasarą neįmanoma praeiti gatve, nesusiduriant su pusnuoge gražuole!“ Taip, tai tiesa, bet tuomet pasinaudokite paprastu sprendimu – nususukite. Juk Kristus sakė: „*Jeigu tavo dešinioji akis skatina tave nusidėti, išlupk ją ir mesk šalin*“ (Mt 5, 29). O kadangi gaila išlupti akį, tiesiog nukreipk žvilgsnį nuo nuogumo. Jeigu tu, jaunuoli, negali likti abejingas pamatęs merginą, vilkinčią prigludusius marškinėlius su petnešėlėmis, po kuriais daugiau nieko nėra, tada tiesiog nususuk. Stenkis tai padaryti nepastebimai, nes tu nususuki ne dėl jos, o dėl savęs. Tarp kitko, mergina vis tiek tai iš karto

¹² Originalioje knygoje remiamasi rusų sinodiniu Biblijos vertimu: «*предаваясь нечистотам, похотям (мужеложству, скотоложству, помыслам)*» (1Пет 4:3).

pastebi. Tačiau net jeigu ir taip, tuomet tavo tokia reakcija gali jai būti naudinga. Kodėl tu turi jaustis nepatogiai dėl to, kad nusisukai nuo jos „striptizo“, jeigu jai pačiai turėtų būti gėda dėl to, kaip ji apsirengusi?

Galbūt jūs pasakysite: „O ką apie mane pagalvos žmonės, jei taip elgsiuosi? Ką pasakys ta, prieš kurią aš stoviu arba su kuria kalbu?“ – Visų pirma, svarbiau yra galvoti ne apie tai, kaip ji ar kiti žmonės sureaguos, o apie tai, ką dėl to pasakys Dievas. Antra, galbūt ši pusnuogė mergina susimąstys ir kitą kartą neišdrįs taip apsirengti. Juk tikėtina, kad kūną atidengiantys drabužiai greitai perimami iš pasaulio ir įsitvirtina tarp mūsų, krikščionių, būtent dėl mūsų tylaus sutikimo. Jei mes nusisuktume ir bent jau tokiu būdu išreikštume savo protestą bei pasipiktinimą, galbūt šio provokuojančio nuogumo būtų mažiau.

Norėdamas suteršti mūsų mintis bei širdis, velnias dažniausiai naudoja mūsų akis, todėl būtent šiame etape visų geriausia ir pradėti dvasinę kovą. Norėdami suprasti, kaip ją kovoti, prisiminkite teisingo Jobo žodžius, kuris kažkada pasakė: „*Pasizadėjau niekada geisdamas nežiūrėti į mergaitę*“ (Job 31, 1). Tai reiškia, kad jis uždraudė savo akims žiūrėti į bet kurią merginą, galvojant apie ją kaip apie savo žmoną. Būtent šią taisyklę vertėtų taikyti ir jums, kai kalbama apie bet kurią pro jus praeinančią merginą ar moterį.

Manau, jūs suprantate, vaikinai, ką noriu jums pasakyti? Jūs juk žinote savo gebėjimą nužvelgti artėjančios ar praeinančios silpnosios lyties atstovės figūrą, krūtinę ir kojas, po to sekant netyroms mintims apie ją. Taigi, kad panašios mintys nekamuotų, Jobas su savo akimis sudarė sutartį, kurios principas yra toks: žvilgsnis gimdo mintį, o mintis virsta vaizduote, skatinančia veikti. Kaip matote, viskas labai paprasta: nenužiūrėkite merginų, tada neatsiras nešvarių minčių. Prisimenu vieną jaunuolį, kuris su manimi pasidalijo tuo, kaip nugalėjo savo netyras mintis. Jis savo širdyje nusprendė, kad susitikęs ir kalbėdamas su bet kuria mergina, ribos savo žvilgsnį tik jos akių lygyje, nenuleisdamas jo žemiau. Taigi, jei jūs, jaunuoliai, sudarysite tokį patį susitarimą su savo akimis, jums nebus sunku nukreipti jas

nuo visko, kas yra nepadoru. Jei suteiksite joms laisvę, leisdami žiūrėti į viską, kas jus vilioja, tuomet neišvengsite nuodėmės. Beje, tai taikoma ne tik jaunuoliams, bet ir merginoms. Juk nužiūrinėti vaikiną su geismu yra tas pats, kas įsivaizduoti meilės santykius su juo, o tai Dievo akyse jau yra nuodėmė. Kalbėdamos su vaikinais, merginos neturėtų leisti žvilgsniui nuslysti žemyn iki jų kelnių užtrauktuko, kad vėliau netektų kankintis dėl netyrų minčių ir vaizduotės kuriamų paveikslų. Ir jei pirmas atsitiktinis žvilgsnis dar gali netapti nuodėmės priežastimi, tai antrasis jau yra pavojingas, o sąmoningas žvilgsnio užlaikymas ties kuo nors ir įdėmus susižavėjimo objekto nužiūrinėjimas neišvengiamai sukels troškimą savintis tai, kas jums nepriklauso.

Brangūs draugai, kaip jūs tikriausiai jau pastebėjote, nuo pat mūsų pokalbio pradžios aš nuolat akcentuoju seksualinę nešvarą, tačiau dvasinė kova neapsiriboja vien tik ja, nes ji apima visas be išimties žmogaus gyvenimo sritis. Dievo Žodis sako: „*Taigi, jei kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas sena – praėjo, štai atsirado nauja*“ (2 Kor 5, 17), tai pasiekama **apsivalymo ir šventėjimo procese**, kuris vyksta kasdien taikant evangelinio gyvenimo principus, pateiktus Šventojo Rašto puslapiuose.

Kadaise kreipdamasis į Kolosų miesto krikščionis, apaštalas Paulius išvardijo jų pagoniškus principus, pagal kuriuos jie gyveno anksčiau, kai buvo netikintys, ir po to davė jiems patarimą: „*Todėl **numarinkite** tuos savo narius, kurie yra žemėje: palaidumą, netyrumą, aistringumą, piktą pageidimą, taip pat godumą, kuris yra stabmeldystė. Dėl šių dalykų ateina Dievo rūstybė neklusnumo vaikams. Jūs irgi kadaise taip elgėtės, gyvendami tarp jų. Bet dabar jūs visa tai **nusivilkite**: rūstybę, nirtulį, nelabumą, pyktį, piktžodžiamą, nešvarias kalbas nuo savo lūpų. Nebemeluokite vienas kitam, nusivilkę senąjį žmogų su jo darbais ir apsivilkę nauju, kuris atnaujinamas pažinimu pagal atvaizdą To, kuris jį sukūrė... kaip Dievo išrinktieji, šventieji ir mylimieji, **apsivilkite** nuoširdžiu gailestingumu, gerumu, nuolankumu, romumu ir ištverme. Būkite vieni kitiems pakantūs ir atleiskite vieni kitiems, jei vienas prieš kitą turite skundą. Kaip Kristus*

atleido, taip ir jūs atleiskite. O virš viso šito – meilė, kuri yra tobulumo raištis. Jūsų širdyse teviešpatauja Dievo ramybė, į kurią esate pašaukti viename kūne. Ir būkite dėkingi“ (Kol 3, 5–15).

Galima tik stebėtis, kad nors nuo tų laikų praėjo daug šimtmečių, šie žodžiai ir šiandien tebėra aktualūs bei moko mus štai ko. Jei anksčiau melavome, dabar turime savo artimiesiems sakyti tik tiesą. Jei anksčiau vogėme, dabar turime sąžiningai dirbti, dalydamiesi su neturtingaisiais. Jei anksčiau keikėmės, dabar turime nustoti vartoti ne tik žargoną bei chuliganiškus posakius, bet ir dabar tarp jūsų plačiai paplitusį jaunimo „slengą“. Jei anksčiau jūs greitai susierzindavote ir supykdavote, pasiekdami įniršį, dabar būkite kantrūs žmonėms, atleisdami jų trūkumus, klaidas ir silpnybes. Jei anksčiau mėgote žeminti, apkalbinėti, smerkti ir šmeižti, dabar saugokite savo burną, neleisdami velniui panaudoti jūsų kaip savo įrankio. Jei anksčiau metų metus nešiodavote nuoskaudas ir negalėjote atleisti tiems, kurie jus įskaudindavo, tai dabar, prisimindami, kiek jums buvo atleista, atleiskite ir nugalėkite blogį gerumu.

Žinoma, galite pasakyti, kad gyvenime tai nėra lengva įgyvendinti ir kad tokia pergalė prieš save patį reikalauja sunkios kovos, kuri, net ir norint, ne visada baigiasi pergale. Taip, tai tikra tiesa. Bet argi dėl tokios pergalės neverta nukryžiuoti savojo „Aš“, kuris anksčiau ar vėliau vis tiek turi mirti, jei norite amžinybėje būti vadinami nugalėtojais? Apreiškimo knygoje išvardytos visos privilegijos, kurias gaus tas, kuris žemėje tapo nugalėtoju: „Nugalėtojui Aš duosiu valgyti nuo gyvybės medžio, esančio Dievo rojaus viduryje“; „Nugalėtojui Aš duosiu paslėptas manas ir baltą akmenėlį, o ant akmenėlio bus įrašytas naujas vardas, kurio niekas nežino, tiktai gavėjas“; „Taigi nugalėtojas bus aprengtas baltais drabužiais, ir jo vardo neištrinsiu iš gyvenimo knygos. Aš išpažinsiu jo vardą savo Tėvo ir Jo angelų akivaizdoje“; „Nugalėtojui Aš duosiu atsisėsti šalia savęs savo soste, kaip ir Aš nugalėjau ir atsisėdau šalia savo Tėvo, Jo soste“; „Nugalėtojas paveldės viską, ir Aš būsiu jo Dievas, o jis bus mano sūnus“ (Apr 2, 7. 17; 3, 5. 21; 21, 7). Kokie

nuostabūs pažadai, ar ne?! Bet svarbiausia yra tai, kad jie visi išpildomi tik tam, kas nepaliaujamai kovojo ir šioje kovoje tapo nugalėtoju.

Įsitikinusiems, kad šiais laikais neįmanomas toks nugalėtojo gyvenimas ir todėl gyvenantiems netyrai, norėčiau pasakyti, kad pirmasis žingsnis siekiant išsaugoti save nuo nuodėmės yra tvirtas tikėjimas, apie kurį sakoma: „*Aš visa galiu Kristuje, kuris mane stiprina*“ (Fil 4, 13). Sunku – tai nereiškia, kad neįmanoma. Šėtoniška apgaulė, kad šiais laikais neįmanoma gyventi tyrai ir šventai, veda prie sąžinės graužaties išnykimo, leidžia nepaisyti pamokymų apie susilaikymą bei galiausiai nubloškia į nuopuolį ir pražūtį. Siekdamas sugluminti tuos, kurie nori gyventi skaisčiai, šėtonas kaip pagundą naudoja atkritusius nuo tikėjimo žmones, kurie yra pasinėrę į amoralumą. Norėdami pateisinti savo ydingą gyvenimą, jie remiasi visuotiniu ištvirkimu ir teigia, kad tikras dievobaimingas gyvenimas yra tiesiog neįmanomas. Tokius lengva atpažinti iš jų darbų. Kalbant apie tai, kaip reikia elgtis situacijose, kai kas nors tave gundo nusidėti, Biblijoje yra konkretus nurodymas: „*Mano sūnau, jei tave vilios nusidėjėliai, nepritark jiems*“ (Pat 1, 10). Tokių žmonių geriausia vengti ir stengtis apskritai su jais nebendrauti.

Apsivalymo ir dvasinės kovos su jus kankinančia nuodėme procese yra dar vienas būdas, kuris gali labai padėti pasiekti pergalę. Šventajame Rašte apie jį rašoma taip: „*Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių*“ (1 Jn 1, 9). O tai reiškia, kad jei kurią nors akimirką tau nepakako jėgų pasipriešinti pagundai ir dėl neatsargumo ar nežinojimo nusidėjai – būtina pasikalbėti su sielovadininku bei papasakoti jam viską, kas tau kelia nerimą ir ko negali įveikti. Savaimė suprantama, nuodėmę atleidžia tik Viešpats, ir todėl, tai žinodamas, velnias bando įteigti tai, kad pakanka pačiam pasimelsti, paprašant Dievo atleidimo, ir viskas bus gerai. Tačiau gyvenimo praktika rodo, kad seksualinių ir okultinių nuodėmių atvejais išlaisvinimas ateina tik per **išpažintį** tarnautojo (arba sielovadininko) akivaizdoje, kuris tampa tavo atgailos liudininku.

Jokūbo laiške 5, 16 ne veltui sakoma: „Išpažinkite vieni kitiems savo nusizengimus ir melskitės vieni už kitus, kad būtumėte išgydyti. Daug pajėgia veiksminga teisiojo malda“ (čia turima omenyje malda žmogaus, apdovanoto autoritetu ir jėga iš aukštybių). Išpažintis sielovadininko akivaizdoje yra naudinga ne tik tuo, kad jos metu mažta mūsų išdidusis „Aš“, bet ir tuo, kad, kaip dvasiškai brandesnis krikščionis, jis gali jums duoti vertingą patarimą ateičiai ir užtarti savo malda. Taip pat svarbu prisiminti, kad išpažintis – tai ne paprastas pasakojimas apie jūsų gyvenimą ir padarytas nuodėmes, bet gili atgaila dėl atliktų poelgių. Be tokio gailėjimosi išpažintis paprastai neduoda trokštamo rezultato.

Taip, aš žinau, draugai, kad, deja, daugumas iš jūsų to neišmokyti. Priešingai, jums visada buvo tikinama, kad nebūtina išpažinti nuodėmių sielovadininko akivaizdoje, nes pakanka paprasčiausiai jas išpažinti prieš Dievą. Tačiau gyvenimo praktika rodo, kad toks požiūris mažai ką keičia, nes žmonės paprastai grįžta prie savo nuodėmės, tada vėl ir vėl atgailauja, bet taip ir nepasiekia visiškos pergalės. Knygoje „Gyvenimas šviesoje“ jau bandžiau paaiškinti išpažinties sielovadininko akivaizdoje vertę, tačiau susidūriau su stipriu pasipriešinimu bei nepritarimu. Todėl šį kartą noriu pasitelkti vokiečių teologijos daktaro Karlo Aichorno, turinčio keturiasdešimties metų sielovadinio darbo patirtį, įžvalgas iš jo puikiosios knygos kasdieniam skaitymui „Das Werk Gottes an der Seele“ („Dievo darbas su siela“). Savo knygoje jis rašo:

„Mato evangelijos 3 skyriuje 6 eilutėje rašoma: „Žmonės buvo jo krikštijami Jordano upėje, išpažindami savo nuodėmes“. Iš šių žodžių matyti, kad pats Jonas Krikštytojas nereikalavo nė iš vieno pakrikštytojo išpažinti nuodėmes ir nedarė iš to įstatymo. Žmonės tai darė patys, paskatinti vidinio noro, atskleisdami savo piktus darbus. Martynas Liuteris uždavė tokį klausimą: „Kokias nuodėmes reikia išpažinti sielovadininkui?“ Ir pats į jį atsakė: „Tas, apie kurias žinome ir širdyje jaučiame, kad jos yra nuodėmės, kankinančios mūsų sąžinę bei tampančios mums nepakeliama našta.“ Nuodėmių išpažinimas nėra našta, o palengvėjimas

sielai. Tai, ką mes vadiname išpažintimi, yra ne kas kita, kaip pasirengimas deramai priimti Viešpaties Vakarienę. Bendras nuodėmių išpažinimas nėra asmeninės nuodėmės pripažinimas. Savaime suprantama, tai labai patogiu – po bendrais nuodėmingumo pripažinimo žodžiais toliau slėpti savo asmenines nuodėmes. Nuodėmių išpažintis – tai nėra priemonė gauti išgelbėjimą, kuris yra Dievo dovana ir susijęs su nuoširdžia atgaila. Tačiau daugeliu atvejų mums vis dėlto lengviau gauti atleidimą, jei išsipasakojame kam nors akis į akį. Tuomet pradėdame giliau suvokti atleidimą. Dievas palankiai žiūri į tokią išpažintį. Tas, kuris nusprendžia išeiti iš šviesą su visomis tamsiosiomis savo gyvenimo pusėmis, tuo pačiu įrodo, kad į sekimo Viešpačiu klausimą žiūri iš tiesų rimtai. Taip, tai labai sunku – prieš kažką dvasiškai apsinuo-ginti, nes mus sulaiko žmogiškas gėdos jausmas. Tačiau tai yra klaidinga ir puikuoliška gėda. Kai buvo daroma nuodėmė, gėdos nebuvo, o kai reikia ją išpažinti, mes pradėdame gėdytis, tai yra, darome visiškai priešingai. Tiems, kurie dejuoja prislėgti tam tikrų nuodėmių naštos bei neranda ramybės dėl sąžinės graužaties, norėčiau patarti susirasti sielovadininką ar kitą tarnautoją, kuriuo galima pasitikėti, ir visiškai atvirai išsipasakoti. Taip pat nereikia bijoti, kad būsite niekinami: juk tas, kuris pats nešdamas savo nuodėmių našta pasiekė Dievą ir patyrė Jo atleidimą bei gailestingumą, negali žeminti kitų nusidėjėlių – priešingai, jis tampa jiems atrama, net ir žemai puolusiems. Taigi, išmeskite iš savo gyvenimo visas senas šiukšles! Atvirame nuodėmių pripažinime slypi išlaisvinanti galia. Į žmogų, kuris iš savęs išrauna nuodėmes, tarsi upė laisvai įteka Dievo malonė. Tačiau būna apsunkinimų ir pančių, iš kurių sunku išsivaduoti pačiam. Tokiais atvejais ypač patartina pasikalbėti su sielovadininku. Kas negali nugalėti savo pamėgtos nuodėmės, prie kurios nuolat sugrįžta, tam taip pat patartina išpažinti ją akivaizdoje brolio ar sesers, galinčių nešti kitų naštas. Tai bus pirmasis žingsnis išsilaisvinimo link, nes užtarimo malda yra labai didelė pagalba. Po teisingos, gilios ir išsamios išpažinties širdis paprastai prisipildo džiaugsmo. Tačiau po nuodėmių išpažinimo reikia padaryti dar kažką.

Krikščionys Efeze ne tik išpažino savo praeities nuodėmes, bet ir žengė toliau. Jie atnešė ir visų akivaizdoje sudegino burtų knygas bei daiktus, susijusius su okultizmu. Nuodėmių išpažinimas ir atsiskyrimas nuo visko, kas gyvenime buvo neteisinga yra glaudžiai susiję. Kas taip elgiasi valydamas ir tvarkydamas savo gyvenimą, tas patiria tikėjimo džiaugsmą.“

Viena jauna krikščionė rašė: „Bažnyčioje, kurioje lankaisi, nekalbama apie išpažintį ir slaptas nuodėmes, kurias reikia atskleisti, išnešant jas į šviesą. Taip pat nekalbama ir apie tai, kaip reikia kovoti su tuo, kas tave pavergia, todėl ir aš to nemokėjau. Bet kartą Biblijoje perskaičiau tokius žodžius: „*Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių*“ (1 Jn 1, 9). Šis pažadas mane labai pradžiugino, bet aš nežinojau, kam atskleisti tai, kas mane slėgė jau daugelį metų. Po to Viešpats nedavė man ramybės, ragindamas išpažinti savęs tenkinimo nuodėmę. Tuo metu mano mama taip pat priėmė Jėzų, todėl nusprendžiau atsiverti jai. Viską jai papasakojau, ir mes kartu pasimeldėme. Po to ši mano nuodėmė, nors ir toliau mane kamavo, bet jau žymiai rečiau. Neatmetu minties, kad išpažinau ne visai teisingai. Galbūt nuodėmės išpažinimas mamos akivaizdoje nėra pakankamas? Dėl to iš visos širdies pasimeldžiau, pašvęsdama savo gyvenimą Viešpačiui, ir tai taip pat davė gerų rezultatų, tačiau pilnos pergalės vis dėlto nebuvo. Taip aš bandžiau vieną, bandžiau kitą, tačiau niekada neišpažinau savo nuodėmės sielovadininko akivaizdoje. Todėl man įdomu, ką aš padariau neteisingai ir ar man dar reikalinga išpažintis pas tarnautoją?“

Kaip matote, siela kenčia ir verkia, kai tarp jos ir Dievo, kaip atskirianti siena, atsiranda kokia nors nuodėmė. Ji nurimsta tik tada, kai nuodėmė ne tik suvokiama, bet ir atskleidžiama. Jei mes siekiame paslėpti savo blogus darbus ir bijome apie juos kalbėti, stengdamiesi užmaskuoti nemalonią tikrovę, tuomet galime būti tikri, kad einame kreivu keliu. Ne veltui Jėzus kartą pasakė: „*Kiekvienas, kuris daro bloga, neapkenčia šviesos ir neina į šviesą, kad jo darbai*

nebūtų atskleisti. O kas vykdo tiesą, tas eina į šviesą, kad taptų matoma, jog jo darbai atlikti Dieve“ (Jn 3, 20–21).

Kai žiūrite erotinius filmus, klausotės nešvankių juokelių ar vulgarių, dviprasmiškų anekdotų ir darote kitus netyrus dalykus, šėtonas gauna puikią progą užvaldyti jūsų širdį. Dėl to jūs po to kenčiate ir neturite ramybės tol, kol nepavadinate dalykų tikraisiais vardais, sakydami: „aš užsiiminėjau savęs tenkinimu“, „aš paleistuvavau“, „aš žiūrėjau pornografiją“. Taip pat reiktų grįžti į tą laiką, kai atsirado potraukis šiai nuodėmei, ir išpažintyje giliai prisikasti iki jos šaknų, kad būtų galima ją visiškai išrauti. Viešpats sakė: „*Prisimink, nuo kur nupuolei*“ – tai yra, prisimink, nuo kada ir kaip tu pradėjai nuodėmiauti. Esama augalų, ypač piktžolių, kurias galima išnaikinti tik ištraukus iš žemės jų šaknis. Be to, kad ir kiek kartų jas išrautumėte, jos vėl atauga. Taip pat ir jūs, draugai, jei norite išsilaisvinti iš jus kankinančios nuodėmės, išpažinkite ją nuodugniai ir išsamiai pagal principą: „kur, kada, kaip ir su kuo nusidėjote“. Po to atsižadėkite šėtono valdžios (ypač jei jūsų gyvenime buvo seksualinių ir okultinių nuodėmių), o tada kartu su sielovadininku nuoširdžia malda kreipkitės į Viešpatį, prašydami, kad šventojo Dievo Avinėlio kraujas, pralietas ant Golgotos, apvalytų ir nuplautų jūsų dvasinę nešvarą.

Sielovadoje yra dar viena nekintama taisyklė, kuri sako, kad vien tik išpažinti nuodėmes neužtenka. Po to būtinas kitas žingsnis: sutvarkyti viską, ką padarėte neteisingai. Juk Dievo Žodyje parašyta: „*Kas slepia savo nusikaltimus, tam nesiseks, o kas išpažįsta ir atsisako jų, susilauks gailėstinumo*“ (Pat 28, 13). Tai reiškia, kad po nuodėmės išpažinimo prasideda kova su ja, kol ji bus visiškai palikta. Kartu turite ištaisyti viską, ką jūsų situacijoje dar įmanoma ištaisyti. Pavyzdžiui, jei nusidėjote prieš kokį nors žmogų, padarę jam blogą, reikia jo atsiprašyti ir, jei to reikia, atlyginti padarytą žalą, atskleisti apgaulę bei gražinti skolą ar pavogtą daiktą. Žinoma, daugeliui tai nepatinka, ir jie sako: „Pakanka to, kad aš pažeminau savąjį „Aš“ ir atskleidžiau savo gėdingas nuodėmes. Kam dar žemintis prieš kitus ir prašyti jų atleidimo! Svarbiausia, kad Viešpats man atleido, o kas

liečia žmones, tai jau nebe taip svarbu.“ Girdint tokius žodžius, norisi atsakyti: „Labai klystate, pamiršdami, kad šis žmogus amžinybėje taps jūsų pirmuoju kaltintoju, jei jūs, būdami žemėje, neatsiprašysite jo už tai, kad buvote melagiai, pikti, savanaudžiai, žiaurūs ir nesąžiningi.“

Ir dar kelios taisyklės. Jei nuolat išpažinsite tą pačią nuodėmę, nesistengdami su ja kovoti ir nejausdami širdies skausmo dėl nepasiektos pergalės, tokios išpažintys neatneš jums norimo rezultato. Jei nusidedate, o paskui bandote paaiškinti, pabalinti ar pateisinti savo nuodėmę, tuomet nepasieksite prieš ją pergalės ir vis labiau klimpsite. Jei jau išpažinote savo nuodėmę, bet jūsų nepaliekia kaltės jausmas, tada išanalizuokite, ar viską išsakėte, ar sąmoningai nieko nenuslėpėte ir ar neatskleidėte tik pusę tiesos. Jei viskas buvo atlikta teisingai, giliai ir nuoširdžiai, Dievas, be abejo, jums atleido, ir šį atleidimą reikia priimti tikėjimu. Ir dar vienas labai svarbus dalykas, kurį reikia prisiminti. Išpažintis ir išsilaisvinimas iš nuodėmės nereiškia dvasinės kovos pabaigos. Juk praradęs valdžią žmogaus sielai, velnias dės visas pastangas, kad ją susigrąžintų. Ne veltui Jėzus įspėdamas sakė: „*Netyroji dvasia, išėjusi iš žmogaus, klaidžioja bevandenėse vietose, ieškodama poilsio, ir neranda. Tada ji sako: „Grišiu į savo namus, iš kur išėjau.“ Sugrįžusi randa juos tuščius, išsluotus ir išpuoštus. Tada eina, pasiima kitas septynias dvasias, dar piktesnes už save, ir įėjusios jos ten apsigyvena. Ir paskui tam žmogui darosi blogiau negu pirma*“ (Mt 12, 43–45). Todėl, nugalėję nuodėmę, toliau kovokite už tyrą ir šventą gyvenimą. Ši kova turi būti nukreipta ne prieš „kūną ir kraują“, o prieš tamsos jėgas bei „dvasines blogio jėgas danguje“, ir ją reikia kovoti taip, kaip patarė apaštalas Paulius laiške efeziečiams 6, 12–16. (*Išsamesnis sielovados ir išpažinties aprašymas pateiktas knygoje „Gyvenimas šviesoje“*).

Kartais tenka skaityti sielovados laiškus, kuriuose žmonės (dažniausiai jaunuoliai ir merginos) maldauja išlaikyti paslapyje visas jų išpažįstamas bjaurastis, nes, matote, jie „numirtų iš gėdos“, jei apie tai sužinotų kas nors kitas. Skaitant tokias eilutes su liūdesiu pagalvoji: žmogus taip

bijo žmonių nuomonės ir pasmerkimo, kad visiškai nemąsto apie Dievą – tą, prieš kurį iš tiesų nusidėjo ir kuris apie tai jau seniai žino, nes buvo nematomas šio nusikaltimo liudytojas. Gėdydamiesi, kad mūsų tamsos darbai bus atskleisti žemėje, mes, deja, pamirštame, kad ateis valanda, kai jie bus atskleisti visų akivaizdoje amžinybėje. Ne veltui parašyta: „*Nėra nieko paslėpta, kas nebūtų atskleista, nieko slapta, kas nepasidarytų žinoma ir neišeitų aikštėn*“ (Lk 8, 17).

Taigi, tai, ką darėte slapta uždarame kambaryje, bus atskleista visam pasauliui. Kaip dienos šviesoje atskleidžiama viskas, kas buvo nematoma tamsoje, kaip išaiškėja ir tampa žinomi slaptoje atlikti darbai, taip neįmanoma nieko paslėpti nuo viską persmelkiančios Dievo šviesos, kuri prasiskverbia į visas slėptuves bei apšviečia visus žmogaus sielos vingius. Todėl kad atėjus **jūsų valandai** netektų gėdytis prieš Dievą ir žmones dėl širdyje slėpto puvinio, geriau atskleiskite tai dabar akis į akį vieno žmogaus akivaizdoje – taip vėliau su šia bjaurastimi nereikės stovėti prieš visą pasaulį.

Nusidėti labai lengva, o pakilti ir išsilaisvinti iš nuodėmės – daug sudėtingiau. Todėl, jaunieji žmonės, išsaugokite save tyrumu ir šventume! Siekite, kad jūsų mintys, kūnai, sielos ir troškimai būtų pašvęsti Viešpačiui. Tegul jūsų gyvenimas tampa kaip tikrų Kristaus mokinių! Pašvęskite Jam savo geriausius jaunystės metus! Bėkite nuo nuodėmės „kaip nuo gyvatės“, kuri tik ir laukia progos jums įgelti. Nusidėję jūs, žinoma, galite atgailauti ir, išpažindami savo nuodėmę, ateiti pas Kristų, kuris suteikia atleidimą. Taip, Jis yra galingas, kad suteiktų jums galimybę susigrąžinti tai, kas prarasta, ir pasivyti tai, kas praleista, tačiau vis dėlto sutikite, kad geriau nesugadinti savo gero vardo, nei vėliau jį klijuoti iš gabaliukų.

Pabaigai papasakosiu jums vieną istoriją, kuri įvyko didelės vandeningos upės krante. Visi jūs, žinoma, esate matę erelių ir žinote, kokie tai didingi bei išdidūs paukščiai. Taigi, kartą toks erelis stovėjo ant akmenuotų uolų, kyšančių iš vandens, ir, įdėmiai žiūrėdamas į vandenį, kartkartėmis puldavo ir sugaudavo pro jį plaukiančias dideles žuvis. Pasisotinęs jis pakilo į dangų ir leidosi į savo karališką skrydį. Ir

štai, kai erelis buvo aukštai padangėse, su juo atsitiko kažkas nesuvokiamo. Staiga jis sustingo ore, o tada netikėtai, tarsi akmuo, krito žemyn. Žmonės, kurie jį stebėjo, pamanė, kad jis vėl pamatė grobį, tačiau labai klydo. Krikęs iš milžiniško aukščio, erelis trenkėsi į žemę ir užsimušė.

„Kaip tai galėjo atsitikti?“ – stebėjosi šios tragedijos liudininkai. „Kas galėjo jam nutikti per tokį trumpą laiką? Nejaugi jam netikėtai sustojo širdis?“ Susidomėję jie priėjo prie žūties vietos ir pradėjo atidžiai apžiūrinėti negyvą paukštį. Galiausiai jiems pavyko nustatyti staigios mirties priežastį. Ant vienos erelio kojos kabėjo didžiulė krauju išpampusi dėlė, kuri įsisiurbė tuo metu, kai jis stovėjo ant akmens ir gaudė žuvis. Su šia dėle jis pakilo aukštai į dangų ir išdidžiai sklandė virš žemės, o ji toliau siurbė jo kraują. Kadangi smegenys nebuvo pakankamai aprūpinamos krauju, erelis, pats to nesitikėdamas, krito žemyn.

Kažkas panašaus gali nutikti ir jūsų gyvenime, draugai, jei į jį įsiskverbs kokia nors nuodėmė, lėtai, bet užtikrintai atimanti iš jūsų dvasines jėgas, ramybę ir išgelbėjimo džiaugsmą, o jūs, to nepastebėdami, toliau su ja „skrisite“. Praeis metai, antri, treči... Jūs toliau gyvensite, siekdami autoriteto, aukštos padėties visuomenėje ar sėkmės dvasinėje tarnystėje. Galbūt uoliai dirbdami Viešpačiui, jūs netgi įstengsite atvesti daug sielų pas Kristų ir, taip tęsdami, sieksite vis didesnių dvasinių aukštumų... Bet staiga, kai to visiškai nesitikėsite, įvyks žiaurus kritimas. Paklauskite, kodėl? – Todėl, kad savo „skrydžiui“, kaip ir šis erelis, jūs pasiėmėte su savimi kažką, kas buvo nepriimtina Viešpačiui.

6 skyrius

Kita tos vadinamosios draugystės pusė

O dabar, jaunieji žmonės, pakalbėkime dar viena aktuali tema, susijusia su galimybe užmegzti tyrą draugystę tarp vaikinų ir merginų, be jokios seksualinės nuodėmės. Ši tema yra karštų diskusijų ir nesutarimų objektas, nes kiekvienas žmogus turi savo nuomonę šiuo klausimu. Kai kurie, remdamiesi asmenine gyvenimo patirtimi, tvirtina, kad tai įmanoma bei visiškai priimtina, kiti tai laiko visišku absurdu ir kategoriškai neigia, o dar kiti susilaiko nuo pasisakymų, bijodami suklysti. Apskritai, kiek žmonių, tiek ir nuomonių. Galbūt kaip tik dėl šios priežasties vieną kartą buvo atlikta išsami daugelio įvairaus amžiaus žmonių apklausa, kurios rezultatai parodė, kad tik mažiau nei trečdalis visų apklaustųjų tiki tyra draugyste tarp skirtingų lyčių atstovų, o tai verčia susimąstyti.

Verta pastebėti, kad klausimas, ar leistina vaikino ir merginos draugystė, yra ginčų bei nesutarimų objektas visose šiuolaikinėse krikščionių bendruomenėse, nepaisant jų konfesijos. Pradėjus pokalbį šia tema, iškart pajuntama įtampa. Būtent dėl vieningo požiūrio į šį klausimą stygiaus, iširo nemažai didelių ir mažų krikščioniškų bendruomenių. Nesvarbu, į kokį miestą ar šalį nuvyktum, visur pastebėsi, kad ši tema yra opi ir todėl labai aktuali. Tačiau įdomiausia ir keisčiausia yra tai, kad problemą dėl jaunų brolių ir seserų Kristuje bendravimo, kad ir kaip būtų keista, iškelia jų tėvai. Būtent jie, vos tik vaikai paauga, pradeda rūpintis savo atžalų vedybomis bei ištekėjimu ir, patys to nenujausdami, daro jiems įtaką, skatindami apie tai mąstyti. Pavyzdžiui, bijodama, kad dukra gali likti netekėjusi, motina beveik nuo pat paauglystės pradeda jai piršti mintį apie ištekėjimo svarbą ir būtinybę. Tuo pat metu ji panaudoja visą savo „išmintį“ bei moterišką logiką. Čia ir tarsi atsitiktinai išslydusi frazė, pavyzdžiui: „Va, būtų mano dukrytei geras jaunikis“, čia ir nereikšminga bei nekalta užuomina apie galimas vestuves, ir dviprasmiškas juokelis, o kartais – tiesioginis, be

užuolankų pasakymas dukrai ar sūnui: „Pažiūrėk į tą simpatišką vaikiną. Manau, jūs labai tiktumėte vienas kitam.“ Arba: „Pažiūrėk, kokia graži mergina! O kad tau tokią žmoną gavus! Skubiai veik, nes kiti nuves.“

Dažnai nuo to ir prasideda žvilgčiojimas į merginas ir vaikus, slapti atodūšiai, bemiegės naktys su įsivaizduojamomis santuokinio gyvenimo scenomis, vis didėjantis potraukis priešingai lyčiai bei daugelis kitų dalykų. Belieka tik stebėtis kai kuriais tėvais, kurie patys stumia savo vaikus į nuodėmę, vietoj to, kad sakytų: „Saugok savo tyrumą. Neapkrauk galvos mintimis apie draugystę ir meilę, bet pirmąją vietą savo gyvenime suteik Viešpačiui. Tada Jis pats **Savo laiku** viską sutvarkys pagal Savo planą, ir tai tau taps palaiminimu.“

Liūdina ir tai, kad pradėjus apie tai kalbėti tėvams, jie nustebę pareiškia: „Taip, bet juk gyvename tokiais laikais, kai vaikai yra mokomi meilės! Kas čia blogo, jei mano sūnus ar dukra susiras sau porą pagal savo skonį?“ Kai kurie iš jų žengia dar toliau ir sako: „Mes negalime uždrausti savo vaikams daryti tai, ką darėme patys.“ Kitaip tariant: „Mes nuodėmiavome, tad tegul ir jie nuodėmiauja.“ O kartais tenka girdėti ir dar labiau pasipiktinusių: „Ką?! Neleisti vaikams draugauti?.. Bet tai juk tikra nesąmonė! Mūsų civilizuotame amžiuje, tokioje demokratinėje šalyje kaip mūsų, jūs mėginate įvesti senovės pasaulio nuostatas! Na, jau ne... Mūsų vaikai yra pakankamai protingi ir išsilavinę, kad žinotų, kiek toli meilės reikaluose jie gali sau leisti nueiti.“

Taigi, ar verta stebėtis, kad ydinga lengvabūdiškų santykių praktika vis labiau plinta dabar net ir bažnyčioje. Krikščioniškas jaunimas ir paaugliai nemato nieko blogo artimuose santykiuose tarp skirtingų lyčių, vadindami tai **tiesiog draugyste**. Apsikabinimai ir prisiglaudimai beveik pripat maldos namų durų jau niekam nebekelia nuostabos. Vaikiniai, prisidengdami **draugyste**, leidžia sau pusiau gulomis ilsėtis merginoms ant kelių arba sėdėti šalia, glaudžiai prie jų prisiglaudus. Merginos **draugiškai** apkabina ir bučiuoja vaikus, pasisveikindamos susitikimo metu. O paprašyti paaiškinti tokius santykius, jie vienu balsu atsako: „Mes tiesiog

draugaujame. O su kuo gi mums daugiau bendrauti?“ Pasitaiko, kad šiandien jauną krikščionę namo lydi vienas brolis tikėjime, rytoj – kitas, o poryt – jau trečias – ir visa tai vadinama tiesiog **draugyste**. O sekmadienį visi oriai sėdi bažnyčioje, klausosi pamokslų, meldžiasi ir gieda, šlovindami **šventąjį** Dievą. Štai tokia tapo mūsų šiuolaikinė krikščionybė.

Ką gi, žmonės gali matyti dalykus taip, kaip jiems parankiausia, tačiau jei laikome save Dievo vaikais, mums privalu žinoti, **ką** apie tai sako Šventasis Raštas. O jame krinta į akis tai, kad, nors dėl sužadėtuvių ir santuokos viskas aišku, apie draugystę ar kitokius vaikinų ir merginų santykius neužsimenama. Jame pasakojama apie Dovydo ir Jehonatano tarpusavio supratimą, ištikimybę bei abipusę pagalbą, apie Rūtos ir Noomės atsidavimą, meilę bei švelnų prisirišimą viena prie kitos, apie senyvos Elzbietos ir jaunos Marijos pasitikėjimu grindžiamą draugystę, tačiau nėra nė vieno panašaus pavyzdžio, kuris iliustruotų priešingų lyčių žmonių santykius. Galbūt tai paaiškinama tuo, kad Izraelio tautoje draugiško bendravimo tarp merginų ir vaikinų tiesiog nebuvo, nes jaunimas buvo auklėjamas griežtai atskirai, todėl apie jokių jų tarpusavio artumą negalėjo būti nė kalbos. Merginos susiburdavo kur nors kalnuose ar miške, kur niekas jų nematydavo, ir vesdavo ten ratelius. Jaunuoliai linksmindavosi savaip, tačiau taip pat atskirai. Apie vakarėlius, jaunimo susitikimus, žaidimus, kuriuose dalyvautų visas jaunimas, ir, juo labiau, apie slaptus pasimatymus, tuomet nebuvo net kalbos. Tautos šventėse nebuvo priimtini šokiai poromis, kai susiliečia kūnai, pavyzdžiui, kaip mūsų šiuolaikinis valsas. Tarp jų būdavo paplitę rateliai, panašūs į „sirtakį“. Tuo pačiu metu vaikinai ir merginos laikėsi kaip įmanoma toliau vieni nuo kitų. Merginimas buvo nepriimtinas ir todėl, kad vyresnieji jaunimą mokė, jog tai ne kas kita, kaip žaidimas su ugnimi.

Tų laikų požiūrio į šį klausimą pagrindas buvo supratimas, kad nuo pasaulio sukūrimo pagrindinis artimų vyrų ir moterų santykių tikslas yra ne draugystė, o giminės pratęsimas. Būtent šiam tikslui Dievas įdėjo į žmogų potraukį priešingai lyčiai, tai yra, tam tikrus seksualinius jausmus, kurie

atsiranda artimo bendravimo metu ir anksčiau ar vėliau pasireiškia. Todėl, net jei jauni žmonės sako, kad jų santykiuose nėra nieko netinkamo, nes jie tiesiog draugauja, iš tikrųjų yra visai kitaip. Norėdami suprasti, ką tu noriu pasakyti, išsiaiškinkime, kuo draugystė skiriasi nuo meilės ir kiek šios sąvokos yra artimos viena kitai. **Draugystė**¹³ – tai dviejų ar daugiau žmonių artimas ryšys, pagrįstas prisirišimu, abipusiu pasitikėjimu ir interesų bendryste, o **meilė** – tai stiprus prisirišimas, gilus širdies jausmas ir emocinis potraukis vienam konkrečiam žmogui, išreiškiamas ypatingu palankumu, simpatija ar degančia aistra.

Kaip matote, šiuose apibūdinimuose yra daug panašumų. Pirmiausia – abipusis prisirišimas vienas prie kito, tik antruoju atveju jis yra stipresnis, peraugantis į aistrą – žmogus nori ne šiaip būti šalia, bet būti kartu, tai yra tapti viena esybe. Tokiu atveju nebelieka vietos kitiems žmonėms. Draugų gali būti daug, o mylimas žmogus – tik vienas. Tarp skirtingų lyčių atstovų draugystės ir meilės sunku nubrėžti aiškią ribą, nes draugystė dažnai perauga į meilę. Meilė dažnai atsiranda po tam tikro draugystės laikotarpio. Būtent šiame neatskiriamame ryšyje ir tariamame panašume slypi tas pavojingas povandeninis akmuo, kurio jūs, jaunuoliai ir merginos, nesugebate laiku pastebėti.

Prisimenu, kaip vienas dvidešimt trejų metų tikintis jaunuolis asmeninio pokalbio metu nusiminęs pasakojo apie savo išgyvenimus. Jis krintosi, kad jo jaunesnieji broliai jau ne kartą draugavo su merginomis iš jų bažnyčios ar kitų bendruomenių ir dabar net ketina tuoktis, o jis dar nė su viena nebuvo dviese, nė karto nė vienos neapkabino ir nepabučiavo. Klausydamasi jo, prisiminiau kitą jauną vyrą, kuris netrukus po vestuvių taip pat dalijosi savo liūdesiu, sakydamas: „Mūsų bažnyčioje mane laikė pavydėtiniu jaunikiu – aukštas, lieknas, patrauklus, su aukštuoju išsilavinimu ir perspektyvia profesija. Todėl mūsų jaunos seserys mielai sutikdavo su manimi susitikti, kai siūlydavau joms draugystę. Dievas mane apsaugojo nuo lytinių santykių su jomis, tačiau

¹³ Pagal Ožegovo aiškinamąjį žodyną.

apkabinimai, bučiniai, neleistinos glamonės, apčiupinėjimas, prisilietimai prie jų šlaunų, krūtų ir kojų vis dėlto buvo, todėl aš atėjau pas savo brangią žmoną jau „naudotas“, nors jai pačiai tapau pirmuoju vyru jos gyvenime. O, kaip aš dabar gailiuosi, kad neišsaugojau savo tyrumo iki vestuvių, kad mano širdis, siela ir kūnas priklausytų vien tik jai! Man labai gėda, kad, tuo metu, kai ji saugojo save man, aš ją apvogdavau, „dalindamas“ save kitoms.“

Kaip matote, šiuose trumpuose pasisakymuose abu jaunuoliai perteikė tai, ką krikščioniškas jaunimas vadina „draugyste“. Akivaizdu, kad iš tiesų tai yra romantiški pasimatymai ir susitikimai dviese, kuriuos paprastai lydi iš pradžių drovūs, o vėliau vis drąsesni bučiniai, apkabinimai, abipusės glamonės, glostymas, apčiupinėjimas bei daugelis kitų dalykų, kurie yra **kūnų lietimasis**, prasidedantis nekaltu pasivaikščiojimu susikibus už rankų ir įprastai pasibaigiantis vienokia ar kitokia seksualine nešvara, iki pat paleistuvystės bei įvairiausių seksualinių iškrypimų.

Tam, kad suviliotų ir nuvestų jaunimą nuodėmės keliu, velnias turi visą arsenalą gudrių triukų ir įvairiausių klasingų gudrybių. Norint tuo įsitikinti, pakanka pažvelgti į jauną merginą, kuriai reikia lavintis groti fortepijonu. Šios trisdešimt–keturiasdešimt minučių jai atrodo nuobodžios ir kankinančiai ilgos, tačiau vos tik šalia atsistoja vaikinai su smuiku, ji yra pasirengusi užsiimti valandų valandas, nepasitebėdama, kaip bėga laikas. Reikia pripažinti, kad pianinas, gitara, fleita ir kiti muzikos instrumentai gali tapti puikia priemone atkreipti trokštamo objekto dėmesį. Netikite? Tada verta atidžiau pažvelgti į tuos, kurie groja ir klausosi. Manau, kad tuomet ir jūsų akys atsivers. Panašiai nutinka ir giedant himną ar deklamuojant eilėrašį. Esama ir daugybės kitų „priemonių“, kuriomis siekiama atkreipti priešingos lyties dėmesį, sužadinant jo ar jos kūne kažką ypatingo. Pavyzdžiui, jei pasivaikščiojimas gryname ore vyksta žmogui esant vienam, jis trunka ne ilgiau kaip penkiolika–dvidešimt minučių, tačiau jei šalia eina „jis“ arba „ji“, tuomet nepasitebi, kaip praskrieja ištiesos valandos. Jei prie viso to dar susiliečia rankos, tuomet širdys ima plakti taip, jog, atrodo,

tuoj iššoks iš krūtinės. O priežastis – priešingos lyties artumas, jo ar jos fizinis **prisilietimas**.

Kiekvieno normalaus sveiko vaikinio ir vyro kūne, palietus merginą ar moterį, net jei jis tiesiog per ilgai laiko jos ranką savo delne, kažkas įvyksta. Tam tikras pojūtis, kuris neretai nepaklūsta proto kontrolei, stumia jį į poelgius, dažnai vedančius į nuodėmę. Štai kodėl Šventasis Raštas įspėdamas moko mus tolintis arba tiesiog bėgti nuo šios nuodėmės. Neapgaudinėkite savęs bei nemėginkite įtikinėti kitų, kad esate visiškai laisvi priešingos lyties atžvilgiu ir kad susilietus su ja jūs nepatiriate jokių pojūčių. Jei yra taip, vadinasi, jūsų kūne kažkas negerai ir jums reikia kreiptis į gydytoją, kad jis jus ištirtų. Jūs net neišsivaizduojate, kiek žmonių, žaisdami su šia ugnimi, apdegino savo sielas nuodėme. Kiek stiprių Dievo vyrų turėjo palikti savo tarnystę Dievo vynuogyne tik dėl to, kad numojo ranka į atsargumą šioje srityje. Pasikliauti savimi ir savo jėgomis – labai pavojinga. Jūs atsitokėsite tik tada, kai paleistuvystė bus įvykusi ir kai jau bus per vėlu ką nors ištaisyti.

Pirmojo laiško korintiečiams 7 skyriaus 1 eilutėje apaštalas Paulius sako: „*Dabar apie tai, ką rašėte. Gerai daro vyras, neliesdamas moters.*“ Jei pažvelgsime į Naujojo Testamento graikų kalbos originalą ir perskaitysime šią vietą jos pirminėje versijoje, įsigilindami į išversto žodžio „neliesdamas“ prasmę, tada atsivers kažkas dar gilesnio bei svarbesnio. Graikiškame Šventojo Rašto tekste vietoj žodžio „neliesdamas“ vartojamas žodis *haptesthai*, kuris reiškia „neapčiupinėdamas“. Jei jį įterptume į šį tekstą, tai šio sakinio prasmė galėtų būti perteikta taip: „*Vyrui negalima apčiupinėti moters.*“ Tai yra, kalbant pažodžiui, jaunuoliui ir vyrui negalima liečiant merginą ar moterį, ją apčiupinėti. Vokiečių kalboje šie du žodžiai pagal skambesį yra labai panašūs ir tariami kaip *haptesthen* ir *haptesthai*. Žodžio *haptesthai* prasmę atitinkantys sinonimai gali būti tokie išsireiškimai kaip: „užmegzti pažintį“, „prikibti“, „prisirišti“, „priartėti pernelyg arti“, „flirtuoti“, „merginti“. Visos šios žodžio *haptesthai* reikšmės peršą mintį apie būtinybę išlaikyti protingą atstumą, saugantį nuo

seksualinio potraukio, kūniškų geidulių, geismo ir aistrų sužadavimo mūsų kūne.

Kai Geraros karalius Abimelechas, sužavėtas Saros grožio, pasiėmė ją pas save, bet dar **nebuvo jos palietęs**, Dievas, pasirodė jam sapne ir tarė: „*Aš žinau, kad tai darei nekalta širdimi, todėl tave sulaikiau, kad man nenusidėtum ir jos nepaliestum*“ (Pr 20, 6). Šios Šventojo Rašto eilutės originale taip pat vartojamas žodis *haptesthai*. Tai, kad karalius Abimelechas nepalietė šios moters kūno, buvo Dievo gailėtingumas jam, kurio linkiu kiekvienam iš jūsų, tikintys jaunuoliai. Tačiau merginą galima paliesti ir be rankų pagalbos. Merginos ir moters kūnas gali būti liečiamas geidulingų akių, minčių ir tam tikrų žodžių. Juk Dievo akyse mintys – kaip veiksmai. Todėl ir parašyta, kad „*kiekvienas, kuris geidulingai žiūri į moterį, jau svetimauja savo širdyje*“ (Mt 5, 28).

Dievo įsakymas neliesi to, kas uždrausta, yra užrašytas Pradžios knygos pačiuose pirmuosiuose puslapiuose. Ieva, atsakydama ją gundančiai gyvatei, tarė: „...išskyrus vaisius medžio, kuris yra sodo viduryje. Dievas įsakė: „*Nevalgykite nuo jo ir nelieskite jo, kad nemirtumėte*“ (Pr 3, 3). Todėl žodžiu „nelieskite“, tai yra *haptesthai*, Dievas pačioje žmogaus gyvenimo žemėje pradžioje išreiškė draudimą. Verčiant Biblijos puslapius, ne kartą aptinkame šį žodį „nelieskite“, kuris visada nurodo draudimą liesti tai, kas gali žmogų sutepti ir padaryti jį nešvarų, o tai reiškia – nepriimtina Viešpačiui. Patarlių 6, 27–29 rašoma: „*Ar gali žmogus paimti ugnį į savo užantį ir nesudeginti drabužių? Ar gali kas, vaikščiodamas ant žarijų, nenusideginti kojų? Taip ir tas, kas įeina pas artimo žmoną; kas paliečia ją, neliks nekaltas.*“ Taigi, brangūs jaunuoliai, jei leisite savo širdyje užsidegti svetimai kūno geismo ugniai, tada niekas, išskyrus Viešpatį, negalės jos užgesinti. Kas eina paleistuvystės keliais, tas eina „per degančias anglis“, kurios neišvengiamai „sudegins“ jo sielą. Neišvengiama bausmė ištiks kiekvieną, kuris išdrįs prisiliesti prie merginos, artimo žmonos ar prie bet kurios kitos moters. Ne veltui, numatydamas šį gresiantį pavojų, Viešpats mus įspėja saugotis panašių poelgių. Puikiai žinodamas tokios įtakos galią vyro kūnui,

velnias labai dažnai griebiasi šios gudrybės, ypač vadina-
mosios jaunų žmonių draugystės metu.

Panašią nenugalimą vyriško lytinio instinkto jėgą, kuri
kūne prabunda vos susilietus su merginos kūnu, teko patirti
ir vienam dvidešimt penkerių metų jaunimo vadovui, kuris
sielovados pokalbio metu pasakojo: „Aš užaugau griežtoje
konservatyvioje krikščioniškoje šeimoje, todėl pokalbiuose
su mūsų bažnyčios jaunimu nuolat sakydavau, kad vaikinai
ir merginos elgtųsi skaisčiai, neleisdami sau nederamo lais-
vumo vienas kito atžvilgiu. Tačiau atėjo akimirka, kai aš pats
įsimylėjau vieną iš mūsų jaunųjų seserų, kuriai buvo vos aš-
tuoniolika metų. Vieną dieną priėjęs prie jos, kai ši stovėjo
viena, pasakiau, kad ji man labai patinka, ir pasiūliau savo
draugystę, o ji sutiko. Pačioje mūsų susitikimų pradžioje pa-
žadėjau sau neimti jos už rankos ir juo labiau neliesti jos
kūno, ir ištisus metus likau ištikimas šiam sprendimui. Ta-
čiau kartą, kai žiemą vaikščiojome parke, ji paslydo ir vos
nepargriuvo. Suspėjau ją sugriebti ir paėmiau už rankos, kad
pervesčiau per slidžią vietą. Bet kai jos maža šalta rankutė
atsidūrė mano šiltoje rankoje, nebeturėjau jėgų jos paleisti.
Nuo to laiko mes visada vaikščiojome susikibę už rankų.
Kitą kartą, kai reikėjo apeiti didelę balą, aš pakėliau ją ant
rankų ir pernešiau per šią kliūtį, pirmą kartą pajutęs trapius
merginos kūno šilumą. Nuleidęs ją ant žemės, pirmą kartą
per pusantrų metų pabučiavau jai į skruostą. Kai atėjo laikas
skirtis, neištvėriau ir lūpomis prisiliečiau prie jos karštų
lūpų, o tai manyje pažadino kūnišką geismą. Naktį aš įsi-
vaizdavau ją savo žmona ir mintimis nuklydau į tą santuo-
kinio intymumo sritį, į kurią dar neturėjau teisės įžengti. Per
kiekvieną naują susitikimą pastebėdavau, kad ji taip pat jau-
čia man trauką. Tai buvo ir džiugu, ir baisu, nes nebepasiti-
kėjau savimi. Per vieną tokių pasimatymų aš bučiavau ne
tik jos lūpas, bet ir veidą bei kaklą, su malonumu įkvėpdama
švelnų merginos odos aromata. Nors supratau, kad per-
žengiu visas leistinas ribas, tiesiog nebepajėgiau sustoti.
Galiausiai atėjo akimirka, kai vaikstant po mišką, pritraukiau
ją nugara prie savęs. Pakišęs rankas po palaidinę, ėmiau
glostyti bei glamonėti jos krūtinę, leisdamasis vis žemiau ir

žemiau, o ji, prisiglaudusi prie manęs, leido mano rankoms daryti viską, ko reikalavo sužadintas kūnas. Ne, Dievo malonės dėka iki lytinio akto nepriėjome, tačiau buvo viskas, kas leistina tik intymiaame sutuoktinių gyvenime. Tą akimirką, kai manyje prabudo laukinė, gyvuliška aistra, pagaliau suvokiau, kokią didžiulę galią vyrui turi prisilietimas prie moters kūno ir kiek tai gali būti pavojinga.“

Kad vaikinai pajustų fizinių potraukį, kuris peraugtų į lytinį sužadimą, jam kartais pakanka tiesiog pamatyti jo trokštamą merginą ar išgirsti jos balsą. Tačiau stipriausias lytinis dirgiklis jam yra prisilietimas prie jos kūno, tai yra – tiesioginis fizinis sąlytis. Dėl to jis taip stipriai susijaudina, kad nustoja kontroliuoti save ir savo veiksmus. Būtent todėl draugystė su priešingos lyties atstovais yra tarsi teritorija, kurios tikslaus plano niekas neturi. Galite pradėti draugystę vedini pačių geriausių ketinimų, o baigti ją seksualine nuodėme ir sudaužyta širdimi, jau nekalbant apie prarastą ramybę bei artumą su Viešpačiu. Visa tai todėl, kad Kūrėjas į mus įdėjo įgimtą potraukį priešingai lyčiai. Kuo geriau klostosi vaikinai ir merginų santykiai, kuo daugiau juose atsiranda supratimo bei prisirišimo, tuo stipresnė tampa tarpusavio seksualinė trauka, o pasitikėjimu grįsta draugystė pamažu pereina į meilės santykius. Juk draugystė yra neatsiejama meilės dalis. Jos yra iš esmės neatskiriamos, būdamas skirtingos tų pačių laiptų pakopos. Todėl siūlydamas merginai draugystę, vaikinai kartu duoda jai suprasti, kad ji jam patinka ir jis siekia tokio ryšio, kuris peržengia įprastos draugystės tarp tos pačios lyties asmenų ribas.

Zinoma, jūs galite man paprieštarauti sakydami, kad draugais galima būti ir nuo ankstyvosios vaikystės. Taip, bet ir tokia draugystė laikui bėgant arba perauga į meilę, arba tiesiog nutrūksta. Pateiksiu pavyzdį apie mergaitę, kuri nuo penkerių metų draugavo su berniuku, kurio tėvai buvo artimi jos šeimos draugai. Iš pradžių jie tikrai buvo draugai, nes nuolat žaisdavo, o būdami dar visai maži net miegodavo kartu, kai jų šeimos per šventes susitikdavo vienu iš jų didelėje, puikiai įrengtoje sodyboje. Bet laikas ėjo, ir vaikai augo. Tapę paaugliais, jie ir toliau liko draugai, iš įpročio

pasidalydami džiaugsmiais bei vargais, taip pat tuo, kas dė-
josi mokykloje, ir atrodė, kad taip bus visada. Tačiau, kai
jiems suėjo septyniolika, vaikinai draugei netikėtai prisi-
pažino: „Klausyk, niekada nemaniau, kad tu tapsi tokia
gražuole. Anksčiau buvai kaip bjaurusis ančiukas – nepa-
stebima ir tokia kampuota, o dabar tapai nuostabia gulbe
ir patinki man vis labiau ir labiau.“ Ši nerangų vaikystės
draugo prisipažinimą mergina iš pradžių palaikė pokštu ir
draugišku komplimentu, tačiau, vis dažniau pagaudama su-
sižavėjusius jo žvilgsnius, suprato: jų santykiuose prasidėjo
naujas etapas. Jai teks nuspręsti – tapti jo mylimąja ar visam
laikui nutraukti tai, kas juos siejo daugelį metų.

Todėl bet kokia draugystė tarp priešingų lyčių atstovų
neapsieina be meilės komponento, nes anksčiau ar vėliau
jauni žmonės suartėja, ir vienas iš jų pradeda jausti švelnes-
nius jausmus nei tiesiog draugui, o tai baigiasi seksualiniu
netyrumu arba lytiniu suartėjimu. Štai kodėl taip vertinga,
kai jaunimo vadovai, pastoriai ir vyresnieji broliai krikščio-
niškose bendruomenėse per jaunimo susirinkimus, konfe-
rencijas bei suvažiavimus moko ir įspėja jaunos krikščionis,
užuot palikę viską savieigai. Priešingu atveju susigriebiama
tik tada, kai jaunos sielos jau būna išipainiojusios į paleis-
tuvystės tinklus, ir ką nors pakeisti – per vėlu.

Dėl rizikos, kad gali kilti netyros mintys ir jūsų kūnuose
užsidegti kūniško geismo ugnis, jaunuoliams bei merginoms
susirinkimuose geriau sėdėti skirtingose eilėse, o ne susi-
maišius, kaip dažnai pasitaiko. Taip pat derėtų vengti si-
tuacijų, kuriose jaunos seserys ir broliai fiziškai glaudžiai
lietųsi vieni su kitais. Sakau tai, nes asmeninių pasitikėjimo
pokalbių metu nuolat tenka girdėti, o sielovadiniuose laiškųose
su išpažintimis – skaityti, kad seksualinė nešvara tarp
jaunų krikščionių prasidėjo būtent nuo jų kūnų sąlyčio to-
kiomis akimirkomis, kai to, rodos, mažiausiai buvo galima
tikėtis. Štai, pavyzdžiui, viena tikinti mergina pasakojo, kad
keliaudama į krikščionišką jaunimo konferenciją, į kurią
vyko gausi jaunimo grupė iš įvairių miestų bažnyčių, ji sė-
dėjo šalia vaikinų, prieš dvejus metus sutikto panašioje
konferencijoje. Kelyje jie artimiausiu susipažino ir pradėjo

kalbėtis, patys stebėdamiesi, kaip lengvai supranta vienas kitą vos iš pusės žodžio. Iš pradžių pokalbis, žinoma, sukosi dvasinėmis temomis. Jie dalijosi savo bendruomenių jaunimo problemomis, pasakojo apie susitikimus su žinomais pamokslininkais, prisiminė savo dalyvavimą evangelizacijose ir daugybę kitų dalykų. Juk konferencija vyko kitoje šalyje, tad kelionė autobusu truko ištisas dvi paras. Ir kuo toliau jie taip bendravo, tuo labiau vienas kitam patiko. Naktį merginos galva vis tarsi netyčia palinkdavo prie jaunuolio, o kai galiausiai ji net padėjo jį jam ant peties, vaikino viduje kilo tikra jausmų ir emocijų audra. Pamišęs viską, jis pradėjo atsargiai glostyti jos skruostus, pečius ir palietė krūtinę. Tamsoje pajutęs, kaip ji jį apkabino, staiga sugriebė jos ranką ir, visiškai praradęs savikontrolę, uždėjo ją ant savo sustandėjusio lytinio organo. Abu akimirkai apmirė, o tada pradėjo stimuliuoti vienas kito lytinius organus per drabužius, kol abu pasiekė orgazmą. Tuomet, atsitokėję bei degdami iš gėdos, negalėjo pažvelgti vienas kitam į akis ir nežinojo, kaip elgtis toliau.

Matote, draugai, šie tikintys jaunuolis ir mergina turėjo tikslą apsilankyti krikščioniškoje jaunimo konferencijoje, pabendrauti tarpusavyje bei gauti sau kažką naudingo dvasiškai, tačiau vietoj to ne tik sutepė savo kūnus seksualine nuodėme (petingu), bet ir padarė didelę žalą savo sieloms. Tarp kitko, velnias ypač mėgsta pasinaudoti įvairiais tikinčių jaunų žmonių susitikimais. Ar galiu jūsų paklausti, bičiuliai, apie ką jūs kalbate, kai susirenkate kartu? Ar ne tiesa, kad Dievas ir viskas, kas susiję su dvasiniais dalykais, daugeliui iš jūsų yra tik užsklanda, už kurios slepiasi tikrasis jaunimo pamaldų, konferencijų, suvažiavimų bei kitų panašių renginių tikslas? Susižvalgymai, noras atkreipti į save dėmesį, mintys apie jaunikius ir jaunąsias, naujų pažinčių paieškos, pasaulio dalykai bei dar daugelis kitų dalykų – štai kas užima daugelio jūsų protus ir širdis, atskleisdami tikrąją jūsų širdžių dvasinę būseną. O visa tai todėl, kad, kaip ir šis pasaulis, jūs daugiau ar mažiau esate užsikrėtę paleistuvystės dvasia. Tačiau ypač didelį pavojų tokie susitikimai kelia jaunimo vadovams ir jauniems bažnyčių pastoriams, nes savo

tarnystėje jie būtent jų metu eina peilio ašmenimis. Ne veltui apaštalas Paulius, įspėdamas jaunąjį Timotiejų, rašė, kad jis ragintų „*jaunesnes – kaip seseris, laikydamasis visiško skaistumo*“ (1 Tim 5, 2). Tai reiškia, kad bendraudamas su merginomis ir jaunomis moterimis jis turėjo išlikti ypač budrus ir laisvas nuo bet kokių geismų.

Viešpats trokšta, kad kiekvieno jaunuolio, kuris yra Jo vaikas, rankos būtų švarios, be dėmės ir nuodėmės pėdsakų. Tos pačios taisyklės galioja ir merginoms. Ir jei kas nors nesutinka bei priešinasi, jis priešinasi ne man ir mano žodžiams, bet Biblijai ir pačiam Viešpačiui. Broliai, kurie savo elgesiu suvedžiojate seseris ir geidulingais žvilgsniais palydite praeinančias merginas! Žinokite, kad anksčiau ar vėliau už tai jus ištiks Dievo rūstybė! Pirmojo laiško tesalonikiečiams 4 skyriaus 6 eilutėje rašoma: „*kad nė vienas neperžengtų ribų ir šituo dalyku neapgaudinėtų savo brolio, nes Viešpats už visa tai baudžia*“. Vokiškos Biblijos vertimas šią vietą pažodžiui perteikia taip: „*kad nė vienas iš jūsų nesuvedžiotų savo brolio*“. Apaštalų laikų bažnyčioje krikščionys vieni kitus vadindavo „broliais“, šiuo kreipiniu apimdami ne tik vyrus bei jaunuolius, bet ir moteris bei merginas. Taigi, šiais apaštalo Pauliaus žodžiais Viešpats jus įspėja, jaunieji tikėjimo broliai ir seserys, apie galimybes vienas kitą sugundyti bei apie neteisėtus, netyrus santykius.

Reikia pasakyti, kad asmeninių sielovados pokalbių metu dabar retai sutiksi jaunų žmonių, kurie sakytų, jog jiems būna atgrasu, kai jų draugai pasakoja apie savo meilės nuotykius, pasimatymus ir potyrius, apie tai, su keliomis merginomis jie draugavo, kelias iš jų apkabino ir pabučiavo, kuri iš jų leido liesti savo kūną, su keliomis turėjo intymių santykių, kokias sekso rūšis išbandė bei kitus pasibjaurėtinius dalykus. Kad ir kaip būtų keista, daugeliui tikinčių vaikinių ir merginų netgi įdomu klausytis tokių pasakojimų, nes tai sužadina jų vaizduotę ir, kaip jiems patiems atrodo, moko būsimo santuokinio gyvenimo išminties. Nuo to, ką jauni žmonės pasakoja išpažintyse, plaukai „stojasi piestu“. Kartais atrodo, kad toks jaunimas jau yra užsikrėtęs Sodomos ir Gomoros dvasia. O viskas prasideda

nuo „nekaltų“ žinučių su klausimais: „Kaip sekasi? Ką veiki? Gal nori pasivaikščioti?“, arba nuo ilgų pokalbių telefonu apie nieką, dažnų palydėjimų iki namų, romantiškų susitikimų dviese, vakarienių restorane, pasivažinėjimų dviese automobiliu, apsilankymų kino teatre, bendrų pramogų ir kitų įvairių malonių pasibuvimų.

Štai viena tai patvirtinanti istorija apie visai jauną krikščionę, kurios tėvai kategoriškai jai draudė draugauti su vaikinais. Tačiau vieną dieną jų bendruomenės pastoriaus sūnus, su kuriuo ji kartu mokėsi gimnazijoje, pasiūlė jai draugauti, ir ji, pamaloninta jo dėmesio, iškart sutiko, nors išoriškai jis jai nelabai patiko. Taip jie pradėjo slapta susitikinėti, kaskart sugalvodami kokį nors pasiteisinimą, kai tėvai klausdavo, kodėl jie užtrunka po pamokų. Iš pradžių vaikščiodami kartu miške ar parke, jauni žmonės tiesiog laikydavosi už rankų. Atsisveikindami „draugiškai“ šiek tiek prisiglausdavo vienas prie kito ir tik vieną kartą, lydėdamas ją namo, jis nedrąsiai pabučiavo merginai į skruostą. Tačiau ėjo mėnesiai, jaunuolis tapo vis drąsesnis ir kiekvieno susitikimo metu aistringai bučiavo jos lūpas bei kaklą. O vieną šiltą vasaros vakarą, kai jau visai sutemo, jis staiga atsegė jai palaidinę, pakėlė sijoną ir pradėjo glamonėti visą jos kūną. Iš pradžių mergina sutriko ir išsigando, bet po to, nusprendusi, kad tokiais veiksmais jis įrodo jai savo meilę, leido jam daryti tai, ką jis norėjo, juo labiau, kad jaunuolis darėsi jai vis mielesnis. Tokie jų santykiai truko pusantrų metų. Naiviai manydama, kad, būdamas pastoriaus sūnumi, vaikinai tiesiog neleis sau nueiti per toli, ši jauna sesuo sutiko eiti su juo į parai išsinuomotą viešbučio kambarį, tėvams iš anksto pasakiusi, jog draugė ją pasikvietė nakvynės. Dabar neaprašinėsiu visų šokiruojančių jų rafinuotos paleistuvystės detalių, vardydama seksualines fantazijas, kurias pastoriaus sūnus įgyvendino su savo drauge. Pasakysiu tik tiek, kad ryte ši mergina iš viešbučio išėjo, savaime suprantama, praradusi nekaltybę.

Kad ir kaip būtų keista, gyvenimas rodo, jog tarnautojų vaikai geba sau leisti tokius dalykus, kuriems kiti jaunuoliai ir merginos retai pasiryžta. Nežinau, kas juos daro tokius

„drąsius“? Galbūt įsitikinimas, kad tėtis vyskupas, tėtis pas-torius, tėtis diakonas ar tėtis pamokslininkas, jei jų nuodėmė būtų atskleista, padės išlipti iš susiklosčiusios sunkios situacijos, kaip sakoma, „sausiams iš vandens“? O galbūt įsitikinimas, kad brolių taryba, atsižvelgdama į jų tėčio dvasinį autoritetą, nuspręs šį reikalą „nutylėti“, ir jie atspirks tik griežtu įspėjimu arba, kraštutiniu atveju, reikalavimu įvykdytą nuodėmę paslėpti skubiu santuokos sudarymu. Vienaip ar kitaip, bažnyčių tarnautojų sūnų ir dukterų tokio pobūdžio išpažintys man daugelį kartų sukeldavo siaubą ir tiesiog šokiruodavo. Aišku, tuo nenoriu pasakyti, kad visi dvasininkų vaikai geba taip elgtis, tačiau visiškai neginčytinas faktas, jog tai yra gana dažnas reiškinys krikščioniškose bažnyčiose.

Žinoma, jūs galite man sakyti, kad negerai mesti šešėlį ant tų, kurie iš sakyklos skelbia mums Dievo Žodį ir kreipia mus į Viešpaties sekimo kelią. Tačiau, visų pirma, aš neminiu jokių konkrečių vardų, o tik kalbu apie mūsų aplinkai gerai žinomus faktus. Visų antra, Šventasis Raštas nėra šališkas ir niekam netaiko išimčių, kai kalbama apie nuodėmę. Apie didžiojo **Dievo pranašo** Samuelio, visą gyvenimą ištikimai tarnavusio Viešpačiui, sūnus tiesiai pasakytą, kad jie nesekė tėvo keliais (žr. 1 Sam 8, 4–5). Panašiai rašoma ir apie **kunigo** Elio sūnus Hofnį bei Finehasą, kurie tapo gėda ir suklupimu Dievo tautai. Jie mirė tą pačią dieną kaip ir jų tėvas – kunigas, nesugebėjęs valdyti savo šeimos pagal Dievo įsakymus (žr. 1 Sam 2, 12–17).

Be jau paminėtų dalykų, yra dar vienas pavojus, apie kurį norėčiau pakalbėti, kad apsaugočiau jus, jaunos seserys, nuo ganėtinai paplitusios klaidos, kuri daugeliui merginų tapo lemtinga tiesiogine šio žodžio prasme. Per pastaruosius dvidešimt–trisdešimt metų vykdant intensyvią evangelizaciją kalėjimuose, priklausomybės ligų ir reabilitacijos centruose, krikščioniškos bendruomenės pasipildė atsivertusiais buvusiais kaliniais bei narkomanais. Tarp jų yra nemažai jaunuolių ir nevedusių ar išsiskyrusių vyrų, norinčių vesti krikščiones merginas. Panašų ketinimą turi ir neatsivertę sūnūs iš tikinčių šeimų. Jie taip pat norėtų susieti savo gyvenimą su

krikščione, nes jos tikėjimas Dievu iš esmės garantuoja jiems žmonos ištikimybę būsimame santuokiniame gyvenime. Taigi, būtent šios kategorijos vaikinai ir vyrai ypač dažnai siūlo draugystę su tikslu sukurti šeimą, o kadangi krikščioniškose bažnyčiose tarp jaunimo paprastai vyrauja merginos, tokie „sužadėtiniai“ yra „paklausūs“ ir gana sėkmingi. Napatyrusios jaunos seserys, ramindamos save tuo, kad dabar jie yra tikintys, lengvai sutinka draugauti ir tekėti už tokių žmonių, neišitikinusių, ar jų atgaila buvo tokia gili ir nuoširdi, jog galima pamiršti praeities priklausomybes bei nuodėmingą gyvenimą ir niekada daugiau nebeprisiminti.

Žinoma, tuo visai nenoriu teigti, kad buvę nusikaltėliai ir narkomanai po atgailos negali tapti giliai tikinčiais, tikrais ir dievobaimingais Dievo vaikais, nes tokių atvejų iš tiesų pasitaiko. Tačiau gyvenimo praktika rodo, kad tarp jų vis dėlto labai didelis procentas atkrenta ir grįžta prie ankstesnio nuodėmingo gyvenimo. Tam pagrįsti pateiksiu tris pavyzdžius.

Pirmuoju atveju dešimt metų už išprievartavimą ir pasikėsinimą nužudyti kalėjęs trisdešimtmetis, prieš pat jam išeinant į laisvę, kalėjime surengtos evangelizacijos metu atgailavo. Kadangi po įvykdyto nusikaltimo giminaičiai jį atstūmė ir jam nebebuvo kur eiti, jis atėjo į bažnyčią, kurios broliai evangelizavo kalėjime. Vyrui pareiškus norą priimti vandens krikštą, bendruomenė džiugiai sutiko, mat krikšto šioje bažnyčioje nebuvo dvejus metus. Tapęs bendruomenės nariu, jis gavo galimybę apsistoti pas vieną senutę, kuriai įsipareigojo padėti namų ūkyje. Pagyvenęs taip pusę metų, jis nusprendė vesti ir pasiūlė vienai „užsibuvusiai tarp senmergių“ dvidešimt septynerių metų seseriai draugystę su ketinimu sukurti šeimą. Kadangi mergina ne kartą buvo girdėjusi, kad „iki dvidešimties metų teka, o po to jau nebeima“, nusprendė, jog „kai nėra žuvies, ir vėžys – žuvis“. Ji greitai sutiko tekėti, nes matė jį nuolat neišleidžiantį iš rankų Biblijos. Koks tai buvo žmogus, paaiškėjo tik po vestuvių, kai jau pirmąją naktį pasireiškė jo tikroji prievartautojo prigimtis. Jis tiesiog kamavo savo žmoną pačiais iškrypėliškiausiais sekso būdais, negana to, vertė ją tai daryti net

paskutinį nėštumo mėnesį. Per trejus metus jiems susilaukus trijų vaikų, jis pradėjo ją mušti ir versti daryti abortus kaskart jai vėl pastojus. Namuose jis nuolat užsipliksdavo, pykdavo bei plūsdavosi, o per pamaldas stodavo už sakyklos ir su meilia šypsena pamokslaudavo apie meilę artimui. Žmona buvo taip įbauginta jo žiaurumo, kad bijojo net išsižioti. Viskas išaiškėjo tik tada, kai jis darbe išprieivartavo kolegę ir vėl buvo nuteistas penkeriems metams, o nuskurdusi žmona su keturiais vaikais atsidūrė bažnyčios globoje.

Kitas atvejis nutiko merginai, dalyvavusiai krikščioniškame jaunimo suvažiavime, kuriame buvo didelė grupė asmenų iš reabilitacijos centro – jie jau buvo išsilaisvinę iš priklausomybės, atgailavę ir tapę krikščionimis. Šiame suvažiavime jie liudijo susirinkusiems apie didingus Dievo darbus savo gyvenime. Tarp jų buvo ir gražus dvidešimt trejų metų vaikinai, kuris pasižymėjo ypatingu uolumu tarnystėje Viešpačiui. Vienose pamaldose šie jauni žmonės atsidūrė greta ant to paties suolo ir iškart krito vienas kitam į akį. Kai jaunimo suvažiavimas artėjo prie pabaigos ir visi pradėjo skirstytis, vaikinai paprašė merginos telefono numerio ir leidimo jai paskambinti, su kuo ji mielai sutiko. Kelis mėnesius jie nuolat bendravo: siuntė vienas kitam SMS žinutes, kalbėjosi telefonu, kol galiausiai atėjo diena, kai jaunuolis prisipažino, kad ji jam labai patinka ir jis norėtų ją pamatyti. Susitikimo metu jis elgėsi labai korektiškai, buvo mandagus, dėmesingas ir neleido sau jokių laisvybių, todėl ji dar labiau jį pamėgo. Atsisveikindami jie sutarė susitikti bent kartą per mėnesį. Sužinojęs, kad mergina yra vienintelė pasiturinčių tėvų dukra, vaikinai vis dažniau ėmė kalbėti apie norą sukurti šeimą ir netrukus jai pasipiršo. Merginos tėvai nepritarė savo dukters pasirinkimui, nes negalėjo pamiršti jo ankstesnės priklausomybės narkotikams, todėl, kai ji pareiškė, kad ketina už jo tekėti, jie iš visų jėgų bandė ją atkalbėti. Vis dėlto mergina buvo neperkalbama, nes buvo įsitikinusi, kad, tapęs krikščioniu, jis tiesiog nebegali grįžti prie ankstesnio gyvenimo būdo. Nepraėjus nė pusmečiui po vestuvių, tėvų nuogaštavimai pasitvirtino. Pirmiausia jie pastebėjo, kad iš namų, kuriuose kartu su jais gyveno

jaunavedžiai, pradėjo dingti pinigai, nors anksčiau tai niekada nepasitaikydavo. Nenorėdami kelti nerimo besilaukiančiai dukrai, tėvas ir motina kelis mėnesius jai nieko nesakė. Tačiau gimus kūdikiui, jie vis dėlto nusprendė pasidalyti įtarimais, kad žentas vagia pinigus narkotikams, ir netrukus užklupo jį nusikaltimo vietoje. Būtent tada paaiškėjo, kad jau mėnuo po vestuvių jis grįžo prie narkotikų vartojimo ir neketina jį atsisakyti. Apsimetinėti krikščioniu jam tiesiog nusibodo, ypač todėl, kad šio jo suvaidinto spektaklio tikslas buvo vesti kokią nors tikinčią merginą, kuri nebegalės jo palikti, nes Biblijoje parašyta: „*Susituokusiems įsakau ne aš, bet Viešpats, kad žmona nesiskirtų nuo vyro*“ (1 Kor 7, 10). Galite patys įsivaizduoti, ką reiškė tai išgirsti jaunai žmonai. Trumpindama šią istoriją noriu tik pridurti, kad apgautos moters gyvenimas ateinančius dvidešimt metų buvo tikras pragaras žemėje, iki kol vyras narkomanas mirė nuo perdozavimo. Moteris liko viena su penkiais vaikais, iš kurių du dėl vyro priklausomybės gimė turėdami psichikos sutrikimų.

Trečiasis atvejis nutiko visiškai jaunai krikščionei, kurią įsimylėjo tikinčių tėvų sūnus, nenorėjęs sekti Viešpačiu. Tačiau merginos grožis ir kuklumas jį taip sužavėjo, kad, siūlydamas jai draugystę, jis dievagojosi bei kone prisiekė tapti krikščioniu, jei tik ji jam padės. Ir šis „padės“ pasakino ją sutikti draugauti, tikintis padaryti jį Dievo vaiku. Iš pradžių vaikas ateidavo pas merginą tik tada, kai jos motina būdavo namuose, ir jie abu skaitydavo Bibliją, po to aptardami perskaitytą tekstą. Vėliau jis pradėjo lankyti pamaldas, tuo suteikdamas didelį džiaugsmą savo tėvams. Jie nuolat dėkojo merginai už jų sūnaus atsigrėžimą į Dievą, nes jis pareiškė netgi savo pasirengimą priimti vandens krikštą, kad po to, kai ji sulauks pilnametystės, jie galėtų susituokti. Laikui bėgant jaunuolis tapo drąsesnis ir, lankydamasis pas ją, vis ieškodavo progos apkabinti bei pabučiuoti savo mylimąją. O ši, bijodama atstumti jį nuo Dievo, laikė savo pareiga leisti jam tai daryti. Praėjo keli mėnesiai ir vaikas pakvietė ją dviese atšvęsti savo gimtadienio restorane. Ten jis slapta įbėrė kažkokių medžiagų jai į gėrimą, kurį išgėrusi

mergina apsvaigo ir pasidarė mieguista. Ji nebegalėjo pasi-priešinti, kai jis, vėlyvą vakarą lydėdamas ją namo, pakeliui nuvedė į parką ir ten ant suoliuko ją išprievartavo. Po to, kas įvyko, šis „naujai atsivertęs“ jaunuolis nebeslėpė savo keti-nimų ir tiesiai pareiškė pasiekęs savo tikslą – dabar, jei ji ne-taps jo meiluže, jis visiems draugams bei pažįstamiems papasakos apie jų santykius, o tai neišvengiamai sužinos jos motina ir bažnyčia. Taigi vargšė mergina tikrąja prasme tapo seksualine verge, nes tokiu būdu ją šantažuodamas, jis darė su ja viską, ką norėjo, versdamas dalyvauti pačiuose bjau-riausiuose seksualiniuose iškrypimuose. O ji, bijodama būti viešai apjuodinta, niekam nesakė apie jo piktadarybes ir vis giliau grimzdo į sunkią depresiją.

Taigi, remiantis šiomis patirtimis, galima daryti išvadą, kad pasiūlymas „draugauti“ ir sutikimas su juo didžiajai da-liai jaunimo reiškia ne klasikinę draugystės sampratą, o norą patirti priešingos lyties dėmesį, siekį suartėti ieškant gyve-nimo draugės (draugo) arba tam tikrą pramogą bei priedangą meilės santykiams užmegzti. Juk tokia draugystė nieko neį-pareigoja ir bet kuriuo metu gali būti nutraukta. Apie tai, ko-kios sielos žaizdos po šios „draugystės“ lieka atstumtų merginų ir vaikinių širdyse, jūs, jaunime, paprastai tiesiog nesusimąstote. Tokie jauni žmonės kreipiasi į sielovadinin-kus, kuriems tenka išklausti apie skausmą, nevirtį ir kartų nusivylimą po to, kai „draugai“ bei „draugės“ juos papras-čiausiai metė, vaikydamiesi naujų įspūdžių bei pojūčių „draugystėje“ su kita „drauge“ ar perspektyvesniu „draugu“. Be to, dažnai tokie išsiskyrimai palydimi abejingumo kupinų žodžių: „Panašu, kad mums nieko nepavyks, todėl likime **tiesiog draugais.**“

Taigi draugystę, kurią vaikinai siūlo jums, merginos, būtų teisingiau vadinti bandomąja preliudija į galimą, bet negarantuotą santuoką, kuri gali įvykti, o gali ir neįvykti. Ši draugystės forma turi mažai ką bendro su klasikiniu ir juo labiau bibliniu draugystės supratimu, kuris remiasi pasitikė-jimu, abipuse pagarba, šiltais santykiais, sielos artumu bei prisirišimu, nepriklausomu nei nuo žmogaus lyties, nei nuo amžiaus. Be to, draugystės jausmai gali būti labai stiprūs,

tačiau juose nėra vietos jokiam kūniškam potraukiui, tačiau būtent jis išryškėja per artimus jaunuolio bei merginos santykius.

Štai kodėl, draugai, jūs turite sau aiškiai pasiaiškinti, **ką būtent** turite omenyje, kai kalbate apie draugystę, kurios siekiate. Jei jus domina tikroji draugystė, kuri būtų pagrįsta ne vien abipusiškumu, lygybe ir visišku tarpusavio supratimu, bet ir taptų jums palaiminimu, ieškokite tokio žmogaus tarp savo lyties atstovų. Geriausia – vyresnio amžiaus, kad šis žmogus galėtų tapti jums ir dvasiniu patarėju. Norėdami tai suprasti, prisiminkite, kas buvo artimiausia draugė jaunos Marijos – mūsų Gelbėtojo Jėzaus motinos. Senyvo amžiaus moteris Elzbieta, kuri pagal amžių būtų jai tikusi ne tik į motinas, bet galbūt net ir į močiutes. Manoma, kad Marijai buvo vos šešiolika metų, tuo tarpu Elzbieta jau buvo sulaukusi garbaus amžiaus. Dievobaimingą merginą traukė prie jos būtent todėl, kad ji galėjo su ja kalbėtis apie Dievą ir gauti patarimų bei pamokymų gyvenimui ir savo dvasiniam augimui. Taigi, jei ir jūs to ieškote, bendraukite su tais, kurie padės stiprinti jūsų tikėjimą Viešpačiu ir artumą su Juo.

Be to, tos pačios lyties žmonių draugystė yra logiškiausia bent jau todėl, kad ji grindžiama mūsų moteriškosios arba vyriškosios psichologijos panašumais, o šios viena nuo kitos gerokai skiriasi. Pavyzdžiui, silpnosios lyties atstovių draugiška sąjunga yra susijusi su daugybe emocijų, ašarų, atviros jausmų išraiškos, ilgų pokalbių, įvykių aptarimo ir neretai paskalų. Savo ruožtu vyrų tarpusavio ryšys grindžiamas santūrumu bei jausmų ribojimu, abipuse pagarba, pasitikėjimu ir ištikimybe – net iki pasiaukojimo, kas, tiesą sakant, nėra būdinga moteriškam draugystės tipui.

Tuo tarpu kai merginos draugystėje ieško pasitikėjimu grįstos atmosferos ir emocinės jausmų išraiškos, vaikinams svarbesnis yra išorinis grožis bei seksualinis draugių patrauklumas, kas, tiesą sakant, ir yra pagrindinė priežastis, dėl kurios jie užmezga draugystę. Paklausti ar jaučia seksualinį potraukį merginoms, su kuriomis draugauja, beveik visi vaikinai atsako, kad, žinoma, jaučia, ir, jų nuomone, tai yra visiškai natūrali sveiko vyriško organizmo reakcija, o jei

tokios reakcijos nėra, reikia susimąstyti, ar esi sveikas kaip vyras. Daugelis vaikinių yra visiškai įsitikinę, kad būtent lengvas įsimylėjimas skatina juos pasiūlyti merginai draugystę, siekiant geriau pažinti savo išrinktąją. Pasiteiravus, ar vis dėlto pasitaiko atvejų, kai jaunuolis ir mergina būna tiesiog draugais, paprastai išgirsti tą patį šmaikštų atsakymą: „Taip, jei tas vaikinys yra gėjus, nes tada tiesiog nėra ką kalbėti apie jo seksualinį potraukį merginai. Likusieji vyriškos lyties atstovai būtinai pajunta vienokio ar kitokio stiprumo seksualinį potraukį.“ Su šiuo teiginiu sutinka ir dauguma jaunų dievobaimingų krikščionių merginų, kurios, paklaustos, kodėl paliko vaikus, norėjusius su jomis draugauti, atsakė tai padariusios dėl susitikus dviese juntamos akivaizdžios seksualinės įtampos.

Visiems jums, draugai, reikia gerai įsisavinti tai, kad Dievas į žmogų įdėjo potraukį priešingai lyčiai ne tiesiog draugystei, o konkrečiam tikslui: kad vyras ir moteris galėtų gyventi kartu džiugindami vienas kitą ir gimdydami vaikus. Atėjus laikui šis potraukis jums bus labai reikalingas, vertingas ir nenuodėmingas. Tačiau ne dabar, o tada, kai susituoksite ir pradėsite santuokinį gyvenimą. Neskubinkite įvykių ir nesistenkite nusikinti vaisiaus anksčiau, nei jis sunoko. Įsivaizduokite žalią slyvą. Ji dar neturi nė kauliuko – viduje tik balta sėklytė. Nesunokusios slyvos net ir valgyti neįmanoma, nes ji karti, ir vis dėlto – tai slyva. Jeigu ją nuskinsite ir atsikąsite, tai vis tiek išspjausite, nes ji dar netinka maistui. O kai ji sunoks, taps saldi ir skani, o iš jos kauliuko galės išaugti medelis.

Lygiai taip pat yra ir su žaliu obuoliu. Jei bandytumėte jį sukramtyti ir praryti, pajustumėte tik dantų gėlą bei rūgštį burnoje. Tačiau jei palauktumėte iki vasaros pabaigos ir leistumėte jam prinokti, jis pradžiugintų jus aromatu bei švelniu saldžiarūgščiu minkštumu. Kažkas panašaus vyksta ir su jūsų jausmais. Duokite jiems laiko subręsti. Neeikvokite jų atsitiktinėms pažintims. Išsaugokite juos tyrus tam vieninteliui ar vienintelei, kuriuos Dievas jums savo laiku dovanos. Patikėkite, nuo to priklauso ne tik būsimos šeiminio gyvenimo palaiminimas, bet ir galimybė tarnauti Dievo laukuose,

o taip pat ir asmeniniai santykiai su Viešpačiu. Dievas vertina moralinį tyrumą, todėl tikisi iš jūsų skautumo ir apdairumo. Priešingu atveju artimas ir glaudus bendravimas su Juo yra tiesiog neįmanomas.

Žinoma, galiu įsivaizduoti, kad perskaitę mano pateiktus argumentus, jūs pasipiktinsite ir pasakysite: „Bet sese Liudmila! Jūs matote tik tamsiąją vaikinio ir merginos draugystės pusę ir pateikiate ją mums vien tik neigiamai, tarsi tarp jaunų tikinčių žmonių apskritai nebūtų jokių tyrų santykių. Tačiau mes asmeniškai pažįstame tokių porų, kurios ilgai draugavo bei išliko tyros, o vėliau susituokė ir dabar gyvena laimingai. Taigi, ne viskas yra taip nuodėminga ir baisu, kaip Jūs aprašote.“

Gerai, draugai, nesiginčysiu su jumis, tik kaip ilgametė sielovadininkė, išklausiusi tūkstančius jaunų žmonių ir daugybę nelaimingų sutuoktinių porų, galiu užtikrinti, kad jūs negalite spręsti apie kieno nors šeimos laimę, jei nežinote nuo žmonių kruopščiai slepiamų tikrųjų sutuoktinių santykių. Juk per pasitikėjimu grįstus asmeninius pokalbius, kuriuos lydi slaptų nuodėmių išpažintys, atsiveria tokie dalykai, kurių jūs, jaunime, net negalite įsivaizduoti, nes esate dar jauni ir neturite gyvenimo patirties, kuri ateina tik su metais. Taigi, ne viskas, kas jums atrodo ir atrodo „tyrais santykiais“, buvo ir yra tikrai tyra, kaip ir „ne viskas auksas, kas auksu žiba“. Žinokite, kad ir kokie tyri jums beatrodytų skirtingų lyčių draugiški santykiai, jei tarp jūsų draugų yra daugiau priešingos lyties atstovų, tai jau rimtas pagrindas susimąstyti apie jūsų ištikimybę einant Viešpaties keliu.

Jaunuolis, kurio didžiąją dalį draugų sudaro merginos, o nuotraukos socialiniuose tinkluose toli gražu nebyloja apie skautų elgesį, neturi moralinės teisės pamokslauti pamaldose, nes kažkas yra negerai tiek su juo pačiu, tiek su jo motyvais. Tas pats pasakytina ir apie tikinčią merginą. Jei jos artimiausioje aplinkoje yra keli vaikinai, ir ji susitinka tai su vienu, tai su kitu, tuomet vargu ar ji yra tas tyras indas, tinkamas Viešpaties tarnystei. Ir nesvarbu, ar ji bažnyčioje deklamuoja eilėraščius, liudija, dirba su vaikais, gieda šlovinimo grupėje ar darbuojasi kaip nors kitaip. Jūs galite bet

kuo įtikinti sekmadieninės mokyklos direktorių, jaunimo vadovą ir bendruomenės pastorių, bet tik ne Viešpatį, kuris anksčiau ar vėliau pasielgs „*su sukčiumi... sukta*“ (2 Sam 22, 27). Tad jei jūs negalite, nuolankiai lenkdami galvą prieš Dievą, nuoširdžiai padėkoti už su mylima mergina praleistą vakarą jausdami visišką tyrumą, tuomet jums geriau su ja nesusitikinėti tol, kol nebūssite pajėgūs kontroliuoti savo minčių ir veiksmų.

Nepamirškite, kad draugystė kartais baigiasi tuo, jog tam tikros gyvenimo aplinkybės sutrukdo jums tapti sutuoktiniais. Ir jei į šį klausimą žvelgtume tikrai krikščioniškai – giliai, rimtai ir sąžiningai, – tai, išsiskyre su vaikinu ar mergina, jūs neturite moralinės teisės sudaryti santuokos su kitu asmeniu! Jei vis dėlto taip pasielgsite, įvykdysite savotišką apgaulę, galinčią palikti antspaudą visam jūsų būsimam santuokiniam gyvenimui, kuriame netrūks nusivylimų, nebus ištikimybės ir tyros meilės, ką patvirtina Šventojo Rašto žodžiai: „*Nedorėlį sugauna jo paties nedorybės ir supančioja jo nuodėmių pančiai*“ (Pat 5, 22). Taigi, egzistuoja tik viena teigiama artimų santykių su priešinga lytimi baigtis – tai santuoka, tai yra šeimos kūrimas draugystės pagrindu, su sąlyga, jei ši tikrai nebuvo sutepta nuodėmės, o tai, deja, nutinka labai ir labai retai. Todėl saugokite save savo vientinei mylimajai ir savo mylimajam. Padovanokite jiems savo tyrumą ir būkite ištikimi jau dabar. Pirmoji meilė išlieka visam laikui, todėl jei draugiški santykiai nesiklosto taip, kad pasibaigtų santuoka, būtina juos nutraukti kuo greičiau ir neleisti jam ar jai puoselėti tuščių vilčių.

Numanau, kad kas nors iš jūsų pasipiktinęs paklaus: „Tai ką, mums dabar ir bendrauti nebegalima?“ Reikia pasakyti, kad panašiu argumentu pasinaudojo ir šėtonas, kai kadaise Ievai uždavė provokuojantį klausimą: „*Ar tikrai Dievas pasakė: „Nevalgykite nuo visų sodo medžių“?*“ (Pr 3, 1). Kaip matote, jis visada buvo ir lieka klastingas priešas, viską pateikiantis taip, kad sukeltų mūsų protestą, nepasitenkinimą ir pasipiktinimą. Visgi atsakymas į jūsų klausimą paprastas. Bendrauti, žinoma, galima. Taip pat galite būti draugais ir bičiuliais. Tačiau kartu būtina išlikti nuoširdžiam ir sąžiningam

prieš patį save, prieš savo draugę ar draugą, o svarbiausia – prieš Dievą. Juk sielos gelmėje jūs puikiai žinote, kokie yra jūsų motyvai ir ką jūs iš tikrųjų darote: draugaujate ar tik žaidžiate draugystę, mylite ar žaidžiate meilę, ar jūsų ketinimai rimti, ar jūs tik maloniai leidžiate laiką, gaudami tai, ko trokštate.

Pasistenkite mane teisingai suprasti, draugai. Aš nesiekiu atimti iš jūsų jaunatviško bendravimo, o tik noriu parodyti kitą pusę to, ką jūs vadinate draugyste, ir praskleisti paslapties uždangą tam, kas ji paprastai yra iš tikrųjų. Ir darau tai tik dėl to, kad apsaugočiau jus nuo klaidų, kurias vėliau labai sunku, o neretai ir nebeįmanoma ištaisyti. Juk jaunystėje daugelis dalykų priimami pernelyg lengvai, nesusimąstant apie artėjantį neišvengiamą atlygį. O kai jis ateis, dėl savo nelaimių kaltinsite bet ką, tik ne save pačius, nors ne kas kitas, o būtent jūs tapote jų pirminiu šaltiniu. Tačiau liūdniausia yra tai, kad tie, kuriems labiausiai teks sumokėti už jūsų jaunystės nuodėmes ir klaidas, bus jūsų pačių vaikai, kuriuose jūs pjausite tai, ką kadaise pasėjote. O matyti pačių mylimiausių, artimiausių ir brangiausių žmonių nelaimę bei kančias, suprantant, kad jie kenčia dėl jūsų ir dėl jūsų kažkada padarytų kvailysčių, – yra labai, labai sunku.

Galiu įsivaizduoti, kad sunerimę dėl tokių argumentų, jūs vėl paklausite: „Gerai, bet jei draugystė tokia prasme, kaip ją suprantame mes, krikščioniškas jaunimas, yra kupina pavojų ir todėl nerekomenduotina, tai kaip kitaip jauniems žmonėms, norintiems sukurti šeimą, geriau susipažinti su mergina ar vaikinu, kuri(s) jiems patinka? Jei ne draugystę, tai kokius kitus kelius artimesniam bendravimui prieš santuoką siūlote Jūs ir kaip įsivaizduojate gyvenimo draugo ar draugės paiešką?“ Atsakydama į šį klausimą, patariu jums pamąstyti apie mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus žodžius: „**Pirmiausia ieškote Dievo karalystės ir Jo teisumo, o visa tai bus jums pridėta**“ (Mt 6, 33), kurie sako, kad jei ieškome Viešpaties ir Jo teisumo, tuomet visa kita, kas sudaro mūsų žemišką gyvenimą, Jis mums pridės kaip atlygį už šį ieškojimą.

Ieškoti savo gyvenimo kelyje mums tenka labai dažnai. Nuo pamestų raktų iki gyvenimo prasmės paieškų. Ir

jei pagrindinis dvasinis ieškojimas yra Dievo ir Jo Karalystės ieškojimas, tai kūniškąją prasme – tai savo antrosios pusės paieška. Būtent su sutuoktiniu žmogus praleidžia didžiąją dalį savo gyvenimo žemėje. Ir nuo to, ar teisingai buvo pasirinktas gyvenimo draugas, ar visgi suklydome, priklauso tai, kas vadinama žmogaus laime. Kuo puikiau žinote, kaip šį sprendimą priima netikintys žmonės. Tačiau Dievo Žodis, įspėdamas apie šiuos metodus, sako: „*nesitaikykite prie šio pasaulio*“ (Rom 12, 2). O tai reiškia – nesigriebkite to, kas yra norma netikintiesiems, ir nenaudokite jų metodų, su kuriais nuolatos susiduriate rinkdamiesi sutuoktinį, nes jeigu jie būtų teisingi, mes nebūtume visuotinio moralinio nuosmukio bei nuolat didėjančio skyrų skaičiaus liudininkai.

Žmogaus proto galimybės yra pernelyg ribotos, kad galėtų įsiskverbti į kito žmogaus sielos gelmes, nepriklausomai nuo to, ar tai mergina, ar jaunuolis. Ne veltui Dievo Žodis sako: „*Širdis yra labai klastinga ir be galo nedora. Kas ją supras?*“, ir nurodo vienintelį, Kuriam tai nėra paslaptis: „*Aš, Viešpats, išturiu širdį, išbandau inkstus*“ (Jer 17, 9–10). Taigi tik Dievas neklys parinkdamas jums tą gyvenimo draugą ar draugę, kurie taps jums laime bei palaiminimu, ir ši dovana bus Dievo atlygis už jūsų dvasines paieškas, už jūsų teisingus kelius bei už jūsų gerų darbų vaisius – kitaip tariant, „ko nusipelnėte, tą ir gausite“. Todėl jei jūs, draugai, turėdami širdyje Dievo baimę, atsiribosite nuo blogio ir nuodėmės, saugodami savo širdyje Dievo Karalystę, kuri yra „*teisumas, ramybė ir džiaugsmas Šventojoje Dvasioje*“ (Rom 14, 17), tuomet Dangiškasis Tėvas padės jums neklysti šiame svarbiame jūsų žemiškojo gyvenimo klausime. O apie tai, kaip tai vyksta, mes pakalbėsime dešimtajame skyriuje, kuris vadinasi „Savo antrosios pusės paieškos“.

7 skyrius

Vyriška savitvarda

Brangūs jaunuoliai! Pasakykite, ar kada nors mąstėte apie Šventojo Rašto žodžius, skirtus asmeniškai jums: „*Parašiau jums, jaunuoliai, nes jūs stiprūs ir jumyse laikosi Dievo žodis, ir jūs nugalėjote piktąjį*“ (1 Jn 2, 14). Juos kažkada parašė vienas iš Kristaus mokinių, kreipdamasis ne tik į savo laikmečio jaunimą, bet ir į tuos, kurie turėjo gyventi vėlesniais amžiais, taigi ir į jus. Šiuose žodžiuose skamba teiginys, kad jaunuoliai kovotų su savo sielų priešu ir išeitų iš šios kovos nugalėtojai. Be to, čia dėmesį patraukia faktas, kad ne kas nors kitas nugalėtų piktąjį, užstodamas jaunuolius, bet kad jie patys kovotų su juos gundančiu velniu ir laimėtų, panaudodami jiems suteiktą jėgą iš aukštybių bei Šventojo Rašto autoritetą. Savaiame išskyla klausimas: o kas tai buvo per kova? Su kuo reikėjo kovoti jaunuoliams, kad pasiektų jiems tokią svarbią ir būtiną pergalę? Kaip manote, bičiuliai, kas buvo ir kas iki šiol išlieka jūsų pagrindinis priešas, nepaisant to, kokio amžiaus esate?

Taip, žinoma, jūs teisūs. Tasai užkietėjęs „priešas“ yra jūsų pačių kūnas su jame glūdinčiais potraukiais ir troškimais, kuriuos taip sunku suvaldyti. Koks galingas ir stiprus yra jūsų seksualinis instinktas, galima spręsti iš istorijų, nutikusių su įvairiais vyrais, paminėtais Senojo ir Naujojo Testamentų puslapiuose. Pirmasis vyriško nesusivaldymo pavyzdys yra galingasis Samsonas, nuo pat iščių išrinktas Dievo, kad išgelbėtų Izraelį nuo filistinų jungo. Turėdamas Kūrėjo jam suteiktą milžinišką fizinę jėgą, jis nesugebėjo atsisipirti dviejų moterų grožiui, kurios vėliau jį išdavė. Viena iš jų, vardu Delila, sužinojusi jo nenugalimos jėgos paslaptį, atidavė jį į priešų rankas, kurie išdūrė jam akis, prirakino grandinėmis kalėjime prie girnų ir privertė malti. Jūs paklauskite, kodėl taip atsitiko? Todėl, kad jis nekovojo su kūno geiduliais. Bendraudamas su Delila, Samsonas nemanė, kad stovi ant bedugnės krašto. Vietoj to, kad bėgtų nuo nuodėmės, jis toliau „žaidė“ su ja, o tai baigėsi aklumu, vergove ir mirtimi.

Pirmojoje Samuelio knygoje aprašoma istorija apie vyriausiojo kunigo Elio sūnus Hofnį ir Finehasą, kurie, praradę gėdos jausmą ir bet kokią baimę Viešpaties akivaizdoje, lytiškai santykiavo su moterimis, susirinkusiomis prie Susitikimo palapinės įėjimo, o taip pat darė ir kitus neteisėtus dalykus, už kuriuos sumokėjo mirtimi. Žmogiškai mąstant, neįmanoma suprasti, kodėl vyriausiojo kunigo vaikai, kuriuos tėvas nuo ankstyvos vaikystės vedė prie Dievo, ramiai pasuko paleistuvystės keliu?! Kaip paaiškinti tai, kad žmonės, gerai žinoję Dievo įsakymus, sąmoningai ir nesusimąstydami juos pažeidinėjo?! Kad ir kaip būtų, akivaizdu viena: nei izraelitų pasipiktinimas, nei jų tėvo pamokymai bei perspėjimai negalėjo sustabdyti Hofnio ir Finehaso nuo paleistuvystės bei svetimavimo.

Tačiau labiausiai šokiruojantis vyro seksualinio nesusivaldymo pavyzdys yra Antrojoje Samuelio knygoje aprašyta karaliaus Dovydo istorija, kurią, manau, jūs visi gerai žinote. Siekdamas patenkinti kūno geismą, šis didis Dievo vyras įvykdė vieną po kito sunkius nusikaltimus, už kuriuos po to turėjo mokėti visą likusį savo gyvenimą. Dovydas tapo velnio taikiniu dėl tos priežasties, kad vietoj to, jog kartu su savo kariuomene eitų į karą, jis liko ilsėtis karališkuose rūmuose, o tai baigėsi pasivaikščiojimu ant rūmų stogo ir gražios moters, vardu Batšeba, maudymosi stebėjimu. Žiūrėdamas į viliojantį gražuolės kūną, karalius, žinoma, gerai žinojo Izraeliui Dievo duotą įsakymą: „*negeisk savo artimo žmonos*“ (Iš 20, 17). Tačiau jo viduje užsidegusi aistra priverė jį nutildyti sąžinės balsą ir paskatino ne tik paleistuvauti, bet ir žiauriai nužudyti savo ištikimą pavaldinį, kuris buvo teisėtas Batšebos vyras. Taigi, viena nuodėmė vedė prie kitos, o galutinė pasekmė buvo baisi bausmė, kurią Dovydas patyrė per savo vaikus.

Dar vienas pasibjaurėtinis seksualinės nuodėmės, kilusios dėl lytinio nesusivaldymo, pavyzdys minimas ir Naujajame Testamente, kai apaštalas Paulius, kreipdamasis į Korinto bažnyčios narius, rašė: „*Tenka girdėti apie ištvirtimą tarp jūsų ir tokių ištvirtimą, kokio nėra net tarp pagonių: būtent – kažkas gyvena su savo tėvo žmona!*“ (1 Kor 5, 1).

Graikų kalba parašytoje šio laiško originalo versijoje tiesiogiai rašoma: „*Žmogus turi savo tėvo žmoną*“, o tai Izraelyje buvo draudžiama ir kėlė siaubą net pagoniškoms tautoms. Žodis „paleistuvystė“ tais laikais reiškė bet kokį seksualinį elgesį, pažeidžiantį krikščioniškas normas, tai yra lytinius santykius ir bet kokį netyrumą, kuris atsirasdavo tarp skirtingų lyčių atstovų, nesudarius santuokos.

Galbūt dabar klausiate savęs, kodėl pokalbį su jumis pradėjau būtent taip? – Todėl, kad per daugelį metų savo sielovados tarnystėje nuolat susidurdavau su tikinčiais jaunuoliais, apie kuriuos negalėjau pasakyti: „*Jaunuoliai, jūs esate stiprūs... jūs nugalėjote piktąjį.*“ Išskyrus rečiausias išimtis, beveik visi jauni vyrai, kreipęsi sielovados pagalbos, prisipažindavo, kad neturi jėgų kontroliuoti savo mintis, instinktus, troškimus ir geidulius. Gilinantis į jų problemas, savaime kildavo klausimas: kas vis gi yra neteisus – Šventasis Raštas, kuris sako, kad jaunuoliai nugali savo geidulius ir juos gundantį velnią, ar patys jaunuoliai, suteikdami piktajam galimybę juos sutepti seksualiniu netyrumu? Juk negali taip būti, kad Biblija, kuri yra paties Dievo Žodis, teigia tai, kas praktikoje yra tiesiog neįgyvendinama!

Savo misionieriškose kelionėse po pasaulį ir taip pat teikdama dvasinę pagalbą laiškais bei telefonu, nuolat girdžiu merginų nusiskundimus, kurios su skausmu širdyje sako: „Man labai patinka vienas brolis iš mūsų bendruomenės, kuris prieš metus pasiūlė man draugauti, bet jo elgesyje su manimi yra kažkas, kas mane labai atstumia. Pamaldose jis elgiasi mandagiai ir padoriai, bet kai liekame su juo vieni, jis staiga pasikeičia. Jis tampa toks nesusivaldantis mano atžvilgiu, kad aš nežinau, kaip jį sustabdyti. Įtikinėdamas mane, kad nori praleisti su manimi visą savo likusį gyvenimą, jis leidžia sau tokias laisves, jog norisi nuo jo bėgti. Tai jis labai stipriai apkabina ir prispaudžia mane prie savęs, kad visa savo esybe jaučiu jo lytinį susijaudinimą, tai bučiuoja mane į lūpas, tai rankomis siekia mano krūtų, šlaunų bei sėdmenų, tai tikina, jog nieko baisaus, jei mes pamatysime vienas kitą nuogus, arba prieina iki tiek, kad prašo manęs uždėti savo ranką ant jo lytinio organo ir masažuoti

per drabužius. Laikui bėgant jis tampa vis atkaklesnis, o jei aš atsisakau, stipriai įsižeidžia bei leidžia suprasti, kad tokia draugystė jo netenkina ir jis negali būti tikras dėl mano meilės. Negi visi jauni broliai tokie? Negi jie nesugeba susivaldyti ir kontroliuoti savęs iki tos dienos, kai susituoksime bei tapsime vyru ir žmona?! Kodėl jie neatsižvelgia į mūsų moterišką drovumą? O gal jiems merginos skaistumas nieko nereiškia?“

Sakykite, jaunuoliai, o kaip jūs atsakytumėte į šiuos klausimus? Negi tikrai taip sunku nepaleisti į darbą rankų rodant jausmus jums patinkančiai merginai? O gal manote, kad nėra kitokių būdų išreikšti jai savo meilę ir simpatiją?.. Jei taip, tuomet drįstu jus užtikrinti, kad dauguma merginų šiuo klausimu galvoja visiškai kitaip. Rimtoms merginoms per asmeninius susitikimus patinka jaunuoliškas drovumas, kuris yra jauno žmogaus tyrumo ir nesugadinto charakterio bruožas. Joms taip pat patinka, kai su jomis elgiamasi atsargiai, kai jos yra saugomos ir stengiamasi jų niekuo neįžeisti. Jos vertina švelnumą, vyrišką santūrumą, taktiškumą ir dėmesio ženklus, rodančius, kad apie jas galvojama bei norima padaryti kažką malonaus ar pasakyti kažką be žodžių. Žinoma, tarp jaunų seserų būna ir tokių, kurios sako: „Kas tai per vaikinai! Koks nevykėlis! Kaip vyras jis niekam tikęs!“ Tačiau tai tokios rūšies merginos, kurių jūs, vaikinai, vargu ar norėtumėte savo žmonomis. Šios merginos visa savo išvaizda siekia patraukti dėmesį, elgiasi laisvai, būna įkyrios ir pačios karias ant kaklo, siekdamos bet kokia kaina ištekėti, o kai tai pasiekia, savo vyro gyvenimą paverčia tikru pragaru. Tačiau dabar norėčiau pakalbėti ne apie jas, o apie tas jaunas seseris, kurios bijo Dievo ir todėl kenčia, bijodamos atstumti joms patinkančią jaunuolį, intuityviai jausdamos, kad santykiai, kurių jis nori, prieštarauja Šventajam Raštui. O kad suprastumėte, ką tuo noriu pasakyti, papasakosiu jums vieną atvejį iš sielovados praktikos, kurio jau daugelį metų negaliu pamiršti.

Kartą, po labai atviro pokalbio su jaunimu, prie manęs priėjo jaunas vaikinai, kuriam tik ką buvo suėję devyniolika metų, ir paprašė jį išklaudyti. Tai buvo aukštas, lieknas,

pasitikintis savimi gražuolis, aiškių aiškiausiai žinantis savo vertę ir, be abejo, turintis sėkmę tarp jaunų merginų. Jis puikiai grojo gitara ir giedojo šlovinimo grupėje, todėl dažnai dalyvaudavo misionieriškose kelionėse bei evangelizacijose, kurių vienoje sutiko mielą, kuklią ir dar visai jauną merginą. Vienų pamaldų metu jų žvilgsniai atsitiktinai susitiko, ir ji tuoj pat nuleido savo dideles tamsiai rudas akis, bet ir to pakako, kad jaunuolis ją be proto įsimylėtų. Nuo to laiko progai pasitaikius jis važiuodavo šimtus kilometrų į jos tėvų namus, siekdamas merginos palankumo, nes jautė jos šaltumą. Galiausiai, vieno susitikimo metu, ji atskleidė savo santūrumo jo atžvilgiu priežastį, papasakojusi, kad kai ji, būdama keturiolikos metų, naktį viena miegojo savo kambaryje, ją bandė išprievartauti pas juos į svečius atvykęs pusbrolis, kuris buvo keliais metais už ją vyresnis. Ir nors dėl jos pasipriešinimo lytinis aktas neįvyko, jis vis tiek rankomis lietė jos nuogą kūną ir kovos metu ant jos išliejo savo sėklą. Tai, ką teko patirti, mergaitei paauglei buvo tokia gili psichologinė trauma, kad nuo to laiko ji bijojo net menkiausio vaikinių priartėjimo prie jos.

Tai, ką išgirdo, taip sukrėtė jauną vyrą, kad sukėlė jam laukinį pavydą ir žiaurią neapykantą. Jis nusprendė sumušti skriaudiką ir pradėjo kurti įvairius planus, kaip įgyvendinti savo kerštą. Pasakodamas man apie tai, jis negalėjo suvaldyti savo pykčio ir tiesiog daužė kumščiais sofą, ant kurios tuo metu sėdėjo. Bandydama atitraukti jį nuo niūrių minčių, paklausiau, kaip toliau klostėsi jo santykiai su ta mergina.

– O, po šio pokalbio ji mane pamilo ir buvo pasiruošusi viskam, kad ir ko aš būčiau jos paprašęs!

– O ko gi tu jos prašei ir kam ji buvo pasirėngusi iš meilės tau?– atsargiai paklausiau.

– Kai aš atvykdavau pas ją į jos tėvų namus, mes galėdavome ilgai likti vieni jos kambaryje ir ji leisdavo man ne tik ją apkabinti bei pabučiuoti, bet ir...

Ties šiais žodžiais jaunuolis sudvejojo, o tada susigėdęs tarė: „Iš esmės būtent dėl to aš ir atėjau pas Jus išpažinties. Kitais metais jai sueis aštuoniolika metų ir mes iškart susituoksime. Aš jau nupirkau gražų brangų žiedą su briliantu

ir noriu jai oficialiai pasipiršti romantiškoje aplinkoje. Bet šiandien Jūs kalbėjote apie tai, kad Dievas negali laiminti santuokos, jei ji prasideda nuo nuodėmės, ir šie žodžiai man tapo tarsi kibiras šalto vandens ant galvos. Sakykite, nejaugi iš tikrųjų tai tiesa?!“

– O kodėl tau tai kelia nerimą? – paklausiau aš. – Nejaugi santykiuose su savo mergina tu leidai kažką, kas yra nuodėmė? Žinodamas apie jos istoriją su pusbroliu, tu, be abejo, buvai santūrus ir neleidai sau nieko per daug, ar ne?..

– Taip... Bet... Aš pasiūliau jai petingą, ir ji, nors ir ne iš karto, bet vis dėlto sutiko.

– Ką?! – sušukau aš. – Ir tai sakai tu, kuris buvai pasirošęs sumušti jos pusbroli už tai, kad jis kėsinosi ją išprievartauti?!

– Bet juk aš jos neprievartavau, tik paprašiau, ir ji sutiko. O vėliau aš labai troškau su ja artumo ir pasiūliau oralinį seksą tam, kad nepažeistume mergystės plėvės bei prieš vestuves pasakytume pastoriumi, jog išsaugojome tyrumą. Ir ji vėl sutiko, sakydama, kad taip mane myli, jog yra pasirošusi padaryti viską, ko paprašysiu, kad įrodytų savo meilę.

Žinote, draugai, išgirdusi šiuos žodžius, aš suabejojau, kad priešais mane sėdi krikščionis, kuris nuo ankstyvos vaikystės klausosi pamokslų, sakomų iš bažnyčios sakyklos. Susidarė įspūdis, kad šis jaunas žmogus apskritai neskaitė Biblijos ir niekada negirdėjo apie tai, kas yra paleistuvystės nuodėmė.

– Sakyk, negi tu nesupranti, kad su savo mergina pasielgei dar niekšiščiau nei jos pusbrolis?! – paklausiau aš, iš visų jėgų stengdamasi sulaikyti iš krūtinės besiveržiantį šauksmą. – Juk jis, geisdamas ją užvaldyti, panaudojo vyrišką jėgą, o tu, kad įviliotum ją į nuodėmės kelią, pasitelkei ne tik visą savo klastą, bet ir pasinaudojai jos meile bei pasitikėjimu! Tu esi dar šlykštesnis prievartautojas nei jis, nes prievartavai merginos valią ir sąžinę, versdamas ją sutikti su tuo, kam priešinosi jos siela! *(Deja, išgirdus šiuos žodžius, jaunuolio veide pasirodė tik suglumimas, o atgailos nebuvo nė ženklo).*

Nepraėjo nė metai po šio sielovados pokalbio, kai priešais mane atsidūrė būtent ta jauna mergina, kurią suvedžiojo šis man žinomas jaunuolis ir kuri, kankindamasi sieloje, nusprendė prieš santuoką atlikti išpažintį. Kokia buvo mano nuostaba, kai ji pasakė, kad jie vis dėlto puolė į paleistuvystę, ne kartą atlikę lytinį aktą, ir kad ji tuokiasi jau nebūdama nekalta. Į mano klausimą, kaip ir kada tai įvyko, ji atsakė, kad praėjus pusmečiui po išpažinties, jos sužadėtinis vėl apsilankė jos tėvų namuose. Naktį jis atėjo į jos miegamąjį ir primygtinai reikalavo intymių santykių, motyvuodamas tuo, kad jie vis tiek netrukus susituoks ir apie tai niekas nesužinos, o ji nesiryžo jam atsakyti, bijodama, jog prieš vestuves jis ją tiesiog paliks.

Ši istorija, prasidėjusi taip gražiai, gali pasitarnauti kaip puikus pavyzdys reiškinio, kai gyvenimo patirties neturintis jaunimas aistrą palaiko tikra meile: nors aistra ir meilė neturi nieko bendro. **Aistra** pasireiškia kaip stipri juslinė trauka priešingos lyties individui, o tuo tarpu tikra meilė yra *agape* meilės pobūdžio, net jei ji atsiranda tarp žmonių, nepažįstančių Dievo. Aistra tik apsimeta meile ją imituodama, tačiau iš tiesų ji yra žiauri, egoistiška ir savanaudiška. Nuoširdžiai mylintis žmogus galvoja ne tiek apie save, kiek apie mylimosios gerovę, tuo tarpu aistra reikalauja savo, neatsižvelgdama į nieką. Aistra negali sukurti laimingos šeimos, nors tam tikru momentu ji atrodo jaudinanti ir labai patraukli.

Aistros pagrindas yra **kūniškas geismas** – protu nekontroliuojamas, šiurkštus juslinis lytinis potraukis, kurio pagrindinis tikslas yra patirti seksualinį pasitenkinimą. Tokia elgesio priklausomybė nuo seksualinių troškimų ir minčių atsiranda ne per vieną dieną, bet išsivysto per tam tikrą laikotarpį, ir, kai ji visiškai užvaldo žmogų, jis praranda gebėjimą kontroliuoti savo veiksmus. Vyrų sutverti taip, kad žavėtusi moters grožiu, tačiau merginų ir moterų patrauklumas pradeda daryti žalą tada, kai žavėjimasis jomis jiems virsta geismu, verčiančiu į merginą ir moterį žiūrėti nebe kaip į asmenybę, o kaip į kūną, skirtą seksualiniam malonumui.

Daugelis mano, kad, dėl audringo lytinio brendimo, jaunuoliams labai sunku kovoti su kūno geiduliais ir atsispirti

paleistuvystės dvasiai. Tačiau vis tik tai negali pateisinti jų seksualinio nesusivaldymo. Kad tuo įsitikintume, prisiminkime Senojo Testamento jaunuolį Juozapą, kuris sugebėjo išsaugoti kūno tyrumą ir ištikimybę Viešpačiui, kuriam nuolat tarnavo. Nors jis buvo jaunas ir dar nepažino moters, sunkaus išbandymo akimirka, susidūręs su gundančia Potifaro žmona, jis pasipriešino jos vilionėms ir nugalėjo piktąjį. Ten, kur kiti būtų patyrę pralaimėjimą, šis jaunuolis išsaugojo skaistumą ir liko nesuteptas. Jis tapo visiškai priešingybe karaliui Dovydui, kuris neatsilaikė pagundai, nors buvo gero kai vyresnis ir turėjo daug žmonių bei sugulovių, su kuriomis bet kada galėjo patenkinti savo lytinį poreikį. Tad nei amžius, nei žinios, nei gyvenimo patirtis negali apsaugoti nuo paleistuvystės, jei žmogus praranda Dievo baimę.

Atkreipkite dėmesį į tai, ką sako sau Juozapas tomis akimirkomis, kai jaunuoliai ir vyrai paprastai visiškai pameta galvą: „*Kaip tad galėčiau padaryti tokią piktadarystę ir nusidėti prieš Dievą?*“ (Pr 39, 9). Matote, tuo metu, kai daugelį žmonių nuo seksualinių nuodėmių sulaiko baimė būti pasmerktiems kitų žmonių, Juozapas išsaugojo savo kūno tyrumą būtent dėl to, kad bijojo nuliūdinti Dievą, Kuris suteikė jam savitvardos sunkiausio išbandymo akimirka, kai jį gundė neištikimoji Potifaro žmona.

Vyriška savitvarda – tai gebėjimas valdyti save, kontroliuojant savo instinktus, troškimus, potraukius ir juslinius polėkius, taip pat ištvermė bei šaltakraujiškumas seksualinio gundymo momentu. Būtent kūno geismo pažabojimas tobulina vyrą kaip asmenybę, ugdant jo gebėjimą tinkamai išreikšti meilę priešingai lyčiai. Slopindamas juslingumo sužadalinimą, vyras riboja savyje lytinio susijaudinimo sukeltų pojūčių raiškos jėgą, kuri skatina jį seksualiai išnaudoti geismo objektą. **Nuosaikumas** – tai vyro gebėjimas rasti tokią savo jausmų, emocijų ir seksualinio potraukio suvaldymo ribą, kuri skatintų meilės raišką ir kartu leistų išvengti pavojaus seksualiai išnaudoti moterį. Kas siekia tokio nuosaikumo, tas praktikuoja savitvardą ir **susilaikymą**, apie kuriuos kalbama Laiške galatams 5 skyriaus 23 eilutėje. **Susilaikymas** – tai sąmoningas kūniškų troškimų slopinimas

ir gebėjimas valios pastangomis pažaboti kūno geismus arba, kitaip tariant, gebėjimas riboti savyje pojūčius, susijusius su žmogui būdingu emocionalumu ir juslingumu. Juk tik kūdikis nori to, ko nori, ir būtent tada, kada nori. Suaugę žmonės turi mokėti kontroliuoti savo užgaidas, troškimus ir poreikius. Žmogus negali būti tikrai laisvas be deramos atsakomybės už savo poelgius ir veiksmus. Gyvenimas, kuriame trūksta vyriškos savitvardos ir susilaikymo, pasmerktas nelaimingumui ir sielos vienatvei.

Šiam teiginiui pagrįsti pateiksiu sielovados pavyzdį. Vienas jaunas krikščionis įsimylėjo merginą iš savo bendruomenės. Iš kitų seserų ji išsiskyrė savo patrauklumu, kuklumu ir dievobaimingumu. Tačiau jis nebuvo vienintelis pretendentas į jos širdį. Jų bažnyčioje buvo dar vienas jaunas brolis, kuris taip pat rodė jai palankumą. Mergina abiem rodė vienodą dėmesį, neteikdama nė vienam pirmenybės, ir būtent tai erzino jaunuolį, kuris laikė save žymiai perspektyvesniu jaunikiu. Merginos kuklumas ir nepasiekiamumas darė ją dar trokštamesnę, ir jis beveik ėjo iš proto nuo minties, kad ji gali atitekti kitam. Ir štai, kai jam pasirodė, kad ji pradėjo rodyti didesnę palankumą kitam vaikinui, jis nusprendė žengti drastišką žingsnį ir paimti ją jėga, būdamas įsitikinęs, jog po to jai neliks kito pasirinkimo, kaip tik už jo ištekti. Šis jaunas krikščionis gerai suprato, kad ryžtasi baisiai nuodėmei, tačiau save įtikinėjo, jog pajėgs išmelsti merginos atleidimą, o tada eis pas vyresnius brolius ir viską pats prisipažins. Žinoma, iš pradžių jam pareikš įspėjimą ar net atskirs nuo bažnyčios, bet laikui bėgant jam vis tiek bus atleista ir jis bus priimtas atgal – visai kaip prieš trejus metus, kai panašiai nutiko jų bendruomenės nariui, padariusiam paleistuvystę. Taigi, apgalvojęs savo planą ir pasvėręs visus „už“ ir „prieš“, jis laukė tik tinkamos progos. Sužinojęs, kad visi jo mylimosios artimieji išvyko atostogų ir ji liko namuose viena, jis netikėtai pas ją pasirodė ir, nepaisydamas jos pasipriešinimo, įgyvendino tai, ką buvo sumanęs. Žinoma, tomis baisiomis akimirkomis jis negalėjo numanyti, kad dėl jo grubios prievartos mergystės plėvės plyšimas sukels tokį stiprų kraujavimą, jog jam teks iškviesti

greitąją medicinos pagalbą. Kitą dieną, lankydamas merginą ligoninėje, jis atsiklaupė prieš ją ant kelių, maldaudamas jam atleisti ir prašydamas tapti jo žmona. Tačiau mergina atsakė, kad, jei jis būtų buvęs kantrus ir susilaikęs, galbūt ji būtų ištekėjusi už jo. Bet dabar ji dėl jo nekenčia visų vyrų ir su nė vienu iš jų nesies savo likimo. Po to ji paprašė jo palikti palatą ir amžinai išnykti iš jos gyvenimo. Išrašyta iš ligoninės, ši krikščionė be jokių paaiškinimų išvyko į kitą miestą ir iki savo gyvenimo pabaigos gyveno viena, atsakydama visiems broliams, kurie jai siūlė ranką ir širdį. O tas, kuris ją išniekino, netrukus vedė, susilaukė septynių vaikų, bet taip ir nerado laimės bei ramybės širdyje, nes visą likusį gyvenimą kentėjo dėl savo kaltės, toliau mylėdamas tą, kuriai sugriovė visą gyvenimą.

Susivaldymas yra ne tik vienas iš Dvasios vaisių, bet ir Dievo malonės dovana, apie kurią Šventajame Rašte sakoma: „*Nes gelbstinti Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms ir moko mus, kad, atsisakę bedievytės ir pasaulio geidulių, santūriai, teisiai ir pamaldžiai gyventume šiame amžiuje*“ (Tit 2, 11–12). Dvasios vaisių sąrašė, pateiktame apaštalo Pauliaus Laiško galatams 5 skyriuje, susivaldymas minimas paskutinis, todėl daugelis krikščiųnių jo nelaiko itin svarbiu. Tačiau toks požiūris yra visiškai klaidingas, nes be susivaldymo kiti Dvasios vaisiai yra lengvai nuslopinami kūno. Būtent susivaldymas nulemia, kiek tikintis žmogus yra dvasinis, nes jis suteikia gebėjimą neduoti valios savo aistrams, o augti dvasiškai, ko, tiesą sakant, mus ir moko Biblija (žr. 2 Pt 1, 4–7). Susivaldymas reikalingas ne tam, kad mus vargintų, bet tam, kad apsaugotų ir išgelbėtų nuo visko, kas bloga, su kuo susiduriame savo žemiškajame gyvenime.

Kadangi susivaldymas yra sąmoningas geismų slopinimas ir susilaikymas nuo troškimų, kurie prieštarauja Dievo valiai, jis reikalauja tam tikros valios jėgos, kuri turi būti pajungta Šventajai Dvasiai. Tačiau visiškas žmogaus valios atsidavimas Dievo valiai vyksta palaipsniui ir dažnai su dideliais sunkumais, ypač tiems, kurių valia yra nusilpusi dėl vergavimo kuriai nors seksualinei nuodėmei. Nesusivaldantiems žmonėms, kurie yra bevaliai savo kūniškų

troškimų vergai, lengva suklupti. Jie labiau nei kiti yra tam linkę, nes, pajutę seksualinį troškimą, labai greitai praranda savitvardą, todėl tokiems žmonėms kur kas išmintingiau būtų vengti rizikingų situacijų, sukeliančių lytinį susijaudinimą, nei vėliau gailėtis to, ko paprastai jau nebeįmanoma ištaisyti.

Savo minčiai paaiškinti papasakosiu atvejį, kuris nutiko jaunam tikinčiam vilkiko vairuotojui, kuris dėl savo darbo specifikos turėdavo dvi ar tris savaites praleisti prie vairo ir važinėti po šalį, gabendamas didelius bei sunkius krovinius. Šios aplinkybės prisidėjo prie savęs tenkinimo nuodėmės gilinimo ir priklausomybės nuo pornografijos, kuri metų metus laikė jį savo valdžioje, stiprėjimo. Vilkiko kabina buvo gerai įrengta ir pritaikyta gyvenimui ant ratų. Joje buvo įmontuotas mažas televizorius, kuris per vairuotojui nustatytus ilgus sustojimus leisdavo netrukdomai žiūrėti erotinius filmus ir įvestas internetas, teikęs tai, ko troško jo siela. Kabinoje buvo ir specialiai įrengtas dviaukštis gultas, skirtas ne tik jam, bet ir jį lydinčiam asmeniui, kurį jis, jei norėdavo, galėdavo pasiimti su savimi į kelionę. Kartą vėlų vakarą, kai jis degalinėje pylėsi dyzeliną į savo vilkiką, prie jo priėjo jauna mergina ir paprašė nuvežti ją į miestą, kuris buvo jam pakeliui. Ir nors giliai širdyje jis jautė vidinį draudimą, vis dėlto sutiko paimti pakeleivę, pateisindamas save tuo, kad, būdamas krikščionis, jis tiesiog negali jos palikti čia tokiu vėlyvu metu. Kelyje jie įsikalbėjo, ir jam tai buvo malonu, nes mergina buvo labai patraukli. Iki jos miesto reikėjo važiuoti visą naktį, todėl, kai atėjo jam skirtas poilsio laikas, jis pasiūlė jai atsigulti į gultą, esantį antrajame aukšte. Vidurnaktį jis pabudo nuo švelnių prisilietimų ir, atmerkęs akis, pamatė virš jo pasilenkusią merginą, kuri buvo visiškai nuoga. Akimirksniu įvertinęs situaciją, jis atitraukė ją nuo savęs ir pasakė: „Aš negaliu to daryti, nes esu krikščionis“, į ką išgirdo karštą šnabždesį: „Na ir kas?.. Juk niekas apie tai nesužinos. Aš noriu tau padėkoti už tavo gerą širdį ir už tai, kad pasiėmei mane su savimi. Tu pats sakei, kad nesi vedęs ir, kaip supratau, dar nepažinai moters. Tai padaryk tai dabar, ir aš tau duosiu viską, apie ką svajoji, nes tu man patinki.“ Tai sakydama ji nurenginėjo bei glamonėjo jį,

žadindama geismą ir aistrą, kuriems jis jau nebegalėjo priešintis, nes jo kadaise žiūrėta erotika akimirksniu iškilo prieš jo akis. Nesileidžiant į tolesnes detales, noriu tik pasakyti, kad su šiuo jaunu broliu atsitiko tai, kas atsitiko su neprotingu jaunuoliu, apie kurį kalbėjo išmintingasis Saliamonas savo Patarlėse: „*Daugybe švelnių žodžių ji prisiviliojo jį, meilikaujančia kalba suvedžiojo. Jis seka ją kaip jautis, vedamas pjauti, kaip kvailys, einantis į supančiojimo vietą, kol strėlė pervers jo kepenis; kaip paukštis, kuris lekia į spąstus ir nesupranta, kad praras savo gyvybę*“ (Pat 7, 21–23). Po tos nakties įvykių vilkiko vairuotojas tarsi pametė galvą. Jis įkalbėjo savo pakeleivę lydėti jį visą likusį kelią, pažadėdamas nupirkti jai atgalinį lėktuvo bilietą, ir dvi savaites mėgavosi meile, sunkiai išsverdamas nuo vienos jam paskirtos pertraukos iki kitos, kad nenuilstamai vėl ir vėl užsiimtų seksu. Kai dešimtoji kelionės dienaėjo į pabaigą, jis atsibudo anksti ryte ir ištiesė ranką aukštyn, kad kaip įprastai nusitemptų merginą į savo lovą, tačiau ten nieko nebuvo. Nieko nesuprasdamas, jis pašoko ir tik tada jo žvilgsnis nukrypo į vairą, prie kurio buvo pritvirtintas raštelis. Čiupęs jį, išpiltas šalto prakaito, jis su siaubu perskaitė: „Iki pasimatymo pragare, kvaily! Juk tu, kaip ir aš, dabar sergi AIDS. Būtent taip aš nusprendžiau atkeršyti jums, vyrams, nes vienas iš jūsų užkrėtė ir mane. Taigi, tu tapai dar vienu šioje mirtininkų eilėje.“ Po penkių mėnesių jaunuolis gavo kraujo tyrimo rezultatus, kurie jam visiškai patvirtino baisią diagnozę.

Taigi, jaunime, venkite visų situacijų, kurios gali sukelti stiprų seksualinį susijaudinimą jūsų kūne ir tokiu būdu išprovokuoti jus paleistuvystei. Nepasitikėkite savimi ir nesakykite, kad esate pajėgūs save suvaldyti bei kontroliuoti savo veiksmus. Jaunatviškas geismas yra toks stiprus, kad gali jus nugalėti net tą akimirką, kai jums atrodo, jog esate visiškai „apsiginklavę“. Nepamirškite, kad stipriai lytiškai susijaudinusio vyro savikontrolė, santūrumas ir savitvarda nustoja priklausyti nuo jo valios stiprybės, kuri gali pavesti pačiu atsakingiausiu momentu. Nugalėkite savo kūno troškimus tada, kai dar gebate jiems pasipriešinti, kol paleistuvystės

dvasia neapėmė jūsų tiek, kad jau nebeįstengsite suvaldyti jus apėmusios aistros. Neleiskite susidaryti tokiai situacijai, apie kurią Šventajame Rašte rašoma: „*kad galiausiai neturėtum vaitoti, išsekinęs kūną bei jėgas, ir sakyti: „Kodėl nekėčiau pamokymų ir mano širdis paniekino pabarimą, neklausiau savo mokytojų balso ir nepalengčiau savo ausies prie tų, kurie mane mokė?“*“ (Pat 5, 11–13).

Amerikiečių mokslininkas, daktaras Robertas Sorensenas, tyrinėdamas žmonių seksualumą, pastebėjo, kad jauni žmonės, siekiantys kuo greičiau patirti juslinį malonumą ir dėl to pradedantys lytinius santykius, karčiai sumoka už savo palaidumą. Daugelis jų suvokia, kad, praktikuodami tokį gyvenimo būdą, jie save švaisto veltui. Tokie vaikinai paprastai kenčia nuo nepasitikėjimo savimi ir savigarbos trūkumo. Jų gyvenime tiksliai išsipildo Šventojo Rašto žodžiai: „*Ką žmogus sėja, tą ir pjaus*“ (Gal 6, 7). Jei sėji nežemišką aistrą – pjauni abejones, baimes ir nepasitikėjimą, o jei sėji santūrumą ir savitvardą – pjauni ramybę, džiaugsmą, ištikimybę, laimę bei pasitenkinimą.

Būtent dėl to taip svarbu paklausti išmintingojo Saliamono patarimo, kuris rašė: „*Lėtas pykti¹⁴ yra geresnis už galiūną, susivaldantis – už tą, kuris užima miestą*“, saugojant savo skaidumą, kol susituoksite tyrume ir šventume (žr. Gal 6, 7; Pat 16, 32). Juk nėra abejonės, kad savo gyvenime nenorėtumėte patirti karčios tiesos, slypinčios šiuose įspėjamuosiuose žodžiuose: „*Jaunuoli, džiaukis savo jaunyste! Tegul tavo širdis džiugina tave ir eik, kur tavo širdis traukia ir kur akys mato, bet žinok, kad už viską turėsi atsiskaityti prieš Dievą*“ (Ekl 11, 9). Viešpats yra šventas ir teisingas. Jis atlygina žmogui pagal jo darbus, todėl negali suteikti santuokos palaiminimo tam, kuris į ją žengė netyras. Dievo bausmė ir atpildas laukia kiekvieno, kuris pradėjo nuo paleistuvystės. Anksčiau ar vėliau jo gyvenime ateis atpildo diena. Sielovados praktikoje sutinkama daugybė tokių Dievo teismo atvejų, susijusių su seksualiai netyrą gyvenimą gyvenusiais jaunais žmonėmis, bet aš papasakosiu tik apie vieną iš jų.

¹⁴ Rusų sinodiniame Biblijos vertime vartojamas žodis долготерпеливый – ištvermingas.

Vienintelis tikinčių tėvų sūnus nuo ankstyvos vaikystės užsiiminėjo savęs tenkinimu ir šia nuodėme pasiekė toki lygį, kad, sulaukęs pilnametystės, tapo nuolatiniu vaizdo įrašų nuomos punktu lankytoju. Juose jis rinkdavosi pačius erotiškiausius filmus ir, įėjęs į specialias peržiūros kabinas, ten pat daugybę kartų tenkindavo save iki orgazmo. Be to, jis pasiimdavo tokių vaizdo įrašų namo ir, užsidaręs kambaryje, tęsė savo ištvirkavimą, neretai iki pat išsekimo. Tad neverta stebėtis, kad, pradėjęs draugauti su merginomis, jis visada reikalaujavo intymių santykių ir kiekvieną kartą įsižeisdavo bei nutraukdavo draugystę, kai jam būdavo atsakoma. Su savo būsima žmona jis taip pat pradėjo lytinius santykius gerokai prieš vestuves, savaime suprantama, nusiėpdamas šį faktą nuo bažnyčios tarnautojo, kuris juos sutuokė. Jam atrodė, kad jis „išėjo sausas iš vandens“, tačiau Dievas matė kitaip, tarsi sakydamas: „*Tu tai darei, ir Aš tylėjau. Tu manai, kad Aš esu toks, kaip tu. Aš tave barsiu ir tavo darbus statysiu tau prieš akis*“ (Ps 49, 21).

Reikia pasakyti, kad daugybė jaunų žmonių kartoja šią klaidą, vertindami Dievo tylą kaip nuolaidžiovimą jiems, jų blogiems darbams ir poelgiams. Tik gyvenimas parodo, kad, kaip ir senovėje, taip ir mūsų dienomis, Dievas išlieka šventas ir teisingas, Jis nė vienam nėra šališkas. Būtent taip nutiko ir su šiuo jaunu krikščioniu. Jo pirmagimė dukra sirgo sunkia įgimta širdies yda. Antrasis vaikas – ilgai lauktas sūnus – nuo penkerių metų pradėjo save tenkinti, buvo neabejingas mergaitėms ir mėgo stebėti tėvus jų intymių santykių metu. Kai vaikas paaugo, nuolat suteršdavo savo jaunesniąją seserį, išliedamas ant jos savo sėklą, apie ką tėvai sužinojo tik labai pavėlavę, kai ji, „užsikrėtusi“ jo paleistuvystės dvasia, trylikos metų prarado nekaltybę. Tačiau Dievo teismas šiam žmogui tuo nesibaigė, nes, sulaukęs keturiasdešimt penkerių metų, jis tapo impotentu. Dėl to prie aktyvaus lytinio gyvenimo pripratusi žmona jį išdavė su jo geriausiu draugu ir, palikusi vyrą vieną su trimis vaikais, su meilužiu pabėgo į kitą šalį, nutraukdama visus ryšius. Dėl išgyventų šeimos tragedijų šis vyras patyrė miokardo infarktą ir kraujavimą į smegenis, po to jam paralyžiavo

dešiniąją kūno pusę, ir jis tapo niekam nereikalingu žmogui su sunkia negale.

O dabar norėčiau kreiptis asmeniškai į kiekvieną iš jūsų, vaikinai, į tuos, kurie dabar laikote rankose šią knygą ir skaitote šias eilutes. Sakyk, bičiuli, ar norėtum išgyventi kažką panašaus? Ar norėtum tokios tragiškos savo gyvenimo pabaigos? Manau vargu, nes, kaip sakoma, „net priešui to nelinkėtum“. O jei taip, tada atsakyk: ar tavo laukinis kūno geismas yra pažabotas, ar kūne taip pat pasireiškia audringas temperamentas, panašus į tą, kurį turėjo žmogus, apie kurio pavyzdį ką tik perskaitei? Galbūt tave, kaip nenumaldomas alkis, kamuoja seksualinio pasitenkinimo troškimas? Ar tavo gyvenime pažabota lytinio instinkto galia? O galbūt geismas gali su tavimi daryti ką tik nori, žinodamas, kad nesugebi jam pasipriešinti? Ar jau tapai savo seksualinių troškimų šeimininku, ar ir toliau lieki jų vergu? Jei taip, tai žinok, kad tavo nuodėmingi troškimai, potraukis seksui ir kūno geismas turi būti palenkti Viešpačiui. Kiekviena tavo būties dalelė turi būti pavaldi Jam. O kad tai pasiektum, nuolankiai atsiduok Dievui ir būk paklusnus Jam. Tada Jis suteiks jėgų pasipriešinti velniui taip, kad jis bus priverstas nuo tavęs bėgti. Išpildyk šią sąlygą, ir tada Dievo pažadai pradės veikti ir tavo gyvenime.

Giesmių kūrėjui Dovydui, patyrusiam kažką ypatinga Viešpaties artume, iš širdies gilumos išsiveržė šie žodžiai: „*Dieve, šventas yra Tavo kelias!*“ (Ps 77, 13). Ar priėjai prie šio suvokimo ir tu, brangus broli? Ar šventas yra kelias, kuriu tu eini? Ar šventas gyvenimas, kurį gyveni? Ar šventos tavo mintys ir ar šventi tavo darbai? Jei dar nepažinai Dievo kelio šventumo, tai ar tikrai eini Viešpaties keliu? Juk šio kelio šventumo suvokimas yra pirmasis žingsnis įtikėjusiojo gyvenime ir, jei galima taip išsireikšti, pirmosios raidės krikščioniškoje abėcėlėje. Be šio suvokimo tiesiog nesuvokiamas mokslas Viešpaties mokykloje, o tai reiškia, kad neįmanoma pasiekti dvasinės brandos, nes būtent šventumas saugo mus nuo nuodėmės ir atitolina nuo ištvirkusio pasaulio. Kiekvienas krikščionis, evangelistas ir misionierius, kiekvienas pas-torius, diakonas, pamokslininkas ir bet kuris kitas žmogus,

tarnaujantis bendruomenėje, turi prisiminti šią neginčijamą tiesą ir, atsižvelgdamas į ją, gyventi bei tarnauti. Viešpaties kelias – šventas kelias, ir vargas tau, drauge, jei tu vienaip ar kitaip neši kitiems žinią apie išgelbėjimą, o pats apie tai pamiršti. Kad ir su kuo susidurtum, kur bebūtum, ką bedarytum ir ką bematytum – ar tai būtų tau prieš akis iškylančios apnuogintų laisvo elgesio moterų nuotraukos, ar iššaukiančiai apsirengusios merginos gatvėse, ar žurnalų skaitymas, kuriuose nuolat susiduri su kokia nors bjaurastimi, – Dievo kelio šventumas turi nuolat stovėti prieš tavo dvasines akis.

Būtent todėl, jei išėjai pasivaikščioti ir tavo kelias veda pro knygyną ar kioską, būk budrus ir saugok savo mintis, norus bei motyvus. Juk taip dažnai nutinka, kad tu, nesusimąstydamas ir nepaklausdamas Viešpaties, ar Jam tai priimtina ar ne, užieni į parduotuvę, paimi į rankas knygą ar žurnalą ir pradedi vartyti, skaitydamas bei apžiūrinėdamas tokius dalykus, kurie Dievo akyse yra pasibjaurėjimas. O grįžęs namo, sužadintas to, ką pamatei ar perskaitei, puoli į nuodėmę, savo paties rankomis suteršdamas savo kūną, kad patenkintum tavyje prabudusį geismą. Vėliau, pavėluotai gailėdamasis, bandai save pateisinti, sakydamas, kad tiesiog negali atsispirti savo troškimui. Tačiau pasakyk, ar buvai paklusnus Viešpaties balsui ir ar padarei viską, kad Jis galėtų tau padėti? Arba, neprieštaraudamas savo potraukiams ir negalvodamas apie Dievą, tiesiog darei tai, ko tau norėjosi? Pasakyk, ar skaitai viską, kas tau patinka, ir žiūri tai, kas tave traukia? Jei taip, tai nesistebėk, kad iki šiol neturi pergalės prieš kūno geismą. Nemėgink teisintis tuo, kad kiti elgiasi lygiai taip pat, nors, kaip ir tu, yra krikščionys. Vargas tau, jei iki šiol vadovaujiesi žmonių nuomonėmis ir poelgiais, leisdamas jiems, o ne Dievui būti tavo vedliu! Tu pats turi žinoti, ko iš tavęs laukia Viešpats ir kokia yra Jo valia tavo gyvenime.

Vyriška savitvarda ir susilaikymas būdingi daugiausia tiems jaunuoliams, kurie rūpinasi savo skaistumo išsaugojimu. Juk skaistus žmogus turi dvasinį gebėjimą išvengti daugelio pagundų. Jo saugumas garantuojamas tuo, kad jis valdo savo instinktus, vadovaudamasis apaštalo Pauliaus

žodžiais: „*Ir kurie yra Kristaus, tie nukryžiavo kūną su aistromis ir geismais*“ (Gal 5, 24). Vadovaudamiesi šiuo teiginiu, jūs, broliai, turite mokytis viešpatauti savo instinktams. Juk niekas negali tarnauti Dievui ir žmonėms tol, kol nesuvaldo savo protrūkių bei jausmų. Didžioji skaistumo sargyba yra Dievo baimė, apie kurią sakoma: „*Viešpaties baimė yra išminties pradžia*“ (Pat 1, 7). Kas ją turi, tas stengsis priešintis viskam, kas liūdina Viešpatį. Kai jaunystės entuziazmas apribojamas Dievo įsakymų laikymusi ir remiasi gebėjimu valdyti save, žmogus savyje turi potencialų „užtaisą“ daug pasiekti.

Artėdama prie pokalbio pabaigos, norėčiau duoti dar keletą patarimų. Visų pirma, niekada nederėtų pamiršti, kad yra trys svarbios vyriško charakterio savybės, kurios tiesiog žavi merginą. Joms priklauso savitvarda, jautrumas ir dėmesingumas. Jei neturite bent vienos iš jų, jūs negalite savęs laikyti tikru vyru. Skubindami įvykius ir nusprendę pradėti lytinį gyvenimą, nesulaukę, kol mergina taps jūsų žmona, jūs sugriaunate visą lytinių santykių sistemą ir gaunate tik tai, ką žmonės vadina „tiesiog seksu“ arba seksu „iš reikalo“. Tai dvasią skurdinanti veikla. Ji ne tik neatneša tikrojo džiaugsmo, bet ir paverčia žmogų dar vienišesniu ir nelaimingesniu. Ir nors jūs gaunate tai, ko trokštate, siela lieka tuščia ir šalta. Visa tai dėl to, kad intymūs santykiai nėra matuojami sekundėmis, minutėmis, valandomis ir jų dažnumu per dieną, savaitę ar mėnesį. Jie yra kažkas tokio, kas suartina žmones, gilina meilės jausmą bei daro juos reikalingus ir brangius vienas kitam.

Visiškai natūralu, kad, kai susižavite mergina, jums kyla pirmasis fizinis potraukis, kurį norisi numalšinti lytiškai. Jei išsikėlę tikslą jį pasiekiate, greitai prarandate susidomėjimą ja. O jei pasitelkę valią, blaivų protą ir vyrišką savitvardą, neleidžiate sau seksualinio artumo, tada potraukis šiai merginai ne tik išlieka, bet ir skatina jus pakilti į aukštesnį lygį – pajusti, kad šalia jūsų yra ne tik silpnosios lyties atstovė, bet ir nuostabus žmogus su tyra siela. Tuo pat metu jūs pradodate jausti švelnumą jai, susidomėjimą jos vidiniu pasauliu bei norą ją globoti, ginti net nuo savęs ir jūsų

viduje augančio geismo. Jūs vis labiau suvokiate, kad ji jums tapo pernelyg brangi, jog galėtumėte paniekinti jos vis stiprėjančius jausmus jums. Būtent tokia nuostata merginos, kuri jums patinka, atžvilgiu ir yra tas sklandus perėjimas nuo paprasto susižavėjimo prie tikros bei gilios meilės, kurios jums, tiesą sakant, kaip tik ir reikia.

Bet ir tai dar ne viskas. Jei jūs primygtinai reikalaujate lytinio artumo su mylima mergina tik todėl, kad jums kilo stiprus fizinis potraukis, ir pradėdote intymius santykius nelaukdami, kol jūsų širdis atsivers meilei ir jūs pajusite atsakomybę už ją; jei jūs mėgaujate jos kūnu nejausdami ypatingų virpančių jausmų bei nesijaudindami dėl jūsų artumo pasekmių, tai sukels ne tik savotiškus jūsų psichikos sutrikimus, bet ir tam tikrus neigiamus procesus jūsų smegenyse, kuriose bus naikinami neuroniniai tiltai tarp sąvokų „norėti“ ir „mylėti“. Lygiai taip pat, jei jūs draugaujate su daugeliu merginų ir pradėdote su jomis lytinius santykius, tai neatmetama galimybė, kad kai tikrai įsimylėsite ir nuspręsite susituokti, jūs nebejausite fizinio potraukio savo žmonai.

Būtent todėl yra išmintinga tramdyti ir pažaboti savo kūno reikalavimus, saugant savo skaistumą ir vengiant pagundų, kurios sukelia geismą. Be to, geriausias būdas užkirsti kelią nuodėmei – nelikti dviese su savo susižavėjimo objektu, neleisti mintims klajoti fantazijose, ir juo labiau neleisti sau pasinerti į pornografiją bei seksualinę-maginę šiuolaikinės muzikos ritmiką, kurios atlieka geismą skatinantį vaidmenį. Atminkite, kad bet koks seksualinio netyrumo aukštėjimas turi būti įžeidžiantis tikinčiojo žmogaus orumui, nors ši mintis jus aplanko ne iš karto.

„Prašau jus... savo kūnus aukoti kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką“ – pataria apaštalas Paulius, ir jei jūs, brangūs broliai, sutiksime su juo, kad jūsų kūnas turi būti Šventosios Dvasios šventykla, tuomet visas kūno įstatymas jums bus apibendrintas tuo, kad privalote saugoti save nuo bet kokie netyrumo. Stokite į kovą su kūno geiduliais, būdami įsitikinę pergale. Neatsitraukite nuo jų lėtai ir žvalgydamiesi atgal, bet sparčiai bėkite šalin, kaip pataria Šventasis

Raštas. Juk jaunystės geiduliai yra tokia nuodėmės rūšis, nuo kurios galima išsigelbėti tik bėgimu (žr. 2 Tim 2, 22). Ir laimingas tas iš jūsų, kuris išmoks nuo jų pabėgti į tyrus Dievo Žodžio apmąstymų kiemus! Jei jūsų kūnui tai pasirodys sunki našta, tuomet pasakykite jam, kad pergalės kaina verta tokios kovos ir kad jokia dorybė nėra taip apdovanojama, kaip skaistumas bei tyrumas.

Kreipdamasis į dvasinį sūnų Timotiejų, apaštalas Paulius rašė: „*Niekas tegul neniekina tavo jaunystės. Tiktai pats būk tikintiesiems pavyzdys žodžiu, elgesiu, meile, dvasia, tikėjimu, skaistumu*“ (1 Tim 4, 12). Manau, kad nereikia jums aiškinti, draugai, **kas** yra pavyzdys arba, kitaip tariant, sekimo vertas pavyzdys. Būti tikro krikščionio pavyzdžiu – tai kažkas šviesaus, traukiančio ir nepaprasto. Tai reiškia būti šviesa ir druska pasauliui. Tikras krikščionis negali gyventi ir elgtis taip, kaip elgiasi jį supantys netikintieji ir tie, kurie tik vadina save Dievo vaikais. Jis tarsi išrinktas ir pašauktas iš pasaulio. Tik toks žmogus gali tapti Viešpaties įrankiu, rodydamas kitiems, kaip žmogus turi elgtis, tikėti ir gyventi. Ir jei Biblija yra jo kelrodis, jis neabejotinai taps pavyzdžiu kitiems ne tik dvasiniu, bet ir kūnišku požiūriu, įskaitant ir aprangą.

Apie tokius dalykus kaip apranga įprasta kalbėti su silpnosios lyties atstovėmis, tačiau tai lygiai taip pat svarbu ir jums, broliai. Juk jūsų taip mėgstami džinsai ir aptemptos kelnės dabar yra specialiai siuvami taip, kad priglustų prie kirkšnių srities, sudarydami atitinkamas raukšles, kurios tampa „rodyklėmis“, nukreipiančiomis merginų ir moterų dėmesį į tam tikrą jūsų vyriško kūno anatomicinę dalį. Jūs net neįsivaizduojate, koks tai yra gundymas joms, nes velnias stengiasi nukreipti jų žvilgsnį būtent į šią išgaubtą dalį, kuri daugeliui iš jūsų yra vyrų pasididžiavimo objektas. Tad prašau, nepamirškite, kad gyventi šventai ir skaisčiai – reiškia saugoti savo kūno šventyklą nesuteptą tiek iš vidaus, tiek iš išorės.

Šventajame Rašte yra daug patarimų ir pamokymų, kuriais galite vadovautis, siekdami išsaugoti savo tyrumą, pavyzdžiui: „*Kaip gali jaunuolis savo kelią išlaikyti tyra?*“

Laikydamasis Tavo žodžių“ (Ps 119, 9); „*Giliai širdyje paslėpiau Tavo žodį, kad Tau nenusidėčiau*“ (Ps 119, 11); „*Išmintingas širdimi priims įstatymus*“ (Pat 10, 8); „*O, kad mano keliai būtų nukreipti vykdyti Tavo nuostatus!*“ (Ps 119, 5); „*Įsakymas yra žiburys, įstatymas – šviesa, o pamokantis pabarimas – gyvenimo kelias*“ (Pat 6, 23). Kad šie ir kiti patarimai taptų jūsų jauno gyvenimo vedliais, kreipkite savo protą ir širdį į Šventojo Rašto pažinimą. Juk Kristus ne veltui sakė: „*Jūs tyrinėjate Raštus, nes manote juose turį amžinąjį gyvenimą. O Raštai liudija apie mane*“ (Jn 5, 39).

Neabejoju, jaunuoliai, kad Viešpats nori daugelį iš jūsų pašaukti Evangelijos skelbimo tarnystei. Bet kaip jūs galėsite skelbti Evangeliją kitiems, jei patys jos ne tik gerai nežinote, bet ir nevykdote? Todėl gilinkitės į Dievo Žodį, kovokite dvasinę kovą su velniu, atimkite iš jo visas teises į jūsų sielas, išlikite tyri, saugokite skaistumą savyje ir kituose. Pasaulis, kuriame dabar gyvename, yra labai pavojingas sielai. Todėl būkite budrūs, vengdami ne tik erotinės literatūros bei pornografijos, bet ir purvinių svajotojų draugijos, kuri tvirkina savo netyrumu. Šventasis Raštas pataria, sakydamas: „*Gelbėkitės iš šios iškrypusios kartos!*“ (Apd 2, 40). Tik skaistus elgesys ir ištikimybė Viešpačiui gali apsaugoti jus nuo velnio jums paspęstų pinklių, nes parašyta: „*Dorasis eina saugiais keliais, o kas iškraipo savo kelius, taps žinomas*“ (Pat 10, 9).

Baigdama šį skyrių, norėčiau papasakoti jums mane sukrėtusią tikrą istoriją, kurią prieš daugelį metų išgirdau Pietų Afrikoje. Senyvas juodaodis pamokslininkas pasakojo apie tai, kaip senovėje vienas zulų genties vadas turėjo vienturtį sūnų, kuriam vieną dieną buvo lemta perimti vadovavimą šiai tautai. Tačiau jaunuolio elgesys ir gyvenimo būdas nuolat liūdino tėvą, nes sūnus rodydavo nepaklusnumą, įnikdavo į alkoholį, vartodavo narkotikus, paleistuvaudavo su moterimis ir pasižymėjo kitais gėdingais poelgiais, kurie visiškai nedera sosto įpėdiniui. Vadas dėjo daug pastangų, kad paprotintų savo vėjavaikį atžalą, tačiau visos jo pastangos nedavė norimo rezultato. Ir tada jis pasiryžo kraštutinumui. Pasikvietęs ištikimus karius, jis apginklavo juos aštriais kardais

ir, ištiesęs didelę krištolinę vazą, tarė: „Pripilkite į ją iki pat kraštų tamsiai raudono vyno ir paduokite ją mano sūnui. Paskui patieskite ant žemės ilgą baltą kiliminį taką, per jį nutieskite ryškų spalvotą siūlą, o patys atsistokite abiejose jo pusėse su pakeltais kardais. Mano sūnus turi praeiti šiuo spalvotu siūlu tarsi lynu, dėdamas pėdą prie pėdos, ir jei bent vienas vyno lašas nukris ant kiliminio tako, įsakau jums visos genties akivaizdoje tučtuojau nukirsti jam galvą.“ Kai jaunuoliui padavė iki kraštų pripildytą krištolinę vazą, tėvas valdingai ištarė: „O dabar eik ir atmink, kad mano žodis bus nedelsiant įvykdytas tą pačią sekundę, kai tik pirmas raudonas lašas nukris ant balto takelio.“ Ir jaunuolis nuėjo, laikydamas priešais save vazą su vynu, tuo tarpu iš abiejų jo pusių stovėjo dešimtys karių su pakeltais kardais.

Galite įsivaizduoti, bičiuliai, kas dėjosi jo sieloje, kai jis lėtai žengė, žinodamas, kad menkiausias neteisingas judesys jam kainuos gyvybę? Panašioje itin sunkioje situacijoje žmogus įgyja gebėjimų, kurių anksčiau niekada neturėjo. Taip ir šiuo atveju įvyko stebuklas. Jaunuolis perėjo kiliminį taką, neišpylęs ant jo nė lašo vyno, o kai atsidūrė šio šiurpaus kelio gale, jam pasirodė, kad jis praranda sąmonę. Tą pačią akimirką tėvas paėmė iš jo rankų krištolinę vazą ir garsiai tarė: „Na ką, pavyko praeiti?! Štai taip tu turi ir toliau eiti. Žinok, kad kardas virš tavo galvos dabar kabės visada.“ Tą dieną patirti išgyvenimai išvadavo būsimą genties vadą nuo noro vaikščioti nuodėmės keliais.

Turiu prisipažinti, kad šį intriguojantį pasakojimą prisiminiau tada, kai akys užkliuvo už Ivano Abramovo eilėraščio, kuriuo, bičiuliai, ir norėčiau užbaigti šį skyrių. Ir tegul šios nuostabios eilės tampa ne tik pamokymu, bet ir nuoširdžiu motinišku patarimu, lydėsiančiu kiekvieną iš jūsų visą tolesnį gyvenimą.

Savo širdį lyg trapią vazą nešu,
Jei suklupsiu – gyvenimas suduš,
Kad nė karto kely neparpulčiau,
Balsas ragina: „Laikykis Jėzaus“.

Gal staiga pūgos ledinēs sušvilps,
Žaibas bedugnes aukštumas perskels,
Ankstyva pavasarī eglēs siūbuos, –
„Laikykis Jēzaus“, – balsas man kartos.

Driekiasi tolyn mylios begalinēs,
Būt nuneštam amžinai – tai svajonē,
Ten gyventi lengva, gera ir – laisvē.
„Laikykis Jēzaus“, – balsas vēl man tarē.

Ir būna – juokias iš manēs likimas,
„Sugrižk, o laime!“, – naktyje verksmas,
Pelyno kartēlis skverbias ī sielā, –
„Laikykis Jēzaus“, – atsakymas vienas.

Kai nakties tyloj apie meilē māstau,
Balsas man kužda: „Mokykis iš Kristaus“.
Staiga save dēl nuodēmių kaltinu,
Tiktai Jēzaus laikytis vēl aš trokštu.

Savo širdį lyg trapiā vazaņ nešu,
Jei suklupsiu – gyvenimas suduš.
Kad kely staiga neparpultum ir tu, –
„**Laikykis Jēzaus, bičiuli brangus!**“

8 skyrius

Merginos tyrumas

O dabar norėčiau pereiti prie pokalbio su jumis, brangios merginos, ir padaryti tai atvirai bei labai nuoširdžiai – kaip sakoma, „kalbant tarp mūsų, mergaičių“. Tikiuosi, kad mano atvirumas ir teikiami patarimai bus priimami ne kaip įkyrus moralizavimas, kuris paprastai atstumia bei piktina, o kaip gero linkintis motiniškas patarimas, galintis padėti, įspėti ir tokiu būdu apsaugoti jus nuo klaidų, kurias vėliau sunku, o kartais ir visai nebeįmanoma ištaisyti. O pradėsiu mūsų pokalbį nuo to, apie ką šiomis dienomis žmonės mėliau linkę nutylėti.

Sakykite, ar atkreipėte dėmesį į tai, kad kai apaštalas Paulius pasakoja apie mūsų žmogiškąjį supratimą pranokstančią Jėzaus Kristaus meilę savo Sužadėtinei (visuotinei Bažnyčiai), tai kaip palyginimo paveikslą jis pasirenka vienintelį iš visų Dievo kūrinį – nekaltą, jokia seksualine nuodėme nesuteptą, skaisčią, tyrą merginą, kurią ankstesniais laikais vadindavo mergele arba tiesiog mergaite (žr. 2 Kor 11, 2 ir Ef 5, 27). Juk jums visoms gerai žinoma, kad ne kiekviena mergina yra skaisti, net jei pagal amžių ji ir labai jauna.

Kaip medikė galiu pasakyti, kad nė vienas kitas žemės kūrinys nėra pažymėtas Dievo tuo ypatingu nepaliestumo ženklu, kuris duotas vyro nepažinusiai nekaltai merginai. Nei laukiniai žvėrys, nei naminiai gyvūnai, nei paukščiai, nei vabzdžiai neturi tokio ženklo. Tai ypatingas merginos nekaltybės, tyrumo ir skaisčumo antspaudas. Senovėje nekaltybės išsaugojimas būdavo labai vertinamas. Vergovės laikais už vyro nepažinusių merginų žmonės buvo pasiruošę mokėti ypač didelę kainą. Daugelyje tautų, ypač tarp slavų, anksčiau gyvavo paprotys po vestuvių viešai demonstruoti nuotakos nekaltybę, visiems susirinkusiems parodant paklodę, ant kurios miegojo jaunavedžiai. Manau, jūs suprantate, **ką būtent** tai reiškė. Žinoma, aš nesu tokių tradicijų, žeminančių merginos žmogiškąjį orumą, šalininkė; be to, ir mūsų civilizuotais laikais toks elgesys būtų laikomas tiesiog

įžeidžiančiu. Atvirai prisipažinsiu, jaunystėje mane pačia nuo tokios minties tiesiog nupurtydavo. Tačiau šį senovinį paprotį aš prisiminiau tik tam, kad šiuo pavyzdžiu parodyčiau, jog nuotakos nekaltybė, tai yra jos lytinio tyrumo išsaugojimas iki santuokos, buvo be galo aukštai vertinama.

Nepaisant to, kad tie laikai jau seniai liko tolimoje praeityje, noriu jums, merginos, pasakyti, jog per daugelį sielovados tarnystės metų šimtus kartų girdėjau vyrų žodžius, gyrusių savo žmonas, kurios jų sutuoktuvių dieną buvo išsaugojusios nekaltybę. Jūs negalite įsivaizduoti, koku džiaugsmu spindėjo jaunų vyrų akys, kai jie sakė: „Žinote, aš buvau pirmasis vyras jos gyvenime. Ji buvo dar „mergaitė“, kai mes susituokėme“, ir aš puikiai supratau, **ka būtent** jie turėjo mintyje. „Buvo mergaitė“ – reiškė ne nuotakos jaunumą, o tai, kad ji išsaugojo save nesuteptą intymiais santykiais su kitu vyru. Ir net jei pasakojantieji būdavo vyrai, sulaukę brandaus ar garbaus amžiaus, pradėjus apie tai kalbėti, jų žvilgsnis tapdavo švelnus, kai jie atviraudami sakydavo: „Aš labai vertinu savo žmoną už tai, kad ji ištekėjo už manęs, būdama nekalta mergaitė.“ Ir nors toks vyras, galbūt, nė karto nėra pasakęs šių žodžių savo žmonai, jis per visus jų santuokinio gyvenimo metus ir dešimtmečius saugojo šį prisiminimą kaip kažką ypatingo. Todėl nekaltybė yra tas brangusis perlas, kurį verta saugoti, kad, atėjus tam skirtam laikui, jį padovanoti tam, su kuo lemta kartu praeiti gyvenimo kelią.

Mielos merginos! Galbūt jūs stebitės, kodėl aš tiek daug dėmesio skiriu šiam klausimui ir kodėl būtent šia tema pradėjau savo pokalbį. Esmė ta, kad, laikui bėgant, man vis dažniau krinta į akis štai kas: tai, kas yra neįkainojamas turtas, vis mažiau vertina ne tik vaikinai, bet ir pačios merginos, kurios kartais net gėdijasi, jei iki aštuoniolikos ar dvidešimties metų lieka nekaltomis mergaitėmis. Kai kurios iš jų, aiškindamos tokios jų gėdos priežastį, sako, kad klasės draugės mokykloje, gimnazijoje, kolegijoje ar universitete šaiposi iš jų, išgirdusios, jog jos vis dar yra „nekaltos“, ir, neslėpdamos paniekos, meta replikas: „Pagalvokit, rado kuo didžiulis! Juk tai reiškia, kad tu niekam nepatinki ir nė vienas vaikinai

tavęs nenori! Tavo amžiuje nekaltybės reikia gėdytis ar, kraštutiniu atveju, bent jau tuo nesigirti.“

Viena dvidešimt dvejų metų mergina, praradusi nekaltybę šešiolikos metų ir vėliau atsigręžusi į Viešpatį, pasakojo: „Mano klasės draugės jau būdamos keturiolikos ar penkiolikos metų miegodavo su savo vaikiniais, kurie paprastai būdavo už jas vyresni, ir, tuo didžiudamosi, iš manęs šaipydavosi, vadindamos kvailute bei naiviu vaiku, nieko neišmanančia apie suaugusiųjų gyvenimą. Man būdavo skaudu tai girdėti, ir aš nusprendžiau atsikratyti savo nekaltybės, kuri man tapo našta. Pirmai progai pasitaikius, atsidaviau mažai pažįstamam vaikinui, kad sužinočiau, kas yra seksas, apie kurį merginos tiek daug kalba, tačiau, išskyrus skausmą ir nusivylimą, nieko kito nepatyriau. Netrukus paaiškėjo, kad mano „draugą“ domino tik tai, todėl jau po dviejų mūsų nuodėmingo ryšio mėnesių jis visiškai nustojo manimi domėtis, ir aš pradėjau eiti iš rankų į rankas, nes vaikinai mane matė tik kaip sekso objektą, o ne kaip žmogų, su kuriuo norėtų susieti savo gyvenimą.“

Tokių merginų, kurios pateko į savo bendraamžių įžeidžiančių pasisakymų spąstus, sielovadoje sutinku labai daug. Braukdamos pavėluotas ašaras, jos pasakoja, kad savanoriškai numetė po kojomis savo nekaltybę tiems, kurie ne tik jos neįvertino, bet netgi su panieka sutrypė jų mergaitišką garbę! Tačiau ypač karčiai savo beprotybę apverkia tos, kurios po įvykdytos paleistuvystės sutiko rimtą jaunuolį, kuris, iš tikrųjų jas pamilęs, pasipiršo, prašydamas tapti jo gyvenimo drauge, o jos, jausdamosi nevertos, kankinosi sieloje, bijodamos atskleisti tikrąją dvejonų priežastį. Pavyzdžiui, panašiai nutiko viena jaunai merginai, kuri neatlaikė jai patikusio tikinčių tėvų sūnaus gundymų. Vaikinas, pasiūlęs draugystę, pradėjo reikalauti intymių santykių, būdamas įsitikinęs, kad neprotinga tuoktis, nežinant, kiek jie tinka vienas kitam seksualine prasme, o ji, bijodama jį prarasti, sutiko. Pasiekęs savo tikslą, vaikinas žengė dar toliau ir ėmė reikalauti seksualinių iškrypimų, grasindamas, kad, jei ji atsisakys, jis visai jos neves. Tuo metu jų bažnyčią pradėjo lankyti naujai atsivertęs jaunuolis, kuris iš karto atkreipė dėmesį į šią

merginą ir jai pasipiršo, o ji, nukankinta jai įgrįsusio „draugo“ seksualinio priekabiavimo, su džiaugsmu būtų sutikusi tekėti, tačiau bijojo savo meilužio, grasinusio tokiu atveju paviešinti jų nuodėmingą ryšį. Kiek daug naktų ji praverkė, gailėdamasi dėl savo neprotingo elgesio!.. Tas, apie kurį ji galėjo tik svajoti, pamilo ją pirma virpančia meile, o ji, išniekinta bei pažeminta, nerado savyje jėgų prisipažinti, kad nėra tokia nekalta ir kukli, kokia jam atrodo.

Tačiau ypač karčiai dėl savo prarastos nekaltybės graužiasi tos merginos, kurioms po tokių istorijų vis dėlto pavyko ištekėti už gero žmogaus. Būtent jos, dabar krimsdamosi, sako: „O, kiek kartų aš jau gailėjausi, kad negalėjau padovanoti šios brangenybės dabar man pačiam brangiausiam žmogui, beprasmiškai numesdama savo nekaltybę po kojomis tam, kuris ją sutrypė, išėjo ir daugiau nebeprisiminė. Iki savo gyvenimo pabaigos nepamiršiu mūsų pirmosios vestuvių nakties, kai mano vyras po lytinės sueities iš karto viską suprato, bet elgėsi taip kilniai, kad nieko nesakė, o tik klausiamai pažvelgė į mane, ir tame į mane nukreiptame žvilgsnyje buvo matomas jo tylus priekaištas. Manau, kad to nusivylimo skausmo, kurį jam sukėliau, jis niekada nepamirš!“ Kai kurios iš tokių žmonių pasakojo, kad jaunas vyras po pirmojo lytinio suartėjimo su kartėliu joms pasakė: „Jei būčiau žinojęs, kad tu nesi nekalta „mergaitė“, niekada nebūčiau tavęs vedęs!“ Kalbant apie pačius vyrus, ne kartą iš jų lūpų girdėjau tokius žodžius: „Kai supratau, kad ta, kurią pasirinkau bendram gyvenimui, jau buvo turėjusi artimus santykius su kitu, man neliko nieko kito, kaip tik susitaikyti. Man, jaunuoliui, kuris dar nebuvo pažinęs moters bei saugojo save savo būsimai žmonai, tai buvo „spjūvis į veidą“, bet aš „nurijau“ įžeidimą ir likau su žmona, nes ją mylėjau. Tačiau mintis, kad prieš mane ji turėjo kitą, neleido man ramiai gyventi visą mūsų santuokinį gyvenimą. Ir net pačios laimingiausios akimirkos būdavo aptemdytos prisiminimu apie tai!“

Brangios merginos! Turiu pasakyti, kad stebėdama daugybę sutuoktinių porų, kurios kreipiasi dvasinės pagalbos, priėjau prie išvados, jog santuoka, pradėta paleistuvystėje ar

kitokiame seksualiniame netyrume, kai lytinis aktas ar pernelyg artimi santykiai vykdavo dar iki vestuvių, niekada nebuvo iš tiesų laiminga. Girdite – **niekada!** Ir aš tai pabrėžiu, kad jus sukrėščiau ir priversčiau iš naujo persvarstyti savo moralinius prioritetus. Anksčiau ar vėliau tokiose santuokose **visuomet** kyla sutuoktinių problemų, griaunančių šių šeimų laimę. Taigi, gyvenimas patvirtina Šventojo Rašto žodžių tiesą, kuris, kaip visiems kitiems, taip ir jums sako: „*Neapsigaukite! Iš Dievo nepasišaipysi. Ką žmogus sėja, tą ir pjaus*“ (Gal 6, 7). Jeigu jauni žmonės susituokia, būdami vienas kitam pirmasis ir pirmoji, tai yra kažkas nuostabaus, tyro bei su niekuo nesulyginamo, ko iš jų niekas neatims.

Toks tyras įžengimas į santuoką turi dar vieną privatumą. Kai šeimyniniame gyvenime kyla konfliktai ir krizės (o su tuo susiduria praktiškai kiekviena sutuoktinių pora), tai labai dažnai nutinka taip. Jei moteris iki santuokos turėjo artimų pažinčių ar intymių ryšių su kitais vaikinais, tai sunkiomis nesusikalbėjimo su vyru akimirkomis, ji, pati sau to nepripažindama, lygina jį su tais, kuriuos turėjo anksčiau, o tai, suprantama, yra paranku šėtonui. Jis primena jai įvairius momentus iš praeities su kitu, įtikinėdamas, kiek jis galėjęs būti geresnis už dabartinį vyrą. Ir tada, kartu su atsiradusiu nusivylimu, ateina gailestis: „Ak, geriau aš būčiau tekėjusi už kito!“ Tokiu būdu moters širdyje ir mintyse įvyksta santuokinė neištikimybė. Ir kuo dažniau tai nutinka, tuo sparčiau svetimėja jos santykis su vyru, kuris, suprantama, tai taip pat pastebi. Taip atsiradę santykių „įtrūkimai“ laikui bėgant virsta juos skiriančia praraja. O jei vaikinas, vėliau tapęs jos vyru, buvo vienintelis, moteris neturi su kuo jo palyginti ir, kad ir kaip bebūtų sunku, ji greičiau jam atleidžia. O kadangi velnias neturi galimybės priminti apie kitą, ji paprastai turi mažiau pagundų svetimauti mintyse. Vadinas, jei mergina saugo savo skaistumą, ji, to net neįtardama, pakloja tvirtesnę pagrindą savo būsimai santuokai.

Tyrumas yra tai, ką Dievas ypač vertina. Kartu svarbu prisiminti, kad žmonių supratimas ir Viešpaties požiūris į merginos tyrumą skiriasi. Jei žmonės, kalbėdami apie jį, turi omenyje tik išsaugotą mergystės plėvę, tai Dievo akyse

tyrumas reiškia absoliutų merginos kūno skaistumą, prie kurio nesilietė nė vienas vyras. Beje, brangios seserys, manau, kad jūs taip pat sutiksite su tuo, jog merginos negalima vadinti tyra, jei išsaugojusi fizinę nekaltybę, ji turėjo daug netyrų santykių su vaikinais, kuriems leido daryti su ja viską, ko jie norėjo, išskyrus tik patį lytinį aktą. Tokie netyri santykiai apima apkabinimus, bučinius, įvairias glamones, nusirengimus ir bet kokio pobūdžio prisilietimus prie krūtinės, kaklo, šlaunų, sėdmenų bei kitų pusiau ar visiškai nuogų kūno vietų. Juk bet kokie vyriškų geidulingų rankų veiksmai palieka ant merginos kūno nematomus pėdsakus, kuriuos mato tik Dievas.

Galbūt toks merginos tyrumo ir nekaltumo supratimas jus šokiruos, tačiau tai yra tikra tiesa. Ir kalbu apie tai ne norėdama primesti jums įstatymą ar pasmerkti tas, kurios santykiuose su vaikinais jau ne kartą peržengė ribas, bet tam, kad pastatyčiau prieš jūsų akis dvasinį veidrodį, kuris yra Dievo Žodis, ir palikčiau jus vienas su savo sąžine. Juk aš asmeniškai jūsų nepažįstu ir negaliu spręsti apie kiekvienos jūsų tyrumą. To gali nežinoti nei jūsų tėvai, nei pati artimiausia draugė, su kuria paprastai dalijatės daugeliu dalykų. Bet Viešpats žino kiekvieną jūsų žingsnį, nes Jam niekas nėra paslėpta. Jis matė jus tamsoje, slaptuose kambariuose ir nuošaliuose, nuo pašalinių akių paslėptuose kampeliuose, kai manėte, kad niekas jūsų nestebi. Taigi, jei santykiuose su vaikinais leidote sau tai, ko dabar gėdijatės ir nenorėtumėte, kad kas nors apie tai sužinotų, tuomet nemanykite, kad išsaugojote mergaitišką tyrumą, net jei jūsų mergystės plėvė ir nėra pažeista.

Kad būtų aiškiau, ką turiu omenyje, pateiksiu du pavyzdžius, kuriuos man papasakojo tos, kurios pačios tai išgyveno. Pirmasis iš jų yra dvidešimties metų jaunos moters liudijimas, kuri be galo gailėdamasi pasakojo: „Nors užaugau tikinčioje šeimoje ir laikiau save krikščione, kai man sukako keturiolika, prisiklausiusi mokykloje apie draugystę su vaikinais, aš taip pat nusprendžiau susirasti draugą ir slapta nuo tėvų pradėjau vaikščioti į diskotekas. Iš pradžių tai buvo tik šokiai su apsikabinimais ir trumpais bučiniiais, bet vėliau

norėjosi kažko daugiau. Ir tada aš pradėjau susitikinėti su dvidešimtmečiu vaikinui, kuris apkabindavo, bučiuodavo ir glamonėdavo visą mano kūną, pratindamas mane daryti tą patį su juo. Tai buvo ne tiek meilė jam, kiek smalsumas ir noras patirti naujų pojūčių. Norėjau mylėti ir jaustis mylima, tačiau iškreiptas pasaulietiškas meilės supratimas, pagal kurį meilė buvo tik geismas ir aistra, nuvedė mane į nuodėmę. Nejausdama simpatijos šiam vaikinui, pradėjau susitikinėti su kitu. Mes su juo užsiimdavome petingu, bučiuodavomės, palikdavome vienas kitam meilės įkandimus, tačiau ir šis nesužadino man tokios meilės, kokią buvau įsivaizdavusi, todėl ir su juo išsisiskyriau. Tada atsirado kitas, su kuriuo mes jau net nesislėpdavome. Jei mus apimdavo aistra, galėdavome bučiuotis ir glamonėtis tiesiog gatvėje. Kai sutemdavo, aš leisdavau jam apnuoginti ir bučiuoti mano krūtinę, paliekant ant jos meilės įkandimus. Nebesijaudinau, kad mus gali pamatyti, nes geismas užgoždavo bet kokią gėdą. Nors tuo metu dar nebuvo praradusi nekaltybės, mano kūną buvo lietę tiek geidulingų rankų, kad nebuvo likę nė vienos nepalietos vietos. Su ketvirtuoju savo vaikinui aš pasislėpdavau vasarnamyje, glamonėjau jį ir užsiiminėjau su juo oraliu seksu. Tuo metu man dar nebuvo nė šešiolikos! Savo kitam „draugui“ aš leisdavau save išrengti net ir žiemą, kad jis bučiuotų krūtinę ir rankomis klaidžiotų po mano kūną. Tokia saldi man buvo seksualinė nuodėmė. Mano mintys nuolat grįždavo prie įvykių, patirtų su vaikiniais, ir aš vaizduotėje kurdavau, kaip tai būtų galima dar labiau išplėtoti. Panašios fantazijos mane labai sužadindavo, ir aš pradėdavau save glamonėti, kol pasiekdavau orgazmą. Juk nuodėmė neturi ribų. Ji reikalauja vis daugiau ir daugiau. Todėl aš pradėjau ieškoti naujų savęs tenkinimo būdų. Susirasdavau įvairių daiktų: pailgų flakonų, bananų, sardelių, agurkų, morkų, užmaudavau ant jų prezervatyvą ir naudodavau kaip penį savo klitorio sudirginimui. Kai tokiu būdu sukeltas orgazmas baigdavosi, atsirasdavo malonus atsipalaidavimo jausmas, tačiau po to tapdavo siaubingai atgrasu ir mane pradėdavo graužti sąžinė, bet ilgainiui ir ji nutilo. Aš save ramindavau tuo, kad išsaugojau nekaltybę, nes nė vienas iš

vaikinių su manimi lytiškai nesuėjo. Septyniolikos metų aš patyriau pirmąjį lytinį aktą, kuriuo labai nusivyliau, nes nepatyriau net to, ką jausdavau savęs tenkinimo metu. Tas vaikinys apkaltino mane melu, teigdamas, kad aš nebuvau skaisti, nes nejaučiau skausmo ir visai nekraujavau (kas, beje, nėra keista, nes mergystės plėvė galėjo būti pažeista naudojant įvairius daiktus masturbacijos metu). Po pirmojo lytinio akto man jau nebebuvo ko prarasti, todėl per trumpą laiką pakeičiau aštuonis vaikus. Seksualiniuose santykiuose su jais aš leisdavau si įvairius seksualinius iškrypiumus, užsiimdama tuo laiptinėje, viešbutyje, automobilyje, miške, jūros pakrantėje ir kitose vietose. Tačiau nė su vienu iš savo meilužių nepatirdavau to, ką įsivaizdavau, todėl vėl ir vėl grįždavau prie savęs tenkinimo. Man atrodė, kad su manimi kažkas yra ne taip, ir aš jaudinausi, jog susituokusi turėsiu gyventi lytinį gyvenimą be seksualinių pojūčių. Sulaukusi aštuoniolikos, mūsų bažnyčioje sutikau savo būsimą vyrą, kuris iki manęs nieko neturėjo. Labai gailėjausi, kad sutepiau jį savo netyrumu. Jis išmoko tenkinti mane rankomis, kaip aš pati tai darydavau, todėl buvau laiminga, kad visą gyvenimą nereikės prieš jį apsimitinėti. Tačiau ir tai nepadėjo, nes po dvejų metų mes išsiskyrėme, ir aš, žinoma, kaltinau jį. Tačiau dabar suprantu, kad pati esu kalta. Juk Dievas tiesiog negalėjo mūsų laiminti, nes mes susituokėme susiteršę dėl mano kaltės, ir mūsų vaikas buvo pradėtas paleistuvystėje.“

Taigi, matote, merginos, kaip susiklosto gyvenimas tu, kurios nesaugojo savo tyrumo. Todėl išmokite šiandien saugotis to, kas gali jus ištikti rytoj. Atminkite, kad tikra meilė gali laukti. Jei jaunuolis bijo Dievo ir tikrai jus myli, jis niekada nereikalaus fizinio artumo bet kokia jo išraiška, atimdamas iš jūsų abiejų Dievo palaiminimą. Jeigu jis reikalauja lytinio kontakto, greičiausiai tai daro jau ne pirmą kartą ir bando jus prie to privesti **palaiptniui**, žingsnis po žingsnio. Pirmiausia jis gali prašyti, po to – įtikinėti, o galų gale net reikalauti, iškeldamas tai kaip sąlygą tokiu būdu įrodyti jam savo meilę. Tarp tokio tipo vaikinių yra ir tokių, kurie, naudodamiesi draugės naivumu, grasina nusižudyti,

jei ji atsisakys su juo lytiškai santykiauti, kaip nutiko vienai merginai, kuri pasakojo:

„Kai man suėjo šešiolika, mane pradėjo merginti dvidešimt dvejų metų vaikinai iš mūsų bendruomenės. Iš pradžių jis man nepatiko, nors rodomas dėmesys ir buvo malonus. Po jaunimo susirinkimų jis lydėdavo mane namo, dovanodavo gėles, laikydavo už rankos ir darydavo daugelį kitų dalykų, kad įgytų mano palankumą. O kai tai pasiekė, pasikvietė pas save į namus, kad supažindintų su savo tėvais. Iš pat pradžių viskas klostėsi gerai. Mes kartu skaitydavome Bibliją ir tiesiog bendraudavome, o po to jis palydėdavo mane namo. Atsisveikindamas švelniai apkabindavo ir tik retkarčiais paliesdavo mano skruostą lūpomis. Tačiau atėjo laikas, kai mes pradėjome bučiuotis į lūpas, o vieną vasaros vakarą jis atsegė mano palaidinę ir paglostė krūtinę. Žinoma, man tai buvo neįprasta ir netgi baisu, bet buvau įsitikinusi, kad jis mane myli, todėl viską jam leidau. Po pusės metų aš jau nebegalėjau gyventi be tokių glamonių ir vėlyvą vakarą, kai tėvai bei kiti šeimos nariai užmigdavo, slapta išlipdavau pro langą ir pabėgdavau pas jį į parką, kur ant suoliuko mes ilgai glamonėdavomės bei bučiuodavomės. Tada jis pasisodindavo mane ant savo kelių ir pakeldavo sijoną, kad galėtų glostyti mano kojas. Matydamas, kad einant laikui aš į tai pradėjau reaguoti ramiai, jis pradėjo mane nurenginėti, glamonėti lytines lūpas ir klitoriją, o kartą net bandė įkišti savo pirštą į makštį, bet aš pasipriešinau, ir jis nustojo tai daryti, toliau tik žadindamas. Tuo užsiimdavome ir jo automobilyje, kur jis mane išrengdavo, pasiguldydavo ant savęs, apkabindavo, bučiuodavo visą mano kūną ir glostydavo genitalijas. Namu grįždavau tik paryčiais, vėl išlipdavau pro langą ir, kai mama ateidavo manęs pažadinti į mokyklą, apsimesdavau, kad miegu. Tai tęsėsi daug mėnesių. Buvau nuolatos neišsimiegojusi, sulysau, iš nuovargio vos laikydavausi ant kojų, blogai mokiausi ir jaučiausi tarsi nesava, tačiau toliau bėgdavau pas jį į pasimatymus, nes mane nenumaldomai traukė iš jo persidavusi paleistuvystės dvasia. Kiekvieno naujo susitikimo metu mano draugas vis primygtiniau reikalaujavo intymaus artumo ir net grasino **nusižudyti**, jei

atsisakysiu. Išsigandusi to, nusprendžiau nusileisti ir sutikau. Tą patį vakarą jis nuvežė mane į savo vyresniosios sesers butą (kuri buvo išvykusi atostogų ir palikusi jam raktus), nuvedė į vonios kambarį, išjungė šviesą, nurengė mus, ir mes kartu pradėjome praustis po dušu, apsikabinę bei glamonėdami vienas kitą. Tada jis atnešė mane į lovą ir paprašė leidimo nuskusti plaukelius nuo mano genitalijų, kad būtų maloniau jas bučiuoti. Tuo metu aš buvau jau tiek susijaudinusi, kad nusprendžiau nesipriešinti, jausdama, jog tokia procedūra dar labiau mus paruoš lytiniam aktui. Paėmęs tai, mano draugas savo organu ėmė stimuliuoti mano klitorį tol, kol aš, rangydamasi jo rankose, nebuvau pasirengusi viskam, o tada jis su pašaipa pasakė: „Būtent to aš ir siekiu, kad tu tai patirtum. O dabar pasikankink taip, kaip kankinausi aš, kai tu nenorėjai man atsiduoti, bijodama prarasti savo nekaltybę.“ Po šių žodžių, jis privertė mane apsirengti, nuvežė namo, tylėdamas išleido ir išvažiavo, o aš, verkdama iš pažeminimo, įlindau pro langą ir, degdama mane apėmusia aistra, masturbuodamasi pasiekiau orgazmą. Daugiau su tuo vaikinu nesusitikinėjau ir visaip stengiausi jį apeiti, o tai nebuvo taip jau sunku, nes po to įvykio jis nustojo lankyti pamaldas. Taip Dievas apsaugojo mane nuo nekaltybės praradimo, tačiau savo mergystės tyrumą, aš, žinoma, praradau.“

Brangios merginos! Aš specialiai taip išsamiai aprašiau jums šį atvejį, kad šiuo pavyzdžiu parodyčiau, kaip palaipsniui jus gundo vaikinai, kurie, net ir vadindamiesi krikščionimis, tokiais klausimais vadovaujasi vien tik savo lytiniu instinktu. Žingsnis po žingsnio jie nuveda jus iki tokios būsenos, kai, seksualiai susijaudinusios, prarandate bet kokią savikontrolę ir tampate bevaliu žaisliuku jų rankose. Prieš daugelį metų, kai vedžiau tokį patį pokalbį imigrantų dukromis ir pasakojau panašius nutikimus, iš salės girdėjau sklandančius sunkius atodūsius, o po pamaldų mačiau, kaip kelios merginos, prigludusios prie maldos namų sienos, nepaguardžiamai verkė. Matyt, išgirstų žodžių šviesoje tai, kas įvyko, jų vaizduotėje iškilo taip ryškiai, jog jos nebesugebėjo sutramdyti jausmų. Žinoma, jų galima tik gailėti, bet šiame

sielvarte sunku padėti. Juk būna klaidų, kurių jau nebegalima ištaisyti, ir poelgių, dėl kurių belieka tik apgailestauti. Nuodėmės klausimuose Biblija nesileidžia į jokių kompromisus. Tai mes, žmonės, stengiamės nutildyti sąžinės balsą ir visais būdais praplatinti Biblijoje nurodytą siaurą kelią, pritaikydami jį prie savo nuodėmingo kūno troškimų ir geismų. Tačiau Šventoji Dvasia nesitaiko prie mūsų užgaidų ir, apreiškdamą šventumą, atskleidžia visą nešvarą, vadindama daiktus tikraisiais jų vardais. Taigi, net jei jums pavyks apgauti savo būsimąjį vyrą, išsaugant savo mergystės plėvę, Dievo akivaizdoje jūs nieko nepaslėpsite. Jis mato ir žino viską, vadindamas jus tuo vardu, kurio nusipelnėte. Todėl branginkite tai, kas dovanota jums Kūrėjo. Juk netgi Jis negalės išsaugoti jūsų mergystės tyrumo, jei jūs pati jo nebranginate ir nieko nedarote, kad išsaugotumėte jį iki santuokos.

Savo mintį paaiškinsiu dviem pavyzdžiais, nors su panašiais atvejais sielovadoje tenka susidurti nuolat. Viena aštuoniolikmetė mergina pasakojo: „Kai draugavau su vaikinu, kuris, kaip ir aš, buvo mūsų bendruomenės narys, pirmuosius mėnesius jis buvo ganėtinai santūrus, tačiau, laikui bėgant, ėmė sau leisti vis daugiau ir daugiau. Taip tęsėsi tol, kol jis pareiškė, kad mūsų draugystėje jam reikalingos intymios glamonės. Tuo metu man buvo vos septyniolika metų, ir, kadangi šiais klausimais buvau visiškai neišprususi, nusprendžiau, kad jis norėtų dar bučinių bei apkabinimų, kuriuose ir pati neįžvelgiau jokios nuodėmės. Tačiau, pradėjęs nuo to, jis greitai perėjo prie mano kūno nurengimo ir glamonių, įskaitant lytinių organų sritį. Kartą, stimuliuodamas klitorį, jis taip stipriai užsidegė, kad, praradęs savikontrolę, įkišo pirštą į mano makštį ir pradūrė mergystės plėvę. Tai įvyko taip greitai ir netikėtai, kad tik sušukusi iš skausmo bei pamačiusi kraują ant jo rankos, supratau, jog tą akimirką praradau nekaltybę.“

Kita mergina, raudonuodama ir apsipildama ašaromis, pasidalino dar labiau šokiruojančia istorija: „Aš užaugau gausioje krikščioniškoje šeimoje ir buvau penktas vaikas. Su vienu iš savo brolių, kuris buvo dvejis metais už mane vyresnis, nuo ankstyvos vaikystės buvome neišskiriami

draugai bei dalindavomės savo vaikystės ir paauglystės paslaptimis. Kartą, kai jam sukako aštuoniolika, o man tada buvo šešiolika, jis atsinešė draugo jam dovanotą vaizdo įrašą ir pasiūlė jį kartu pažiūrėti, kai namuose nieko nebus. Sulaukę tokios akimirkos, mes įdėjome šį diską į savo televizorių ir iškart supratome, kad tai pornografija. Mums abiem pasidarė nepatogu, tačiau smalsumas nugalėjo ir mes tą vaizdo įrašą peržiūrėjome iki galo. Tai, ką pamačiau, mane taip stipriai sužadino, jog atrodė, kad kraustausi iš proto. Kai pažvelgiau broliui į akis, iš jo veido išraiškos supratau, kad jis jaučia tą patį. Prisislinkęs prie manęs ir sunkiai alsuodamas, jis sušnabzdėjo: „Klausyk, pabandykime dabar ir mes, kas yra seksas. Juk pati ką tik matei, kaip tai malonu ir kokį didžiulį malonumą teikia žmonėms! Nebijok, tai juk taip smagu!“ Išsigandusi aš iškart atsisakiau, bet jis, iki kraštutinumo sužadintas, toliau įkalbinėjo, ir aš galiausiai sutikau. Brolis atsistojo, prispaudė mane prie sienos, nutraukė mano bei savo apatinius ir, kaip ką tik matėme tai filme, vienu staigiu judesiu įėjo į mane ir pradėjo greitai judėti. Aštrus pjau-nantis skausmas ir plona kraujo srovelė, tekanti tarp kojų, – tai buvo viskas, ką tą akimirką išgyvenau. Savaiame suprantama, kad nepatyrčiau jokio žadėto malonumo, bet beprotiškai kvailai praradau nekaltybę ir padariau baisią kraujomaišos nuodėmę.“

Ak, merginos, merginos! Jei tik jūs žinotumėte, kiek tokių kvailučių, atėjusių asmeniniam sielovados pokalbiui, karčiai verkė, atverdamos savo širdies paslaptis, nes buvo kamuojamos sąžinės dėl jų slepiamų gėdingų nuodėmių! Tarp jų buvo ir merginų paauglių, kurioms vos suėjo trylika ar keturiolika metų. Jų dar ir merginomis nepavadinsi. Vaikai, dar visai vaikai! Tačiau būtent šios mažametės pasakodavo tokius dalykus, kad aš, brandi moteris, turinti daugiau nei keturiasdešimties metų santuokinio gyvenimo patirtį, jausdavausi nepatogiai. Viena tokia penkiolikmetė mergina krikščioniškos jaunimo konferencijos metu per išpažintį detaliai nupasakojo tokias pasibjaurėtinas iškrypėliško sekso rūšis, kad man, kaip sakoma, „plaukai stojosi piestu“. Su siaubu žvelgiau į šios merginos veidą, negalėdama patikėti, kad viskas, apie ką ji

pasakoja, vyko būtent su ja. Grįžusi namo turėjau atsiversti specialų medicininį seksologijos žinyną, kad sužinočiau, ką reiškia tie išsireiškimai, seksualiniai iškrypimai ir veiksmai, apie kuriuos ji pasakojo. Pasirodo, ši paauglė be mažiausio pasipriešinimo leido su savimi daryti viską, ką gebėjo atlikti tuos vaizdus kažkada matę ir galiausiai tapę visiškai išvirkusiais vaikinai bei vedę vyrai, su kuriais ji susitikinėjo dvejus metus. Matote, kaip lengvai ir neapgalvotai galima tapti „durų kilimėliu“ ir „grindų skuduru“, į kurią „kojas valosi“ kiekvienas panorėjęs! Atleiskite, kad naudoju tokius išsireiškimus, bet per ilgus sielovados tarnystės metus man teko išklausti tūkstančius verkiančių merginų ir moterų, kurios, prisimindamos savo išvirkusią jaunystę, vadindavo save dar labiau žeminančiais vardais.

Kai bandau apie tai kalbėtis su jaunimu krikščioniškose bendruomenėse, pastoriai reaguoja labai dviprasmiškai, bet dažniausiai, jausdamiesi nepatogiai, bando mane sustabdyti, nors apie tokius dalykus reikia jau nebe kalbėti – o šaukti. Tai perša mintį, kad daugelis jų nežino tikrosios padėties savo bažnyčiose, kaip ir vienas pastorius iš didelės, išoriškai klestinčios krikščionių bendruomenės, kurioje buvo skelbiama išgelbėjimo, tyrumo ir šventumo Evangelija. Kartą ten buvo nuspręsta surengti pasitikėjimo pokalbį su jaunomis seserimis, po kurio buvo pasiūlyta, nenurodant savo vardo, specialioje anketoje pažymėti, ar jos kada nors turėjo intymių santykių su vaikinais. Tokios anoniminės apklausos rezultatai buvo pritrenkiantys. Paaiškėjo, kad 72 % šios bažnyčios merginų jau buvo praradusios nekaltybę. Sukrėsti tarnautojai nepajėgė suvokti, kaip galėjo nutikti, kad jaunimas, mokytas tyrumo ir šventumo, gyventų tokią palaidą gyvenimą, tapdamas veidmainystės meistrais. Tad jau tiesiog nebetiki, kai vienoje ar kitoje bendruomenėje, nepriklausomai nuo jos denominacijos, bando tau įrodyti, kad kelias, kuriuo jie eina, yra pats teisingiausias. Juk vienintelis tikras kelias yra tik tas, kurį Dievo Žodis apibūdina kaip gyvenimą, saugojant „savąjį indą šventai ir pagarbiai“ (1 Tes 4, 4).

Būtent dėl to, remdamasi tūkstančių asmeninių sielovados pokalbių su jaunomis krikščionėmis patirtimi, noriu

pasakyti: „Merginos! Neskubėkite sutikti su jums siūloma „draugyste“, nes dažniausiai tai yra ne kas kita, kaip paprasčiausias troškimas patenkinti kūnišką geismą ir pasiekti dar vieną pergalę „meilės“ fronte, siekiant pasikelti savivertę bei vėliau pasipuikuoti prieš draugus. Tokia pseudomeilė paprastai parodo savo tikrąjį veidą netrukus po to, kai pasiekiamas geidžiamas tikslas ir prarandamas susidomėjimas šiuo moterišku „objektu“. Ir sėdi vėliau tokia išniekinta auka, raudodama ir liedama ašaras, nepajėgdama suvokti, kad pati yra kalta dėl patirto pažeminimo ir negarbės, nes savo nekaltybę įvertino per pigiai. Žvelgiant į šias ašaras, taip ir norisi pasakyti: „Brangioji mano! Žinok, nėra žmogaus, kuris mokėtų taip meistriškai meluoti, kaip vaikinai, siekiantis tave užkariuoti! Jis žadės tau „aukso kalnus“ ir „nersis iš kailio“, tačiau, pasiekęs savo, greitai pamirš viską, ką tau kalbėjo. Kokia gi tu neprotinga, kad taip lengvai pasitikėjai šiais žodžiais! Nelaimė, į kurią tu pateksi dėl savo nuodėmės, bus tokia didelė, kad ieškosi ir nerasi išeities, kartais net trokšdama sau mirties.“

Nežinau, merginos, ar man pavyko savo žodžiais ir pateiktais pavyzdžiais įdiegti jūsų širdyse supratimą, kaip svarbu išsaugoti skaistumą, nekaltybę ir mergystės tyrumą iki santuokos dėl jūsų būsimos šeimos palaiminimo ir laimės. Padovanokite šį Dievo jums suteiktą brangų perlą savo būsimam vyrui, su kuriuo jums teks nugyventi visą likusį gyvenimą, ir jis, net jei niekada jums to nepasakys, savo širdyje jaus dėkingumą už tai, kad jūs **išsaugojote save jam**. Ir tik šeimyninis gyvenimas parodys, kokį svarbų vaidmenį tai suvaidins jūsų santykiuose, tapdamas Dievo palaiminimo ir abipusio pasitikėjimo garantu.

O dabar pakalbėkime apie tai, ką jums taip pat labai svarbu žinoti. Mano jaunystės metais sakydavo, kad nėra vaikinai, kad ir koks ištvirkęs jis būtų, savo elgesiu su mergina nenueis toliau, nei ji pati jam leis. Nežinau, sutikssite jūs su tuo, ar ne, bet iš sielovados patirties galiu patvirtinti šių žodžių teisingumą. Kiekviena mergina, pati to nesuvokdama, savo elgesiu nustato leistinumą barjerą ir nubrėžia santykio su ja ribas. Daug vaikinų per išpažintį pasakojo puikiai

žinantys, kaip toli jie gali nueiti su viena ar kita mergina, kai lieka su ja dviese. Savo vyriška nuojauta jie subtiliai pajunta, kokius veiksmus gali sau leisti su viena mergina ir ko jokių būdu negalima daryti su kita, jei nori pelnyti jos palankumą. Tad jei jaunuolis su jumis elgiasi įžūliai ir pernelyg laisvai, tuomet vertėtų savęs paklausti, ar ne jūs pati savo prieinamumu ir nuolaidumu „atřišote“ jam rankas?

Ir dar vienas faktas, kurį nuolatos patvirtina gyvenimas. Vaikinai, kurie jaunystėje turėjo daug draugių, siekia vesti tyrą ir nekaltą merginą. Į klausimą, kodėl jie taip elgiasi, paprastai išgirsti atsakymą: „O todėl, kad pigių ir lengvai prieinamų yra kiek tik nori. Man jų užtenka porai savaičių, geriausiu atveju – mėnesiui, bet žmoną norėčiau turėti nepaliestą, kad aš jai būčiau pirmasis.“ Beje, būtent tai yra pagrindinė priežastis, kodėl kai kurie netikintys vaikinai yra pasiroošę suvaidinti „atgailą“ ir „atsivertimą į Viešpatį“, kad gautų į žmonas tikinčią merginą, kuri su didele tikimybe gali būti skaisti. Tokia jau ta vyrų logika. Gyvenimui santuokoje jis renkasi ne tą, su kuria galima smagiai leisti laiką, o tą, kuri iki jo nieko prie savęs neprisileido.

Merginos, neabejoju, kad išskyrus retas išimtis, visos jūs norite ištekėti. Tokia mūsų, moterų, prigimtis, nes Dievas į kiekvieną merginą ir moterį įdiegė troškimą turėti šeimą, vaikų bei vyrą kaip draugą ir gyvenimo bendražygį. Gaila, tačiau daugelis merginų per lengvabūdiškai leidžiasi į pažintis ir nesantuokinius lytinius santykius būtent tam, kad ištekėtų. Tik niekam nepatariu siekti šio tikslo tokiu būdu. Vaikinas puikiai jaučia, su kuo turi reikalą. Ir patikėkite, jei jis ketina vesti, tai bus su jumis atsargus ir santūrus. Žinoma, jis gali pabandyti jus išmėginti, norėdamas sužinoti, kaip toli jam leisite nueiti. Ir žinote kam? Mėgindamas suartėti fiziškai, jis tuo pat metu galvos: „Jei ji leidžia man nueiti taip toli, tai kur garantija, kad ir kitiems ji neleis daryti to paties? Ne, tokios man nereikia.“ Kai kurie jų vėliau pasakojo: „Kai pabandžiau prie jos pernelyg priartėti, gavau tokį svarų antausį, kad iškart sustojau ir pagalvojau, jog būtent tai aš ir norėjau patirti. Su tokia galima pradėti kurti šeiminių gyvenimą.“

Dabar suprantate, merginos, **ką būtent** jaunuoliai jums vertina? Kai esate pernelyg prieinamos ir nuolaidžios, kai, užuot užkirtusios kelią nepadoriems veiksams, jie iš jūsų išgirsta tik padrašinantį kikenimą, kai leidžiate jiems prieiti per arti ir liesti savo kūną, – tuomet nesitikėkite pagarbos sau. Sutuoktinių gyvenimui rimtiems vaikinams tokios merginos nereikalingos. Tiems, kuriuos gena geismas ir kurie yra paleistuvystės dvasios vergai, toks jūsų sukalbamumas, žinoma, patinka. Bet jaunuolius, kurie bijo Dievo ir siekia tyrumo, toks elgesys atstumia. Beje, vargu ar jūs norėtumėte turėti vyrą, kuriuo negalima pasitikėti. O jei taip, tuomet nepamirškite, kad būtent jūs nustatote vaikinui tas ribas, kurias jam apibrėžia „iki“ ir ne toliau. Bet kaip toli, jūsų supratimu, gali siekti tas „iki“, kad jis galėtų jus vertinti ir gerbti? Norėdama tai paaiškinti, pasiryžtu jums papasakoti šį tą iš savo jaunystės dienų, tačiau ne tam, kad pasirodyčiau, kokia pavyzdinga ir teisinga buvau, o tam, jog paaiškinčiau, ko savo laiku pati turėjau išmokti.

Jaunystėje Dievas man parodė didį gailėstingumą tuo, jog išsaugojo mane visiškai tyrą. Prie to prisidėjo nuolatinis mokymasis: pirmiausia mokykloje, vėliau medicinos institute, tada ekspertizės institute, kur stengdavausi būti tarp geriausiųjų, o tai, žinoma, reikalaujavo daug kantrybės, atkaklumo ir savidisciplinos. O kai baigiau mokslus, man jau buvo suėję dvidešimt ketveri metai, tad jaunystė praktiškai liko praeityje. Iki to laiko aš aštuonis kartus buvau gavusi pasiūlymą tekėti, nors joks vaikinys prie manęs net nebuvo priartėjęs. Tuo tikslu jie siūsdavo bendruomenių pastorius, ką nors iš vyresniųjų brolių arba savo motinas, tačiau patys prie manęs prieiti neišdrįsdavo. Per visą savo gyvenimą aš nė karto su niekuo nedraugavau ir į pasimatymus nė su vienu nevaikščiojau, neišskiriant nė mano vyro Henriko (*mano ištekėjimo istorija aprašyta knygoje „Paieškų keliu“¹⁵*).

Tarp instituto studentų buvau žinoma kaip „balta varna“ ne tik todėl, kad nedraugavau su vaikiniais, bet ir todėl, kad

¹⁵ «Путём исканий».

nesidažiau ir nesidariau šukuosenų, manydama, jog turiu būti tokia, kokią mane sukūrė Dievas. Beje, garbiniuoti ar specialiai formuoti plaukų nebuvo jokio poreikio, nes nuo vaikystės turėjau garbanotus plaukus. Vienintelis dalykas, kurį visada avėjau, – tai aukštakulniai, nes buvau žemo ūgio. Mano bendrakursės daug kartų bandė mane perkalbėti, sakydamos: „Liudmila, na bent truputį pasidažyk. Leisk mums tiesiog parodyti, kaip tu atrodytum, jei vos vos paryškintum lūpas, blakstienas ir antakius.“ Ir štai kartą, kai mes, studentai, vasarą dirbome kolūkyje, aš iš tyro mergaitiško smalsumo nusileidau jų įkalbinėjimams ir leidau joms tai padaryti, o tada, pažvelgusi į veidrodį, savęs neatpažinau. Į mane žiūrėjo tikra aktorė, nors išoriškai visai nesu gražuolė. Aplink mane stovinčios merginos žavėjosi savo eksperimento rezultatais, o mano širdyje prabilo sąžinės balsas, nuo kurio norėjosi verkti. Siela priešinosi tokiam maskaradui, todėl, pašokusi nuo kėdės, nubėgau prie čiaupo ir nusiploviau šį dirbtinį grožį, mintyse kartodama: „Viešpatie, atleisk man už tai, kad leidau joms „pataisyti“ Tavo rankų darbą ir tuo Tave nuliūdinau. Niekada gyvenime daugiau to nedarysiu! O, padėk man išstesėti Tau šį žodį!“

Pasakodama jums apie tai, nevalingai prisiminiau vieną jauną brolių, kuris, atėjęs sielovados pokalbiui prieš pat savo vestuves, su pasigėrėjimu kalbėjo: „Aš taip myliu savo sužadėtinę už tai, kad ji nenešioja papuošalų ir niekada nesidažo, kaip tai daro daugelis merginų bei moterų mūsų bendruomenėje, todėl prašau jos visada išlikti tokia, kokia ji yra.“ Beje, kai tikinčios seserys klausia, ar nuodėmė nešioti papuošalus ir ar krikščionėms galima dažytis, man nevalingai norisi joms atsakyti klausimu į klausimą: „O kam?! Koku tikslu norite tai daryti? Jei tam, kad patrauktumėte vaikinų ir vyrų dėmesį, išprovokuodamos juos tam tikroms mintims bei troškimams, tada, žinoma, tai yra nuodėmė, nes savyje slepia siekį suvilioti.“ Ankstyvosios krikščionių bažnyčios mokytojas Tertulijonas jau II-ame amžiuje rašė: „Žinoma, kad papuošalai yra vyrų viliojimo masalas, tad ar verta kurstyti juose geismo ugnį? Žinokite, moterys, kad jūs pražudote savo brolių, jei rodote jo akims savo grožį ir žadinate jame

paleistuvystės troškimus. Savo sieloje jis jau padarė tai, ko užsigeidė, ir jūs jam tampate mirtinu kardu.“

Tačiau sugrįžkime prie mano nutraukto pasakojimo. Per šešerius studijų metus medicinos institute mūsų vaikinai studentai juokdavosi iš manęs, vis iš naujo kartodami: „Tu niekada neištekėsi!“ Ko tik jie nesiėmė ir kokių tik pastangų nedėjo, kad mane suviliotų ir sugundytų, tad man teko išgyventi nemažai įvairių epizodų. Tyliai kęsdama jų pašaipas, negalėjau net numanyti, kad jie mane atidžiai stebėjo – tai netikėtai paaiškėjo gydytojų diplomų įteikimo dieną. Mūsų gydomajame fakultete buvo vienas vaikinai, kuris atrodė kaip rusų karžygis. Tikras Ruslanas iš Puškino poemos „Ruslanas ir Liudmila“, nors jo vardas, žinoma, buvo kitoks. Aukštas, stotingas gražuolis, kurio pečiai – tarytum sieksnis. Na, tiesiog vyriško grožio etalonas. Studentai apie jį juokais sakydavo, jog „visos mūsų kurso merginos krenta prieš jį ir gulasi į krūvas“. Todėl nenuostabu, kad daugelį jų jis buvo išbandęs. Taigi, šešerius metus studijuodama su juo vienoje grupėje, aš net neįtariau, kad visus tuos metus jis mane atidžiai stebėjo.

Tą dieną, kai mums buvo išduodami diplomai, iškilmių salėje buvo trys šimtai gydytojų absolventų. Šalia to vaikino sėdėjo jo sužadėtinė, kuri tuo metu jau buvo nėščia. Kai jį iškvietė, jis atsistojo, užlipo ant scenos, paėmė savo diplomą bei gėlių puokštę, kurią tą dieną įteikdavo kiekvienam jaunajam gydytojui, ir pasuko į mano pusę. Sėdėdama vienoje iš eilių krašte, prie pat praėjimo, mačiau, kad jis neatitraukdamas akių žiūri į mane. Nesuprasdama, kas vyksta, aš tyliai jį stebėjau, nežinodama, ką jis ketina daryti. Visa salė pritilo. Priėjęs prie manęs, jis padėjo man ant kelių savo puokštę ir, akimirksniu stabtelėjęs, lengvai nusilenkė. Iš netikėtumo aš sutrikau. „Kam tu tai darai?!“ – tyliai ištariau ir išgirdau atsakymą: „Aš žinau, ką darau.“ Ištaręs šiuos žodžius, jis staigiai apsisuko ir nuėjo prie savo sužadėtinės.

Kitą dieną vyko mūsų išleistuvių vakaras, kuriame prie manęs priėjo kitas studentas – tas pats, kuris iš manęs juokdavosi labiausiai.

– Ačiū tau, – susijaudinęs ištarė jis. „Tu įtikinai mane, kad ir mūsų dienomis yra merginų, kurios vertos vadintis

nuostabiu „merginos“ vardu. Visada lik tokia, kokia esi. Prašau, lik tokia.

– Ir tai man sakai tu?! – apstulbusi ištariau, akimirksniu prisiminusi visus jo juokelius ir užgaulias replikas.

– Taip, būtent aš, – atsakė jis ir nuėjo.

Kitą dieną man perdavė dar vieno bendrakursio žodžius, kuriuos jis pasakė savo draugui: „Duok Dieve, kad jos niekas neapgautų!.. O, duok Dieve!“

Ir tada, merginos, aš supratau, kaip dažnai tokias va nesuprantamas „neliečiamąsias“ ir „baltas varnas“ stebi vaikinų akys, joms pačioms to net nepastebint. Žinoma, visiškai nebūtinai tokie stebėtojai rodys joms dėmesį. Tai taip pat nereiškia, kad jie būtinai šias merginas ves, tačiau ta šviesa, kurią jie jose pamatė, ir tas tyrumas, kuris buvo neginčytinas, išliks tų žmonių atmintyje visą gyvenimą, keldami nuostabą ir susižavėjimą.

Pasitelkusi šį pavyzdį, norėčiau parodyti, kokie svarbūs rimtiems vaikinams yra kuklumas, santūrumas ir skaistumas, kurie geriausiai liudija apie merginos tyrumą. Būtent šios savybės charakterizuoja tą nepaaiškinamą grožį, kuris merginą apibūdina kaip tyrą ir nekaltą mergaitę, kuri yra Kristaus Nuotakos prototipas. Kai mergina pasižymi šiomis savybėmis, ji nevalingai atkreipia vaikinų dėmesį, tačiau jų žvilgsniuose atsispindi jau ne geismas ar troškimas, o neslepama nuostaba ir pagarba. Jų akys tarsi sako: „Kaip tai įmanoma, kad mūsų purvinais, ištvirkusiais laikais gyventų tokia tyra mergina kaip ši?!“

Atminkite, seserys, kad net jei pasaulis tyčiojasi iš jūsų tyrumo, širdies gilumoje jis žavisi jumis ir už tai labai vertina. Viena jauna krikščionė dėl ligos ir neaiškios diagnozės turėjo atlikti nuodugną visų gydytojų patikrinimą, įskaitant ir ginekologą. Apžiūros metu pagyvenęs gydytojas vyras paprašė pakviesti į kabinetą kitus gydytojus bei medicinos seseris, kol jo darbo kabinetas prisipildė darbuotojų. Po apžiūros jis visų susirinkusiųjų akivaizdoje stipriai paspaudė jai ranką ir švelniai ištarė: „Nesistebėk, mieloji, kad aš pakviečiau čia kitus. Noriu pasakyti, kad per visą savo ilgametę praktiką nesu sutikęs skaistesnės būtybės už tave. Tavo

nekaltumas ir tyrumas tiesiog stulbina. Iš visos širdies linkiu tau Dievo palaiminimų!“

Reikia pabrėžti, kad merginos tyrumas atsispindi net ir skaisčiame jos žvilgsnyje. Jei širdis sugedusi, taurios kaukės neužsidėsi, nes veidas ir akių išraiška išduoda esamą sugedimą. Tokios akys yra iššaukiančios ir įžūlios, laisvai „ganosi“ po vaikinų veidus bei figūras, ieškodamos eilinės aukos. O kai mintys ir širdis tyri, tai ir žvilgsnis bus atitinkamas. Nuo tokių tyrų ir giedrų akių rimtas vaikinai negali atitraukti žvilgsnio, nes jose slypi ypatinga traukos galia. Suprantama, saugoti savo tyrumą reikia ne tam, kad tuo patrauktum vaikinų dėmesį. Viešpatį mylinčiai ir Jo bijančiai merginai skaisčius gyvenimas yra toks pat natūralus kaip mūsų kvėpavimas, kurio niekas nepastebi. Jei tyrumas kyla iš širdies, tuomet nėra jokio poreikio vaidinti kokį nors vaidmenį. Ir dėl šio savo natūralumo ji išties yra graži. Tokia mergina be žodžių tampa pavyzdžiu ir šviesa aplinkiniams žmonėms. O šviesa visada traukia. Todėl nereikėtų stebėtis, kad tyros merginos, net jei jos nėra gražuolės, išteka kur kas greičiau nei gražios, bet sugedusios. Mat vaikinai puikiai supranta, kad šeimyniniame gyvenime jos bus nuostabios motinos ir ištikimos žmonos. Vyrų tai puikiai išmano.

O dabar norėčiau pakalbėti apie tai, kuo jūs, merginos, dar save teršiate, žadindamos geidulį aplinkinių vaikinų ir vyrų kūnuose. Šis pokalbis liečia jūsų elgesį ir aprangą. Misionieriškų kelionių į įvairias pasaulio šalis metu, žvelgdama į jaunas krikščionas, aš dažnai savęs klausdavau: kokių tikslų ir kokių paskatų vedamos jos atidengia ir demonstruoja savo nuogumą, be to, ne tik pasauliečių pilnose gatvėse, bet ir bažnyčių salėse per pamaldas? Jei būtume sąžiningos pačios sau, mes, silpnosios lyties atstovės, turėtume pripažinti, kad turime vieną tikslą: pritraukti vaikinų ir vyrų dėmesį, tai yra, jiems patikti. Kokių tik gudrybių mes nesiiame, kad sulaukytume jų žvilgsnį ir priverstume žavėtis mūsų veidu ir figūra! Taip elgdamosi mes net nesušiņstome, kad panašiu būdu pardavimui išstatomos tik mažos vertės prekės. Vertinga prekė siūloma kruopščiai supakuota, o toks mažas daiktas kaip auksinis žiedas su

briliantu yra laikomas užrakintoje vitrinoje ir pirkėjui perduodamas specialioje prabangioje dėžutėje. Brangūs daiktai siūlomi vos keliais egzemplioriais, o pigūs būna suversti krūvomis. Pavyzdžiui, prisiminkite bent jau žiemos ar vasaros išpardavimus, kai kainos, ypač žemos kokybės prekės, gerokai sumažinamos ir jos sukraunamos krūvomis, kuriose rausiasi visi, kas tik netingi.

Taigi, merginos, kai mes nusileidžiame iki to, kad apnuoginame ar aptemptais ir permatomais drabužiais išryškiname patraukliausias savo kūno vietas, taip suteikiame galimybę mus „apčiupinėti“ akimis, mintyse mus suteršiant. Kurstydamos kūno geidulio ugnį vaikinų širdyse, jūs suteptate savo mergaitišką tyrumą ir skaistumą. Besirengdamos pagal begėdišką madą, jūs ne tik apnuoginate visų aplinkinių žvilgsniams tai, ką turėtų matyti tik jūsų būsimas vyras, bet ir tampate pagunda bei suklupimo akstinu. Juk Dievo Žodis sako: „*vargas tam žmogui, per kurį papiktinimas ateina*“ (Mt 18, 7). Sukeldamos nuodėmingas mintis tikėjimo broliams, jūs stumiate juos į paleistuvystę, už kurią Viešpats pareikalaus atsakomybės ne tik iš jų, bet ir iš jūsų, kaip iš jos atsiradimo šaltinio. Daug dievobaimingų jaunuolių asmeniinių sielovados pokalbių metu sakė: „O, kad Jūs žinotumėte, koks gundymas man yra mūsų seserys, kurios į pamaldas ateina su giliomis krūtinės iškirptėmis ir aukštais sijonų skeltukais, demonstruodamos nuogas kojas! Dėl to aš nebenoriu lankyti bendrų pamaldų ir jaunimo tarnavimų.“

Merginos, mano brangiosios! Aš dabar apie tai kalbu ne tam, kad jus įžeisčiau ar pažeminčiau, bet tam, kad jūs bent šiek tiek pamąstytumėte, sužinojusios, **apie ką** pasakoja vaikinai, išpažindami savo seksualines nuodėmes. Taip, žinoma, žinau, kad seserys numoja ranka į panašias pastabas, teisindamosi tuo, jog gyvename kitais laikais ir kad dabar visi taip rengiasi. Tačiau mes, krikščionės, neturime pamiršti, kad nuo pat Edeno sodo laikų drabužiai buvo skirti nuogumui pridengti, o ne jį demonstruoti, naudojant tai kaip galingą gundymo įrankį. Juk pamatę apnuogintas moters kūno vietas, vaikinai ir vyrai seksualiai susijaudina ir, norėdami numalšinti kilusią seksualinę įtampą, griebiasi savęs

tenkinimo, tokiu būdu save suteršdami. Štai, pavyzdžiui, vienas krikščionis, kankinamas akių geismo, sakė: „Žinau, kad kiekvienas, kuris žiūri į moterį su geismu, Biblijoje vadinamas svetimautoju, todėl stengiuosi nususukti arba nusukti žvilgsnį, jog nematyčiau pro sijonų skeltukus šmėkščiojančių nuogų kojų, kurios mane sužadina. Visomis jėgomis kovoju su savo kūno geismu, tačiau kartais vis tiek būnu nugalėtas. Patarkite, ką man daryti, nes vis dažniau puolu į nevirtį ir grimztu į depresiją!“

Kitas jaunuolis, prašydamas patarimo, kaip jam kovoti dvasinę kovą, prisipažino negalintis atsispirti norui apžiūrinėti moters kūno linijas per persišviečiančius palaidinių, suknelių ar sijonų audinius. „Žinote, – susijaudinęs kalbėjo jis, – taip elgdamasis aš ir nežiūrėdamas pornografijos tiek susižadinu, kad kilusiam seksualiniam troškimui patenkinti pradėdau naudoti savo rankas, o po to pats savęs nekenčiu ir pažadu sau niekada daugiau to nedaryti. Tačiau užtenka išeiti į gatvę, kai į akis vėl lenda moterų nuogumas. Todėl manęs jau nebedžiugina artėjanti vasara, kuri visada tampa nenutrūkstama kova su mano kūnu.“

Nežinau, merginos, apie ką galvojate jūs tai skaitydamos, tačiau man tokių vaikinių visada būna gaila. Liūdna, kad tie iš jų, kurie nori išsaugoti savo akis ir mintis švarias, turi nuolat kovoti ir nusukti akis, jog nematytų viešai demonstruojamų moteriškų „grožybių“. Juk žmogaus fiziologija tokia, kad jis į įvairius seksualinius dirgiklius reaguoja lytiniu susijaudinimu, o mūsų – skirtingų lyčių atstovų – šie dirgikliai yra labai nevienodi. Liaudyje ne veltui sakoma, kad moterys myli ausimis, o vyrai – akimis. Moteriai malonu girdėti komplimentus ir švelnius žodžius, o vyrui to per daug nereikia. Tačiau vos jam pamačius aptemptų drabužių išryškintas ar pro perregimą audinį persišviečiančias moters kūno linijas, jis iškart stipriai lytiškai susijaudina. Beje, noriu pasakyti, kad merginų taip mėgstamos aptemptos kelnės ir džinsai gali taip stipriai priglusti prie kūno, kad aiškiai tampa matomos išsikišusios sėdmenys bei išryškėja lytinės lūpos, o tai vaikus sužadina netgi labiau nei persišviečiančios palaidinės, suknelės ir sijonai. Panašų efektą sukelia ir

priglundę trumpi šortai, kuriuos mielai nešioja paauglės bei visai dar jaunos mergaitės, negalvodamos apie tai, kad jos tokiu būdu pritraukia vaikinų žvilgsnius prie jų itin apnuogintų mergaitiškų kojų.

Žinoma, galima sutikti, kad, vilkėdama tokius gundančius drabužius, mergina dėl patirties stokos tiesiog nesusi-
mąsto, kokį poveikį ji gali daryti vyrams ir vaikinams. Kažką panašaus kadaise jaunystėje išgyvenau ir aš, kai studijuodama Leningrado ekspertizės institute paštu gavau dovanų iš savo tėčio gražią avietinę perregimo gipiūro palaidinę su išaustomis tokios pat spalvos tankiomis rožėmis. Ji man taip patiko, kad, negalvodama apie nieką bloga, apsivilkau ją į pamaldas kartu su nepermatomais nėrinuotais apatiniais marškinėliais, tada dar nežinodama, jog būtent nėriniai yra neatskiriami erotinio apatinio trikotažo dalis. Tai, kas nutiko man tik įžengus į pamaldų salę, tapo tikru šoku. Jaučiausi taip, tarsi prie mano nugaros iškart būtų prilipusi daugybė vyrų akių, mintyse prasiskverbiančių pro persišviečiantį audinį ir tarsi išrenginėjančių. Tą dieną nepajėgiau girdėti to, kas buvo sakoma iš sakyklos, nes troškau tik vieno – kuo greičiau palikti šią patalpą. Skubėdama išeiti, dar spėjau pas-
tebėti smerkiantį vieno vyresniojo brolio žvilgsnį, o grįžusi namo iškart nubėgau po dušu, nes fiziškai jaučiau ant savęs likusį seksualinį netyrumą. Daugiau tos palaidinės aš nebeužsivilkau ir netrukus visai ją išmečiau.

Biblija nepateikia mums konkretaus aprangos standarto, rekomenduodama tik viena: „*Taip pat, kad moterys (turimos mintyje visos silpnosios lyties atstovės) puoštųsi kukliai ir padoriais drabužiais, droviai ir santūriai, ne supintais plaukais ar auksu, perlais ar brangiu drabužiu, bet – kaip dera moterims, pasižyminčioms dievobaimingumu, – gerais darbais*“ (1 Tim 2, 9-10). Mano jaunystės laikais bažnyčiose buvo reikalaujama dėvėti rankovės žemiau alkūnių ir kelius dengiančius sijonus. Tačiau tik šie reikalavimai vargu ar išsprendžia šią problemą. Krikščioniškų drabužių kuklumas priklauso ne nuo jų ilgio, o nuo to, ar jie nėra gundantys. Svarbu ne tai, kokios rankovės ar kokio ilgio sijonas, o tai, ką pagalvos brolis tikėjime, pamatęs vienai

ar kitaip apsirengusių seserį. Šiuolaikiniuose mados pristatymuose dažnai skamba posakis „seksualus stilius“. Nekinantis reikalavimas šių dienų madingiems drabužiams – jų seksualumas, todėl tikinčių seserų apranga neturėtų būti tokia. Dievobaiminga krikščionė turi paaukoti madą, jei ji skirta gundymui, geismui ir paleistuvystei. Tarp kitko, mūsų bažnyčiose populiarius ties klubais siauras ir apačioje šiek tiek plėtėjantis ilgas juodas sijonas su nedideliu skeltuku yra labai patrauklus ir atrodo netgi seksualiau nei paplitę mini sijonai. Balta persišviečianti palaidinė, pro kurią matosi gražus apatinis trikotažas, nors ir atrodo „krikščioniškai“, vis dėlto labai traukia vyrų žvilgsnius. Glaudžiai priglundę drabužiai, išryškinantys liemenį ir krūtinės apvalumus, net jei jie dengia visą kūną, taip pat traukia žvilgsnį. Tačiau didžiausia pagunda daugumai vyrų vis dėlto yra aukštai apnuogintos kojos, gili krūtinės iškirptė, bet kokio aukščio sijonų skeltukai ir stipriai aptemptos kelnės.

Beje, šiuolaikinė mada būtent tokia ir yra. Prieš kelis dešimtmečius vienas prancūzų mados namų modeliuotojas Paryžiuje išsamiai aiškino skeltukų reikšmę – tada jie dar tik skynėsi kelią į madą, o mūsų dienomis tapo tokie aukšti, jog nebeaišku, kur jie vieną dieną pasibaigs. Jis sakė: „Dabar – sekso amžius, ir mes, mados žinovai, puikiai žinome, kaip seksualiai sužadinti vyrus ir moteris. Juk drabužiai turi savo „kalbą“. Pavyzdžiui, sijono skeltukas priekyje sako: „Matai, aš pasirošusi viskam.“ Skeltukai šonuose reiškia: „Pažiūrėk, kokios mano kojos ir klubai. Ar nenorėtum jų paglostyti?“ O skeltukas gale ragina: „Eik paskui mane ir gausi viską, ko trokšti.“

Suprantate, merginos?! Tai sakė ne pastorius ir ne pamokslininkas, sudrausmindamas mus, tikinčias merginas ir moteris, o pasaulio žmogus, puikiai išmanantis drabužių „kalbą“ ir todėl esantis pripažintas šios srities specialistas. Tiesa, mūsų dienomis madistėms jau nebeužtenka rodyti tik kojas, ir jos, panašiai kaip Holivudo žvaigždės ant Kanų raudonojo kilimo, varžosi dekolte gyliu, nugaros apnuoginimu ir suknelių permatomumu – o jas dėvėdama, net ir „apsirengusi“, atrodai tarsi nuoga. Taigi krikščionėms velnias

paspendžia naujų pinklių, siūlydamas joms rasti sau tinkamą kompromisą su šiuo paskutiniu mados klyksmu. Tik pasakykite, seserys, nejaugi mes užkibsim ant šėtono kabliuko ir būsime panašios į šio pasaulio paleistuves?!. O jei ne, tuomet neverta bandyti savęs pateisinti tuo, kad visa parduotuvėse parduodama apranga dabar yra būtent tokia ir kad jūs, jaunoms merginos, nesirengsite juk kaip senutės. Taip pat nereikia stengtis savęs įtikinti, jog neturite ketinimų savo apranga vilioti vyrų ir vaikinų. Suvokia tai ar ne, merginos ir moterys vis tiek tai daro. Viena tikinti sesuo, atėjusi sielovados pokalbiui, papasakojo, kaip ją paprotino vienas išgėręs pasaulietis, kai ji, vilkėdama permatomą palaidinę ir trumpą madingą sijoną su skeltuku, „žibėjo“ prieš jį su savo peršviečiančiu dekolte ir aukštai apnuogintomis kojomis. Pasilenkęs jai prie ausies, jis aistringai sušnabzdėjo: „Ech, kokia tu seksi! Taip ir norisi tave čia pat išdulkinti!“ Prisimindama šias atgrasias akimirkas, krikščionė su pasišlykštėjimu pasakė: „Kai jis ištarė šiuos gašlius, nepadorius žodžius, aš pagaliau supratau, kuo iš tikrųjų užsiimu. Nuo tos dienos mano aprangos stilius visiškai pasikeitė.“

Galbūt, merginos, ir jūs norite būti „seksi“? Klausiate, kodėl aš tiek daug apie tai kalbu? Todėl, kad Dievo akivaizdoje tai yra seksualinis netyrumas! Įsivaizduokite, kiek pašalinių vyrų ir vaikinų žvilgsnių limpa prie jūsų krūtinės, kojų, klubų, sėdmenų bei kitų kūno dalių, ryte rydami jus savo geismu. Sąmoningas savo nuogumo demonstravimas yra bjaurastis Viešpaties akyse, ir tai yra ypač įžūlu, kai tokia apranga krikščionės ateina į pamaldas. Žvelgiant į jas, nevalingai kyla klausimas: „Kokiu tikslu ir dėl ko jos čia atėjo? Ar tam, kad šlovintų Dievą ir ieškotų artumo su Juo, ar tam, kad gundytų bei viliotų savo tikėjimo brolius?..“

Vienas jaunas pamokslininkas, būdamas visiškai sutrikęs, kalbėjo: „Kai atsistoju už sakyklos ir pradėdau pamokslauti, tiesiog nebežinau, kur nukreipti žvilgsnį. Mūsų bažnyčioje jaunimas sėdi balkone, todėl, kai perskaitęs Šventojo Rašto ištrauką pakeliu akis į viršų, pirmiausia pamatau jaunų seserų nuogus kelius ir praskėstas kojas. Jūs gi žinote, kas yra atviras balkonas su pertvaromis. Pradėjęs

kalbėti, stengiuosi žiūrėti tik į salėje sėdinčius žmones, bet vos tik užsimirštu ir vėl pažvelgiu aukštyn, į akis vėl lenda nepadoriai atidengtas moters nuogumas. Man tenka nuolat budėti ir kovoti su mintimis, kad galėčiau susikoncentruoti į tai, apie ką aš pamokslauju. Dėl šios priežasties jau visai nebenoriu eiti už sakyklos! O kad jūs matytumėte, kaip pas mus rengiasi merginos chore ir šlovinimo grupėje! Nesuprantu, kaip joms negėda visos salės akivaizdoje lipti ant pakylos, pro skeltukus šmėžuojant nuogoms kojoms ir šlaunims!“

Matote, seserys, kuo jūs galite tapti tikėjimo broliams mūsų krikščioniškose bendruomenėse? Gundytojomis ir viliotojomis, stumiančiomis juos į nuodėmę!.. Tačiau ar tikrai norite būti panašios į paleistuves iš mus supančio ištvirkusio pasaulio?! Juk, sąmoningai ar ne, jūs jas imituojate savo koketiškais žvilgsniais, meilikuojančiais žodžiais, laisvu iki palaidumo elgesiu, provokuojančia apranga ir atitinkama eisena. Jūs gi žinote, kaip galima praeiti, kad jus sutikęs brolis ar bet koks kitas vaikinai į jus atsigręžtų. Taip elgdamosi, jūs tampate kaltos dėl jo nuodėmingų minčių ir po jų kylančio savęs tenkinimo. Nejaugi jūs gyvenate tam, kad kitiems būtumėte pagunda ir akstinas nusidėti? Argi tokia jūsų pašaukimo esmė?.. Ir jei pasaulietiškas merginas, nepažįstančias Dievo, tame galima bent kažkiek suprasti, tai kaip tada paaikškinti panašų jaunų krikščionių merginų elgesį?!

Galbūt priežastis yra ta, kad šiuolaikiniai Dievo vaikai, kaip ir pasaulio žmonės, priprato prie demokratijos ir laisvės (suvokdami jas kaip visaleidžiamumą), pamiršdami Šventojo Rašto žodžius: „*Jūs, broliai, esate pašaukti laisvei! Tikrai tenebūna ši laisvė proga kūnui, bet **meile tarnaukite vieni kitiems***“ (Gal 5, 13). O apie kokią krikščionišką meilę galime kalbėti, jei mūsų apranga ir elgesys artimiesiems tampa tikra pagunda, stumiančia juos į nuodėmę? Tą patį nuoširdžiai pripažino viena tikinti mergina, kuri su skausmu širdyje pasakojo: „Aš mėgdavau dėvėti mini sijonus ir priglundusias, permatomas palaidines giliomis iškirptėmis, demonstratyviai apnuogindama savo kojas bei krūtinę, nes tiesiog mėgavausi vyrų žvilgsniais, kurie mane ryte rydavo akimis. Kaip dabar

skaudu tai suvokti! Tegul Viešpats atleidžia man už šią bjaurastį ir pasigaili mano nuodėmingos sielos!“

Matote, merginos, kaip ji gailėjosi? O jūs taip stengiatės patraukti jaunuolių žvilgsnius savo pusnuogiu kūnu, aukštais skeltukais, giliomis iškirptėmis, permatomais drabužiais, papuošalais, dažytu veidu ir laisvu, nevaržomu elgesiu. Mano brangiosios seserys! Mūsų ištvirkusiame amžiuje tuojau nieko nebenustebinsi, nes kur tik pažvelgsi – visur demonstruojamas nuogumas ir nevaržoma sekso reklama! Kartais atrodo, kad be šito žmonėms nebeliko jokių kitų vertybių. Dabar atkreipti į save dėmesį galima tik tuo, kas mūsų dienomis tapo retu aukso grynuoliu, o būtent: skaistumu, drovumu, kuklumu ir mergaitišku tyrumu aukščiausia šio žodžio prasme. Šios savybės iš tiesų traukia, o visa kita vertinama kaip nieko verta pigiena.

Tikiuosi, merginos, kad teisingai suprantate mano žodžius. Neabejoju, kad jei žinotumėte tai, ką man tenka girdėti iš šventai gyventi siekiančių tikinčių vaikinių, tuomet suprastumėte, kodėl būtent taip su jumis apie tai kalbu. Kartais man būna gaila jaunų brolių net labiau nei jūsų, seserys. Mat jei jūs morališkai smunkate, esate pačios dėl to kaltos, o jei jie kenčia nuo paleistuvystės dvasios, dažniausiai tai nutinka dėl jūsų – nes savo provokuojančia apranga ir laisvu elgesiu tiesiog pastūmėjate juos į tai. Nepamirškite, kad nuodėmė į pasaulį įžengė per moterį. Nusidėjusi Dievui savo neklusnumu, Ieva įtraukė į nuodėmę ir Adomą, o tai lėmė jų abiejų išvaymą iš rojus. Deja, visais laikais atsirasdavo daugybė moterų ir merginų, kartojusių jos poelgį, ir daugybė vyrų savo gyvenimą baigdavo tragiškai – ne išimtis net ir didieji Dievo vyrai.

Kartą man teko išgirsti šokiruojančią istoriją apie tai, kaip žinomas jaunas pamokslininkas, kurį Dievas naudojo kaip Savo palaimintą indą, puolė į svetimavimą su paleistuve, kuri buvo laikoma krikščione ir buvo tos pačios bendruomenės narė. Šis vyras turėjo šeimą, žmoną ir du mažus vaikus, o ta, kuriai pavyko jį suvilioti, praeityje gyveno su daugeliu vyrų, po ko, taip sakant, „atgailavo“, nors paleistuvystės dvasia ir toliau gyveno jos širdyje. Įsimylėjusi ši

pamokslininką, ji nusprendė jį suvilioti. Bėgo mėnesiai, tačiau visos jos pastangos buvo nesėkmingos. Vis dėlto atėjo akimirka, kai jaunoji moteris pasiekė savo ir, po lytinio akto patenkinta pasitrynusi rankas, su klatinga šypsena ištare: „Pagaliau! Pagaliau aš pasiekiau tai, ko norėjau!“ Išgirdęs šiuos žodžius, jaunas tarnaotojas aiktėlėjo, griebėsi už širdies, sušvokštė, konvulsiškai išsitiesė ir mirė.

Išgirdusi šį pasakojimą, aš pasibaisėjau. Šėtonas ilgai ieškojo žmogaus, kurį galėtų panaudoti kaip savo įrankį, kad pražudytų palaimintą Dievo indą, ir jį rado jaunos moters pavidale. Daugelį mėnesių pamokslininkas priešinosi šiai paleistuvei, kovodamas su savo kūno geismais, nes puikiai suprato jos kėslus, tačiau galiausiai vis tiek puolė į svetimavimą. Ir Viešpats nedavė jam galimybės atgailauti bei gauti atleidimą. Jis krito negyvas savo nusikaltimo vietoje. Todėl norėčiau paklausti ir jūsų, brangios seserys. Kaip manote, ar kurio nors tikėjimo brolio sielos kraujo nebus pareikalauta **iš jūsų rankų**? O jei tokia nelaimė iš tiesų nutiktų, kuo tai pasibaigtų jums?!

Šventajame Rašte yra nuostabūs žodžiai, apibūdinantys Kristaus Nuotaką: „*Karaliaus dukra šlovinga viduje, auksu išmegzti jos apdarai*“ (Ps 45, 13). Tai reiškia, kad jūsų sielų Dangiškajam Sužadėtiniiui svarbu ne išorinis grožis, o vidinė esybė, kuri nulemia kiekvienos iš jūsų vertę Dievo akyse. Šį vidinį grožį sudaro tokios puikios žmogiškosios savybės, kaip romumas, kuklumas, nuolankumas, ištikimybė, paklūnumas ir gebėjimas laukti. „*Auksu išmegzti apdarai*“ simbolizuoja mergystės tyrumą ir skaistumą, kurie prilygsta brangiajam metalui. Todėl, merginos, peržiūrėkite savo prioritetus, ir tada daugelį dalykų pamatysite visiškai kitoje šviesoje.

Baigdama savo pokalbį, noriu kreiptis į tas seseris, kurių kūnai jau yra suteršti vyriškų rankų prisilietimų. Suprantu, merginos, kad jums buvo nelengva skaityti šias eilutes ir, galbūt, jus netgi apėmė neviltis suvokus, jog nebeįmanoma nieko ištaisyti. Tačiau, nors kūniškąją prasmę jūsų kūno tyrumo ir prarastos nekaltybės iš tiesų nebeįmanoma susigrąžinti, vis dėlto yra kažkas, kas gali tapti jums paguoda.

Šventasis Raštas sako, kad giliai ir nuoširdžiai atgailaujant dėl mūsų atliktų nedorybių, „*Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių*“ (1 Jn 1, 7). Tai reiškia, kad Golgotoje pralietas Dievo Avinėlio šventasis kraujas gali nuplauti jūsų įvykdytos paleistuvystės pėdsakus. Tačiau ir tai dar ne viskas. Kai Dievas atleidžia, Jis pamiršta ir niekada daugiau nebeprimena, todėl, atgailavusios bei gavusios atleidimą, jūs taip pat galite pamiršti savo nuodėmingą praeitį. Tegul tai, ką šiandien sužinojote, tampa šviesos spinduliu, prasiskverbusiui į jūsų protą, sąžinę ir širdį. Nedelskite ir jau dabar maldoje ateikite prie Gelbėtojo kojų su žodžiais: „Taip, Viešpatie, aš iš tiesų esu tokia ir jau nebegaliu nieko ištaisyti, bet Tu esi galingas nuplauti mano padarytų nuodėmių nešvarą, dovanodamas mano sielai Tavo tyrumą ir šventumą.“

Po to išpažinkite visas savo nuodėmes, susijusias su paleistuvyste, iškeldamos jas į šviesą sielovadininko akivaizdoje, ir kartu su juo (arba ja) atsižadėkite šėtono valdžios, kurią jis įgyja žmogaus sielai per seksualines ir dažnai su jomis susijusias okultines nuodėmes. Tada pasistenkite pas-kambinti arba nueiti pas tuos vaikus, su kuriais turėjote netyrų, o gal net lytinių santykių, ir paprašykite atleidimo už tai, kad nebuvote jiems šviesa, leisdamos tarp jūsų įvykti nuodėmei. Žinoma, tai reikia padaryti trumpo asmeninio susitikimo metu arba telefonu, su sąlyga, jog niekas kitas jūsų negirdi, kad nesukeltumėte problemų tų žmonių šeimose, jei jie jas jau turi. Sutvarkykite savo gyvenimą, ir tada savo vestuvių dieną, jei Dievas jums dovanos gyvenimo draugą, jūs taip pat turėsite teisę vilkėti baltą vestuvinę suknelę, kuri taps Jėzaus jums sugražinto dvasinio tyrumo liudijimu. Atsiklaupkite prieš Dievo Sūnų, maldaudamos, kad per ant Golgotos pralietą kraują Jis suteiktų jums, nevertoms, garbę būti priskirtoms prie Jo Nuotakos – Kristaus Bažnyčios.

9 skyrius

Įsimylėjimas ir meilė

Meilės tema – tai labiausiai jus, jaunimą, dominanti tema. Net jei apie tai ir nekalbate, bet mintyse vis tiek apie ją svajojate – ir tai, beje, visai nėra keista. Juk daugelis mokykloje jūsų nagrinėjamų literatūros kūrinių, populiariausių knygų ir pakylėčiausių eilėraščių; didžioji dalis muzikos ir dainų, teatro spektaklių, televizijos laidų bei nesuskaičiuojamų meninių filmų yra skirti būtent meilei, kuri paprastai reiškia labai panašų, tačiau daugeliu atžvilgių nuo jos besiskiriantį įsimylėjimą. Norint įsimylėti, pakanka tiesiog būti gyvam, o norint iš tikro mylėti bei būti mylimam – reikia subręsti ir daug ko išmokti. Gebėjimas mylėti – tai sielos turto rodiklis, o polinkis nuolat įsimylėti veikia išduoda vaikiškumą arba seksualinę neurozę. Tačiau kaip tolimas kelias prasideda nuo pirmojo žingsnio, taip ir kelias į meilę dažnai prasideda nuo įsimylėjimo – susižavėjimo ir pasigėrėjimo būsenos. Tai potraukis, prisirišimas, hormonų biochemija ir romantiškas susidomėjimas. Visa tai įsimylėjusiai porai suteikiama tam, kad ji galėtų sukurti šį tą rimtesnio, gilesnio ir tvirtesnio – tai, kas susietų ilgam bei subrandintų tikrąją meilę.

Įsimylėti skatina mūsų fiziologija: Dievas sukūrė žmogų taip, kad sulaukus maždaug dvylikos metų prasidedantis lytinis brendimas pažadina potraukį priešingai lyčiai. Paauglystėje jausmų pasaulis yra labai nepastovus, todėl berniukai ir mergaitės tuo metu labai lengvai įsimyli vienas kitą, neteikdami reikšmės tam, kad šiandien jiems patinka vienas, po savaitės – kitas, o po mėnesio – jau trečias. Paaugliams ir jauniems žmonėms perprasti savo jausmus bei suvaldyti emocijas yra kur kas sunkiau nei suaugusiesiems, kurie šią sritį jau kontroliuoja, todėl jų nebekankina troškimas, kad kas nors žvelgtų į akis, paimtų už rankos, apkabintų ar pabučiuotų.

Žmonės trokšta įsimylėti, o dar labiau – justi, kad kažkas juos pamilo. Pačiam patirti šį jausmą įdomu, tačiau jausti

kito žmogaus simpatiją – dar nuostabiau, todėl viliojimo menui dedikuota daugybė rekomendacijų, žinytų ir net mokslinių straipsnių. Visgi tenka pripažinti: kai įsimylėjimas perauga į meilę, ši tampa be galo graži ir romantiška. Moterų žurnaluose, televizijos laidose, filmuose ir teatro spektakliuose įsimylėjimo laikotarpis išaukštinamas taip, tarsi jame būtų mūsų gyvenimo prasmė. Pačios neįtikėtiniausios beprotybės gimsta iš karštos įsimylėjų aistros, kuriam laikui pasiekusios aukščiausią tašką. Kasdienybėje esame linkę šią būseną laikyti meilės atmaina, nors šiuos du jausmus sieja tik išorinis panašumas. Pakanka bent kruopelės pastabumo, kad suprastum: trumpalaikis įsimylėjimas iš esmės skiriasi nuo brandžios meilės, kuri sutinkama kur kas rečiau ir reikalauja kur kas gilesnio vidinio pasaulio. Kiekvienas norime mylėti ir būti mylimi, nes jokie pasiekimai ar gyvenimo gerovė – šlovė, turtas, ar profesinė sėkmė – nesuteikia tiek laimės, kiek jos atneša meilė.

Viena jauna moteris, siekdama išreikšti tai, kas jai siejosi su meile (kurią šiuo atveju teisingiau būtų vadinti įsimylėjimu), apibūdino tai taip: „Kiekvieno žmogaus gyvenime ateina akimirka, kai jis pats ir jo rūpesčiai pasitraukia į antrą planą, širdis plaka ypatingai, apima keistas, nesuprantamas nesvarumo pojūtis, o mintys nuskrieja kažkur toli toli. Kada ateis ši akimirka, nežino niekas. Tačiau ji ateina praktiškai visiems. Tiesa, ne visi iškart suvokia, kad tai meilė, ir ne visi tuoj pat puola į kilusių emocijų bei jausmų verpetą. Meilė į mūsų gyvenimą gali įžengti, įbėgti, įskrietėti; ji gali ateiti ir pasilikti amžinybei, o gali trukti tik keletą akimirkų. Dalis žmonių mano, kad nelaimingos meilės nebūna. Jie sako, jog meilė gali būti karti, sunki, be atsako ir atsisveikinusi su sveiku protu, tačiau, kad ir kokia ji būtų – tai laimė. Taip, laimė yra įsileisti ką nors į savo gyvenimą. Laimė jausti karštai mylimo žmogaus artumą, jo ar jos apkabinimus ir bučinius. Laimė, kad tas kažkas dovanoja tau šypsena, apkabina susitikus, paima tave už rankos, kai kartu einate per kelią... Laimė – matyti priešais save mylimas, švytinčias akis. Laimė, kad tas „kažkas“ jaučia tą patį, ką ir tu... Tiesa, šis pasakiškai nuostabus laikotarpis trunka ne taip jau ilgai.

Rožinė spalva greitai tampa spalvota. Dabar matote, kad jis nebe toks, koks buvo anksčiau, o ir ji atrodo kažkaip kitaip. Kartais jis nori pabūti vienas arba ramiai padirbti, o kartais – tiesiog susitikti su draugais ir prisiminti viengungiško gyvenimo džiaugsmus. O jai norisi, kad visą laisvą laiką jis būtų šalia ir sakytų, kaip ją myli. Bet argi jis to nesako? Sako. Bet ne, jums gi reikia įrodymų. Ir prasideda: „Tu... tu! O koks tu pats esi!.. Ne, tai tu pasižiūrėk į save!..“

Taigi tai, ką mes savo santykiuose vadiname meile, toli gražu ne visada iš tikrųjų ja yra. Norėdami suprasti, kuo aistra ir karščiu grįstas įsimylėjimas skiriasi nuo gilaus bei prasmingo meilės jausmo, pasigilinkime į jų pasireiškimo formas. Žvilgtelėję į žinytus bei žodynus, žodžių „įsimylėjimas“ ir „meilė“ apibrėžimuose, nepaisant jų panašumo, pastebėsime akivaizdų skirtumą. **Įsimylėjimas** – tai ryški, audringa ir teigiamų **emocijų** kupina **būseną**, susijusi su konkrečiu žmogumi bei lydima aistringos traukos jam. O **meilė** – nors ir ramesnis, tačiau gerokai stipresnis bei gilesnis **širdies jausmas**, pasižymintis trauka, nuoširdžiu prisirišimu ir ypatingu palankumu. Vis dėlto abiem atvejais būdingas vidinis potraukis mylimam žmogui, minčių sutelkimas į jį ir su juo susijusios svajonės bei viltys.

Įsimylėjimas – tai psichofiziologinė žmogaus būseną, kurios metu organizme gaminasi ypatingi meilės hormonai (pavyzdžiui, endorfinas ir oksitocinas), sukeliantys lengvą narkotinį poveikį. Įsimylėjus šios medžiagos cirkuliuoja smegenyse ir kraujyje, blokuodamos neigiamų emocijų bei racionalaus mąstymo centrus, o tai sukelia bendrą euforiją ir pakilią nuotaiką, kuri lydi kiekvieną naują susitikimą. Mokslininkai, tyrinėjantys žmogaus smegenis šiuo laikotarpiu, šią būseną vadina „meilės chemija“. Tai metas, kai mylimasis traukia ne dėl kokių nors poelgių ar nuopelnų, o tiesiog dėl to, kad jis yra. Svaiginantys mums žinomų Šekspyro Romeo ir Džuljetos arba Lizos ir Aleksejaus iš Puškino „Panelės valstietės“ jausmai yra ryškūs tokio protą aptemdančio įsimylėjimo pavyzdžiai.

Nors įsimylėjimas – nuostabus ir pakilus išgyvenimas, paliekantis sieloje šviesius prisiminimus, **žmogaus**

organizmui tai vis dėlto yra neįprasta, įtempta būseną. Dėl stipraus streso ir didelio psichoemocinio krūvio organizmas ima siekti atkurti pusiausvyrą. O tai reiškia, kad ir koks stiprus būtų įsimylėjimas, jis negali tęstis amžinai – be to, kuo vyresnis žmogus, tuo greičiau ši būseną atslūgsta. Romantiškas susižavėjimas trunka nuo kelių mėnesių iki trejų metų, po to organizmas pripranta, ir meilės biochemija nustoja veikti. Būtent tuo ir paaiškinamas faktas, kad dauguma romanų bei filmų apie meilę (kurie paprastai vaizduoja įsimylėjimo laikotarpį) baigiasi vestuvėmis. Po jų įsimylėjimo liepsna pamažu gęsta arba virsta ramia ir tolygia šeimos židinio ugnimi, peraugdama į nepalyginamai stipresnę jausmą – tikrąją meilę.

Įsimylėjimo apraiškose galima įžvelgti bruožų, kurie, žvelgiant iš tam tikros perspektyvos, turi dvasinį atspalvį. Pirmiausia, įsimylėjęs žmogus išskiria tam tikrą asmenį iš visų aplinkinių, matydamas jį kaip ypatingą, nuostabų ir nepakartojamą. Antra, įsimylėjęs žmogus nuoširdžiai tiki, kad dėl jos ar jo yra pasiruošęs aukotis. Įsimylėjimo įkarštyje jis daugiau galvoja apie savo troškimų objektą nei apie save patį. Dėl mylimojo jis pasirėngęs atsisakyti savo patogumų, laiko, sveikatos, turto ir netgi paaukoti savo gyvybę, o tai primena krikščionišką principą: „*Niekas neturi didesnės meilės kaip tas, kuris savo gyvybę už draugus atiduoda*“ (Jn 15, 13).

Kad tai geriau suprastume, pasitelkime žmogaus ir jo Kūrėjo santykių pavyzdį. Žinome, kad žmogui įtikėjus, visa jo esybė dega pirmąja meile Viešpačiui. Ši meilė padeda jam nusigręžti nuo daugelio ankstesnių nuodėmių ir pradėti naują, visiškai kitokį gyvenimą. Tokį nuostabų sielos užsiliepsnojimą pirmąja meile savo Išganytojui teologai vadina kviečiančiąja malone. Be to, tikėjimo kelyje iš pradžių viskas klostosi lengvai, be ypatingų pastangų, tačiau laikui bėgant iškyla pirmieji išbandymai, problemos ir sunkumai. Jų metu naujai įtikėjusiam žmogui pradeda atrodyti, kad Dievas jo nebegirdi ir nebeatsako į maldas. Būtent šiame Viešpaties sekimo etape daugelis palieka tikėjimo kelią.

Panaši situacija susiklosto tiek jaunuolio bei merginos, tiek vyro ir moters santykiuose. Iš pradžių juos užplūsta

įsimylėjimo banga, kai viskas atrodo šviesu ir džiugu. Tuo pat metu jie lengvai priima kitą tokį, koks jis yra: atleidžia jo trūkumus, klaidas bei silpnybes ir padeda įveikti iškilusius sunkumus, patys iš šio pasiaukojimo semdamiesi naujų jėgų laimingam gyvenimui. Tačiau laikui bėgant pirmasis įkarštis nuslūgsta, atsiranda nusivylimas išrinktuuju (išrinktąja) arba ateina kasdienybės, įpročių ir šeimos rutinos metas, patvirtindamas žinomos sparnuotos frazės tiesą: „meilės valtis sudužo į buitį“.

Bet ar tai reiškia, kad meilė visiškai išblėso? Tikrai ne. Praėjo tik įsimylėjimas ir jam būdinga euforija. Beje, geriausias tikrųjų jausmų „lakmuso popierėlis“ yra būtent kasdienis šeimos gyvenimas: jame įsimylėjimas praeina, o meilė tampa gilesnė, nors ir įgauna kitas formas. Tad ar atvėsus įsimylėjimui išnyks tarpusavio trauka, ar ji pamažu perausgs į tikrąją meilę, priklausys nuo jūsų pačių, jaunime, nes tikras jausmas neatsiejamas nuo abipusių pastangų.

Šiandien meilė vis dar yra vienas paslaptiniausių ir sudėtingiausių tyrinėjamų reiškinijų. Daugelis netgi įsitikinę, kad mokslas čia bejėgis, nes meilės neįmanoma nei tiksliai aprašyti, nei išmatuoti. Meilės psichologija yra tokia visapusiška, kad sudėtinga pateikti vienareikšmį apibrėžimą, kas tai yra. Mažai kas bando aiškintis, ar juos užvaldęs jausmas yra tik karštas įsimylėjimas, ar tikroji meilė, todėl renkantis gyvenimo palydovą ar palydovę, dažnai klystama. Kad padėčiau jums, draugai, atskirti ir suprasti, ar šiuo metu išgyvenate įsimylėjimo etapą, ar jau žengiate meilės keliu, palyginsiu abu šiuos jausmus arba, vaizdžiai tariant, pateiksiu savotišką jų skiriamąją diagnostiką.

Įsimylėjimo fenomenai būdingas bendras susijaudinimas, nerimas ir vidinis diskomfortas. Mintys nuolat sukasi apie susižavėjimo objektą, o jį sutikus užgniaužia kvapą ir, kaip sakoma, „pilve pradeda skraidyti drugeliai“. Šiuo laikotarpiu net ir tie vaikinai ir merginos, kurie anksčiau buvo visiškai abejingi savo išvaizdai, nesitraukia nuo veidrodžio arba kruopščiai lyginasi sukneles, marškinius bei kelnes. Ankstesni interesai ir patys artimiausi žmonės pasitraukia į antrą planą. Laikas, praleistas be mylimojo ar mylimosios,

praranda prasmę. Visas dėmesys susikoncentruoja tik į susižavėjimo objektą, o visas likęs pasaulis tarsi nublinksta ir tampa nebesvarbus. Šiuo laikotarpiu įsimylėjęliai pamiršta tėvus, draugus, mokslus, darbus, pareigas ir daugybę kitų dalykų. Jiems norisi nuolat būti kartu, todėl jie gali valandų valandas kalbėtis telefonu, sėdėti apsikabinę šalia arba, nepastebėdami šalčio ir lietaus, ilgai vaikščioti gatvėmis, taip patvirtindami mums gerai žinomą posakį: „Laimingi žmonės laiko neskaičiuoja.“

Įsimylėjimą galima apibūdinti kaip emocijų ir pojūčių fejerverką. Jis užklumpa staiga ir tarsi nukrenta iš giedro dangaus, todėl pasaulietiškas jaunimas savo žargonu tai įvardija vaizdingai: „aš įsikliopinau“, „užkibau ant jos“, „jis ant jos padėjo akį“, „dėl jo man stogas važiuoja“, „dėl jos kraustausi iš proto“ ir panašiai. Šis jausmas užgimsta akimirksniu – pagavus atsitiktinį žvilgsnį, susitikus šypsenuoms, susilietus rankoms, trumpo pokalbio ar atsitiktinio susitikimo metu bei daugeliu kitų nenumatytų aplinkybių. Įsimylėti nėra sunku. Tam pakanka tiesiog būti pasirengusiam įsimylėti – tai ypatinga emocinė būseną, kai troškimas mylėti tampa toks stiprus, jog esi pasirįžęs į šį jausmą pasinerti stačia galva.

Tuo tarpu meilė ateina ne iš karto, nes ji remiasi sveiku požiūriu. Norint pažinti, suprasti ir priimti kitą žmogų, reikia laiko. Kaip tikra draugystė neužsimezga po pirmos pažinties, taip neįmanoma visa siela pamilti ką tik sutikto žmogaus. Norint pažinti žmogų ir suprasti jam kilusius jausmus, kelių susitikimų dažnai būna per mažai. Tam reikia mėnesių ar net metų. Būtent todėl meilė iš pirmo žvilgsnio yra tik taisyklės išimtis, realiame gyvenime pasitaikanti itin retai. Jei net draugystės tikrumui įrodyti reikia daugybės išbandymų, tai pirmoji simpatija tuo labiau turi būti patikrinta laiko ir sunkumų, kad virtų tikra meile. Gilus jausmas bręsta pamažu – jis įrodomas poelgiais, o ne vien skambiais žodžiais.

Kai žmogus yra įsimylėjęs, mylimojo (arba mylimosios) vaizdinys nuolat persekioja ir tampa tikrais apžavais, atimančiais gebėjimą blaviai mąstyti bei stumiančiais į neapgalvotus, o kartais ir beprotiškus poelgius. Įsimylėjęlių lydi ne tik emociniai, bet ir fiziniai potyriai: nemiga, meilės karštinė,

drebulys ar net krintantis svoris. Meilei nebūdinga sekinanti aistra ir platus išgyvenimų mastas – ją lydi apdairumas. Ji neverčia žmogaus kentėti, nes suteikia stabilumo, ramybės, laimės ir harmoningos būties pilnatvę.

Įsimylėjimas – tai kibirkštis, dažnai painiojama su ugnimi, o meilė – tai laužo liepsna, kurią reikia nuolatos kurstyti. Įsimylėjus pakylėjimas juntamas tik mylimojo draugijoje, o mylint laimė tampa nuolatinio abiejų žmonių gyvenimo pagrindu. Už įsimylėjimo dažnai slypi gili sielos vienatvė, kai žmogus siekia būti kartu su išrinktuoju tam, kad pasijustų gyvas, o meilėje kiekvieno dvasinis pasaulis yra nepriklausomas nuo kito.

Esminis skirtumas tarp įsimylėjimo ir meilės yra tas, kad pirmasis visada yra dalinis. Įsimylėjimas neaprepia žmogaus visumos, o idealizuodamas suteikia jam neegzistuojančių savybių. Šis jausmas dažnai yra neadekvatus ir linkęs romantizuoti mylimąjį. Susitelkęs į dvi ar tris teigiamas charakterio savybes, įsimylėjimas nenori kreipti dėmesio į akivaizdžius trūkumus arba tiesiog juos ignoruoja. Kai sakoma, kad „meilė akla“, turimas omenyje būtent įsimylėjimas, nes jis susikuria trokštamą įvaizdį ir juo žavisi tol, kol iš arti nesusiduria su tikro žmogaus bruožais. Tuo tarpu tikroji meilė įvertina blogąsias mylimojo savybes bei trūkumus: ji arba jiems atleidžia, arba mokosi su jais gyventi, arba padeda žmogui juos įveikti. Meilė yra reginti, nes turi drąsos priimti ir mylėti būtent tą, kuris yra šalia iš tikrųjų.

Siekdami ypatingo kito asmens palankumo, dauguma žmonių sąmoningai ar nesąmoningai užsideda kaukę, bandydami paslėpti tikrąjį veidą ir savo tikrąją esybę. Norėdami pelnyti palankumą, jie nuolatos stengiasi įtikti savo įsimylėjimo objektui, kontroliuodami savo dirglumą, nepasitenkinimą, pasipiktinimą, nekantrumą, pyktį, įniršį ir daugelį kitų dalykų. Net pats agresyviausias vyras įsimylėjimo laikotarpiu susitvardys ir atrodys geras, stengdamasis pasirodyti geresnis, nei yra iš tikrųjų. Meilė atmeta tokį teatrą ir, likdama savimi, priima mylimąjį tokį, koks jis yra: su visais privalumais ir trūkumais, stiprybėmis ir silpnybėmis, grožiu ir išoriniu netobulumu. Ji realistiškai

žvelgia į dalykus, vertina viską blaiviai ir nepuoselėja rožinių vilčių.

Įsimylėjęs žmogus linkęs kurti ateities planus, savo vaizduotėje piešdamas laimingą, giedrą gyvenimą. Jam būdingos idilės, svajonės ir iliuzijos, kurios išstumia kasdienę realybę: mokyklą, darbą, namų ruošą bei atsakomybę artimiesiems ir šeimai. Įsimylėjimas gali būti ir griauantis, nes įneša į gyvenimą betvarkę bei sumaištį. O štai meilė asmenybei daro teigiamą įtaką: atskleidžia tai, kas joje geriausia, žadina interesą gyventi, padeda išsikelti pagrindinį tikslą bei suteikia norą kurti ir tobulėti.

Įsimylėjimas – tai trumpalaikiai, ryškūs išgyvenimai, o meilė yra gilus jausmas, pagrįstas ilgalaikiais, artimais santykiais, pasižyminčiais pastovumu, bendrais išgyvenimais ir prasiskverbimu į vienas kito sielos gelmes. Jei įsimylėjimui būdingas sunkiai suvaldomas aistrų perteklius, tai meilė – ramus jausmas, derantis su proto balsu. Būseną, kurią patiria iš tiesų mylintys žmonės, ne visada reiškiasi ryškiomis emocijomis, nes tikroji meilė pakyla virš jų, užpildydama ne tik malonaus laisvalaikio akimirkas, bet ir pilką kasdienybės rutiną.

Įsimylėjimas susijęs su gyvūniškąja žmogaus prigimtimi, o meilė – su jo psichologine ir dvasine branda. Įsimylėjimas artimas mažo vaiko, norinčio gauti viską ir iš karto, psichologijai, o meilė – suaugusių žmonių brandos ženklas, kai suvokiama laukimo ir kantrybės vertė. Įsimylėjimui seksas turi lemiamos reikšmės. Jausdamas seksualinį potraukį savo išrinktajam, įsimylėjęs žmogus tiki radęs didžiąją meilę. Maža to, lytinius santykius jis laiko kilusių jausmų tikrumo įrodymu, nors iš tikrųjų taip tik įrodo savo nesugebėjimą bendrauti kitais būdais.

Kaip pavyzdį pateiksiu atvejį, apie kurį papasakojo devyniolikmetė tikinti mergina: „Jau nuo penkiolikos metų svajojau apie didžiąją meilę, nes buvau prisiskaičiusi meilės romanų. Mano pilnametystės dieną draugė atsivedė savo pažįstamą – gražų vaikiną, kurį iš pirmo žvilgsnio įsimylėjau iki ausų taip stipriai, kad visą vakarą negalėjau nuo jo atitraukti akių. Prie stalo sėdėjome greta ir dėl jo artumo mane

pylė karštis, veidas tai kaito, tai blyško. Vėlai vakare, po šventinės vakarienės, visi nusprendė pasivaikščioti, ir draugė suplanavo taip, kad mes su juo parke likom dviese. Puikiai matydamas manyje užsidegusią aistrą, jis iš karto paleido į darbą savo rankas, o aš, apsvaiginta manyje užsidegusios „meilės“, nesipriešinau. Taip jau pirmąją pažinties dieną parke ant suoliuko įvyko mano pirmasis lytinis aktas. Vėliau tai tapo neatsiejama kiekvieno susitikimo dalimi, nes mano draugas be to nesuprato žodžio „meilė“. Pamiršusi bet kokią Dievo baimę, aš per kiekvieną pasimatymą užsiimdavau su juo seksu, kad įrodyčiau savo jausmų tikrumą, nes buvau įsitikinusi, jog tai – tikra meilė. Buvau tarsi praradusi sveiką protą, negalėjau be jo gyventi ir nuolatos laukiau kito susitikimo. Iš jo pusės taip pat buvo daug meilės prisipažinimų ir pažadų mane vesti. Tai tęsėsi tol, kol pastojau, o kai pasakiau jam apie tai, jis primygtinai pareikalavo pasidaryti abortą, nes nesijautė pasiruošęs šeimyniniam gyvenimui. Netrukus po to, kai atsikračiau vaiko, mūsų keliai išsiskyrė.“

Taigi, galima tik pagailėti įsimylėjėlių, kuriems žodis „meilė“ iš karto asocijuojasi su mintimi apie seksą. Seksualinis potraukis yra pagrindinė įsimylėjimo sudedamoji dalis, kurią palaiko fizinio artumo sukeliamas susijaudinimas. Tuo pat metu pojūčiai akivaizdžiai vyrauja prieš jausmus. Meilėje intymus artumas taip pat svarbus, tačiau jis nėra pirmasis, nes meilė – tai nebūtinai seksas, o seksas dar nereiškia meilės. Ir nors tikrajai meilei taip pat būdingas seksualinis potraukis, vis dėlto prieš jį eina daugybė kitų dalykų. Mylintiems žmonėms fizinis artumas yra tik viena iš daugelio sudedamųjų dalių, o įsimylėjėliams jis dažnai tampa pagrindiniu varikliu.

Meilė suteikia fiziniams kontaktams darną, o įsimylėjimas juos eksploatuoja. Mylinčiai porai lytinis artumas reiškia kur kas daugiau nei vien seksualinį malonumą, nes tokiu būdu jie išreiškia jausmus vienas kitam. To nepasakysi apie įsimylėjimą, kuriame fizinio artumo siekiama kaip pagrindinio pasitenkinimo šaltinio. Kai žmogų myli giliai ir nuoširdžiai, svarbiausia tau tampa ne tai, ką patiri su juo būdamas dviese, o **jis pats**. Tu myli jį kiekviena

savo smegenų ir kūno ląstele. Jis tau brangus ir vertingas vien dėl to, kad tiesiog yra šalia tavęs. Juk du žmones į vieną visumą sujungia ne tiek kūniškas potraukis ar geismas, kiek sielų vienybė, kurioje jie tampa vienas kitam tokie artimi, jog užpildo vienas kito vidinį pasaulį.

Įsimylėjimas – tai akimirkos susižavėjimo apraiška, todėl dažniausiai tai yra praeinanti būseną. Pasibaigus įsimylėjimo laikotarpiui, žmogus patiria kartų nusivylimą, tuštumos ir atstūmimo pojūtį, kaip nutiko jaunai moteriai, kuri pasakojo: „Būdama aštuoniolikos įsimylėjau vaikiną. Mylėjau jį kažkokia nenormalia, beprotiška meile – pamačius jį, išpildavo karštis ir užgniauždavo kvapą. Negalėjau bliviai mąstyti ir ėjau dėl jo iš proto. O vėliau paaiškėjo, kad jis girtuoklis ir narkomanas. Kai susituokėme, jis pradėjo mane mušti. Dažnai apimtas pykčio spardydamas mane iki kraujo, nesustodamas net tada, kai buvau nėščia ir laukiausi mūsų pirmagimio. Jam mane palikus, jaučiausi ne tik pamesta, bet ir apgauta, tuščia bei sugniuždyta.“

Įsimylėjimo pagrindas yra egoizmas: jaunuoliui tiesiog malonu būti šalia merginos, kuri turi gražų balsą, dideles akis, lygią odą, grakščias kojas bei dailią figūrą, o merginai glosto širdį tai, kad būtent jai buvo parodytas dėmesys ir suteikta pirmenybė. Tuo tarpu meilė remiasi savo egoizmo įveikimu, nes ji pirmiausia galvoja apie brangaus žmogaus gerovę. Įsimylėjimas yra orientuotas į vartojimą, nes jame nuolat tikimasi abipusiškumo, laukiama dėmesio ženklų ir viliamasi gauti malonumų, pasitenkinimo bei pramogų. Kai įsimylėjęs žmogus sako: „Aš myliu“, tai paprastai reiškia: „Aš noriu“. O meilė savo nesavanaudiškumą išreiškia per siekį duoti. Ji ne tik nereikalauja, bet ir aukojasi dėl mylimojo, dovanodama jam tai, ko tiesiog negali pasilikti tik sau. Mylintis žmogus rodo dėmesį be jokių išskaičiavimų gauti ką nors mainais ar turėti iš to kokios nors naudos. Maža to, jis prisiima atsakomybę už mylimąjį, o rūpestis juo tampa jam privilegija ir džiaugsmu.

Įsimylėjimas yra labai permainingas. Žmogus gali iš pirmo žvilgsnio beprotiškai įsimylėti, būdamas visiškai įsitikinęs staiga užsiliepsnojusio jausmo nuoširdumu, tačiau

vos tik jis greitai pasiekia trokštamą tikslą arba gauna netikėtą atkirtį, įsimylėjimas greitai išblėsta, neretai peraugdamas net į neapykantą. Iš čia ir kilęs mums žinomas sparnuotasis posakis: „Nuo meilės iki neapykantos – tik vienas žingsnis.“ Tuo teko įsitikinti ir man, kai studijų Leningrado ekspertizės institute metu vietinės bažnyčios jaunimas pakvietė mane sutikti Naujųjų metų kitos vietovės bendruomenėje. Per pamaldas pajutau į save iš šono nukreiptą įdėmų žvilgsnį ir pasisukusi išvydau nepaprasto grožio jauną akordeonistą, kuris savo grojimu pritarė bendram giedojimui. Jo akyse atsispindėjo toks susižavėjimas ir neslepiaama nuostaba, kad aš, sumišusi, tuoj pat nuleidau galvą. Naujametinės pamaldos tęsėsi visą naktį, o ryte šios mažos bendruomenės pastorius pasikvietė mane į atskirą kambarį ir pasakė, kad jų akordeonistas paprašė jo vardu man pasipiršti, nes nebeįsivaizduoja savo gyvenimo be manęs. Priblokšta, aš vos sukaupiau jėgas pasakyti, kad savo ištekėjimo klausimą jau seniai atidaviau į Viešpaties rankas, todėl ištekėsiu tik už to, kurį Jis pats man nurodys. O šiuo atveju mano širdis tyli, todėl negaliu jam atsakyti teigiamai. Kai pastorius išėjo perduoti mano atsisakymo, aš nulenčiau galvą maldai ir sulaukiau visiško aiškumo, kad pasielgiau teisingai. Tačiau grįžusi į pamaldų salę, iškart susidūriau su akordeonisto žvilgsniu, kuris, sužinojęs apie mano atsisakymą, dabar žiūrėjo į mane su tokia nuožmia neapykanta, kad norėjosi susigūžti ir kur nors pradingti. Todėl labai apsidžiaugiau, kai viena nieko neįtarianti jauna sesuo man pranešė, jog po pusvalandžio mes išvykstame.

Ryškiu įsimylėjimo nepastovumo ir permainingumo pavyzdžiu gali būti Senojo Testamento istorija, apie kurią Šventajame Rašte pasakojama taip: „Dovydo sūnus *Abšalomas* turėjo gražią seserį vardu *Tamara*. **Ją pamilo** Dovydo sūnus *Amnonas*. *Amnonas* taip liūdėjo, **kad susirgo dėl savo sesers *Tamaros***. Ji buvo mergaitė, ir *Amnonui* atrodė sunku ką nors jai padaryti. *Amnonas* turėjo draugą *Jehonadabą*, Dovydo brolio *Šimos* sūnų. *Jehonadabas* buvo labai gudrus vyras. Jis klausė *Amnono*: „Kodėl tu, karaliaus sūnau, eini liesyn diena po dienos? Gal man pasakysi?“ *Amnonas* jam

atsakė: „**Aš myliu Tamarą, savo brolio Abšalomo seserį.**“ Jehonadabas jam tarė: „*Apsimesk sergančiu ir nesikelk iš lovos. Kai tavo tėvas ateis aplankyti tavęs, sakyk: „Tegul ateina mano sesuo Tamara ir paruošia man matant valgio, kad valgyčiau iš jos rankų.“ Amnonas atsigulė ir apsimetė sergas. Karaliui atėjus jo aplankyti, Amnonas prašė karaliaus: „Prašau, tegul ateina mano sesuo Tamara ir paruošia man matant porą pyragaičių, kad valgyčiau iš jos rankų.“ Dovydas pasiuntė žinių Tamarai, sakydamas: „Nueik į brolio Amnono namus ir paruošk jam valgį.“ Ji, nuėjusi į savo brolio Amnono namus, kur jis gulėjo, suminkė tešlą jam matant ir iškepė pyragaičių. Ji išėmė juos iš keptuvės ir padėjo priešais jį, bet jis atsisakė valgyti. Amnonas sakė: „Tegul visi išeina.“ Ir visi žmonės išėjo. Tada Amnonas tarė Tamarai: „Atnešk valgį į kambarį, kad valgyčiau iš tavo rankų.“ Tamara ėmė pyragaičius, kuriuos buvo iškepusi, ir atnešė savo broliui Amnonui į kambarį. Jai įnešus valgį, Amnonas, nutvėręs ją, tarė: „Gulk su manimi, mano seserie.“ Ji jam atsakė: „Ne, broli, neprievartauk manęs, nes taip neturi būti daroma Izraelyje. Nedaryk šitos kvailystės! Kur aš dingsiu iš gėdos? Ir tu būsi kaip kvailys Izraelyje. Geriau pasikalbėk su karaliumi. Jis neatsisakys tau mane duoti.“ Tačiau Amnonas nenorėjo klausyti jos ir, būdamas už ją stipresnis, ją išprievartavo. **Po to Amnonas pradėjo jos labai nekęsti. Ta neapykanta buvo didesnė už jo meilę.** Amnonas tarė jai: „Kelkis ir eik sau!“ O ji jam atsakė: „Išvarydamas mane, tu pasielgi dar pikčiau, negu prieš tai.“ Tačiau jis nenorėjo jos klausyti. Pasišaukęs savo tarną, įsakė jam išvaryti Tamarą ir uždaryti duris paskui ją. Ji vilkėjo margaspalvį drabužį, nes tokius rūbus dėvėdavo karaliaus dukterys mergaitės. Jo tarnas, išvedęs ją laukan, uždarė paskui ją duris. Tamara apsiabarstė galvą pelenais, persiplėšė įvairiaspalvį drabužį, kurį vilkėjo, ir ėjo verkdama, susiėmusi ranka galvą. Jos brolis Abšalomas klausė: „Ar tavo brolis Amnonas buvo su tavimi? Tačiau dabar tylėk, mano seserie. Jis yra tavo brolis. Nesisielok dėl to.“ Tamara pasiliko netekėjusi savo brolio Abšalomo namuose“ (2 Sam 13, 1–20).*

Kaip matome iš šio pasakojimo, Amnonas taip stipriai įsimylėjo savo netikrą seserį (iš tėvo pusės), kad net susirgo, suliesėjo ir, jei ne gudrus bei išradingas draugas, būtų visiškai sunykęs. Tačiau vos tik jo seksualinis troškimas buvo patenkintas, įsimylėjamą pakeitė nuožmi neapykanta. Apie šią istoriją būtų galima kalbėti dar daug, nes karaliui Dovydui šis kraupus jo sūnaus paleistuvavimas tapo karčiu derliumi už kažkada jo paties padarytą nuodėmę su Batšeba. Visgi ties tuo nesustosiu ir tęsiu pertrauktą meilės bei įsimylėjimo lyginamąją charakteristiką.

Įsimylėjimas suartina, tačiau neilgam. Dažnai nutinka taip, kad iš pradžių žmogus tau patinka ir atrodo, jog jis visais atžvilgiais yra būtent toks, kokį norėtum turėti šalia savęs gyvenimo draugą. Tačiau bėgant laikui ir patenkant su juo į įvairias situacijas, pradedi suprasti, kad suklydai ir tai visai ne tai, ko troškai. Todėl nusivylimas mylimuoju gali ateiti taip pat greitai, kaip ir susižavėjimas juo. Kalbant apie meilę, jos suvokimas ateina palaipsniui, kai tu pradedi suvokti, koks brangus ir artimas tau tapo šis žmogus, kaip tave traukia prie jo ir kad vertini kiekvieną kartu praleistą minutę.

Tikrai vienas kitą mylintys žmonės papildo vienas kitą, todėl vienam iš jų tarsi kažko trūksta, kai kito nėra šalia. Kartu jiems įdomu, patogiu, lengva ir jauku. Tokie žmonės nesislepia nuo gyvenimo problemų, o stengiasi jas spręsti kartu. Iškilus kokiai nors grėsmei jų santykiams, jie atvirai pasikalba ir ieško sprendimo kartu. O aistra grįstas įsimylėjimas nekreipia dėmesio į kylančius nesklandumus ir kurį laiką juos tiesiog užglaišto.

Meilė – tai kasdienis bendras darbas, teikiantis malonumą ir džiaugsmą. Tai tokie santykiai, kai kiekvienas iš mylinčiųjų nuolat kažką duoda kitam, kurdamas bendrus namus ir kaip gražą bei savo darbo rezultatą gaudamas savąją laimės dalį. Meilė yra ramus, brandus ir racionalus jausmas, galintis trukti visą gyvenimą. Vyras ir moteris puikiai žino, už ką būtent – už kokį įnašą į santykius, už kokius veiksmus ir už kokias pastangas bendram šeimos labui – jie myli vienas kitą. Kuo daugiau savo darbo ir širdies žmogus

įdeda, tuo didesnę gražą jis gauna. Mylėdami sutuoktiniai vertina vienas kitą ne be priežasties, o už konkretų požiūrį, poelgius ir veiksmus.

Meilė yra kantri, dėmesinga, rami ir atlaidi, todėl nuoskaudas bei ginčus ji išgyvena be didesnių praradimų, pasisemdama iš jų vertingų pamokų, praturtėdama gyvenimiška patirtimi ir mokydamosi supratimo, nuolankumo bei atleidimo. O įsimylėjimas, susidūręs su gyvenimo problemomis, praranda savo žavesį, blėsta ir galiausiai išnyksta.

Meilė gimdo pasitikėjimą, o įsimylėjimas – pavydą ir abejones. Jei tikrai mylite, tai apmąstę ir prisiminę viską, kas jus sieja su mylimu žmogumi, pajusite jumyse augantį pasitikėjimą. O įsimylėjęs bus priverstas pripažinti: viskas, ką jis daro – tai malšina savyje nuolatos augantį pavydą ir jausmą, kad yra bejėgis ką nors pakeisti. Žinoma, tai nereiškia, kad meilė neturi pavydulingų jausmų, tačiau jie kyla kur kas rečiau ir kankina ne taip skaudžiai, nes ji geba pasitikėti. Tiesa, esama ir tokių žmonių, kurių savimeilę glosto tai, kad dėl jų pavyduliaujama. Jiems atrodo, kad pavyduliavimas dėl jų yra geriausias tikros meilės įrodymas, ir kuo labiau jie patys pavyduliauja, tuo stipriau myli. Tačiau reikėtų nepamiršti, kad pavyduliavimas – tai nesveikas jausmas, darantis milžinišką žalą dviejų žmonių santykiams ir liudijantis veikiau nepasitikėjimą mylimuoju, o ne meilę jam. Todėl, jei pavyduolis nesigrumia su savo įtarumu, labai greitai jis tampa kankintoju, paverčiančiu tikru pragaru tiek savo paties, tiek mylimo žmogaus gyvenimą.

Įsimylėjimas neatlaiko laiko išbandymo ir išnyksta taip pat greitai, kaip ir atsiranda, o meilė blėsta lėtai arba neišblėsta visai, net jei mylimas žmogus išduoda. Meilei nebaisus išsiskyrimas, kuriame ji gali net sutvirtėti, o įsimylėjimui net trumpas išsiskyrimas gali tapti paskutiniu išbandymu ir pasibaigti skyrybomis. Jei meilė tikra, vieno mylinčio žmogaus gyvenimas susijungia su kito gyvenimu. Kai jis ar ji yra kur nors toli, antroji pusė jaučiasi taip, tarsi būtų netekusi dalelės savęs. Išsiskyrimas padeda suprasti, kiek daug abiem reiškia jų santykiai. O įsimylėjimas neretai miršta mylimajam ilgam dingus iš akių – tai tik patvirtina gerai žinomą

posakį: „Akys nemato, širdies neskauda.“ Taip nutinka todėl, kad įsimylėjimas gyvuoja daugiausia dėl fizinio potraukio. Susidomėjimas žmogumi greitai prarandamas, kai tik santykiai nustoja būti tiesioginiai, o tai gerai matyti iš šio sielovados pavyzdžio.

Du tikintys broliai dvyniai įsimylėjo dvi tikras seseris, kurių amžiaus skirtumas buvo tik vieni metai. Kai jaunuoliams atėjo laikas eiti tarnauti į kariuomenę, pirmasis iš jų, bijodamas, kad per dvejus metus jo gražiąją sužadėtinę kas nors „nuvilios“, prikalbino ją susituokti, nors abiem vos buvo suėję aštuoniolika metų. Antrasis dvynys buvo protingesnis. Jis pasakė savo septyniolikmetei draugei, kad ateinantys metai taps jų **jausmų gylis** išbandymu ir atvers akis – parodys, ar jų tarpusavio trauka yra tik įsimylėjimas, ar tikros meilės pradžia. Nepraėjo nė pusmetis, kai pirmasis brolis, dar prieš tarnybą patyręs lytinį artumą su žmona, neatlaikė laiko išbandymo. Genamas nuolatinės lytinio troškimo pagundos, jis nusidėjo svetimavimu, įpuolęs į nuodėmę su savo dalinio medicinos punkto slaugytoja. Kai jo jaunoji žmona apie tai sužinojo, nusprendusi atkeršyti, užmezgė intymius santykius su pasauliečiu kolega, pasiryžusi iškart išsiskirti su vyru, kai tik šis grįš iš kariuomenės. O jaunesnioji sesuo dvejus metus gyveno atsiskyrusi: gilinosi į Šventąjį Raštą ir meldė Viešpatį padėti jai suprasti savo jausmus, kad nepadarė klaidos, nes, sužinojusi apie tai, kas nutiko jos mylimojo broliui, bijojo, jog ir jis gali pakartoti jo likimą. Tačiau jos būgštavimai buvo nepagrįsti – išsaugojęs skaistumą, jis išvengė kūniškų gundymų, pastūmėjusių į nuodėmę pirmąjį dvynį. Laiškai, kuriais jie nuolat keisdavosi, buvo santūrūs, tačiau tarp eilučių jautėsi švelnumas, rūpestis ir sunkiai slepiamas ilgesys. Abu suvokė, kad išsiskyrimo metai juos padarė artimesniais ir brangesniais vienas kitam. Atsakydamas į maldas, Dievas pamažu stiprino įsitikinimą, kad šie jausmai yra tikrosios meilės pradžia. Vėliau tai patvirtino laiminga, palaiminta santuoka, trukusi iki pat jų dienų galo. Tad žmonės yra teisūs, sakydami, kad esmė ne ta, jog „nebemyli“, o ta, kad „visai nemylėjo“. Tikroji meilė niekada nesibaigia, tuo primindama dieviškąją *agapę* (žr. 1 Kor 13, 8).

Ilgai trunkantis įsimylėjimas neretai virsta liguistu prisirišimu, pasireiškiančiu baime prarasti mylimąjį. Jei taip nutinka, žmogus tampa pasirengęs prakeikti savo dievinimo objektą, palikusį jį be jam taip būtinos meilės. Priešingai nei toks egoistiškas įsimylėjimas, metų metus trunkanti meilė brandina šiltą priklausymo vienas kitam jausmą. Nors žmogui džiugu būti greta mylimojo, jis kartu suvokia, kad amžino išsiskyrimo akimirka neišvengiama, ir žino, jog vieną dieną turės rasti ramybę tame susitaikyme. Tuo metu, kai kančia pražudo įsimylėjimą, tikroji meilė ją ištraukia į save. Įsimylėjimas bijo mirties, o meilė pajėgi išverti net ir šią sunkią netektį. Ji lieka gyva širdyje net ir tada, kai antrosios pusės nebėra, nes geba visame kame išvelgti reikšmę bei prasmę, o to pavyzdys gali būti ši istorija.

Vienas tikintis jaunuolis įsimylėjo nuostabią merginą iš savo bendruomenės, kuri turėjo gerą širdį, nuostabų charakterį ir gyveno iš tiesų krikščionišką gyvenimą. Daugelis vaikinų svajojo ją matyti savo žmona, tačiau ji savo širdį atidavė jam. Atsidėkodamas jis nenuilsdamas kartojo, kad niekada jos neįskaudins ir padarys viską, kas nuo jo priklauso, jog ji būtų laiminga. Nepraėjo nė dvi savaitės po jų sužadėtuvių, kai mergina staiga sunkiai susirgo ir buvo skubiai paguldyta į ligoninę. Atlikus tyrimus, jai buvo nustatyta ūminė leukemija (piktybinė kraujų liga) ir rekomenduota ieškoti donoro kaulų čiulpų transplantacijai. Laikas bėgo, o tinkamas donoras neatsirado. Mergina baisiai kankinosi nuo alinančių skausmų ir tiesiog nyko akyse. Sužadėtinis kurį laiką lankė ją ligoninėje, tačiau vėliau pareiškė negalintis žiūrėti, kaip ji miršta, ir suskubo iš metrikacijos skyriaus atsiumti jų prašymą susituokti. Toje pačioje bažnyčioje buvo dar vienas jaunuolis, kuris taip pat mylėjo šią seserį, tačiau, suvokdamas, kad negali lygintis su jos sužadėtinium, rūpestingai slėpė savo jausmus. Sužinojęs, jog ligonei nepavyksta rasti donoro kaulų čiulpų transplantacijai, jis paprašė paimti jo mėginius suderinamumo tyrimams – ir, o stebukle!.. Paaiškėjo, kad pagal visus pagrindinius parametrus jis tinka tapti šios merginos kamieninių ląstelių ir kaulų čiulpų donoru, tad vaikas, nė akimirkos nedvejodamas,

iškart tam pasiryžo. Visų džiaugsmui, operacija pavyko sėkmingai, ir pacientė pradėjo lėtai sveikti. Daug dienų ir naktų šis jaunuolis praleido prie savo mylimosios lovos, drąsindamas ją bei įkvėpdamas stiprybės kovoje už gyvybę, o kai ją išrašė iš ligoninės – paprašė tapti jo žmona, ir ji su džiaugsmu sutiko. Po dvejų metų jaunesiems sutuoktiniams gimė berniukai dvyniai. Naujai iškeptų tėvų džiaugsmui nebuvo galo, tačiau didžiausia jų laimė ir palaiminimas buvo tikroji meilė, ištvėrusi visus išbandymus bei kančias. Praėjo penkiolika metų. Viešpats palaimino šią porą dar dviem vaikais, ir viskas, regis, klojosi gerai, kol staiga pašlijo žmonos sveikata. Ji vis dažniau skundėsi silpnumu, sunkumu skrandžio srityje ir bendru negalavimu, tad teko vėl kreiptis į gydytojus, kurie šį kartą diagnozavo paskutinės stadijos neoperuojamą skrandžio vėžį. Tai, ką po to jie abu turėjo vėl išgyventi, neįmanoma apibūdinti žodžiais. Prieš pat mirtį moteris išsakė vyrui savo sielvartą, kad savo ligomis sugadino jam gyvenimą, tačiau jis atsakė, jog viskas yra kaip tik priešingai – nepaisant jos ligų ir patirtų sunkių išbandymų, ji tapo didžiausia jo gyvenimo laime ir ta vienintele meile, kurią jis išsaugos iki savo dienų galo. Palaidojęs sutuoktinę, šis brolis daugiau nebevedė, vienas augino našlaičiais likusius vaikus ir, lankydamas mylimosios kapą, maldoje dėkojo Viešpačiui už jam dovanotus palaimintus santuokos metus.

Artėjant šio pokalbio pabaigai, norėtuši pasakyti, kad nepaisant visų įsimylėjimo trūkumų, jis vis tiek išlieka Dievo dovana, o tai, kur jis gali nuvesti, draugai, priklauso tik nuo jūsų. Jei nebūsime budrūs ir suteiksime velniui galimybę pasinaudoti jūsų įsimylėjimu bei pastūmėti jus į paleistuvystę – vargas jums. Tačiau, jei išsaugoję tyrumą ir skaistumą leisite Viešpačiui sklandžiai jus palydėti į santuokinį gyvenimą, taip jūs išpildysite tikrąją įsimylėjimo paskirtį. Nepamirškite, kad nuo pat pradžių įsimylėjimas žmogui buvo Dievo duotas ne meilininimuisi, merginimui, flirtui ar kitiems jaudinantiesiems pojūčiams, o tam, kad taptų pirmuoju žingsniu link gerokai gilesnio jausmo – tikrosios meilės pačia aukščiausia šio žodžio prasme.

Štai kodėl, susižavėjęs jaunuoliu ar mergina, jums būtina suvokti, kad tai užkrauna tam tikrą atsakomybę. Juk jei įsimylėjimas gali peraugti į tikrąją meilę, vadinasi, jis reikalauja rimto požiūrio ir atsargaus elgesio. Atsižvelgiant į tai, kad santykiai su mylimu žmogumi yra trapūs tarsi krištolinė vaza, juos reikia saugoti nuo pat pradžių, prisimenant, jog gyvenimas neretai suteikia tik vieną galimybę juos sukurti ir įtvirtinti. Kartais pakanka vos vieno pikto žodžio ar neapgalvoto poelgio, kad galimos laimės vaza subyrėtų į šipulius. Todėl, jei pradėdote suprasti, kad įsimylėjote, pirmoji jūsų mintis turėtų būti apie santuoką. Tai ypač liečia vaikus, kuriems derėtų rimtai apsvarstyti galimybę vesti patikusią seserį, kad netektų jos maitinti tuščiais lūkesčiais ir neteikti pagrindo nepagrįstoms viltims.

Dievo Žodis sako: „*Tad visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite; nes tai Įstatymas ir Pranašai*“ (Mt 7, 12). Kiekvienas, kuris bent šiek tiek buvo įsimylėjęs, puikiai žino, kaip skaudu suvokti, kad tavo kilęs jausmas ne tik lieka be atsako, bet ir yra be gailesčio mindomas į purvą arba begėdiškai išnaudojamas savanaudiškiems tikslams pasiekti. Sielovados pokalbių metu tenka girdėti apie sielos kančias tų, kurie nukentėjo dėl savo įsimylėjimo, iš kurio buvo tiesiog pasityčiota. Tokiomis žmogaus žiaurumo aukomis gali tapti jaunuoliai, su kuriais jų dėmesio pamalonintos draugės tiesiog laikinai „pažaidė“, tačiau dažniau jomis tampa merginos, trokštančios ištekėti ir dėl to pasiryžusios viskam, net ir paleistuvystei. Pasitikėdamos vaikiniais, kuriuos yra įsimylėjusios, ir akiai tikėdamos jų žodžiais, patikinimais ir pažadais, jos pamiršta mergaitišką garbę ir meta savo tyrumą po kojomis tiems, kurie, pasiekę savo, jas palieka su žodžiais: „*Likime tiesiog draugais, nes aš įsimylėjau kitą.*“

Tačiau ypač liūdina tai, kad šiuo klausimu tikintys broliai gali elgtis lygiai taip pat, kaip elgiasi pasaulio žmonės. Naudodamiesi tuo, kad krikščioniškose bendruomenėse merginų yra daugiau nei vaikinų, jie ilgai „suka galvą“ ir prisipažįsta meilėje vienai seseriai, tuo pat metu nusižiūrėję kitą, apie kurią pirmoji sužino tik tada, kai bažnyčioje

paskelbiama apie jų sužadėtuves. Atstūmimo skausmą patyrusiems ir nuoširdžius jausmus puoselėjusiems žmonėms noriu patarti atidžiau perskaityti paskutinį šios knygos skyrių, kuriame šis klausimas nagrinėjamas išsamiau. O tiems, kurie sąmoningai įžeidė ir sukėlė skausmą kitam žmogui, šiurkščiai sumindydami jo jausmus, noriu dar kartą priminti Šventojo Rašto žodžius: „*Neapsigaukite! Iš Dievo nepasišaipysi. Ką žmogus sėja, tą ir pajaus*“ (Gal 6, 7). Mums nevalia pamiršti, kad Dievo Sūnus yra keršytojas už ašaras sužeistų sielų, už kurias Jis praliejo Savo kraują ant Golgotos. Todėl, jei savo sėjos vaisių nepjausite čia žemėje, savo kūniškajame gyvenime, tai neabejotinai teks padaryti amžinybėje, kur jūsų sutrypta siela apkaltins jus Dievo akivaizdoje. Tik tada sužinosite apie karčias pasekmes to, ką taip lengvabūdiškai padarėte.

10 skyrius

Savo antrosios pusės paieškos

Prisimenu, kaip vienos misionieriškos kelionės metu po sielovados pokalbio su jaunimu prie manęs priėjo jaunuolis ir paklausė: „Sakykite, jei mergina man skirta Dievo, tai ji juk niekur nedings ir anksčiau ar vėliau ištekės už manęs, ar ne?“ Nustebinta tokia klausimo formuluote ir supratusi, kad jaunuolis atkartoja kažkieno žodžius, pabandžiau jam paaiškinti, jog Dievo atžvilgiu šiam klausimui nėra ir negali būti šablonų, todėl dviejų žmonių susijungimas santuokiniam gyvenimui gali įvykti skirtingai. Jaunuolis, manęs neišklausęs, susierzinęs ištarė: „Matau, kad kiek tarnautojų, tiek ir nuomonių, bet kuria iš jų man vadovautis, jog nepadaryčiau klaidos?!“ Išbėręs tai, jis staigiai apsisuko ir demonstratyviai nuėjo šalin, o aš, toliau klausydamasi į sielovadą atėjusių jaunuolių bei merginų, vis mažčiau ir mažčiau apie jo žodžius, kol galiausiai nusprendžiau šią temą kada nors paliesti knygoje, skirtoje krikščioniškam jaunimui.

Įdomu tai, kad dar 320-aisiais metais prieš mūsų erą žymus senovės graikų filosofas Platonas (Sokrato mokinys ir Aristotelio mokytojas) pasakė: „Kiekvienas iš mūsų yra pusė žmogaus, padalinto į dvi dalis, todėl kiekvienas visada ieško jį atitinkančios pusės. Todėl meilė – tai pilnatvės troškimas ir siekis ją surasti.“ Beje, apie savo antrosios pusės paieškas mąstė ir vėlesnių laikų didieji protai. XIX a. pradžioje vienas iš Europos dvasinių lyderių, žymus Šventojo Rašto komentatorius, žydų rabinas Samsonas Rafaelis Hirschas savo Toros komentaruose rašė: „Žodžiai „negerai žmogui būti vienam“ reiškia „negerai, kai matai, jog žmogus yra vienas“. Kol žmogus yra vienas, viskas yra „negerai“, ir pasaulis negali pasiekti tobulumo, esančio jo sukūrimo tikslu. Pilnatve ir užbaigtumu, apie kuriuos iš tiesų galima pasakyti „gerai“, pasižymi tik moteris. Tik ji gali vainikuoti vyrą ir pasaulį, suteikdama jiems išbaigtumo. Šią tiesą gerai suprato žydų išminčiai, mokę, jog tik padedamas moters vyras tampa tikru „vyrų“, tik būdami kartu vyras ir žmona sudaro

pilną žmogų „Adomą“. Ši užduotis pernelyg sunki, kad kas nors įstengtų ją įveikti vienas.“

Kaip dabar netikintys žmonės ieško savo antrųjų pusių, jūs, draugai, puikiai žinote. Jie turi daugybę būdų ir galimybių tai padaryti. Vieni stengiasi dažniau lankytis žmonių susibūrimo vietose, kur tikisi sutikti savo būsimą gyvenimo draugą ar draugę. Kiti prašo savo draugų ir draugių supažindinti juos su koku nors vaikinū ar mergina. Treti kreipiasi į pažinčių tarnybas, kur pildo anketas, arba rašo skelbimus laikraščiuose ir žurnaluose, išreikšdami norą užmegzti ryšį siekiant sukurti šeimą. Naudodamiesi neribotomis interneto galimybėmis, vis daugiau žmonių randa savo antrąsias puses socialiniuose tinkluose ir įvairiuose tinklalapiuose, siūlančiuose savo paslaugas tokioms paieškoms. Pasitaiko net tokių, kurie, siekdami sukurti santuoką, pasitelkia okultinius metodus: būrimus, užkeikimus, runas, gamina specialius amuletus, nešioja laimės talismanus ir panašiai.

Tuo tarpu tiems, kurie laiko save Dievo vaikais, privalu žinoti, kaip reikia susirasti savo antrąją pusę, kad tai atitiktų Šventąjį Raštą, kuris mums, krikščionims, yra pagrindinis kelrodis. Būtent juo reikia remtis ieškant gyvenimo draugo (ar draugės), kad nepadarytumėte lemtingos klaidos, kurią vėliau gali būti labai sunku ištaisyti. Senajame Testamente aprašyti du žmonių jungimosi į santuoką būdai, o Naujajame Testamente pateikiami įvairūs patarimai bei pamokymai, kuriais turėtume vadovautis ir mes, ieškodami savo antrosios pusės. Apie juos mes būtinai dar prisiminsime, tačiau pirmiausia įsigilinkime į biblinius santuokos pavyzdžius, iš kurių ir šiandien galime daug ko pasisemti bei pasimokyti. Pirmasis požiūris į santuoką yra **priimti iš Viešpaties rankų tą sutuoktinį ar sutuoktinę, kuriuos pats Dievas mums numatė**, kaip tai nutiko Izaoko ir Rebekos atveju, kurių sąjungoje pagrindinį vaidmenį suvaidino būtent Jis. Antrasis kelias į santuoką – tai **sajunga iš meilės**, kurios pavyzdys yra Senojo Testamento sutuoktinių pora Jokūbas ir Rachelė.

Pirmasis kelias yra patikimiausias, nes šiuo atveju klaida yra neįmanoma, kadangi Dievas niekada neklysta. Tačiau tai įgyvendinama ne kiekvienam – norint sudaryti tokią

santuoką, reikia turėti labai stiprų tikėjimą ir absoliutų pasitikėjimą Viešpačiu. Gyvenimo praktika rodo, kad šiais laikais šį dviejų širdžių santuokos būdą Dievas naudoja tik tais retais atvejais, kai numato vyrą ir žmoną tam tikrai bendrai tarnystei Jo vynuogyne. Taip atsitiko ir man su Henriku, kuris jau apie trisdešimt metų ne tik prižiūri mūsų sandėlių su dešimtimis tūkstančių knygų bei tvarko visą misijos „Gyvieji vandenys“ dokumentaciją, bet ir ruošia spaudai mano parašytus bei kompiuteriu surinktus tekstus. Norint suprasti, ką reiškia toks dviejų žmonių sujungimo būdas, pažvelkime į Izaoko ir Rebekos santuokos istoriją, kuri Pradžios knygoje aprašyta taip: „*Abraomas tarė savo namų vyriausiajam tarnui, kuris prižiūrėjo visa, kas jam priklausė: „Dėk savo ranką po mano šlaunimi, kad **prisaikdinčiau tave Viešpaties, žemės ir dangaus Dievo, vardu, kad neimsi žmonos mano sūnui iš kanaaniečių dukterų, tarp kurių gyvenu, bet vyksi į mano kraštą, pas mano gimines, ir ten paimsi žmoną mano sūnui Izaokui**“ (Pr 24, 2–4). Stabtelėkime čia ir apmąstykime šiuos pirmuosius svarbius mūsų tikėjimo tėvo Abraomo žodžius. Atkreipkite dėmesį, kad jis netgi prisaikdina savo tarną, jog šis neims Izaokui žmonos iš pagonių tautos, tarp kurios jis buvo priverstas gyventi. Jau pati šios istorijos pradžia gali daug mums pasakyti. Neištekėti ir neimti sau žmonos iš tų žmonių, kuriems Dievas yra svetimas bei nepriimtinas, – štai pirmoji ir pati svarbiausia sąlyga, apie kurią vėliau pakalbėsime išsamiau.*

Skaitydami toliau, sužinome apie antrąją sąlygą, kurią reikia turėti omenyje, jei ruošiatės santuokai: „*Tarnas jam atsakė: „O gal ta moteris nenorės eiti su manimi į šitą kraštą? Ar tuomet turėsiu sugrąžinti tavo sūnų į tą kraštą, iš kurio išvykai?“ Abraomas jam tarė: „Saugokis, kad negrąžintum mano sūnaus tenai!“ (Pr 24, 5–6). Šis patriarcho draudimas mums sako, jog, kad ir kaip stipriai mylėtum ką nors iš pasaulio, nesujunk su juo savo likimo, tikėdamasis jį atversti į savo tikėjimą, nes sunku pakeisti žmogaus mąstymą, jei jis toliau gyvena tą patį gyvenimą toje pačioje aplinkoje, nekeisdamas savo supratimo ir pažiūrų. Tokiais atvejais tau pačiam teks prisitaikyti prie jo, o ne atvirksčiai.*

Tolesniuose Abraomo žodžiuose matomas jo nepajudnamas tikėjimas tuo, kas jam buvo apreikšta, ir tuo, kad jis niekada neabejojo, jog tai išsipildys: „**Viešpats, dangaus Dievas, kuris mane išvedė iš mano tėvo namų, iš mano gimtojo krašto, man kalbėjo ir prisiekė:** „Tavo palikuonims duosiu šį kraštą.“ **Jis siųs savo angelą pirma tavęs, ir tu iš ten paimsi žmoną mano sūnui. O jei ta moteris nenorės eiti su tavimi, būsi laisvas nuo šito įpareigojimo. Tik mano sūnaus nesugrąžink tenai!**“ (Pr 24, 7–8). Šis mūsų tikėjimo tėvo įsitikinimas moko mus nesvyruoti pučiant permainų vėjams ir neabejoti pažadu, kurį turime dėl Viešpaties plano mūsų tolesniam gyvenimui (žinoma, tik tuo atveju, jei šis apreikšimas tikrai gautas iš Dievo, o ne yra kažkieno kito ar mūsų pačių pramanas). Toks nepajudnamas tikėjimas ir tvirtas pasitikėjimas yra **trečioji ir pati svarbiausia sąlyga** pirmojo požiūrio į santuoką atveju.

Po šio Abraomo pasitikėjimu grįsto pokalbio su tarnu, šis leidžiasi ilgon kelionėn į savo šeimininko tėvynę. Atvykęs į Mesopotamiją, į Nahoro miestą, jis sustoja prie šulinio ir, suvokdamas savo bejėgiškumą, malda kreipiasi į Dievą, prašydamas leisti sutikti būtent tą merginą, kuri Jo yra skirta Izaokui. „*Štai stoviu prie šulinio, o miesto gyventojų dukterys ateis semti vandens. Jei mergaitė, kuriai sakysiu: „Prašau, palenk savo qsoť ir leisk man atsigerti“, atsakys: „Gerk! Aš ir tavo kupranugarius pagirdysiu“, ji bus ta, kurią paskyrei savo tarnui Izaokui. Iš to suprasiu, kad parodei malonę mano valdovui*“ (Pr 24, 13–14).

Šioje ištraukoje į akis krinta tai, kad Abraomo tarnas, prašydamas parodyti jam Izaoko nuotaką, kreipiasi **tiesiogiai į patį Dievą**, o ne į kokį nors tarpininką, kalbantį Jo vardu, kaip kartais nutinka kai kuriems krikščionims, kurie vėliau negali suprasti, kodėl pranašo lūpomis jiems apreikšta „Dievo valia“ santuokai tapo ne palaiminimu, o prakeikimu. Atsižvelgiant į tai, norėčiau pasakyti: „Brangūs broliai! Sprendžiant jūsų vedybų klausimą, būtina patiems prašyti Viešpaties aiškumo, o ne pasikliauti kitų žmonių pranašystėmis ir regėjimais, kurie gali būti klaidingi. Juk santuokoje gyventi teks ne jiems, o jums. Neskubėkite žengti šio žingsnio, kurį Dievo bijantis,

tikras krikščionis paprastai žengia tik vieną kartą. Jei, ieškodami savo antrosios pusės, vadovausitės tik protu arba pasikliausite kitais žmonėmis, padarysite pačią didžiausią klaidą savo gyvenime. Negavus aiškumo iš Viešpaties, galima į namus parsivesti tokią žmoną, kuri visą jūsų likusį gyvenimą žemėje pavers tikru pragaru.

Perskaitytoje Biblijos istorijoje taip pat pažymėtina, jog, siekdamas pažinti Dievo valią piršlybų klausimu, Abraomo tarnas maldauja Viešpatį įvykdyti sąlygas, kurios sustiprintų jo tikėjimą. Šiuo atveju jis prašo, kad Izaoko išrinktoji būtų pasirengusi pagirdyti ne tik jį patį, bet ir visus jo kupranugarius. Matyt, jis visa širdimi linkėjo savo šeimininko sūnui darbščios žmonos. Pasisemti iš šulinio vandens dešimčiai kupranugarių – nelengvas darbas, juk po ilgos kelionės per bevandenę dykumą jie geria ypač daug. Tačiau Rebeka nedvejodama išreiškė pasiryžimą tai padaryti, o, pagirdžiusi kupranugarius, parodė geranoriškumą bei svetingumą, pakviesdama nepažįstamąjį pernaktoti savo tėvo namuose, kur pavargę gyvuliai galėjo gauti dar ir pašaro. Štai kokią atvirą ir gerą širdį turėjo ši mergina. Būdamą patrauklios išvaizdos, ji kartu pasižymėjo ir vidiniu sielos grožiu, todėl nenuostabu, kad būtent ją Dievas išrinko Izaokui į žmonas.

Deja, tenka pripažinti, kad kai kurios mūsų merginos būna sunkiai išjudinamos, kai reikalas pasisuka apie fiziškai sunkų darbą. Jos gali valandų valandas praleisti besirūpindamos savimi ir savo išvaizda, o prašymas padėti ar ką nors padaryti joms tampa našta. O juk darbštumas ir pasirengimas pasidaruoti kito labui – tai neįkainojamos savybės žmogaus, kuri laimina Dievas. Žinoma, tuo nenoriu pasakyti, kad už stropumą kiekviena mergina gaus po jaunikį, nes tai, kas dovanojama iš aukštybių, yra Dievo apvaizda. Kadangi šiame skyriuje mums reikia dar daug ką aptarti, daugiau prie šios istorijos nesustosiu, o pateiksiu tik paskutinę eilutę, patvirtinančią, kad Dievui veikiant reikiamu metu, viskas atsisotja į savo vietas – taip pat ir abipusė sutuoktinių meilė: „*Izaokas įsivedė mergaitę į savo motinos palapinę. Jis paėmė Rebeką, ir ji tapo jo žmona, ir jis pamilo ją. Izaokas buvo paguostas po savo motinos mirties*“ (Pr 24, 67).

Todėl norėčiau jums, jaunuoliai, pasakyti: padarysite didžiausią klaidą, jei atstumsite tą, kurią jums skyrė Dievas. Net jei nesuprantate Dievo pasirinkimo, galite ramiai Juo pasitikėti, nes Jis niekada neklysta. Žengę šį žingsnį su Viešpačiu, niekada dėl jo nesigailėsite. Tie, kuriuos sujungė Dievas, savo gyvenime nepatiria sudužimo. Palaimintas žmogus, kuriam Dievo valia yra pirmoje vietoje. Jos vykdymas – didžiausia laimė mūsų gyvenime, ir kas su vaikišku pasitikėjimu ja seka, tas nebus sugėdintas.

O dabar panagrinėkime antrąjį žmonių santuokos sudarymo būdą, remdamiesi bibliiniu Izaoko ir Rebekos sūnaus Jokūbo pavyzdžiu. Jis iš pirmo žvilgsnio įsimylėjo Rachelę, savo pusseserę iš motinos pusės (tuo metu tokios sąjungos buvo visiškai leistinos). Ši santuoka gali tapti tipiniu santuokos iš meilės pavyzdžiu, ir ji aprašoma taip: „*Jokūbas, pamatęs Rachelę, savo dėdės Labano dukterį, ir savo dėdės Labano avis, priėjęs nurito akmenį nuo šulinio angos ir pagirdė savo motinos brolio Labano avis. Po to Jokūbas pabučiavo Rachelę ir balsu pravirko. Jokūbas pasisakė jai esąs jos tėvo brolis, Rebekos sūnus. Ta nubėgusi pranešė tėvui. Labanas, išgirdęs žinių apie savo sesers sūnų Jokūbą, atbėgo jo pasitikti; jį apkabinęs ir pabučiavęs, nusivedė į savo namus, o tas viską išsipasakojo Labanui. Labanas jam tarė: „Tikrai tu esi mano kūnas ir mano kaulas!“ Jis gyveno pas jį visą mėnesį. Ir Labanas tarė Jokūbui: „Ar dėl to, kad esi mano brolis, turėtum man veltui tarnauti? Pasakyk, kuo tau atlyginti?“ Labanas turėjo dvi dukteris: vyresnioji vardu Lėja, o jaunesnioji – Rachelė. Lėjos akys buvo silpnos, o Rachelė buvo gražaus veido ir dailios išvaizdos. **Jokūbas pamilo Rachelę** ir pasakė: „Aš tau tarnausiu septynerius metus už jaunesniąją dukterį Rachelę.“ Labanas atsakė: „Mieliau aš ją duosiu tau negu kitam. Lik pas mane!“ Jokūbas tarnavo už Rachelę septynerius metus. Kadangi jis mylėjo ją, jam tas laikas atrodė kaip kelios dienos“ (Pr 29, 10–20).*

Nepaisant to, kad Dievas numatė ir tokią vyro bei moters sąjungą iš meilės, Jokūbo ir Rachelės santuoka buvo lydimą daugybės negandų. Nuolatinė Rachelės konkurencija su vyresniąja seserimi Lėja, jų nepalaujama kova dėl vyro

palankumo bei su tuo susijęs dar dviejų moterų atsiradimas Jokūbo gyvenime; keturių žmonių pagimdytų dvylikos sūnų pavydas, nedraugiški ir netgi priešiški santykiai; slapta stabmeldystė bei ankstyva Rachelės mirtis; brolių įvykdytas Juozapo pardavimas į vergiją ir daugybė kitų dalykų – tai tik nepilnas sąrašas nesuskaičiuojamų problemų, su kuriomis Jokūbui teko susidurti savo šeimos gyvenime. Ir nors šioje santuokoje viskas galbūt būtų atrodę kitaip, jei Rachelės tėvas Labanas nebūtų apgaule pakišęs Jokūbui žmona ir vyresniosios dukters, šis pavyzdys rodo, kiek lengviau šėtonui pakenkti santuokai, sukurtai vien tik remiantis žmogiškaisiais jausmais. Tuo, žinoma, nenoriu teigti, kad visos iš meilės sukurtos santuokos susiklosto tokiu būdu, tačiau ši istorija neabejotinai priverčia susimąstyti apie tai, jog net patys stipriausi jausmai negali tapti šeimos laimės garantu.

Žinoma, draugai, galite man prieštarauti, kad Dievo sujungtų Izaoko ir Rebekos gyvenime taip pat neapsieita be problemų. Abu tėvai rodė šališkumą savo dvyniams Ezavui ir Jokūbui, todėl į sutuoktinių santykius įsibrovė apgaulė, visam laikui išskyrusi tėvus su jų jaunesniuoju sūnumi. Į tai galiu pasakyti tik tiek: abiem šiais atvejais santuoka yra dviejų visiškai skirtingų žmonių sąjunga; jie vienas kitam tampa tarsi šlifavimo akmeniu, kurį Dievas naudoja darbui su vieno ir kito sielomis. Todėl nenuostabu, kad tarp jų kyla nesupratimo ir nesutarimų akimirkų, kuo ir jūs, būsimi vyrai ir žmonos, taip pat netrukus įsitikinsite.

Taigi Biblija mums pateikia dviejų galimų kelių į santuoką pavyzdžius, o tai reiškia, kad abu jie yra Dievo numatyti ir, vadinasi, – leistini. Todėl kai kuriose bažnyčiose ir krikščioniškuose judėjimuose egzistuojantį teiginį, esą Dievas kiekvienam žmogui yra numatęs konkretų Jo paties išrinktą asmenį, kurio būtina išlaukti, – vargu ar galima laikyti visiškai teisingu, juo labiau, kad Pirmajame laiške korintiečiams rašoma: „...**ji laisva ir gali tekėti už ko nori, tik Viešpatyje**“ (1 Kor 7, 39). Tiesa, šie apaštalo Pauliaus žodžiai tuomet buvo skirti našlėms. Tuometinė visuomenė palankiai žiūrėjo į antrąsias našlių vyrų vedybas, tačiau deramesniu elgesiu laikė našlių moterų apsisprendimą visą likusį gyvenimą

likti netekėjusioms. Apie jaunas merginas neužsiminta greičiausiai tik todėl, kad to meto tautų kultūroje jos tekėdavo ne savo nuožiūra, o tėvų valia, tad žodžiai „*ji laisva ir gali tekėti už ko nori*“ joms nebuvo taikomi. Nuotakos ir jaunikio tėvai dėl savo vaikų santuokos dažniausiai susitardavo dar tada, kai šie būdavo kūdikiai arba ankstyvoje vaikystėje. Ir tik našlės galėdavo laisvai rinktis būsimą sutuoktinį, nes jų tėvai tuo metu paprastai jau būdavo mirę.

Mūsų dienomis požiūris į santuoką stipriai pasikeitė, todėl apaštalo Pauliaus žodžiai „*laisva ir gali tekėti už ko nori*“, skirti našlėms, dabar tapo pagrindiniu principu renkantis gyvenimo draugą ir yra taikomi visiems krikščionims, ketinantiems sukurti šeimą. Be to, kiekvienas gali elgtis taip, kaip nori, tačiau, nesusiklosčius šeimos gyvenimui, visas savo sprendimo pasekmes turės prisiimti pats. Sielovadoje dažnai tenka girdėti krikščionių apgailestavimus, kad rinkdamiesi savo antrąją pusę jie padarė labai didelę klaidą. O to priežastis yra ta, kad nė vienas žmogus nesugeba prasiškerbti į savo išrinktojo širdies gelmes, kad nuspėtų, koku sutuoktiniu ar sutuoktine jis ar ji taps, nes tai žinoti gali tik Dievas. Taigi, prašykite Dangiškojo Tėvo atsiųsti į jūsų gyvenimą jums reikalingą žmogų ir melskitės už savo būsimą gyvenimo palydovą ar palydovę, sekdami Šventojo Rašto patarimu: „*Niekuo nesirūpinkite, bet visuose reikaluose malda ir prašymu su padėka jūsų troškimai tesidaro žinomi Dievui*“ (Fil 4, 6). Būtent jūsų karštų maldų dėka Jis slapta paruoš jūsų būsimos antrosios pusės širdį.

Neabejoju, kad daugelis esate girdėję išmintingą posakį, jog „tikros santuokos sudėstomos danguje“. Šiuose žodžiuose iš tiesų slypi gili prasmė, nes santuoka tik tada gali būti laiminga, kai ji sukuriama su Viešpaties pagalba. Ne veltui parašyta: „*Jei Viešpats nestato namų, veltui vargsta statytojai*“ (Ps 127, 1). Todėl net ir sudarant santuoką su tikinčiu žmogumi, labai svarbu pažinti Dievo valią. Tiesa, dėl to krikščionims nuolatos kyla dažnas klausimas: „O kaip pažinti Dievo valią ir savo paskatų bei asmeninių troškimų nepriimti kaip apreiškimo iš aukštybių? Juk taip lengva suklysti.“

Atsakyti į šį klausimą taip, kad suprastų ir priimtų kiekvienas krikščionis, ganėtinai sudėtinga. O taip yra todėl, kad skirtinguose krikščionių konfesijose posakiai „Dievo valios pažinimas“ ir „Dievo vedimas“ suprantami labai skirtingai. Pavyzdžiui, jei paklaustumėte charizmato ar sekmininko, kaip jis sužinojo, jog jo santuokai yra Dievo valia, šis atsakytų, kad tai jam apreiškė Viešpats per regėjimą arba pranašystę, gautą per vieną ar kitą indą. O jei tą patį klausimą užduotumėte baptistui, jis greičiausiai pradėtų pasakoti, kokiū būdu Dievas tai įdėjo į širdį ir paskatino veikti. Stačiatikis krikščionis gali būti įsitikinęs, kad dvasininko ar kito dvasios tėvo jam duotas patarimas yra ne kas kita, kaip Dievo valia. Kai kuriose autoritarinėse bendruomenėse panašiai priimama ir subtili autoritetingo tarnautojo ar sielovadininko užuomina, siūlanti jaunuoliui atkreipti dėmesį į vieną ar kitą merginą ir melstis, klausiant, ar ne ji Viešpaties jam numatyta. Apskritai, Dievo valios pažinimas skirtingų krikščionių gyvenime dažnai priklauso nuo to, kaip jie buvo mokomi savo vietinėse bažnyčiose ir konfesijose.

Tuo neketinu neigti tokių požiūrių teisingumo galimybės ar sumenkinti pranašystės, o tik noriu perspėti jus, jaunime, kad pernelyg nesusižavėtumėte panašiais apreiškimais, kurie kartais nuveda į klaidingos dvasios įtaką. Juk pranašas gali pasakyti kažką nuo savęs, prisidengdamas žodžiais „taip sako Viešpats“, regėjimas gali būti savos vaizduotės vaisius, o sapnas – daugybės minčių rezultatas, jei gyvenimas ir elgesys Dievo akivaizdoje tų, kurie laikomi Dievo indais, neatitinka Šventojo Rašto. Sakau tai ne nuo savęs, o remdamasi paties Viešpaties įspėjimais, Jo išreikštais tokiais žodžiais: „*Aš girdėjau, ką kalbėjo pranašai, pranašaudami mano vardu melą ir sakydami: „Sapnavau, sapnavau!“ Ar ilgai tai bus širdyse pranašų, kurie pranašauja melą, kurie pranašauja savo širdies apgaule?.. Pranašas, kuris matė sapną, tepasakoja sapną, o kas turi Mano žodį, teskelbia jį ištikimai. Ką šiaudai turi bendro su kviečių grūdais?.. Aš esu prieš pranašus, kurie savo liežuviu sako: „Jis pasakė.“ Aš esu prieš tuos, kurie pranašauja melaginus sapnus, – sako Viešpats, – kurie pasakoja ir klaidina*

mano tautą savo lengvabūdiškais melais. Aš nesiunčiau jų ir jiems neįsakiau; jie visi yra nenaudingi šitai tautai“, – sako Viešpats“ (Jer 23, 25–28. 31–32 ir Ez 13, 3. 6–9).

Taigi galima teigti, kad Dievas kažką pasakė, nors iš tiesų Jis nieko nesakė, ir galima savo sapną ar regėjimą pateikti tarsi Dievo valią. Tik tuomet tai reikš, kad pasitikėdami tokiais per kitus žmones gautais apreiškimais, padarysite pačią didžiausią klaidą savo gyvenime. Šie indai vieną dieną numirs arba tiesiog išnyks iš jūsų akiračio, o jūs iki savo dienų galo nešite jų įžūlumo ir savivalės pasekmes. Ištekėjimo ir vedybų klausimas yra labai svarbus, todėl kiekvienas privalo spręsti jį pats, be tarpininkų, vienas du su Dievu. Niekas iš žmonių, net ir visų gerbiamas dvasininkas, neturi teisės to daryti už kitus. Jis negali nurodyti kokiam nors broliui bendruomenėje į seserį ir rekomenduoti jam ją vesti. Panašaus patarimo jis negali duoti ir seseriai. Vargas jam, jei jis tam ryšis, nes jei tokios poros santuokinis gyvenimas nesusiklostys, visa kaltė teks jam.

Tad neskubėkite, jaunime, priimti to, kas pasakyta, jei kas nors jums perša „Dievo valią“, kuri jam esą buvo apreikšta apie jus. Verčiau patys kreipkitės malda į Viešpatį, prašydami Jo suteikti aiškumo renkantis gyvenimo palydovę (palydovą), ir Jis būtinai atsakys jums vienokiu ar kitokiu suprantamu būdu. Ne veltui parašyta: „*Tada jūs šauksitės manęs ir melsitės, ir Aš jus išklausysiu. Kai manęs ieškosite visa širdimi, rasite*“ (Jer 29, 12–13); „*Prašykite, ir jums bus duota, ieškokite, ir rasite, belskite, ir bus jums atidaryta. Kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma*“ (Mt 7, 7–8).

Tuo įsitikino ir viena jauna krikščionė sekmininkė, kurią pamilo viena senyva moteris, laikoma išbandytu ir ištikimu Dievo indu. Ši mergina dažnai ją lankydavo, nes troško girdėti apreiškimus, kuriais su ja dalydavosi daug gyvenime patyrusi senoji moteris. Tokia ne vienus metus trukusi draugystė paskatino močiutę užsinorėti padaryti ją savo giminaite: ji užsiminė anūkui, jog ši sesuo jam būtų puiki žmona, o merginai davė suprasti, kad ši santuoka jai yra Dievo valia. Jaunąją seserį šie žodžiai suglumino ir buvo

labai netikėti, nes jos širdyje buvo visai kas kita. Praėjus kiek laiko, senosios moters anūkas iš tiesų jai pasipiršo. Mergina šaukėsi Viešpaties ir gavo aiškų atsakymą: „Ne, tai ne iš Manęs.“ Šis žinojimas suteikė jai drąsos ramiai pasakyti „ne“.

O, kad žinotumėte, kiek tokių, apgautų išgalvotos „Dievo valios“, tenka išgirsti sielovados metu! Žmonės negali suprasti, kodėl ši valia jiems tapo sunkia našta ir vietoj džiaugsmo bei dėkingumo Dievui atnešė tik murmėjimą, dejonę bei ašaras. Būtent dėl šios priežasties renkantis gyvenimo draugą geriausia ieškoti asmeninio apreiškimo, gauto tiesiogiai iš Viešpaties. Juk tai pats svarbiausias sprendimas, nuo kurio priklauso viso jūsų likusio gyvenimo laimė ar nelaimė. Kita vertus, jei žmogus yra įpratęs visada elgtis savo nuožiūra, o nusprendęs tuoktis staiga užsinori sužinoti, **ka** jam tuo klausimu pasakys Dievas, vargu ar jis gaus atsakymą iš aukštybių, nes tiesiog neišmoko girdėti Jo balso.

Reikia pripažinti, kad panašus požiūris į Dievo valios pažinimą būdingas daugeliui krikščionių. Jie pradeda jos ieškoti tik tada, kai susiduria su jiems sudėtingu gyvenimo klausimu, nes bijo suklysti, nors tikras krikščionis turėtų nuolatos pažinti Viešpaties valią ir pagal ją gyventi. Tik tokiu atveju ji jam atsivers ir lemiama is gyvenimo momentais. Be to, su kiekvienu nuoširdžiai tikinčiu žmogumi Dievas kalba individualiai, pasitelkdamas jam puikiai suprantamus būdus. Juk Jis tam turi begalę kelių. Pavyzdžiui, vienam Jis gali prabilti per Šventąjį Raštą, pačiu laiku parodydamas tą eilutę, kuri jam tampa aiškiu atsakymu. Kitam Jis Savo valią atskleidžia per ypatingą vidinį pojūtį – nuteikdamas širdį arba, priešingai, įliedamas į ją nesuprantamą nerimą, blogą nuojautą, nepaaiškinamą jaudulį ar slaptą baimę ir taip apsaugodamas nuo klaidingo žingsnio. Trečiajam paprotinti Dievas pasitelkia pamokslininko arba visiškai svetimo žmogaus žodžius – šis, nieko nežinodamas, staiga išitaria būtent tą frazę, kuri nušviečia kankinančią problemą. Viešpaties kreipimusi į konkretų žmogų gali tapti ir jam dovanotas pranašiškas sapnas, leidžiantis suprasti, kas jo laukia, jei jis susies savo gyvenimą su tuo ar kitu išrinktuoju

(išrinktąja). Dievas gali kalbėti ir per įvairias gyvenimo aplinkybes.

Tiesa, būna ir taip, jog jaunuoliai bei merginos patys prasimano „ryšio su Viešpačiu“ būdų. Tuomet imamasi, taip sakant, „burtų metimo“: akelai atverčiamas Šventasis Raštas, ieškant jame tinkamos eilutės arba maldoje kreipiamasi su prašymu: „Dieve, jei šiai santuokai nėra Tavo valios, sugriauk mano ketinimus.“ Tačiau Dievas nesivelia į tokias gudrybes ir „negriauna“ mūsų planų, juo labiau jei jie kyla iš klastingos širdies. Juk kartais būna taip, kad jauni žmonės jau pasirinko ir patys viską nusprendė, o norėdami prisidengti „Dievo valia“, ieško sau patvirtinimo, esą gauto iš Viešpaties, pamiršdami bekompromisius Šventojo Rašto žodžius: „*Gailestingam Tu pasirodai gailestingas, tobulam – tobulas, tyram Tu pasirodai tyras, su sukčiumi elgiesi sukčiai*“ (Ps 17, 25–26). Daugelis apskritai nesiekia pažinti Dievo valios, baimindamiesi, kad ji jiems pasirodys nepriimtina, nes neatitiks jų skonio, norų ir pageidavimų. Tačiau labiausiai paplitęs yra įprastas požiūris: šventai tikima, jog jei Dievas nesudaro akivaizdžių kliūčių santuokai, vadinasi, Jis pritaria jūsų pasirinkimui. Tačiau toli gražu ne visada yra būtent taip, nes, žinodamas, kad jūs vis tiek pasielgsite savaip, Jis tiesiog pasitraukia į šalį, palikdamas jums veiksmų laisvę.

Sielovados metu jauni žmonės neretai užduoda tokį klausimą: „O ką daryti, jei į visas mano maldas ir prašymus Dievas neatsako, o gal ir atsako, tik tas atsakymas man nesuprantamas? Kaip elgtis tokiu atveju, jei aš vis tiek ketinu vesti (noriu ištekėti)? Ką reikėtų žinoti, į ką atsižvelgti ir ko imtis, kad nesuklyščiau?“ Taip, daugelis krikščionių iš tiesų negirdi arba nesupranta Dievo balso, net jei jis jiems ir prabyla. Ką gi, tokiais atvejais galiu tik patarti melstis, prašant Viešpaties atverti jūsų akis ir parodyti būsimąjį sutuoktinį tokioje šviesoje, kokioje jį mato Jis. Juk įsimylėjimui būdingas apakimas, kuris atima iš žmogaus gebėjimą matyti savo išrinktąjį tokį, koks jis yra iš tikrųjų.

Būtent taip pasielgė vienas jaunuolis, kuris, taip ir nega-
vęs asmeninio apreiškimo, ėmė maldauti Viešpaties parodyti

jam sužadėtinės širdį tokią, kokią ją mato Dievas. Praėjo kelios dienos ir jis tapo netyčiniu itin nemalonios scenos liudininku: ši mergina, jo nematydama, pykosi su savo tėvais, reikalaujama nupirkti jai brangų išmanųjį telefoną esą geresniam ryšiui su sužadėtiniu, tai yra būtent su juo. Tuo pat metu ji vartojo tokius negražius ir net užgaulius žodžius, kad jis negalėjo patikėti savo ausimis. O kai tėvas su motina, bandydami ją paprotinti, paklausė, kaip ji ketina paklusti būsimam vyrui, jei nesugeba klausyti savo tėvų, dukra ilgai negalvodama išrėžė: „Dar pažiūrėsim, kas kam paklus!“ Jauniui to pakako, kad suprastų, su kuo jis ketina susieti savo gyvenimą. Sukrėstas jis grįžo namo ir tučtuojau paskambino bažnyčios pastoriumi, prašydamas jų sužadėtuves laikyti negaliojančiomis. Taip Viešpats apsaugojo šį jaunuolį nuo lemtingos klaidos, kurią vėliau jis vargu ar būtų galėjęs ištaisyti.

Kažkas panašaus nutiko ir vienai jaunai seseriai, kurią tėvas „supiršo“ su naujai atsivertusiu savo vadovaujamo skyriaus darbuotoju, būdamas įsitikinęs, kad atvedė šį vyrą pas Viešpatį. Nors jaunuolis kukliai ir droviai merginai labai patiko, ji negalėjo atsikratyti nuolatinio nerimo jausmo, kuris dar labiau sustiprėjo jam pasipiršus. Nesuprasdama, kas su ja vyksta, ji pasidalino savo išgyvenimais su tėčiu, o šis su šypsena atsakė, kad tai tik mergaitiška baimė, persekiojanti nuotakas prieš vestuves, mat vaikinai tiek vertas pasitikėjimo, jog tiesiog nuodėmė apie jį galvoti ką nors blogo. Tada ši krikščionė ėmė pasninkauti ir karštai melstis, prašydama Viešpaties koku nors būdu atskleisti tokios jos būsenos priežastį, nes vestuvių diena jau buvo paskirta. Trečiąją pasninko dieną ji prabudo naktį nuo savo pačios siaubingo klyksmo, nes sapne regėjo, kaip sužadėtinis tempia ją prie bedugnės krašto, ketindamas nustumti žemyn. Apšipylusi šaltu prakaitu, mergina puolė ant kelių, maldama Viešpaties paaiškinti jai to, ką išvydo, prasmę. Tą pačią dieną darbe užtrukęs tėvas paskambino jai vakare ir, balsui drebant iš jaudulio, paprašė nedelsiant atvykti prie parko, esančio netoli mokslinių tyrimų instituto, kuriame jis dirbo. Kai mergina išlipo iš automobilio, jos laukęs tėvas,

davęs ženklą tylėti, tyliai nusivedė ją prie krūmuose paslėptos pavėsinės. Joje sužadėtinis aistringai bučiavosi su savo ištėkėjusia bendradarbe, sakydamas: „Vėl užsisakykime kambarį viešbutyje, kad dar kartą pasimėgautume mūsų meile. Juk kai vesiu, tokių galimybių bus kur kas mažiau.“ Kai mergina su tėčiu grįžo prie automobilio, jis pro ašaras prašė jos atleidimo už tai, kad, pats to neįtardamas, suvedė ją su žmogumi, kuris būtų pavertęs jos gyvenimą tikru pragaru žemėje. Tą patį vakarą mergina atšaukė vestuves.

Kaip matote, bičiuliai, jei ketinimas tuoktis net ir su tikinčiu žmogumi gali būti susijęs su tam tikrais pavojais, tai kiek daugiau problemų gali iškilti tiems, kurie nusprendžia susieti savo likimą su pasauliečiu. Šiam žingsniui neretai pasiryžta jaunos seserys, praradusios viltį ištėkėti už krikščionio. Sielovadoje tenka bendrauti su moterimis, kurios nusisuko nuo Dievo ir pasitraukė į pasaulį tik todėl, kad po ilgų, bevaisių lūkesčių sugebėjo jame rasti savo mylimuosius. Jos troško žmogiškos laimės, už kurią buvo pasirengusios mokėti bet kokią kainą, tačiau paklausus, ar jos laimingos ir ar gavo tai, ko troško, teišgirsti liūdnius atodūsius bei kartų apgailėstą, o tai, tiesą sakant, ir suprantama. Juk palikdami Dievą, mes įstumiamo savo sielą į nuodėmės, nelaimių bei daugybės problemų bedugnę, o tai puikiai matyti iš šio pavyzdžio.

Viena krikščionė, kuri iki dvidešimt aštuonerių metų negalėjo ištėkėti, ilgą laiką meldė Viešpatį atsiųsti jai vyrą. Ir štai vieną dieną vyresnio amžiaus tikinti sesuo, priėjusi prie jos po pamaldų, pasakė sapne regėjusi, jog ši išteka už kažkokio nepažįstamo iš kitos šalies atvykusio jaunuolio, – tai po mėnesio iš tikrųjų išsipildė. Pas vieną jų bendruomenės šeimą iš Švedijos atvyko trisdešimtmetis giminaitis, tikinčių tėvų sūnus, kuris prieš kelerius metus buvo pasitraukęs į pasaulį dėl netikinčios merginos. Vėliau jis ją vedė, tačiau netrukus išsiskyrė ir dabar norėjo susirasti žmoną krikščionę. Kai jam nurodė šią seserį ir gražiai ją apibūdino, jis iškart jai pasipiršo. Ir nors ši mergina, remdamasi papasakotu sapnu, įvertino tai kaip atsakymą iš Viešpaties, jos širdyje džiaugsmo nebuvo. Kažkokia nesuprantama bloga

nuojauta nedavė jai ramybės, tačiau bijodama, kad šis pasiūlymas gali tapti jai paskutine galimybe ištekėti, ji vis dėlto sutiko. Per vestuves ji stovėjo liūdna, tarsi laidotuvėse, tuo stebindama daugelį netekėjusių seserų, kurios akivaizdžiai jai pavydėjo, nes jaunikis buvo neįtikėtinais patrauklus vyras. Po mėnesio naujai iškeptas sutuoktinis išsivežė jaunąją žmoną į savo gyvenamąją šalį, tikindamas, kad materialiai jie ten galės gyventi daug geriau nei jos gimtinėje. Tai, ką šiai vargšei moteriai teko išgyventi su juo – sunku apsaityti žodžiais. Žeminimai, įžeidinėjimai, mušimai, seksualiniai iškrypimai, smurtas namuose ir daugybė neištikimybės atvejų lydėjo ją visus penkiolika bendro gyvenimo metų su šiuo žmogumi, kuris taip ir liko pasaulietis. Viskas baigėsi tuo, kad po skyrybų ji viena su keturiais vaikais grįžo pas savo tėvus be jokių pragyvenimo lėšų.

Įspėdamas Savo vaikus nesituokti su netikinčiais žmonėmis, Viešpats norėjo apsaugoti juos nuo daugybės negandų, kylančių šeimose, kuriose vyras ar žmona yra netikintys. Įsakymas, duotas mums Antrojo laiško korintiečiams 6 skyriaus 14-oje eilutėje: „*Nevilkite svetimo jungo su netikinčiais. Kas gi bendro tarp teisumo ir nedorumo? Ir kas bendro tarp šviesos ir tamsos?*“, – tai nėra kokias nors pasenusi religinė taisyklė, o Dievo Žodis, kupinas meilės ir rūpesčio mumis. Todėl nepasikliaukite savimi, brangūs draugai, ir nemanykite, kad jums užteks išminties šiame pasaulyje, siūlančiame gausybę jaunikių bei nuotakų, patiems susirasti gerą žmogų, vertą tapti jūsų vyru ar žmona, mat net patys protingiausi žmonės nesugebėjo išvengti šios klaidos. Pavyzdžiui, mūsų jau minėtas graikų filosofas Sokratas buvo išmintingiausias iš pagonių, tad būtų logiška manyti, kad kas kas, o jis, pasitelkęs savo protą, tikrai turėjo gebėti tinkamai susitvarkyti asmeninį gyvenimą ir išsirinkti tinkamą žmoną. Tačiau būtent jo žmona Ksantipė buvo klasikinis kaprizingos ir piktos moters pavyzdys, ilgus metus nuodijusi savo garsaus vyro gyvenimą.

Bet vėl grįžkime prie dvasinių principų, kurių derėtų laikytis, jei ketinate sukurti šeimą. Nors Šventasis Raštas leidžia vesti ir ištekėti už ko tik nori, tik kad tai būtų Viešpatyje,

gyvenimo praktika visgi rodo, kad **skirtingoms krikščioniškoms konfesijoms priklausančių sutuoktinių santuokos retai būna laimingos**. O taip yra todėl, kad vyras ir žmona tokiais atvejais lieka išskirti tame, kas svarbiausia – pačiame krikščionių tikėjimo pagrindų suvokime. Jų požiūris į daugelį Biblijos mokymo klausimų gali tiek skirtis, kad jie tiesiog neberanda bendros kalbos, o kartu ir tos dvasinės vienybės, kuri yra palaimintos santuokos pagrindas. Tokios šeimos pasmerktos amžiniems nesutarimams, ginčams bei konfliktams tol, kol vienas iš sutuoktinių vardan ramybės šeimoje neišsižadės savo įsitikinimų ir nepradės lankyti tos bažnyčios, kurią lanko kitas. Tačiau net ir tokiu atveju santuoka bus lyg netekusi dvasinės harmonijos, kuri taip reikalinga sutuoktinių laimei. Tam patvirtinti pateiksiu du sielovados pavyzdžius.

Viena sesuo, priklausanti sekmininkų bendruomenei, dalyvavo tarpkonfesinėje jaunimo konferencijoje, į kurią atvyko grupė jaunuolių iš didelės charizmatinės bendruomenės. Vaikinai elgėsi labai pavyzdžingai, rodydami gyvą susidomėjimą viskuo, apie ką tomis dienomis buvo kalbama. Su vienu iš jų šiai seseriai užsimezgė pokalbis, kuris peraugo į draugystę, o vėliau jie vienas kitą įsimylėjo. Konferencijai pasibaigus, jauni žmonės išsiskirstė, tačiau ir toliau bendravo vaizdo skambučiais, o tai galiausiai baigėsi vestuvėmis. Kai pirmasis meilės įkarštis atvėso, tarp jų prasidėjo nesutarimai ir konfliktai dėl skirtingo dvasinių klausimų supratimo, kurie dar labiau sustiprėjo gimus vaikui. Pavyzdžiui, jei mažylis susirgdavo, vyras iškart dėdavo ant jo rankas, drausdamas šetonui jį kankinti, arba nešiodavo po butą, įsakinėdamas ligos dvasiai išsinešdinti. O kai susirgdavo jis pats, bėgiodavo iš kampo į kampą ir šaukdavo, reikalaujamas, kad velnias paliktų jo kūną. Visi žmonos raginimai išgerti vaistų ir atsigulti į lovą jį erzindavo, nes jo supratimu tai buvo tikėjimo silpnumo apraiška. Kartais jis jai atrodydavo toks apsėstas, kad ji bijodavo su juo intymiai suartėti. Jie negalėdavo kartu melstis, nes, jei žmona pradėdavo ko nors prašyti Viešpaties, vyras pertraukdavo ją ir tiesiog reikalaujavo tai įvykdyti, „primindamas“ Dievui Jo

duotus pažadus. Jam neegzistavo Šventojo Rašto žodžiai: „*Jei Aš tėvas, kur derama man pagarba? O jei Aš šeimininkas, kur mano baimė?* – sako kareivijų Viešpats“ (Mal 1, 6). Jo nuomone, Dievas nuolatos **privalėdavo** ką nors įvykdyti, kad tuo įrodytų Savo meilę. Galiausiai moteris nebegalėjo pakelti tokio jo nepagarbiai laisvo požiūrio į Dievą, vertindama tai kaip piktžodžiavimą, ir išeidavo iš kambario kaskart, kai vyras ketindavo melstis. Nesant dvasinio supratimo, savaime suprantama, jie neturėjo ir sielų vienybės, o tai privedė prie visiško šeimos sugriuvimo.

Kita jauna moteris iš baptistų bažnyčios, ištekėjusi už stačiatikių krikščionio, rašė: „Kiekvieną savaitę vyras mane veda į bažnyčią išpažinties ir komunijos. Žinoma, aš neatveriu kunigui visko, kas yra mano širdyje, nes jis tai perduoda mano vyrui. Šventikas man kaskart sako, kad melsčiausi šventajai Marijai, ir aš pažadu tai daryti, tačiau namuose vis tiek meldžiuosi taip, kaip mus mokė baptistų bažnyčioje. Juk aš tikiu ne Dievo motina, o Jėzumi Kristumi, kuris mirė už mane ant Golgotos. Tikriausiai tai didelė nuodėmė, kad aš apgaudinėjau kunigą sakydama, jog meldžiuosi Marijai, tačiau esu priversta tai daryti, kad išsaugočiau ramybę šeimoje. Be to, vyras verčia mane bučiuoti ikonas ir prašyti įvairių šventųjų pagalbos, o man norisi šaukti, kad tai neteisinga, nes tik Dievas vienas gali mums padėti. Tačiau, jei aš tai pasakysiu, namuose vėl išplieks skandalas. Juk vyras ir taip mane kaltina, kad dėl mano „sektantiško“ tikėjimo mūsų šeimoje nėra palaiminimo, darnos ir laimės. Baisu pagalvoti, kas bus, kai užaugs mūsų vaikai. Juk aš tiesiog negalėsiu jų mokyti to, kuo tiki mano vyras, o kadangi jis būtinai ves juos išpažinties, jie dėl vaikiško naivumo papasakos kunigui, kad vyrui nesant aš juos mokau kitko. Dėl to kils dar vienas konfliktas, kuris vieną dieną pasibaigs mūsų skyrybomis. O, kiek kartų aš jau pasigailėjau, kad nepaklausiau savo tėvų, kurie prieštaravo mūsų santuokai, ir ištekėjau už stačiatikio! Jau geriau būtų buvę išvis likti vienai, negu nuolatos gyventi baimėje ir kankintis!“

Šis paskutinis beviltiškas nelaimingos moters šūksnis veda mus prie kitos išvados, kurią jums, draugai, būtina

įsidėmėti. Ieškant savo antrosios pusės, svarbu **įsiklausyti į tėvų** bei artimųjų **nuomonę** – jie padės objektyviau įvertinti jūsų išrinktąją ar išrinktąjį. Jei tėvas ir motina, artimi giminaičiai ar draugai nepitaria jūsų pasirinkimui, pasistenkite išsiaiškinti tokio nepatarimo priežastį. Ir net jei jie neįvardys jos tiesiogiai, o apsiribos tik užuominomis, patardami „nusiileisti iš aukštybių ant žemės“, dar ir dar kartą patikrinkite savo sprendimo teisingumą, nes iš šalies jiems paprastai geriau matyti tai, ko jūs nepastebite.

Turėkite omenyje, kad tėvams sunku išsiskirti su savo vaikais, atiduodant juos iš esmės svetimiems žmonėms. Ypač sunku būna motinoms, kai tuokiasi sūnūs. Tuo metu joms kyla moteriškas pavydas būsimai marčiai, o tai iš sūnaus reikalauja švelnumo, jautrumo ir atsargumo tą akimirką, kai jis pirmą kartą praneša apie jam patinkančią merginą, kurią norėtų vesti. Nuo to, kaip jūs, jaunuoliai, pateiksite šią žinią savo tėvams, labai priklausys jų požiūris į jūsų būsimą žmoną. Pasistenkite apie savo merginą papasakoti paprastai ir atvirai – pavyzdžiui, pasidalykite, kaip susipažinote, kas joje jums patinka ir ką išgyvenote ar pajutote, kai su šiuo reikalu maldoje kreipėtės į Viešpatį. Tik po to paprašykite jų leidimo atsivesti ją į namus ir su jais supažindinti. Panašiai turėtų elgtis ir merginos. Patikėkite – kuo išmintingiau tai padarysite, tuo mažiau problemų kils jūsų tolesniuose santykiuose su tėvais. Nepamirškite, kad jų pritarimas jūsų pasirinkimui yra svarbus, o kartais net lemiamas veiksnys sprendžiant vedybą ar ištekėjimo klausimą. Gyvenimo praktika rodo, kad santuokos, sudarytos be tėvų palaiminimo, pasižymi darnos trūkumu ir dideliu skyrybų skaičiumi.

Taigi, draugai, nors jums ir suteikiama laisvė pasirinkti tikintį gyvenimo palydovą, pasistenkite dėl savo pačių gerovės padaryti viską, kad palenktumėte tėvų širdis savo išrinktojo ar išrinktosios pusėn. Taip pat nepamirškite, kad ateis laikas, kai jūsų būsimi vaikai užaugs ir taip pat pradės ieškoti savo antrosios pusės. Įsivaizduokite, kaip jums būtų skaudu, jei jie, nepasitarę su jumis, viską nuspręstų patys ir tik vėliau pastatytų jus prieš faktą, jog tuokiasi, visiškai

nesidomėdami jūsų nuomone apie jų pasirinkimą. Tik tada suprasite, ką jūsų tėvui ir motinai teko išgyventi dėl jūsų parodytos nepagarbos jiems. Juk viskas, ką dabar sėjate, anksčiau ar vėliau pas jus sugrįš. Todėl, žengdami šį svarbų savo gyvenimo žingsnį, stenkitės nepamiršti Dievo įsakymo „gerbk savo tėvą ir motiną“, o taip pat Jėzaus patarimo: „Tad visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite; nes tai Įstatymas ir Pranašai“ (Mt 7, 12).

O dar patariu jums, draugai, ruošiantis santuokai atkreipti dėmesį į savo išrinktosios ar išrinktojo giminę. Juk mes visi esame savo giminės medžio vaisiai, ir, kad ir kaip norėtume nebūti panašūs į savo tėvus, teigiamos ir neigiamos charakterio savybės, išvaizdos bruožai bei jų gyvenimo būdas vis tiek palieka mummyse savo antspaudą, o bėgant metams tai pasireiškia vis stipriau. Todėl, jei norite sužinoti, koku taps jūsų būsimas sutuoktinis ar sutuoktinė brandžiame ir senyvame amžiuje, išžiūrėkite į jo tėvą ar jos motiną, nes sūnūs bei dukros su metais tampa tokie patys, kaip jų tėvai – ne tik charakteriu, bet ir išvaizda. Ne veltui sakoma, kad „obuolys nuo obels netoli rieda“.

Bet ir tai dar ne viskas. Kadangi žmogus yra toks, koks yra būdamas namuose, lankydamiesi pas savo išrinktąjį (ar išrinktąją), stebėkite, kaip jis (ar ji) elgiasi su savo tėvais, broliais ir seserimis, močiute ir seneliu, kaimynais ir draugais, nes būtent taip vėliau jie elgsis ir su jumis. Be to, partartina juos stebėti tuo metu, kai jie mano esą nematomi (nes būtent tokiomis akimirkomis atsiveria tai, kas slepiasi po išoriniu „tinko“ sluoksniu), ir tik tada nuspręsti, ar norėtumėte su tokiu žmogumi gyventi bendrą gyvenimą. Nepamirškite, kad kilus konfliktams su draugais ar pažįstamais, jūs galite tiesiog nutraukti ryšius su jais, o nuo sutuoktinio ar sutuoktinės tikram krikščioniui (krikščionei) pabėgti jau nepavyks. Reikės arba susitaikyti ir paklusti, arba visą gyvenimą praleisti su juo (ar ja) nuolatinėse sielos kančiose bei nuolatinėje savigynos būsenoje.

Remdamasi sielovados praktika taip pat noriu patarti, esant galimybei, atsargiai pasidomėti, ar jūsų išrinktojo (ar išrinktosios) šeimoje nebuvo artimų giminaičių, praktikavusių

okultizmą: baltąją ar juodąją magiją, žmonių bei gyvūnų gydymą burtais, kerėjimus, užkalbėjimus, būrimą kortomis, astrologiją, chiromantiją ir panašiai. Šie užsiėmimai užtraukia giminės prakeiksmą iki trečios ar net ketvirtos kartos – tai reiškia, kad pasekmės gali tekti jūsų būsimiems vaikams, anūkams bei proanūkiams (žr. Iš 20, 5; Įst 18, 9–12). Ir nors tai, suprantama, nėra vienareikšmė priežastis atsisakyti santuokos, šį faktą vis tik derėtų įvertinti, norint teisingai suprasti bei traktuoti tuos reiškinius, kurie – nors ir ne visada – vėliau gali pasireikšti ir jūsų šeimoje. Būsimiems vaikams tai gali pasireikšti tamsos baime, nepaaiškinamu nerimu, šiurpių vaizdinių regėjimu, naktiniu šlapimo nelaikymu, lunatizmu, polinkiu į seksualines nuodėmes ir taip toliau. Tą patį galima pasakyti ir apie paveldimas psichines ligas, pavyzdžiui, per kelias kartas pasireiškiančią šizofreniją, epilepsiją, depresiją, tam tikras psichozės rūšis ir panašiai. Žinoma, aš suprantu, kad įsimylėjimo laikotarpiu prieš santuoką jūs, draugai, nenorite apie tai net galvoti, tačiau praeis ne vieni metai ir negailėstinga realybė ims apie save priminti, tapdama rimtų problemų, apie kurias dabar negalite net numanyti, priežastimi.

Kitas principas, kurio būtina laikytis renkantis gyvenimo draugą, yra **atitikimas**, kurį Kūrėjas paminėjo kurdamas pasaulį: „*Viešpats Dievas tarė: „Negerai žmogui būti vienam. Aš padarysiu jam tinkamą padėjėją“*“ (Pr 2, 18). Atitiktis – tai reiškia tikti vienas kitam pagal amžių, kūno sudėjimą, interesus, polinkius, gyvenimo tikslus ir dvasinius siekius. Pavyzdžiui, didelis amžiaus skirtumas santuokoje gali sukelti daug nereikalingų, sunkiai įveikiamų problemų. Žinoma, jei merginai suėjo aštuoniolika, o jaunuoliui – dar tik trisdešimt aštuoneri, tai ypač nekrenta į akis, juolab jei jis atrodo jaunai. Tačiau po dešimties metų šis skirtumas bus labiau juntamas, o po dvidešimties ar trisdešimties – taps jau akivaizdus, nes tuo metu, kai žmona pasieks patį žydėjimą, vyras atrodys kaip senukas. Tačiau ypač stipriai tokį tėvų amžiaus neatitikimą pajus jų vaikai, nes tėvas ir motina, būdami dviejų skirtingų kartų atstovai, vargu ar galės rasti visišką sutarimą auklėjimo klausimais. Tą patį galima pasakyti

ir apie žmogiškus polinkius, gyvenimo tikslus, dvasinius siekius bei daugelį kitų dalykų. Nepavydėtina tokia santuoka, kurioje vyro ir žmonos santykiai primena Krylovo pasakėčią „Gulbė, lydeka ir vėžys“.

Nujaučiu, kad perskaite tą, ką parašiau, jūs, bičiuliai, su nepasitikėjimu paklauskite: „O kodėl Jūs nieko nepasakėte apie meilę? Juk vedama ir tekama iš meilės, tad ar ne šiuo jausmu pirmiausia reiktų vadovautis ketinant sukurti šeimą?“ Taip, žinoma, bet apie ją mes su jumis jau daug kalbėjome ankstesniame skyriuje, lygindami ją su įsimylėjimu, kurį jūs, painiodami, palaikote meile. Suprantama, jaunikis ir nuotaka turi jausti abipusį palankumą bei simpatiją vienas kitam, nes be to nėra prasmės vesti ir ištekėti. Tačiau, siekiant išvengti klaidos renkantis, visgi būtina geriau pažinoti savo išrinktąjį, kad vėliau, skundžiantis, netektų sakyti: „Ji – visai ne tokia, kokios norėčiau!“ ir „Jis – visai ne toks, koks man pasirodė iš pradžių!“

Norint kurti šeimą, reikia giliai suvokti, kad šis žmogus – tavo likimas. O tai reiškia, kad visi jo privalumai ir trūkumai, visos ydos bei nuostabiosios savybės priklauso tau ir yra skirtos tau. Be to, kuo mažiau emocijų, nuo kurių, kaip sakote, „nuneša stogą“, tuo geriau. Apaštalas Paulius rašė, kad tikra „*meilė niekada nesibaigia*“ (1 Kor 13, 8). O tam, kad ji ir jums greitai neišblėstų, būtina priimti tvirtą sprendimą mylėti nepaisant nieko. Mylėti nepriklausomai nuo to, ar esate jauni, ar seni, vargšai ar turtingi, ligoti ar sveiki; ar jūsų santykiai nuostabūs, ar juos aptemdė šešėlis; sutikote įdomesnį žmogų, ar ne. Nepriėmus tokio sprendimo, jūsų meilė ir šeimos gyvenimas bus labai pažeidžiami, nes nuolat priklausys nuo įvairiausių aplinkybių.

Taip pat noriu įspėti, kad nesitikėtumėte, jog susituokę iš karto galėsite išspręsti visas savo seksualines problemas. Patikėkite, intymus sutuoktinių gyvenimas negali išlaisvinti jūsų nuo paleistuvystės dvasios, nes ne iš kūno, o iš **širdies** kyla pikti sumanymai, svetimavimai, paleistuvystės ir visokia kitokia nešvara (žr. Mt 15, 19). Juk kūne atsispindi tai, kas yra netyroje širdyje. Todėl kovą su kūno geiduliais reikia pradėti ne nuo vedybų ir ištekėjimo, o nuo savo širdies apvalymo,

o čia be Viešpaties pagalbos neišsiversite. Iškelkite savo nuodėmes į šviesą ir melskite Dangiškąjį Tėvą, išlaisvinti jus iš jų, dėdami pastangas visiškai pergalei pasiekti.

Ir dar vienas principas, kurio jūs, jaunime, neturėtumėte pamiršti rinkdamiesi gyvenimo palydovą ar palydovę. Niekada **nežaiskite kito žmogaus jausmais** ir jokių būdu **ne-manipuliuokite jo palankumu** jums. Jei jūs kam nors patinkate ir tas žmogus rodo jums dėmesį, o jūs jam simpatijos nejaučiate – nežeminkite to vaikino ar merginos. Nesudarykite apie juos blogos nuomonės pasakodami, kaip jie dėl jūsų „lydosi“, nes už bausmę Dievas gali leisti ir jums atsidurti panašioje padėtyje. Jei negalite tokiais pačiais jausmais atsakyti į kito žmogaus jausmus, tuomet parodykite jam krikščionišką meilę ir švelniai paaiškinkite arba duokite suprasti, kad jis ar ji nepuoselėtų tuščių vilčių. Jei pasielgsite negailestingai, grubiai ir žiauriai, tai jūsų išjuokta siela savo pažeminime bei nuoskaudoje kreipsis į Viešpatį, kuris užtars ir atkeršys, kaip apie tai sakoma Šventajame Rašte: „*Nekeršykite patys, mylimieji, bet palikite Jo rūstybei, nes parašyta: „Mano kerštas, Aš atmokėsiu“*“, – sako Viešpats“ (Rom 12, 19).

O dabar palieskime tai, kas daugeliui iš jūsų šiuo metu yra ypač aktualu. Mūsų dienomis prie gyvenimo palydovo ar palydovės paieškų didžiuliu indėliu prisidėjo kompiuterizacija ir internetas, suteikiantys milžiniškas galimybes pažintims socialiniuose tinkluose bei specialiai tam skirtose svetainėse. Šiais laikais interneto takeliais galima nueiti visą kelią: nuo draugiško bendravimo bei flirto iki pat rankos ir širdies pasiūlymo. Dėl šios priežasties sielovados metu jaunieji krikščionys klausia, ar tikintys žmonės gali naudotis šia naujove, siekdami surasti savo antrąją pusę. Tiesą sakant, aš ilgą laiką maniau, kad šis kelias į santuoką krikščionims yra netinkamas. Tai tęsėsi tol, kol pati tapau liudininke santuokų, kurias sudarė būtent internete susipažinę tikintys žmonės, ir jų vėlesnis šeimos gyvenimas buvo laimingas. Tiesa, tarp tokių porų pasitaikydavo ir nelaimingų santuokų, pasibaigusių sunkiomis skyrybomis. Taigi, panašu, kad santuokos palaiminimas priklauso ne nuo būsimų situoktinių

susipažinimo būdo, o nuo to, kiek tyri ir šventi buvo jų santykiai iki vestuvių, apie ką pakalbėsime vėliau. O dabar, kreipdamasi pirmiausia į jaunus brolius, o po to į brangias seseris, norėčiau duoti keletą motiniškų patarimų, kurie galėtų jums padėti ieškant savo antrosios pusės.

Manau, jaunuoliai, vargu ar neigsite tą faktą, kad domėdamiesi mergina, pirmiausia vertinate jos išvaizdą, o tai nėra pats geriausias kriterijus. Mat gražūs žmonės paprastai būna išlepinti dėmesio ir yra nedorovingesni nei tie, kurie yra paprastos išvaizdos. Tad nesižavėkite vien veido grožiu ar merginos figūros grakštumu, prisimindami išmintingojo Saliamono žodžius: „*Žavesys apgauna ir grožis praeina, bet moteris, **bijanti Dievo**, bus giriama*“ (Pat 31, 30). Atminkite, kad būtent **dievobaimingumas** yra pirmoji ir svarbiausia savybė, kurią turėtų turėti mergina, galinti tapti jūsų patikima drauge bei puikia žmona. Juk kai žmogus gyvena Dievo baimėje, jis jaučia asmeninę atsakomybę už savo darbus ir poelgius prieš Jį, o tai reiškia, kad jis negalės sąmoningai skaudinti savo artimo. Baimė nuliūdinti Viešpatį ir ištikimas vaikščiojimas Jo akivaizdoje padarys jūsų žmoną **išmintinga** moterimi, nes parašyta: „*Išminties pradžia yra Viešpaties baimė; supratingi, kurie taip elgiasi*“ (Ps 111, 10). O kadangi dievobaimingumas paprastai derinasi su skaistumu, sielos grožiu, kuklumu, romumu, nuolankumu ir gebėjimu paklusti, savo gyvenimo palydovėje turėsite geriausias krikščionės žmonos savybes, apie kurias svajoja visi tikintys vyrai.

Išmintis daro moterį protingą ir išvalgią, o tai ypač vertinga šeimos gyvenime. Būti išmintingam ir išvalgiam visai nereikia būti didžiai išsilavinusiam. **Išvalgumas** – tai gebėjimas mąstyti ir analizuoti, o tai labai svarbu sutuoktinių laimei bei darnios šeimos kūrimui. Neprotinga, lengvabūdiška žmona to nesugeba ir tampa sunkia našta savo sutuoktiniui. Atkreipdamas į tai dėmesį, Dievo Žodis ne veltui sako: „*Išmintinga moteris stato namus, o kvaila griaua juos savo rankomis*“ (Pat 14, 1); „*Namai statomi išmintimi ir įtvirtinami supratimu*“ (Pat 24, 3).

Kitas patikimas kriterijus renkantis gyvenimo palydovę yra **dorybė** – tai yra Dievo duotas vidinis žmogaus polinkis,

skatinantis jį daryti gera. Vartojant šį žodį daugiskaita, kalbama apie dorybes, turint omenyje gerąsias savybes, kuriomis pasižymi viena ar kita asmenybė. Dievo Žodis aukštai vertina žmogaus dorumą, todėl, išvelgdamas jį moteryje, sako: „*Gera*¹⁶ *moteris yra vainikas jos vyrui*“ (Pat 12, 4), „*Kas gali surasti gerą*¹⁷ *žmoną? Ji yra daug vertingesnė už perlus*“ (Pat 31, 10). Neatsitiktinai Boazas, išreišdamas pasirengimą globoti moabitę Rūtą, ypač pabrėžė šią nuostabią jos savybę tokiais žodžiais: „*Nebijok, mano dukra. Visa, ko prašai, aš padarysiu. Visi šio miesto gyventojai žino, kad tu esi dora moteris*“ (Rūt 3, 11). Mūsų piktų ir žiaurių laikų fone žmonės labiausiai trokšta šalia savęs turėti žmogų su dora širdimi. Todėl, broliai, ieškodami gyvenimo palydovės, stenkitės rasti tokią merginą, kuri pasižymėtų šia nuostabia sielos savybe.

Tiesa, reikia pripažinti, kad pačiam rasti žmoną, pasižyminčią visomis šiomis savybėmis, beveik neįmanoma. Ją padovanoti gali tiktai Dievas – tai puikiai suprato ir išmintingasis Saliamonas, sakydamas: „*Namai ir turtai paveldimi iš tėvų, o išmintinga žmona – iš Viešpaties*“ (Pat 19, 14). Taigi, jei norite gauti iš Dievo dovanų dievobaimingą, išmintingą bei dorybingą žmoną, tuomet ir patys vaikščiodami Jo baimėje, prisimindami Ekleziasto žodžius: „*Paklausykime, kokią galima padaryti išvadą: bijok Dievo ir vykdyk Jo įsakymus, nes tai kiekvieno žmogaus pareiga*“ (Ekl 12, 13). Turėkite omenyje, draugai, kad savo vadovaujančią vyro vietą šeimoje užimsite tik tada, kai giliai suvoksite Dievo galybę. Nesuprasdami apaštalo Pauliaus žodžių, kad „*kiekvieno vyro galva yra Kristus*“, jūs negalėsite tapti galva ir savo žmonai. Juk galva yra tas, kuris mato priešais save tikslą ir žino, kaip iki jo nuvesti tuos, kurie seka paskui jį. Žengdami į santuoką, jūs prisiimate atsakomybę už žmoną ir būsimus vaikus, o tai pareikalaus iš jūsų vyriškumo, kantrybės, pasiaukojimo ir visiško atsidavimo.

¹⁶ Rusų sinodinėje Biblijoje vietoje žodžio „gera“ pateikiamas žodis «добродетельная» – dorybinga, dora.

¹⁷ «Добродетельную» – dorybingą, dorą.

O dabar noriu kreiptis į jus, merginos, ir, baigdama šią temą, duoti keletą patarimų, kurie padės į santuokos klausimą pažvelgti rimčiau, giliau ir sąmoningiau. Visų pirma, norėdamos patraukti potencialaus sutuoktinio dėmesį, nesielkite taip, kad į jus atkreiptų dėmesį vaikinai, kuriuos galima prilyginti dūzgiančioms kamanėms ar lengvabūdiškiems drugeliams, skraidantiems nuo žiedo prie žiedo, turint tik vieną tikslą – pasimėgauti jų saldžiu nektaru. Nepamirškite, kad jūsų elgesio maniera lemia tai, kokio tipo vaikinai jumis žaivisi. Venkite ryšių su tokiais vaikiniais, kurių nenorėtumėte turėti kaip savo gyvenimo palydovo.

Visų antra, jei jumis susidomėjo rimtas jaunuolis, santykiuose su juo nereikėtų koketuoti, maivytis ar vaidinti išlepintos „princesės ant žirnio“, nes tai ne tik jį atstums, bet ir sukels pasibjaurėjimą. Būtent tokią klaidą padarė viena, iš esmės gera, jauna krikščionė, kuri dėl nepatyrimo ir mergaitiško neišmanymo taip pasielgė su protingu, mąstančiu jaunuoliu, ketinusi jai pasipiršti. Jos asmenyje jis norėjo rasti gyvenimo draugę, su kuria galėtų dalytis visais gyvenimo sunkumais, tačiau, iš šalies stebėdamas jos kaprizus, nusprendė nutraukti visus ryšius ir po kurio laiko vedė kitą merginą. Sužinojusi apie tai, krikščionė paskendo savigailoje ir kaltino visus bei viską, nesuprasdama, kad pati tapo tokio netikėto išsiskyrimo priežastimi. Tad, brangios seserys, nesistenkite vaidinti vienokio ar kitokio jums nebūdingo vaidmens, o verčiau būkite natūralios ir paprastos, kokios iš tiesų esate giliai širdyje.

Deja, turiu pasakyti, kad daugelis merginų šeimos gyvenimą įsivaizduoja tik iki vestuvių dienos ir medaus mėnesio, manydamos, jog vos tik ištekėjusios iškart taps moteriškos laimės savininkėmis. Tačiau tikrovėje viskas atrodo visiškai kitaip, nes santuoka – tai ne tiek švelnumas ir glamonės, kiek bendras su vyru daugybės gyvenimo sunkumų bei negandų įveikimas. Ištekėjusioms jums, seserys, teks daugybę pareigų, nuo kurių, kad ir kaip norėtumėte, niekur nepabėgsite. Jums teks išsižadėti savęs ir, palikus savo mergaitiškas svajones bei fantazijas, nuolatos sekti paskui vyrą, kad ir kur jis eitų. Praeis kiek laiko ir jūs būsite priverstos pripažinti, kad šeimos

gyvenimas – tai nenutrūkstamas, sunkus, kasdienis darbas. Kaip namų židinio puoselėtojai, jums teks dirbti, dirbti ir dar kartą dirbti, nes, jei sėdėsite sudėjusios rankas, labai greitai liksite „prie suskilusios geldos“. Jau nekalbu apie vaikų išnešiojimą, gimdymą ir auklėjimą, o tai susiję ne tik su motinystės džiaugsmu, bet ir su daugybe bemiegių naktų, ligų, kančių, rūpesčių bei nesibaigiančių išgyvenimų. Visa tai išverti galėsite tik žinodamos, jog tokia jums yra Dievo valia. Be to, jums teks įsisavinti vieną nekintamą taisyklę: kaip vyras ko vojo dėl jūsų iki vestuvių, taip ir jums reikės kovoti dėl jo po vestuvių. Ir nors dabar jums sunku tai suvokti, šių žodžių teisingumu netrukus įsitikinsite. Praeis ne vieni metai, kol suprasite, kad sutuoktinių laimė – tai ne stebuklinga formulė apie dvi susiradusias puseles, o kasdienis, nelengvas darbas puoselėjant jūsų ir vyro tarpusavio santykius.

Atsižvelgdama į tai, kad ištekėjus moteriai ir taip atsiranda daugybė problemų bei naujų rūpesčių, noriu pamėginti apsaugoti jus nuo tų sunkumų, kurių įmanoma išvengti, jei susilaikysite nuo savo likimo susiejimo su tam tikrų kategorijų vaikinais.

1. Visiems žinoma, kad merginas, kaip ir vaikus, traukia išorinis grožis – ypač šiais laikais, kai plačiai propaguojamas kūno kultas. Tačiau nepatariu pamesti galvos dėl vyriško patrauklumo ar siekti žūtbut susirasti vyrą gražuolį, nes ne veltui liaudyje sakoma: „gražus vyras – svetimas vyras“. Vertinkite vaikinų kilnumą, sąžiningumą, nuoširdumą, nesavanaudiškumą, atsakomybę, ištikimybę ir pasiukojimą. Būtent šios jo sielos savybės, o ne žavi išvaizda, padarys jus, kaip moterį ir žmoną, išties laimingą.

2. Būkite atsargios, jei sužinosite, kad vaikinai, už kurio ketinate tekėti, praeityje gyveno palaidą gyvenimą. Nemanykite, kad jei dabar jis reguliariai lanko pamaldas ir atlieka kokią nors tarnystę bažnyčioje, galima būti tikroms dėl jo seksualinio tyrumo. Deja, šiais laikais narystė bažnyčioje nebėra švento ir doro gyvenimo garantas. Sielovados metu tenka girdėti šokiruojančių istorijų apie nevedusius tikinčius vaikus, kurie vadovauja jaunimui, gieda šlovinimo grupėje ir net pamokslauja iš sakyklos, tačiau tuo pat metu

slapta lankosi viešnamiuose ar bendrose pirtyse, kad mėgautųsi nuogų moterų kūnų vaizdais. Jei ištekėsite už to, kuris iki jūsų vestuvių paleistuvavo su daugeliu merginų, yra didelė tikimybė, kad anksčiau ar vėliau tai pasikartos. Tad geriau laikykitės atokiau nuo tokių vyrų.

3. Net jei jūsų išrinktasis yra tikintis ir lanko bažnyčią, tai dar nereiškia, kad jis yra gimęs iš aukšto. Todėl, tęsdamos pažintį, pasistenkite išsiaiškinti, kokio gylio ir rimtumo yra jo tikėjimas. Sielovados tarnystėje dažnai tenka susidurti su tikinčiomis moterimis, kurios tik po vestuvių suprato, kad jų iš pasaulio atėję vyrai „įtikėjo“ ir tapo bažnyčios nariais tik tam, kad susirastų joje tikinčią sutuoktinę. Kai jiems tai pavyko, jie nusimetė pamaldumo kaukes ir sugrįžo prie ankstesnio pasaulietiško gyvenimo būdo. Tačiau ypač reikia būti budrioms bendraujant su jaunais vyrais, kurie praeityje buvo priklausomi nuo alkoholio ar narkotikų bei gydėsi krikščioniškuose rehabilitacijos centruose, kur ir įtikėjo. Būtent jie yra linkę vaidinti panašius „spektaklius“, siekdami vesti tikinčias merginas. Šiai vyrų kategorijai priklauso ir buvę kaliniai, kurie atgailavo per kalėjimuose vykdomas evangelizacijas. Tokių žmonių atsitraukimo nuo tikėjimo procentas yra labai aukštas. Todėl neskubėkite už jų tekėti tol, kol nebūsime visiškai tikros dėl jų tikėjimo gylio ir nuoširdumo. Žinoma, tuo aš nenoriu pasakyti, kad tarp jų apskritai nėra tikrų krikščionių, tačiau būtent šio tipo vyrai priklauso ypatingos rizikos grupei. Paskubėjusios susieti savo likimą su tokiu žmogumi, jūs daug verksite ir kentėsite, prakeikdamos tą dieną, kai sutikote už jo ištekėti.

4. Jei mylimasis tiesiog skandina jus savo meilėje, tuo mėgaujasi ir visai demonstruoja savo jausmus, išstatydamas juos viešai, tai ne kas kita, kaip spektaklis, kurio režisierius yra egoizmas ir egocentrizmas. Toks žmogus vargu ar taps vyru, galinčiu padaryti jus laimingą.

5. Jei pastebite, kad vaikinai, su kuriuo draugaujate, kažką slepia iš savo praeities arba mėto pėdas, norėdamas nusišlėpti kažkokius slaptus reikalus, geriau nutraukite su juo santykius. Santuoka turi būti grindžiama pasitikėjimu. Jei žmogus negali būti nuoširdus iki vestuvių, jis nebus sąžiningas ir po

jų, kai tapsite sutuoktiniais. Nepasmerkite savęs nuolatinėms kančioms ir neleiskite savęs dar labiau klaidinti.

6. Jei ne kartą pastebėjote, kad statant maldos namus ar per kitus bažnytinius renginius jūsų išrinktasis stengiasi išsisukti nuo sunkaus darbo ir visais būdais vengia fizinio krūvio, greičiausiai jums pasitaikė tinginys. Tikėtina, kad ir šeimos gyvenime jis elgsis lygiai taip pat – visas namų ūkio pareigas užkraus jums. Tokie vyrai nesiekia susirasti rimto darbo ir nesirūpina šeimos finansiniais poreikiais, teikdami pirmenybę mėgstamam pomėgiui, o laisvą laiką skirdami draugams, kompiuteriui ir televizoriui.

7. Nerimą kelia ir tie jauni vyrai, kurie nesubrendo net sulaukę trisdešimties–trisdešimt penkerių metų ir liko gyvenimui nepasiruošę „mamos sūneliai“, kuriems reikia nuolatinio motinos rūpesčio bei globos. Tokie asmenys būna tiek priklausomi nuo savo mamų, kad be jų nesugeba priimti nė vieno rimto sprendimo. Ištekėjusi už tokio „didelio vaiko“, užsitikrinsite aibę problemų ne tik su juo pačiu, bet ir su nuolat jam vadovujančia mama.

8. Esama vaikinų, kurie lengvai įžeidinėja ir žemina kitus, nes nepajėgia suvaldyti savo ūmumo bet kokioje įkai-tusioje situacijoje. Jei žmogus, su kuriuo draugaujate, turi polinkį išsilieti ant jūsų ar aplinkinių, nebandykite kažkoku būdu pateisinti jo elgesio. Ištekėjusi už tokio vyro, kasdien turėsite jaustis tarsi vaikščiotumėte po minų lauką, nuolat bijodama naujo sprogimo. Ūmaus būdo vyrai savo žmonas skaudina ne tik žodžiais, bet ir nenusėjamais veiksmais.

9. Atidžiai stebėkite, kaip jūsų išrinktasis išsako savo nuomonę apie kitus, nes esama tam tikros kategorijos vyrų, kurie aplinkiniuose įžvelgia tik tai, kas bloga. Jie kritikuoja, teisia ir apkalba visus iš eilės, ieškodami juose klaidų bei trūkumų. Atminkite: jei toks žmogus bendraudamas su jumis kol kas dar atsargiai renka žodžius, praėjus kuriam laikui po vestuvių, jūs tapsite pagrindiniu jo puolimo ir kandžių pastabų taikiniu.

10. Kai kurie tikintys broliai yra įsitikinę, kad santuoka grindžiama vyro viešpatavimu. Jie mėgsta cituoti atitinkamas Rašto vietas ir kalbėti apie „superdvasingus“ dalykus, po

šiuo pamaldumo fasadu slėpdami savo puikybę, išdidumą, aroganciją, valdžios troškimą, kietaširdiškumą ir net žiaurumą, šeimos gyvenime virstantį smurtu namuose. Todėl jei vaikas, už kurio ketinate tekėti, leidžia sau žeminančius komentarus moterų atžvilgiu ir nuolat jus įžeidinėja, net pats to nepastebėdamas, vargu ar galėsite nugyventi su juo likusį gyvenimą nepuolusi į depresiją.

Žinoma, atsakydamos į visus šiuos perspėjimus, jūs galite man pasakyti, kad jei viso to bijosi, tuomet apskritai neįstėkėsi, nes krikščionių bažnyčiose ir taip per mažai nevedusių vaikinių. Tik manau, kad rytų išminčius Omaras Chajamas visgi turėjo rimtą pagrindą pasakyti: „Geriau jau badauk, negu bet ką valgyk, ir geriau būk vienas, negu su bet kuo.“ Mano reikalas – jus įspėti, o jūsų – mąstyti ir nuspręsti, kad, prisiėmusios šį kryžių, neštumėte jį ir neverktumėte pavėluotomis ašaromis, kai jau per vėlu ką nors ištaisyti. Apie tai gerai pasakyta eilėraštyje „Pušų santuoka“, kurio autorius man, deja, nežinomas:

Medžiai skirtingi –
Yra „jis“ ir yra „ji“,
Kartais jie itin arti.
Draugystė jų – akivaizdi.

Ir štai, anksti pavasarį,
Pušis, sniegą nukračiusi,
Droviai paraudo staiga –
Stovėjo jis prie jos šalia.

Žvelgdamas į pušį,
Savo ranką šaką tiesė,
Ir, paprašęs jos tekėti,
„Greitai atsakyk!“ – jai liepė.

Bet ne, – ji sudvejojo,
Keturias dienas galvojo,
Galiausiai tarė jam tyliai:
„Koks gyvenimas vienai?“

Pušys meiliai pasilenkė,
Kamienai švelniai prisiglaudė,
Netoliese iškilmingai giedojo
Triukšmingas sparnuočių choras.

Laimingų santuokos dienų
Visi skubėjo jiems linkėti.
Susitikom netikėtai
Vėl po metų penkerių.

Per atstumą nors mačiau –
Juos lengvai atpažinau.
Oriai lieknas, kaip anksčiau,
Jis atrodė solidžiau.

Siūbavo šalia palūžusi,
Ji – visai susikūprinusi.
Tapo aišku, kaip dieną:
Be laimės jos santuoka.

Pats, visa galva aukštesnis,
Puikiai išmanė vyrų teises –
Iš viršaus savo kankorėžius
Dažnai įpykęs jai svaidė.

Apie mylimąjį išblėso svaja,
Sieloj pasiliko tik gėla.
Būsimoms nuotakoms skirta
Daug patyrusios pušies kalba:

„Santuokoj matom švelnumą,
Deja, neįžvelgiam kartumo.
Niekad nereikia **skubėti**
Savojo „taip“ jam sakyti.“

11 skyrius

Iksantuokinių santykių šventumas

Šiais laikais jau nieko nebestebina, kad ne tik jaunimas, bet ir beveik visų amžiaus grupių žmonės gali gyventi kartu, neapsunkindami savęs teisiniu santuokos įforminimu. Tokios „laisvos meilės“ mada ir su ja susijęs bendras gyvenimas nesusituokus (vokiečiai tai vadina „laukine santuoka“) žmonijos istorijoje atsiradavo ne kartą, pasikartodama tam tikrais laiko tarpais. Pavyzdžiui, XX amžiuje tokios seksualinės revoliucijos, pasižyminčios moralės laisvėjimu ir seksualinių aistrų šėlsmu, vyko 1920-aisiais, 1960-aisiais bei 1990-aisiais metais, o paskutinė jų, prasidėjusi Vakaruose, pasiekė ir buvusias Rytų bloko šalis. Mokyklose buvo įvestos lytinio švietimo pamokos, propaguojančios laisvus seksualinius santykius iki santuokos. Tai buvo dalis savotiškos megaprogramos, kurios tikslas – moralinis jaunimo nuosmukis, šeimos griovimas ir mūsų planetos gyventojų skaičiaus mažinimas. Juk po gyvenimo kartu nesusituokus padidėja skyrybų ir sutuoktinių neištikimybės tikimybė. Tokiuose laisvuose seksualiniuose santykiuose, nenumatančiuose atsakomybės ir įsipareigojimų vienas kitam, žmonės paprastai ilgai vengia turėti vaikų. Moterys darosi abortus arba nuolatos vartoja kontraceptikus, dėl ko kai kurios tampa nevaisingos. Paprastai tokiose porose abu teigia negalintys gyventi vienas be kito, tačiau sudaryti teisėtos santuokos nenori.

Tačiau liūdniausia yra tai, kad šiuolaikiniai krikščionys, įskaitant ir jus, jaunime, geba elgtis lygiai taip pat, kaip elgiasi šis pasaulis, o po to vaidinti pamaldų krikščioniškos santuokos teatrą, tuokdamiesi pagal Dievo tautos papročius. O juk sniego baltumo nuotakos suknelė, neturinti nė vienos purvinos dėmelės, yra tyrumo simbolis ir byloja apie tai, kad jos gyvenime nebuvo nieko tokio, kas galėtų sutepti jos garbę bei sąžinę. Kalbant apie nuometą, jis yra ne tik merginos puošmena santuokos palaiminimo dieną, bet ir jos nekaltybės bei skaistumo išsaugojimo liudijimas. Taigi, vilkėdama baltą vestuvinį apdarą, nuotaka tuo pačiu patvirtina tikrąją

realybę to, ką jis simbolizuoja. Tačiau jei ji apsivelka jį būdama sutepta netyrų geidulingų rankų prisilietimų, o juo labiau – praradusi nekaltybę, tai tampa ne tik veidmainyste bei šventvagyste, bet ir Dievo šventumo bei Šventojo Rašto išniekinimu, nes parašyta: „*Būkite šventi, nes Aš esu šventas*“ (1 Pt 1, 16).

Biblijoje daug rašoma apie šventumą ir būdus, kaip jo siekti. Šventumas – tai savybė, kuri turi apibūdinti mus, krikščionis, ir išskirti iš pasaulio. Šventumas yra ne benuodėmiškumas, o tvirtas ir nuoseklus vidinis pasipriešinimas nuodėmei. Jei krikščionis ir krikščionė, žinodami apie Viešpaties neapykantą jai, sąmoningai paleistuvauja, tai yra ne kas kita, kaip pasityčiojimas iš Dievo Žodžio, kuriame sakoma: „*Aš esu Viešpats, jūsų Dievas; būkite šventi, nes Aš esu šventas*“; „...bet, kaip šventas yra Tas, kuris jus pašaukė, taip ir jūs būkite šventi visu savo elgesiu“; „*Dievas pašaukė mus ne ištvirkimui, bet šventumui*“ (Kun 11, 44; 1 Pt 1, 15; 1 Tes 4, 7). Šventumas – tai Dievo dovana, žmogaus įgyjama veikiant malonei, kurią Viešpaties suteikė mūsų išgelbėjimui. Tačiau, norėdamas gauti šią dovaną, kiekvienas turi įdėti ir savo pastangų, kurias sudaro kova su ydingais polinkiais – ko Dievo vaikai kaip tik ir nedaro, teisindamiesi savo dvasiiniu silpnumu bei nuodėminga prigimtimi.

Jei iki santuokos sudarymo vaikas ir mergina slapta susitikinėja, apsikabina, bučiuojasi, stipriai prisiglaudžia, glosto bei glamonėja vienas kito kūną, susižadindami iki tokio lygio, kad prieina prie petingo, nusirenginėjimo, erogeninių zonų stimuliacijos, manipuliacijų genitalijų srityje, oralinio sekso ir net paties lytinio akto, – tai apie kokį šventumą, Dievo baimę bei pastangų įdėjimą čia gali būti kalba?! Šie ir panašūs seksualiniai veiksmai prieštarauja Šventajam Raštui, kuris sako: „*Tebūna visų gerbiama santuoka ir nesuteptas santuokos patalas*“ (Hebr 13, 14). Senovėje nuotaka buvo laikoma tik ta mergina, kuri dar nebuvo pažinusi vyro ir išsaugojo skaistumą bei nekaltybę iki pat savo vestuvių dienos. Jas vadindavo **sąžiningomis**, turint omenyje, visų pirma, seksualinį tyrumą. Kadangi šios taisyklės dabar laikomasi itin retai, nenuostabu, kad daugelio nuotakų nuometas

būna „perplėštas“ dar gerokai iki santuokos, todėl vestuvių ceremonija tampa ne kuo kitu, o tik gražia tradicija ir spektakliu su maskaradiniais kostiumais. Tokiu veidmainingu žaidimu galima apgauti kunigą arba pastorių bei bendruomenės narius, tačiau ne Viešpatį ir ne pasaulio žmones, kurie kartais sugeba matyti daug geriau nei tie, kurie laiko save Dievo vaikais. Todėl, žinodami apie daugelio krikščionių „nuotykius“, netikintieji su pašaipą sako: „O, juk šie „dorovingieji“ – tokie pat paleistuviai, kaip ir mes!“ , kartu patvirtindami Šventojo Rašto žodžius: „*Dėl jūsų piktžodžiauja Dievo vardui pagonyms*“ (Rom 2, 24).

Būtent dėl to ikisantuokinių santykių tyrumo ir šventumo tema, regis, turėtų būti viena svarbiausių mūsų pamokslininkų bei jaunimo vadovų pamoksluose, tačiau realybėje tai atrodo visiškai kitaip. Krikščionių požiūris šiuo klausimu skiriasi nuo konservatyviai griežto „visiškai nieko negalima“ iki itin liberalaus „galima viskas, išskyrus lytinį aktą“. Be to, nustatant leistinas ribas jaunimo santykiuose iki santuokos, didelę įtaką daro bažnytinės tradicijos, kurios, atsižvelgiant į tai, kokiai konfesijai bendruomenė priklauso, stipriai skiriasi, o bėgant laikui keičiasi, tapdamos vis labiau neapibrėžtos ir tolerantiškos. Esant tokiam vienybės trūkumui šiuo klausimu, jūs, jaunime, prarandate orientaciją, nes tai, kas vienos bažnyčiose ramiai leidžiama, kitose – kategoriškai draudžiama. Tačiau nepamirškite, kad mums visiems, laikantiems save Dievo vaikais, egzistuoja tik vienas teisingas orientyras, ir tai – Dievo Žodis, kuris Jėzaus lūpomis sako: „*Jūs esate žemės druska. Jei druska netektų sūrumo, kuo gi ją reikėtų pasūdyti? Ji niekam netinka, ir belieka ją išberti žmonėms sumindžioti. Jūs esate pasaulio šviesa. Neįmanoma nuslėpti miesto, pastatyto ant kalno*“ (Mt 5, 13–14). O jei taip, jei krikščionys yra pašaukti būti pasaulio šviesa ir druska, tuomet tai turi atsispindėti jų gyvenimo būde ir, pirmiausia, tyruose bei šventuose santykiuose iki santuokos. Ne kūno geismas ir akių geismas, o Dievas turi mus jungti, taip apreikšdamas pasauliui Savo šventumą bei teisumą. Toks susijungimas vyksta šviesoje, visų žmonių akivaizdoje, o ne nuošaliuose vietose, ne miške,

ne automobilyje ar dar kur nors, tarsi vagių, besislepiančių nuo svetimų akių. Tyras ir šventas įžengimas į santuoką yra vienas garsiausių liudijimų pasauliui.

Deja, mūsų dienomis krikščionys tampa vis nuolaidesni pasaulietišką žmonių paklydimams ir, pamažu perimdami jų požiūrį, randa paaiškinimų bei pasiteisinimų tam, kas yra akivaizdi nuodėmė. Kad suprastumėte, bičiuliai, ką turiu omenyje, panagrinėkime keletą jų.

1. Pasaulio nuomonė, kad flirtas ir seksualiniai meilėnimaisi yra nekalti ir žalos nedarantys jaunų žmonių užsiėmimai, vis dažniau tampa norma ir tarp krikščionių. Iš tiesų bet koks flirtas kenkia žmogaus sąžinei ir jo dvasinei būsenai, nes sukelia kūno geidulus bei kursto aistras, kurios neretai baigiasi nuodėmingais ryšiais. Senajame Testamente flirtuojanti moteris buvo prilyginama paleistuvei ir apibūdinama taip: „*Dėl jų prauseisi, dažėsi akis ir puošeisi brangenybėmis. Atsisėdai ant brangaus gulto; padengei stalus, ant jų padėjai mano smilkalų ir aliejaus*“ (Ez 23, 40–41).

2. Sekdami pasaulio pavyzdžiu, vis daugiau krikščionių teigia, jog viskas, kas žmogui malonu, yra normalu, o tai reiškia, kad ir leistina. Jų nuomone, malonumai tam ir egzistuoja, kad jais būtų naudojama. Tačiau Šventasis Raštas sako kitaip: „*Dorasis eina saugiais keliais, o kas iškraipo savo kelius, taps žinomas*“ (Pat 10, 9). Seksualiniai ryšiai iki santuokos yra nuodėmė, kuri sukelia nerimo pojūtį ir saugumo jausmo praradimą. O toks nesaugumas ir pažeidžiamumas negali teikti malonumo.

3. Tarp pasaulio žmonių egzistuoja nerašyta „taisyklė“, kuria vis dažniau vadovaujasi krikščionys, o ypač jūs, jaunime. Ji skamba taip: „Jei tu tikrai mane myli – įrodyk tai savo pasirengimu seksui.“ Tačiau meilės tikrumas įrodomas ne lytiniu aktu, o rūpesčiu, dėmesiu, kantrybe ir pasiryžimu laukti, kaip parašyta: „*Meilė kantri ir maloni, meilė nepavydi; meilė nesigiria ir neišpuiksta...*“ (1 Kor 13, 4). Tikroji meilė nėra reikli ir egoistiška. Ji nori gero ne tiek sau, kiek kitam, ir tai Šventajame Rašte išreiškiama žodžiais: „*Ji nesielgia nepadoriai, nieiško savo naudos, nesusierzina, nemąsto piktai...*“ (1 Kor 13, 5).

4. Mūsų dienomis atsiranda ir tokių tikinčiųjų, kurie, panašiai kaip pasauliečiai, linksta prie įsitikinimo, kad ikivedybiniuose lytiniuose santykiuose nėra nieko smerktino, jei du žmonės vienas kitą myli ir ketina susituokti. Tačiau neatsižvelgiama į tai, kad Dievas tik tuomet laimina vyro ir moters, tampančių „vienu kūnu“, meilės ryšį, kai juos jungia santuokos sąjunga. Ne veltui parašyta: „*Argi nežinote, kad jūsų kūnai yra Kristaus nariai? Tad nejaugi aš, ėmęs Kristaus narius, paversiu juos paleistuvės nariais? Jokiu būdu! Ar nežinote, kad tas, kuris susijungia su paleistuve, yra vienas kūnas su ja? Nes „du taps, – sako Raštas, – vienu kūnu“* (1 Kor 6, 15–16). Taigi, vieninteliai teisingi ir Dievo palaiminti lytiniai santykiai yra meilės išraiška santuokos rėmuose.

5. Tarp šiuolaikinių „krikščionių“ yra ir tokių, kurie, sekdami netikinčiųjų pavyzdžiu, bando įrodinėti, kad ikisantuokiniai lytiniai santykiai yra būtini norint nustatyti būsimų sutuoktinių seksualinį suderinamumą bei įgyti patirties būsimam reguliariam lytiniam gyvenimui. Tačiau gyvenimo praktika įrodo, kad ikisantuokiniai seksualiniai ryšiai atima iš sutuoktinių pasitikėjimą vienas kitu ir tampa pavydo bei įtarimų priežastimi bei daro didelę žalą jų tarpusavio santykiams. Tad Dievo Žodis perspėja ne veltui, sakydamas, jog „*Kartais kelias, kuris žmogui atrodo teisingas...*“ gali pasibaigti tragedija ir mirtimi (žr. Pat 14, 12).

Siekdami pasiteisinti, tikintys jaunuoliai ir merginos sako: „Ne, ne! Iki nuodėmės mes nepriėjome! Žinoma, daug sau leidome, tačiau intymaus artumo nebuvo ir nekaltybė liko išsaugota.“ Tačiau supraskite, mano brangieji, kad Šventojo Dievo akyse jūsų nekaltybės tyrumas tuo jau yra pažeistas! Prisiminkite, ką kartą pasakė Jėzus: „*O Aš jums sakau: kiekvienas, kuris geidulingai žiūri į moterį, jau svetimauja savo širdyje*“ (Mt 5, 28). Jei vien tik geidulingo žvilgsnio pakanka, kad Dievo akyse taptum paleistuviu ir svetimautoju, tai ką jau kalbėti apie tuos, kurie paleidžia į darbą rankas! Tad saugokite save tyrumo ir šventumo. Jei kur nors nuošaliame kampelyje, tamsoje matote vaikiną ir merginą, glaudžiai prisiglaudusius vienas prie kito, tai niekaip

nedaro jiems garbės. Prašau, draugai, nebūkite kurti mano žodžiams! Atmeskite savo išorinį pamaldumą! Parodykite tyrumą ir šventumą darbais! Atminkite, kad nėra nieko paslėpta, kas nepasidarys žinoma! Net jei jums pavyktų nuslėpti savo gėdą nuo žmonių, Dievas, nuo kurio neįmanoma nieko nuslėpti, nesuteiks jums Savo palaiminimo.

Tuo įsitikino devyniolikmetė mergina iš sekmininkų bažnyčios. Ji sielovados susitikimo metu pasakojo: „Vienoje krikščioniškoje jaunimo konferencijoje aš susipažinau su gražiu dvidešimt dvejų metų tikinčiu vaikinui, kuris turėjo dailią, raumeningą figūrą. Aš jį išsimylėjau iš pirmo žvilgsnio. O jis buvo labai malonus, sakė švelnius žodžius ir daug komplimentų. Iš pradžių mes su juo slapta susitikinėdavome po kiekvienų vakarinių pamaldų, o vėliau pradėjome ieškoti kitų galimybių ir netrukus radome nakvynės vietą pas vienus bendrus mūsų pažįstamus tikinčiuosius. Pirmąją naktį miegojome atskirai, bet jis iki vėlumos buvo man skirtame kambaryje. Mes ilgai meilinomės, glamonėjomės ir bučiavomės. Ryte jis vėl atėjo pas mane, ir, kadangi namuose likome vieni, tai iki pietų pragulėjome lovoje. Pirmą kartą gyvenime leidau vaikinui įkišti ranką man į kelnaites. Jis manęs to paprašė, ir, nors aš susidrovėjau, vis dėlto leidau. Jis užčiuopė mano klitoriją, ir aš krūptelėjau, o kai pradėjo ją judinti pirštu, aš sudrebėjau, dejuodama iš lytinio malonumo bei skausmo. Antrą dieną mes miegojome svetainėje ant vienos sofos, nes namų šeimininkų dukra grįžo iš močiutės, ir man teko užleisti jos kambarį. Gulint vakare prieš miegą šis vaikinai pasakė, kad norėtų pabučiuoti mano intymią vietą. Aš leidau, ir, kai jis tai padarė, man patiko. Tada mano mylimasis paprašė, kad aš taip pat pabučiuočiau jo lytinį organą ir paimčiau jį į burną. Aš atsisakiau, nes man tai buvo bjauru, tačiau jis sugebėjo mane įtikinti. Po to jis pasakė, kad jam buvo labai malonu, nes jam vos neįvyko sėklos išsiliejimas. Kitą dieną jis pasiūlė man nuskusti plaukus nuo genitalijų, sakydamas, kad jam bus maloniau mane ten bučiuoti, ir aš sutikau. Jis pats taip pat nusiskuto plaukus aplink varpą. Visą savaitę, kol aš ten buvau, mes kiekvieną dieną užsiimdavome oraliniu seksu po to, kai grįždavome iš vakarinių pamaldų.

Kai jaunimo konferencija pasibaigė ir aš grįžau namo, labai gailėjausi dėl to, ką padariau, ir atgailavau prieš Dievą, bet vėliau nusiraminau, nes meldamasi ir toliau galėjau kalbėti kitomis kalbomis, o tai mane įtikino, kad Šventoji Dvasia nuo manęs nepasitraukė. Netrukus po to mano draugas man pasipiršo, ir aš iškart sutikau. Su vestuvėmis nusprendėme dar vienus metus palaukti, kol jis baigs studijas universitete. Taip mes toliau bendravome vaizdo skambučiais, nuolat seksualiai žadindami vienas kitą. Jam ypač patikdavo, kai lėtai ir išsamiai pasakodavau, kaip darau jam minetą. Kartą, kai mes taip kalbėjomės, jis paprašė manęs parodyti jam krūtis ir tarpkoją, nes pasiilgo mano gražaus kūno. Jis norėjo pamatyti mano genitalijas iš arti, todėl turėjau pritraukti prie savęs nešiojamąjį kompiuterį, ir jis pasakė man, kaip atsi-stoti, kad viską galima būtų matyti iki pat klitorio, o po to parodė savo erekciją pasiekusį narį. Ir nors sąžinė mane už tai smerkė, raminau save tuo, kad mes vis tiek greitai susituoksime, bei įsivaizdavau, kaip gražiai atrodysime, kai aš stovėsiu šalia jo vilkėdama baltą vestuvinę suknelę. Po poros mėnesių jis išsinuomojo atskirą butą, ir mums atsirado puiki galimybė meilės susitikimams. Tiesa, mes ne kartą kalbėjome apie tai, kad seksualinius žaidimus reikia nutraukti, nes vieną kartą neištversime ir nusidėsime. Siekdamas mane nuraminti, mano sužadėtinis tikino, kad kol kas mums nieko baisaus neįvyko, nes nebuvo lytinio akto ir mano mergystės plėvė išliko nepažeista, o kitą kartą jis pasistengs susitvardyti, jog prieš susituokiant būtų galima pasakyti, kad į santuoką žengiamo būdami nekalti. Tačiau visi šie pažadai ir geri ketinimai liko tik žodžiais, nes, kai susitikdavome bei likdavome vieni, mane nenumaldoma jėga traukdavo prie jo, o jį – prie manęs. Viskas prasidėdavo nuo švelnių žodžių, apkabinių, bučinių ir nusirenginėjimo, kurie baigdavosi lovoje. Taip mes išbandėme įvairius būdus, įgyvendinome visas savo seksualines fantazijas ir tai, ką matėme pornografijos svetainėse, kurias taip pat kartu žiūrėjome. Po kurio laiko mano mylimasis įsidiegė „WhatsApp“ programėlę, ir aš, būdama namuose, apimta stipraus lytinio susijaudinimo, siūsdavau jam atviras savo nuogo kūno nuotraukas. Vėliau

labai dėl to gailėjausi, nes siela kankinasi suvokdama, kad darau nuodėmę, tačiau, tapusi kūno geismo verge, aš jau nebegalėjau sustoti. Meldžiau Viešpatį išvaduoti mane iš šios vergystės ir net pasninkavau, tačiau dangus buvo tarsi užvertas. Tai tęsėsi tol, kol vieną kartą, baigiantis tokiam susitikimui, mano sužadėtinis prisipažino, jog, nepajėgdamas išverti su manimi nepatenkinto seksualinio troškimo, jis po to keletą kartų lankėsi viešnamyje ir miegojo su prostitutėmis. Mane ištiko toks šokas, kad aš sukėliau isteriją, tačiau jis į tai ramiai pareiškė, jog atleidžia mane nuo jam duoto pažado ir suteikia laisvę tekėti už kito vaikiną, tikėdamasis, kad su mano patrauklia išvaizda bei išsaugota nekaltybe tai nebus sunku. O kalbant apie jį patį, jis suvokė, kad nėra pasirengęs šeimos gyvenimui, todėl nusprendė išeiti į pasaulį ir jame daryti viską, ką nori, be jokių apribojimų. Tokiu būdu visos mano svajonės apie gražią vestuvinę suknelę bei laimingą santuoką sugriuvo tarsi kortų namelis, ir aš likau su savo nekaltybe, būdama kraštutinai susitepusi bei suteršta, įsitikinusi išmintingojo Saliamono žodžių teisingumu: „*Skani žmogui duona, apgaule įgyta, bet paskui jo burna bus pilna žvyro*“ (Pat 20, 17).“

Turiu pasakyti, kad panašus seksualinis netyrumas vis labiau plinta tarp visų krikščioniškų bažnyčių jaunimo, nepriklausomai nuo jų konfesijos. Štai, pavyzdžiui, prieš keletą metų man teko susidurti su ypatingu atveju, kai septyniolikmetei merginai iš baptistų bendruomenės buvo nustatytas nėštumas, nors jos mergystės plėvė buvo išlikusi nepažeista. O taip nutiko todėl, kad meilės žaidimuose su savo tikinčiu aštuoniolikmečiu draugu ji nuėjo taip toli, jog leido save nuirengti ir įleisti erekcijos būsenos lytinį organą tarp savo šiek tiek praskėstų šlaunų, kad tokiu būdu suteiktų jam galimybę pasiekti seksualinę išskrovą. Tą akimirką jaunoji pora nė netarė, kad nedidelis kiekis išsiliejusios spermos pateko ant merginos lytinių lūpų ir keletas spermatozoidų per mažą mergystės plėvės angą prasiskverbė į makštį, o iš ten – į gimdą, kurioje įvyko kiaušinėlio apvaisinimas. Tokiu būdu, išlikus nepažeistai mergystės plėvei, moksleivei prieš pat brandos egzaminus užsimezgė nenumatytas nėštumas. Kai

dukra motinai pasisakė, kad dėl kažkokios priežasties jai dingo menstruacijos, ši tuoj pat nuvedė ją pas ginekologą. Po apžiūros jis pribloškė jas žinia, jog mergina yra trečią mėnesį nėščia, nors mergystės plėvė nepažeista. Taip šios jaunos krikščionės gyvenime išsipildė Šventojo Rašto žodžiai: „*Juk nėra nieko paslėpta, kas netaptų matoma, ir nieko paslaptyje laikomo, kas neiškiltų aikštėn*“ (Mk 4, 22). Sukrėsta motina, norėdama nuslėpti šią gėdą ir pamiršusi Dievo įsakymą „nežudyk“, buvo pasiruošusi nuvesti dukrą abortui, tačiau paskutinę akimirką vis dėlto nusprendė pasitarti su sielovadininku ir išgirdo atsakymą: „Ir tai sakai tu, krikščionė?! Negi iš sielvarto visai praradai Dievo baimę?! Argi tau nežinoma, kad užsimezgusi gyvybė yra neliečiama? Jei Dievas tai leido, vadinasi, vaikas turi gimti. Tavo kaltė ta, kad nepamokei savo dukros apie ikisantuokinius santykius su vaikinais. Taip, žinoma, tau dabar labai sunku ir gėda dėl savo vaiko, tačiau jums abiem teks sumokėti už padarytas klaidas.“ Viskas baigėsi tuo, kad abiejų jaunų žmonių tėvai kreipėsi į pastorių, kuris, atsakydamas į jų prašymą sutuokti, pareiškė, jog tai padarys tik su sąlyga, kad vestuvių dieną visiems susirinkusiems atskleis apie jaunavedžių įvykdytą paleistuvystę ir apie tai, kad po vainiku jie stovi jau ne dviese, o trise. Nematydami kitos išeities iš susidariusios padėties, jie buvo priversti sutikti. Vėliau šios merginos motina pasakojo, kad per vestuves tiek ji, tiek jos dukra iš gėdos negalėjo pakelti akių, o susirinkę svečiai dar ilgai negalėjo atsitokėti po to, ką išgirdo. Manau, draugai, jog tokio santuokos laiminimo nė vienas iš jūsų sau nelinkėtų.

Deja, tai nėra pavienis atvejis. Labai dažnai nutinka taip, kad mainais į trumpalaikį kokio nors savo noro patenkinimą žmonės praranda tai, ką turėjo vertingiausia savo gyvenime. Būtent taip nutiko ir Ezavui. Jis grįžo iš laukų alkanas ir pavargęs, o tuo metu jo brolis Jokūbas virė lęšių sriubą. Kai Ezavas paprašė jo puodelio „to raudonojo“, Jokūbas, pasinaudojęs palankia proga, pasiūlė jam parduoti savo pirmagimystę, kuri Senojo Testamento laikais buvo ypatinga vyriausiajam sūnui priklausanti privilegija. Pirmagimystės svarba slypėjo tame, kad po tėvo mirties jos turėtojas

tapdavo šeimos ar genties galva ir gaudavo dvigubą paveldėjimo dalį. Tą akimirką, kai Ezavas negalėjo galvoti apie nieką kitą, tik apie maistą, jis buvo pasiryžęs bet kam ir dėl malonaus trumpalaikio sotumo jausmo prarado tai, kas turėjo išliekamąją vertę.

Taip nutinka ir jums, draugai, kai sąmoningai sudarote sandėrį su savo sąžine ir, norėdami patenkinti kūno geismą, metate velniui po kojomis savo skaistybę, tyrumą ir Dievo palaiminimą! Tokiomis akimirkomis seksualinio troškimo ugnis tampa tokia nepakeliama, jog pradeda atrodyti, tarsi pasaulyje nėra nieko svarbiau už tai, kas regima kaip aukščiausia palaimos viršūnė. Vedami nenumaldomos aistros ir noro paragauti uždrausto vaisiaus, jūs pasiryžę paaukoti viską. Negalvojate apie nieką kitą, tik apie fizinį artumą – jis trunka vos keletą minučių, tačiau už jo pasekmes tenka mokėti visą likusį gyvenimą.

Asmeninių sielovados pokalbių metu su daugeliu paleistuvystę padariusių jaunų žmonių, dažnai tenka girdėti sakančią: „Na, ir kas čia tokio ypatingo, jei mes dar iki vestuvių turėjome lytinę aktyvumą?! Juk mes vis tiek ketinome susituokti! Kelios savaitės anksčiau ar vėliau – tai nebeturi didelės reikšmės!“ Tačiau toks vaikiškai naivus paaiškinimas negali tapti nuodėmės pateisinimu, nes tokius veiksmus Viešpats vertina taip: „*Jei nebūčiau atėjęs ir jiems kalbėjęs, jie neturėtų nuodėmės. O dabar jie neturi kuo pateisinti savo nuodėmės*“ (Jn 15, 22). Todėl nepriklausomai nuo to, kiek liko iki vestuvių – metai, mėnuo, savaitė ar tik viena diena – Dievo duotas įstatymas „*Tebūna visų gerbiama santuoka ir nesuteptas santuokos patalas*“ jokia būdu neturi būti pažeistas.

Nepamirškite, kad vaikino ir merginos seksualiniai santykiai paliečia abiejų šeimų bei giminių ryšius. Juk kiekvienas iš jų yra savo šeimos ir tam tikros giminės atstovas. Per sėklą vyras pratęsia savo giminę per moterį, kuri yra kitos giminės atstovė. Sudarydamas su ja teisėtą santuoką, jis pareiškia prisiimančią atsakomybę ir glaudžiai susijungiantis su jos gimine. Taip susijungia dvi anksčiau viena kitai svetimos šeimų sistemos. Jeigu du asmenys pradeda intymius

santykius ne santuokoje, jie ne tik apvagia patys save, bet ir pažeidžia giminystės ryšių dėsnį.

Kai bandžiau tai paaiškinti vienam į paleistuvystę įpuolusiam tikinčiam vaikinui, jis su neslepiaumu apmaudu ištarė: „Vadinasi, jei likus mėnesiui iki vestuvių aš turėjau lytinių santykių su savo mergina, nes ją myliu – tai blogai, o jei nueisiu su ja į civilinės metrikacijos skyrių, padėsiu savo parašą šalia jos parašo ir tik tada su ja turėsiu lytinių santykių – tai jau gerai?! Bet supraskite gi galiausiai, kad jei mes norime susituokti, nėra jokio skirtumo, kada ir kur įvyks mūsų pirmasis fizinis artumas!“

Kad parodyčiau jums, bičiuliai, jog tarp šių dviejų situacijų vis tik yra skirtumas, pasitelksiu vieną paprastą gyvenimišką pavyzdį. Ketindami pirkti automobilį, jūs negalite tikėtis, kad automobilį salono savininkas perleis jį jums visapusiškai valdyti vien tik tuo pagrindu, kad po mėnesio už jį sumokėsite, mat perkant būtina laikytis tam tikrų taisyklių. Pirmiausia turite už tą automobilį sumokėti ir gauti čekį, patvirtinantį, kad tapote jo savininku. Tuomet su tuo čekiu būtina kreiptis į atitinkamą įstaigą, kad jį įregistruotumėte savo vardu. Ir tik po tokio įregistravimo jūs įgyjate teisę juo naudotis. Kažkas panašaus turi vykti ir jaunikio santykyje su savo nuotaka. Pirmiausia jam reikia nueiti su ja į santuokų rūmus ir ten „sumokėti“ savo ištikimybės pažadu, tada gauti santuokos liudijimą (panašiai kaip automobilio pirkimo čekį) ir tik po to, tapus teisėtu sutuoktiniu, pasinaudoti savo teise į intymų artumą su ja. Registracija civilinės metrikacijos skyriuje – tai ne šiaip formalumas, o vyro atsakomybės deklaracija moteriai ir būsimiems vaikams, kurie bus pradėti santuokoje.

Niekada nepamirškite, draugai, kad sąmoningas tikinčio žmogaus paleistuvavimas – tai įžūlus spjūvis į teisingo Dievo veidą ir pasityčiojimas iš Jo šventumo. Atpildas už šią nuodėmę krikščioniui būna daug sunkesnis, nei šio pasaulio žmonėms, nes šiuo atveju išsipildo Jėzaus Kristaus žodžiai: „*Tarnas, kuris žino savo šeimininko valią, bet nevykdo jo valios, bus smarkiai nuplaktas. O kuris nežino ir baustinai elgiasi, bus mažai plakamas. Iš kiekvieno, kuriam*

daug duota, bus daug pareikalauta, ir kam daug patikėta, iš to bus daug ir išieškota“ (Lk 12, 47–48). Tuo galėjo įsitikinti ir viena tikinti dvidešimtmetė mergina, kuri, draugaudama su jaunuoliu iš savo bendruomenės, leido viską, ko jis iš jos norėjo, o tai pasibaigė paleistuvyste, kurią jie nuslėpė. Sielovados pokalbiui ji atėjo dėl gausybės ligų ir sielvartų, kurie ją persekiojo beveik nuo pat jų vestuvių dienos. Paklausta, ar iki santuokos su vyru neturėjo seksualinio netyrumo, ji papasakojo štai ką:

„Iškart po mūsų sužadėtuvių mane ir mano sužadėtinį pasikvietė pasikalbėti pastorius. Jis ilgai mus mokė, įtikindamas saugoti savo tyrumą iki vestuvių ir dėl to stengtis nelikti dviese. Žinoma, mes jam neprisipažinome, kad jau buvome nusidėję, nes po įvykdytos paleistuvystės abu puolėme ant kelių ir atgailavome prieš Viešpatį, prašydami, jog Jis atleistų mums šią nuodėmę ir palaimintų mūsų būsimą santuokinį gyvenimą. Nežinau, ar Dievas tuomet galėjo išgirsti mūsų malda, tik mums atrodė, kad to pakanka, nes buvome mokomi, jog Jis visada atleidžia. Prieš pat santuokos laiminimą pastorius dar kartą paklausė, ar išsaugojome savo skaistumą, o mes abu patvirtindami linktelėjome galvomis, nes bijojome prisipažinti nusidėję – dėl to santuoka galėjo neįvykti. Taip į santuoką įžengėme su melu, o pasekmės netruko pasirodyti. Nuo pat santuokinio gyvenimo pradžios tarp mūsų su vyru nebuvo harmonijos intymiuose santykiuose. Mano pirmasis nėštumas nutrūko aštuntą mėnesį – pirmagimis gimė negyvas. Po metų gimusiai dukrai nustatė sunkią įgimtą širdies ydą, o mane pačią persekiojo viena liga po kitos.“

Tokiu būdu galima nuslėpti savo nusižengimą taip, kad apie jį niekas nesužinotų. Taip pat galima pasinaudoti tarnautojų nežinojimu, nepatyrimu ar pernelyg dideliu švelnumu ir likti nenubaustam. Galima savo situaciją pateikti taip, kad tave suprastų ir net užjaustų. Tik kam griebtis visų šių vingrybių ir gudrybių, draugai? Juk nuo Viešpaties vis tiek nieko paslėpti nepavyks. Argi ne geriau, išsaugojus tyrumą, be sąžinės graužaties ir su ramia siela stoti prieš Dievo altorių? Juk tai kažkas nenusakomai nuostabaus, kai per vestuves nuotaka pirmą kartą paima už rankos tą, kuris yra vienintelis

vyras jos gyvenime, o jaunikis pirmą kartą pajunta merginos kūno prisilietimą.

Šiandien retai galima sutikti palaimintų sutuoktinių porų, ir to priežastis yra ta, kad santuoka nebėra statoma ant gero pagrindo. Nuotakos prie altoriaus žengia vilkėdamos baltas, nesuteptas sukneles, tačiau kiek purvinų, geidulingų pėdsakų yra ant jų pačių! Prieš Dievą neįmanoma audinio baltumu pridengti savo minčių, kūnų ir sielų netyrumo. Mūsų dienomis rengiamos didingai išpuoštos vestuvinės iškilmės vis dažniau tampa gryniausia veidmainyste! Tarnautojai be baimės uždeda rankas ant jaunavedžių ir šaukiasi jiems Dievo palaiminimo, neįtardami apie tai, kiek bjaurios seksualinės nešvaros slepiasi po šiuo išoriniu grožiu. Kiek daug tų, kuriuos jie laimina, slėpėsi tamsoje ir nuošaliuose kampuose, darydami tai, ką daro laukiniai žvėrys miške, vedami savo gyvuliškų instinktų. Tik kam visas šis spektaklis, jaunime?! Jei norite tuoktis taip, kaip tai daro pasaulis, tai ir elkitės pagal pasaulio papročius. Kam prieš santuoką elgtis taip, kaip elgiasi bedieviai, o paskui su pamaldumo kauke stoti prieš Dievo altorių, vaidinant šventą nekaltumą?! Juk Viešpaties neapgausi! Jei lytinių santykių klausimais jūs nesilaikote Šventojo Rašto patarimų, pamokymų bei principų, o paskui atsistojate po laiminančiomis pastorių ir kunigų rankomis, jūs vis tiek negausite Dievo palaiminimo, nes jis dovanojamas tik tiems, kurie saugojo save tyrumu ir šventume!

O, jei žinotumėte, kiek daug žmonių, atėję sielovados pokalbio, lieja „krokodilo ašaras“ po to, kai jau nusidėjo! Bet ar ne geriau verkti, maldaujant Viešpaties malonės išsaugoti jus tyrumu, dar prieš padarant nuodėmę? Taigi, mano brangieji, jei norite teisėtai apsivilkti vestuvinius drabužius ir su švaria sąžine stoti prieš Dievo altorių – saugokite save nuo seksualinio purvo! Neieškokite nuošalumo, venkite slaptų susitikimų ir nesislėpkite nuo skvarbių savo tėvų akių. Sakau tai kaip psichologė ir sielovadininkė, nuolat dirbanti su šeimos problemomis, kurių priežastimi dažniausiai būna netyri santykiai iki santuokos. Kas supranta, **kodėl** Biblijoje nustatytos ribos skirtingų lyčių santykiams, tas nepasielgs

nederamai. Savanoriškai priimdamas Kristų, žmogus priima ir Jo standartus visose savo žemiškojo gyvenimo srityse.

Taip, žinoma, žinau, jog stiprus intymaus artumo troškimas jauname amžiuje yra visiškai natūralus ir fiziologiškai paaiškinamas. Kartais jis gali atrodyti tiesiog nenugalimas, tačiau, esant netinkamam požiūriui į jį, tai sukels begalę problemų. Tai puikiai matyti iš šio sielovados pavyzdžio: „Aš esu savo tėvų paleistuvystės vaisius“, – pasakojo viena dar gana jauna moteris. – „Mano motina, būdama krikščionė, puolė į nuodėmę su vedusiu pasauliečiu ir nuo jo pastojė. Jis žadėjo palikti savo šeimą ir ją vesti, todėl, tikėdamasi to, ji dėsė darytis abortą, o kai galiausiai pasiryžo, gydytojai atsisakė jį atlikti, nes nėštumo terminas jau buvo per daug pažengęs. Taip aš gimiau. Jau nuo ankstyvos vaikystės mane kankino paleistuvystės dvasia, todėl nenuostabu, kad nuo septynerių metų užsiiminėjau masturbacija, o penkiolikos – praradau nekaltybę. Mano pirmam vaikinui buvo dvidešimt treji metai. Aš jo nemylėjau ir sutikau mylėtis tik todėl, kad, prisiziūrėjusi pornografijos, užsidegiau noru patirti kažką panašaus. Patyrusi su juo ryškų orgazmą, aš ir toliau ieškojau nuotykių, keisdama vaikus vieną po kito, ir tai tęsėsi trejus metus. Vėliau, matydama, kaip skaudžiai nuo tokio mano gyvenimo kenčia motina, nusprendžiau atgailauti ir atėjau į bažnyčią, kur susipažinau su tikinčiu vaikinui, kurį pirmą kartą pamilau. Mano naujasis draugas buvo skaistus (nekaltas), todėl man teikė malonumą šviesti jį lytinio gyvenimo klausimais, perduodant sukauptą seksualinę patirtį. Vėliau mes susipykome, ir keršydamas jis buvo man neištikimas, o aš – jam. Tiesa, po to susitaikėme ir pradėjome gyventi kartu kaip vyras ir žmona, neįregistravę santuokos metrikacijos skyriuje. Po metų mums gimė sūnus, tad pasiūliau jam įteisinti mūsų santykius, tačiau jis neskubėjo to daryti. Tuomet aš išsiveidžiau ir jį palikau. Mano nepatenkintas geismas privedė mane prie to, kad pradėjau gyventi kartu tai su vienu, tai su kitu vedusiu kolega, stengdamasi nutildyti savo širdyje prabylantį sąžinės balsą. Netrukus aš pradėjau nekęsti tokio gyvenimo ir grįžau į bažnyčią, melddamasi, kad Dievas man gražintų mano vaiko tėvą. Viešpats išklaušė šias

maldas ir jį sugražino, tačiau mūsų šeimos gyvenime toliau tęsėsi nesuskaičiuojamos problemos. Per ateinančius dvejus metus visi mano nėštumai baigdavosi persileidimais arba priešlaikiniu gimdymu – gimdavo neišnešioti kūdikiai, kurie mirdavo pirmosiomis savo gyvenimo dienomis. Galiausiai Dievas pasigailėjo ir padėjo išnešioti bei pagimdyti ilgai lauktą dukrą, po ko mes su draugu įregistravome santuoką. Vaikai teikė mums vilties, kad dabar viskas bus gerai, tačiau mūsų lūkesčiai nepasiteisino. Kai tik jie pradėjo augti, jiems ėmė ryškėti nesveikas susidomėjimas savo kūnu ir vienas kitu. Mes ne kartą užtikdavome juos su nusmuktomis kelnytėmis, apžiūrinėjančius vienas kito lytinius organus, nors tuo metu dukrai buvo vos treji metukai, o sūnui – šešeri. Kuo vyresni jie darėsi, tuo stipriau buvo pastebima ši abipusė trauka. Vėliau pastebėjome, kad jie žaidžia „daktarą“ – nusirengia ir tyrinėja savo genitalijas. Stebėdami šias šokiruojančias scenas, mudu su vyru puikiai supratome, kad vaikai tapo mūsų seksualinių nuodėmių aukomis ir kad tai vargu ar bepavyks ištaisyti – laikui bėgant tai iš tiesų pasitvirtino. Mūsų sūnus nuo trylikos metų pradėjo domėtis pornografija, o būdamas keturiolikos, susirado draugę, su kuria atvirai paleistuvaudavo. Mylima dukra, būdama dvylikos, prarado nekaltybę ir pati bėgiojo paskui berniukus, kartodama mano likimą. Taip mudu su vyru vaikuose plovėme savo seksualinio netyrumo iki santuokos derlių.“

Šios moters pasakojimas patvirtina visiems žinomą faktą: jei žmonės bendrą gyvenimą pradeda nuo paleistuvystės, tai vienaip ar kitaip atsilies jų šeimos gyvenimui. Tačiau labiausiai dėl tėvų seksualinių nuodėmių kenčia vaikai, nepriklausomai nuo to, ar jie buvo pradėti paleistuvystėje, ar po to, kai tėvas ir motina susituokė. Išmintingasis Saliamonas, be abejo, gerai tai žinojo, todėl dar Senojo Testamento laikais rašė: „*Iš neteisėtos lovos gimę jų vaikai teisiams liudija savo tėvų nedorumą*“ (Išminties knyga¹⁸ 4, 6). Tačiau liūdniausia tai, kad, paveldėję paleistuvystės dvasią, vaikai paprastai nueina daug toliau nei jų tėvai, tapdami šios

¹⁸ Cituojama iš kanoninės Biblijos.

nuodėmės vergais. Pavyzdžiui, jei motina vieną ar du kartus puolė į paleistuvystę, dukrai tai taps gyvenimo norma. Tas pats nutinka ir paleistuvavusių tėčių sūnams, kurie tiesiog dega kūno geismo ugnyje, nuolatos keisdami meiluzes, lan-kydamiesi viešnamiuose, tvirkindami vaikus, užsiimdami gyvulių prievartavimu bei kitomis seksualinėmis šlykštybėmis, kas, beje, nenuostabu. Juk pjūtis visuomet didesnė už sėją.

Asmeninių sielovados pokalbių metu tenka išgirsti šokiruojančių istorijų apie ypač apsėstus paleistuvyste jaunuolius ir merginas, kurių tėvai, seneliai, močiutės bei kiti artimi giminaičiai taip pat kentėjo dėl šios nuodėmės. Kai jie pasakoja apie savo meilės nuotykius, tiesiog sunku patikėti, kad tai sako krikščionys, kurie sekmadieniais sėdi pamaldose dievobaimingais veidais. Tarp tokių jaunų žmonių pasitaiko netgi susirgimų ŽIV atvejų, jau neminint daugybės kitų lytiniu keliu plintančių ligų. Girdėdama apie tai, pradedi suprasti Šventojo Rašto žodžius: „*Tačiau svetimautojų vaikai nesubręs, ir neteisėto ryšio palikuonys žus. Net jeigu ir ilgai gyventų, jie bus laikomi nieku, ir jų senatvė galų gale bus be garbės. Jeigu jie mirtų anksti, neturės nei vilties, nei paguodos teismo dieną. Nedoros kartos galas būna skausmingas!*“ (Išminties knyga¹⁹ 3, 16–19).

Štai kodėl, jaunime, noriu jums pasakyti: neatiduokite savo garbės ir tyrumo „kūno Molechui“²⁰. Žiūrėkite į gyvenimą rimtai, prisimindami, jog esate būsimi tėvai. Savo vaikų labai saugokite savo skaistumą, kad perduotumėte jiems vidinę jėgą moraliai tyram ir doringam gyvenimui. Stenkitės susilaikyti nuo įvairiausių geidulių ir aistrų. Tuomet šviesiu žvilgsniu ir tyra sąžine galėsite vėliau mokyti savo vaikus. Tuo pat metu jūsų neslėgs sunkus nešvarios praeities suvokimas ir nepastebėsite jų akyse pašaipos, kurioje būtų galima perskaityti: „Taip, taip! Sek mums pasakas, o pats (pati) koks (kokia) buvai?!“

Biblija sako, kad žmogus, sukurdamas šeimą, turi padovanoti savo tyrumą tai arba tam, kurį pamilo. Čia pirmiausia

¹⁹ Cituojama iš kanoninės Biblijos.

²⁰ Molechas – sirofinikiečių ir amonitų dievybė, su kuria siejamos kruvinos aukojimo apeigos aukojant vaikus.

kalbama apie moralinę atsakomybę prieš įstatymą ir prieš kiekvieno būsimo sutuoktinio asmenybę. Jei mūsų kūnai yra **Šventosios Dvasios šventykla**, tai užmegzdami neteisėtus seksualinius santykius, mes pažeidžiame ne tik savo pačių, bet ir kito asmens šventumą. Todėl palaiminti tėvai, pradėję santuokinį gyvenimą tyrumė su Viešpačiu, ir palaiminti iš jų gimę vaikai! Palaiminta mergina, kuri per vestuves savo jaunam sutuoktiniui gali pasakyti: „Tu pirmasis, kuris prie manęs prisilietei“, ir palaimintas jaunuolis, kuris, atsakydamas nuotakai, į ausį gali pašnibždėti: „Tu – pirmoji, kurią aš pabučiavau.“

Statydami naują namą, stengiamės padėti jam tvirtus pamatus, kad sienos vieną dieną neįtrūktų. Tiksliai taip turėtų atrodyti ir su santuoka. Ją reikia statyti ant tvirto pagrindo, kitaip šeima gali greitai sugriūti. Juk tas, kuris neišsaugojo savo tyrumo iki santuokos, vargu ar išsaugos ištikimybę santuokoje. Beje, noriu pasakyti, kad poros, kurios turėjo intymius santykius ir gyveno kartu iki santuokos, o savo santykius įteisino tik vėliau, kone 70–80 % atvejų išsiskiria, ir šis jų rodiklis yra ženkliai aukštesnis nei sutuoktinių, išsaugojusių tyrumą iki vestuvių. Gydytojai seksologai kalba apie „gyvenimo susidėjus“ efektą, kurio esmė ta, jog gana greitai silpsta tokių porų tarpusavio prieraišumas, daugėja konfliktų, o santykiuose didėja įtampa – tai priveda prie skyrybų, kurių skaičius nuolatos auga. Viena to priežasčių yra ta, kad, gyvendami susidėję, partneriai įpranta tarpusavyje tartis ir kylančias problemas spręsti ydingu būdu – pasitelkdami tarpusavio kontrolę bei manipuliacijas.

Tačiau ir tai dar ne viskas. Jei žmogus santuokinį gyvenimą pradeda nuo paleistuvystės, jis tiesiog negali būti laimingas. Tai ypač liečia tuos, kurie jau patyrė Viešpaties artumą ir bendravimo su Juo malonumą – būtent tai teko išgyventi vienam nuoširdžiam jaunam krikščioniui. Stengdamasis išsivaduoti iš jam įkyrėjusios tėvų globos ir jų bergždžių pastangų jį supiršti tai su viena, tai su kita tikinčia mergina, jis pareiškė esąs pakankamai suaugęs, kad be jų įsikišimo pats priimtų sprendimą dėl savo būsimos šeimos. Demonstruodamas savo savarankiškumą, jis socialiniuose

tinkluose susipažino su stačiatike krikščione, sugebėjusia rasti kelią į jo širdį, ir, įsimylėjęs, pamiršo visus ir viską, įskaitant ir savo slapčiausią troškimą tapti Dievo tarnautoju. Po kurį laiką trukusio susirašinėjimo internetu ir pokalbių vaizdo ryšiu, jaunieji žmonės nusprendė susitikti, o tam, kad suderintų malonumą su nauda, susitarė užsisakyti numerį viešbutyje ant jūros kranto. Jų pirmasis susitikimas pranoko visus lūkesčius, o kai naktį jie atsidūrė vienoje viešbučio lovoje, abu nepakeliamai užsigeidė sekso, tuo labiau, kad romantiška bendro poilsio atmosfera tam palankiai nuteikė. Kadangi jaunieji žmonės buvo nusprendę susituokti, jie nematė kliūčių tokiam suartėjimui. Ir nors vaikinai buvo protestantai, o mergina – stačiatikė, nei jo, nei jos nesulaikė Šventojo Rašto įspėjimai. Aistringas intymaus artumo troškimas pasirodė esąs stipresnis už nuodėmės baimę, apie kurios pasekmes tomis minutėmis tiesiog nenorėta galvoti. Įvykęs lytinis aktas, nors abiem ir buvo pirmas, suprantama, netapo paskutinis. Visas viešbutyje praleistas dienas jie nesiliovė mėgavęsi jiems pirmą kartą atsivėrusiu sekso pasauliu. Juk, praradus nekaltybę, tampa labai sunku susilaikyti nuo vėlesnių kūniškų sueičių.

Įdomu pastebėti, kad, išpažindami savo nuodėmes, daugelis jaunų žmonių sako: „Mes abu taip norėjome intymumo, kad tiesiog nepajėgėme susilaikyti nuo sekso.“ Tik turiu atkreipti dėmesį, jog seksas dar nėra tai, kas iš tikrųjų yra tikrasis intymus artumas. Tokiais atvejais vartojamas žodis „intymumas“ kyla iš lotyniškos šaknies *intimus*, reiškiančios „pats giliausias, vidinis“. Intymus artumas yra susijęs su tuo, kaip vienas žmogus supranta giliausias kito žmogaus vidines puses ir savybes. Tai artimi, pasitikėjimu grįsti santykiai, kai kiekvienas be baimės dalijasi su kitu savo svajonėmis, mintimis ir išgyvenimais, būdamas tikras, kad bus palaikytas ir suprastas. Kai intymumas pasireiškia tyrumu ir šventume, jis harmoningai įsilieja į dvasingumą, tapdamas nuostabiu jėgų šaltiniu bei dėkingumu Dievui už šią neįkainojamą Jo suteiktą dovaną žemėje. Tačiau jei jis tampa sąmoningai daromos paleistuvystės dalimi, nors ir suteikia lytinį pasitenkinimą, vis dėlto jį temdo sąžinės

graužatis, nuolatinis padarytos nuodėmės suvokimas, sielos kančios, artumo su Viešpačiu praradimas bei mintys apie neišvengiamas savo nuopuolio pasekmes.

Būtent taip nutiko ir šiam tikinčiam jaunuoliui. Likdamas ištikimas priimtam sprendimui, jis vedė savo išrinktąją. Jų vestuvių dieną stačiatikių bažnyčioje nuotaka nedvejojama apsivilko baltą vestuvinę suknelę ir kartu su jaunikiu atsistojo po laiminančiomis dvasininko rankomis – šis nemanė esant reikalinga pasiteirauti, ar jie į santuoką žengia išsaugoję tyrumą. Po dvejų metų porai gimė dukra, o dar po metų pasaulį išvydo sūnus. Laikas ėjo ir atrodė, kad viskas klostosi puikiai, jei ne sielos tuštuma, kuri vis labiau slėgė šeimos galvą. Į atmintį vis dažniau ateidavo mintis, kad kada jis troško tapti tarnautoju ir visą gyvenimą paskirti darbui Dievo vynuogyne. Prieš akis iškildavo tos akimirkos, kai jaunystėje, būdamas vienumoje, jis visa savo esybe jausdavo Viešpaties artumą ir Jo meilę, kuri yra kur kas vertingesnė bei aukštesnė už moters meilę. Retomis vienatvės minutėmis jis malda mėgindavo prasiveržti pas Dievą, prašydamas sugrąžinti prarastą artumą ir išgelbėjimo džiaugsmą, tačiau dangus jam buvo uždarytas. Vieną tokią akimirką, apimtas neivilties, jis paėmė į rankas Bibliją ir, nesąmoningai ją vartydamas, perskaitė: „*Viešpaties ranka nesutrumpėjo gelbėti ir Jo ausis neapkurto girdėti, bet jūs nusikaltimai atskyrė jus nuo jūsų Dievo ir jūsų nuodėmės uždengė Jo veidą, todėl Jis nebegirdi*“ (Iz 59, 1–2).

Suvokdamas, kad šie Šventojo Rašto žodžiai šiuo metu skirti būtent jam, jis pradėjo karštligiškai vartyti toliau, atversdamas vieną vietą po kitos, ir, apimtas vis didesnio sąmyšio, skaitė: „*Tu tai darei, ir Aš tylėjau. Tu manai, kad Aš esu toks, kaip tu. Aš tave barsiu ir tavo darbus statysiu tau prieš akis. Susipraskite, kurie pamiršote Dievą, kad nesudraskyčiau jūsų, nes tada nebus, kas jus išgelbėtų*“ (Ps 49, 21–22); „*Ar nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo karalystės? Neapsigaukite! Nei ištvirkėliai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei homoseksualistai... – nepaveldės Dievo karalystės*“ (1 Kor 6, 9–10). Perskaitęs šias eilutes ir supratęs, ką jam norėjo pasakyti Viešpats, jaunas

tėvas puolė ant lovos ir, įniaukęs veidą į pagalvę, pravirko kaip mažas vaikas.

Taigi, jei iš pradžių paleistuvystė gali atrodyti kaip nekaltas kačiukas, netrukus jis pradės ryti jūsų sielą tarsi negailestingas liūtas. Juk niekas negali nusidėti ir likti nubaustas. Kiekviena nuodėmė turi savo pasekmes, ir jos yra labai, labai karčios. Žinoma, bičiuliai, jūs galite man sakyti, kad aš pernelyg tirštiniu spalvas ir pateikiu tik „siaubo istorijas“, nes jūs asmeniškai pažįstate tokių porų, kurios puolė į paleistuvystę iki santuokos ir tai nuslėpė nuo visų, tačiau, nepaisant visko, yra laimingos bei visiškai įsitikinusios, jog Dievas atsižvelgė į jų kūno silpnumą, atleido ir daugiau to neprimena, nes ne tik nebaudė už padarytą nuodėmę, bet ir palaimino jų žemiškąjį bei šeimos gyvenimą.

Ką gi, kartais būna ir taip. Tik nepamirškite, kad Dievo tylėjimas ir bausmės nebuvimas dar nereiškia, jog tai, kas padaryta, yra atleista bei pamiršta. Priešingai – tai gali liudyti visai ką kita, nes parašyta: „*nes ką Viešpats myli, tą pabara, kaip tėvas auklėdamas sūnų, kuriuo gėrisi*“ (Pat 3, 12, taip pat žr. Hbr 12, 6–8). O tai reiškia, kad jei po jūsų įvykdytos paleistuvystės jums viskas sekasi gerai, kyla klausimas, ar jūs tikrai vis dar esate Dievo vaikai? Šventajame Rašte yra dar viena eilutė, kuri taip pat verčia susimąstyti, ir ji skamba taip: „*Kadangi nuosprendis už piktus darbus ne tuojau įvykdomas, todėl žmonių širdys yra visiškai atsidasusios daryti pikta*“ (Ekl 8, 11). Ir net jei jūs patys išvengėte atpildo už paleistuvystę, neatmetama galimybė, kad jos pasekmes teks nešti jūsų vaikams. O tiems, kurie įsitikinę, jog jų santuoka, prasidėjusi nuo paleistuvystės, vis dėlto buvo Dievo valia, noriu pasakyti: ten, kur iš tikrųjų būna Dievas, negali būti vietos nuodėmei.

Ir dar vienas dalykas, susijęs su šia tema. Daugelis jaunų žmonių yra linkę manyti, kad jeigu jie pareiškė norą tuoktis ir apie tai jau buvo paskelbta bažnyčioje, vadinasi, jie turi teisę laisviau rodyti savo jausmus. Tačiau tai klaidinga nuostata. Sužadėtuvių tikslas yra paskelbti santykius viešai. O teises vienas į kitą sužadėtiniai įgyja tik po santuokos sudarymo. Reikalavimai šventumo ir tyrumo išsaugojimui jiems

ne tik išlieka tokie patys, bet net ir sugriežtėja dėl padidėjusio aplinkinių dėmesio. Štai kodėl taip vertinga, kai bažnyčioje jaunimas iš anksto yra mokomas, kad bet kokie jaunų žmonių kūno prisilietimai laikotarpiu iki vestuvių yra nuodėmė.

Dėl šios priežasties sužadėtiniui ir sužadėtinei derėtų elgtis tiesiog tarsi broliui ir seseriai, ilgai neužsibūnant dviese bei prisimenant, kad sužadėtuovės dar nesuteikia jiems teisės elgtis vienam su kitu kaip vyrui ir žmonai. Tuo turiu omenyje ne intymų suartėjimą, kuris yra visiškai negalimas, o kitas jo apraiškas, tokias kaip susitikimai akis į akį, bendros kelionės dviese, švelnūs prisilietimai, glostymai, ilgas rankos laikymas rankoje, karšti apkabinimai, bučiniai ir glamonės, kurių, deja, daugelis krikščionių net nelaiko nuodėme. Patikėkite, tai ne davatkiškumas, o būtinybė suvaldyti savo mintis, jausmus ir veiksmus.

Žinoma, galite sakyti, jog tai pernelyg dideli apribojimai, tačiau patikinu jus, kad Dievo palaiminimo vertė už tyrumo išsaugojimą iki santuokos yra kur kas didesnė. Net jei viskas jau nuspręsta ir jūsų santykiai baigsis vestuvėmis, Biblijos įspėjimas: „*saugokitės ištvirkimo*“ (tai yra, „nesukurkite sąlygų, kuriose lengva nusidėti“) sužadėtinių porai išlieka toks pat aktualus.

Siekdama Dievo Žodžiu patvirtinti šio laikymosi svarbą, patariu prisiminti Juozapo ir Marijos istoriją, kurie taip pat buvo susižadėję. Kai angelas apsireiškė jaunajai Marijai su žinia, kad iš jos gims pasaulio Gelbėtojas, ji, būdama skaisti, atsargiai paklausė: „*Kaip tai įvyks, jeigu aš nepažįstu vyro?*“ (Lk 1, 34). Matote, nors Juozapas ir Marija jau buvo susižadėję, jie išliko skaistūs ir tyri.

Kad geriau suprastumėte tokio griežto požiūrio prasmę, atkreipkite dėmesį į apaštalo Pauliaus žodžius Tesalonikos miesto krikščionims: „*Pagalčiau, broliai, prašome ir raginame jus Viešpatyje Jėzuje: jeigu išmokote iš mūsų, kaip privalote elgtis ir patikti Dievui, – taip ir elkitės, darydami vis daugiau pažangos! Jūs juk žinote, kokių nurodymų jums davėme Viešpaties Jėzaus vardu. Nes tokia Dievo valia – jūsų šventėjimas: kad susilaikytumėte nuo ištvirkavimo ir kiekvienas iš jūsų mokėtų saugoti savąjį indą šventai ir pagarbiai,*

o ne vedamas aistringų geismo, kaip pagonys, kurie nepažįsta Dievo; kad nė vienas neperžengtų ribų ir šituo dalyku neapgaudinėtų savo brolio, nes Viešpats už visa tai baudžia, kaip jau esame įspėję ir patvirtinę. Dievas pašaukė mus ne ištvirkimui, bet šventumui. Todėl, kas tai atmeta, ne žmogų atmeta, bet Dievą, kuris ir davė mums savo Šventąją Dvasią“ (1 Tes 4, 1–8).

Manau, kad šiuose žodžiuose galima rasti paaiškinimą, kaip jaunieji krikščionys turėtų sudaryti santuoką. Ne pasidavę geismui ir aistrai, kaip būdinga netikintiems žmonėms, bet tyrai ir šventai. Tokiu būdu pradėtas šeimos gyvenimas ir toliau bus šventas. Mūsų kelias – tai tiesos kelias, o ne šio pasaulio kelias. Ir šiuo keliu jūs privalote eiti, draugai, jei norite patikti Viešpačiui. Dievo įsakymai moko mus teisingai gyventi, ir jie pirmiausia skirti jums, krikščioniškam jaunimui, pašauktam būti skaistumo bei aukštos moralės pavyzdžiu. Juk tai iš tikrųjų didžiulė laimė, kai jauni žmonės, stovėdami prieš altorių, gali ištarti: „Viešpatie, savo santuokinį gyvenimą šiandien norime pradėti kartu su Tavimi!“ Tokiu atveju tėvai gali tik dėkoti Dievui už didelę malonę, suteiktą jų vaikams.

O tiems, kurie tam priešinasi, norėčiau duoti patarimą. Nueikite pas sutuoktinius, kurie susituokė taip, kaip norite jūs, ir paprašykite jų sąžiningai atsakyti į klausimą: ar jie laimingi savo šeimyniniame gyvenime ir ar jaučia jame Dievo palaiminimą? Jei jie bus nuoširdūs ir atvirai papasakos, kokių būdu susijungė ir kaip dabar klostosi jų bendras gyvenimas, tai jų atsakymo jums pakaks iki jūsų dienų galo. Dievas yra šventas ir teisingas. Jis atlygina žmogui pagal jo darbus, todėl negali suteikti palaiminimo santuokoje tiems, kurie pradėjo ją be Jo. Dievo bausmę ir atpildą turi patirti kiekvienas, kuris savo šeimyninį gyvenimą pradėjo nuo paleistuvystės. Anksčiau ar vėliau, jam ateis atpildo diena.

O, jei jūs žinotumėte, draugai, kiek įvairaus amžiaus sutuoktinių porų, išgirdę tokį pokalbį, ateidavo pasikalbėti asmeniškai, skambindavo telefonu ar rašydavo sielovados laiškus ir su skausmu sakydavo: „Ach, jei būtume tai žinoję anksčiau! Jeigu mums kas nors būtų taip aiškiai ir konkrečiai

papasakojęs apie būtinybę išsaugoti tyrumą iki santuokos, visas mūsų santuokinis gyvenimas būtų susiklostęs kitaip! Mums reikėjo jį pradėti šventume ir skaistume, prašant Dievo palaiminimo, o mes pasielgėme kitaip ir tik dabar supratome, kodėl mūsų šeimoje viskas atrodo taip, kaip atrodo.“

Artėjant prie skyriaus pabaigos, tiems, kurie jau rado savo antrąją pusę ir ruošiasi santuokai, norėčiau duoti keletą nuoširdžių patarimų, kylančių iš sielovados praktikos bei daugiau nei keturiasdešimties metų asmeninio gyvenimo santuokoje. Jie gali padėti nepridaryti klaidų pačioje šeimyninio gyvenimo pradžioje.

1. Šiuo metu vyrauja ekonominis nestabilumas, todėl visiškai įmanoma, kad jūsų laukia nepriteklus, o gal net ir skurdas. Tačiau tegul tai nepaskatina jūsų ieškotis turtingesnio gyvenimo palydovo, nes laimė slypi ne turtuose. Ne veltui sakoma: „Su mylimu ir trobelėje rojus.“ Žinoma, tai nereiškia, kad nebus nesusipratimų ir nesutarimų, kurie retkarčiais kyla daugumai sutuoktinių porų. Vis dėlto tvirtas pasiryžimas mylėti, pasirinkus žmogų vieną kartą ir visiems laikams, leis išsaugoti šį jausmą per visą bendrą gyvenimą.

2. Nors vienu kūnu tampate dėl *eros* meilės, nepamirškite, kad ji grindžiama savo pačių troškimų tenkinimu kito sąskaita. Tokia meilė neatlaiko išbandymų sunkumais ir laiku, todėl nuolatos grįsti ja santuokinius santykius tiesiog neprotinga. Kurti šeimą remiantis vien *philia* meile, kuri apima tarpusavio supratimą, draugystę, prisirišimą ir šeimynišką artumą, taip pat vargu ar pasiteisins, nes vyro ir moters sąjungai to nepakanka. Vienintelis tvirtas pamatas santuokiniam gyvenimui yra *agape* meilė – tai yra dieviškoji meilė, kurios reikia nuolatos mokytis.

3. Nepamirškite, kad vyrai ir moterys pagal savo prigimtį bei psichologiją yra skirtingi Dievo kūriniai, todėl jie turi savitą požiūrį ir savo sistemą sprendžiant praktiškai visus gyvenimiškus klausimus bei kylančias problemas. Atsižvelgdami į tai, nesistenkite „ištaisyti“ ar pakeisti savo sutuoktinio ar sutuoktinės, reikalaudami, kad jis ar ji prisi-
taikytų prie jūsų. Verčiau savo širdyje nuspręskite priimti vyrą ar žmoną tokius, kokie jie yra. Juk darna ir palaiminimas

santuokoje labai priklauso nuo to, kiek sutuoktiniai yra pasirengę nuolaidumui, kantrybei bei kito žmogaus priėmimui su visais jo keistumais, silpnybėmis ir trūkumais. Mes, žmonės, visi esame netobuli, todėl labai svarbu apie tai nepamiršti nuo pat šeimyninio gyvenimo pradžios.

4. Trūkstant tarpusavio supratimo, stenkitės vengti priekaištų ir neduokite valios savo nuoskaudoms. Iš pradžių jos atrodo mažos ir nekenksmingos, tačiau, kaupdamosis, veda į atitolimą, kartėlį bei atšiaurumą, peraugantį į priešišumą – dažniausią santuokų griūties priežastį. Pasikartojantys nesutarimai užgesina net pačių giliausių ir nuoširdžiausių jausmų ugnį. Būkite budrūs ir darykite viską, kas įmanoma, jog velniui nepavyktų jūsų širdyse pasėti nusivylimo vienas kitu, nes būtent šiuo įrankiu jis sugebėjo sugriauti šimtus ir tūkstančius krikščioniškų šeimų.

5. Kai jūs vedate ar ištekate, turite labai daug grynai jaunatviškų įsivaizdavimų apie santuoką, tarp kurių pirmoje vietoje paprastai būna intymus gyvenimas. Tačiau, bėgant laikui, daugelis su tuo susijusių iliuzijų pamažu išsisklaido. Juk gyvenimas atneša tokių problemų, apie kurias jaunystėje tiesiog negalvojate. Tuomet kyla pirmieji nusivylimai, galintys ne tik sugriauti šeimą, bet ir pastūmėti neapgalvotiems poelgiams, dėl kurių vėliau tenka karčiai gailėtis. Siekdami to išvengti ir pasiruošti likimo išbandymams bei įvairiems gyvenimo posūkiams, prieš kurdami šeimą pasistenkite perskaityti sielovados knygą „Sujungti Dievo“, kurioje nagrinėjamos krikščionių santuokinio gyvenimo problemos.

6. Santuoka – tai sąjunga dviejų žmonių, kurie, būdami vienu kūnu, savo charakteriu ir kitomis savybėmis iš esmės skiriasi. Tačiau, jei kiekvienas iš jų bus paklusnus tam, ko moko Dievo Žodis, tada, nepaisant visų savo skirtumų, jie vis tiek bus laimingi. Juk kas gali geriau už visus žinoti, ko reikia šeimos laimei, jei ne Tas, kuris sukūrė santuokos sąjungą? Todėl Biblijos patarimai, kuriais Dievas pats mums kalba, turėtų tapti jums geriausia instrukcija laimingai ir palaimintai santuokai. Nepamirškite, kad problemų atsiradimas santuokoje yra vienas iš netinkamo dvasinio gyvenimo vaisių. Todėl stenkitės augti tikėjime, gilinkitės į Šventąjį

Raštą ir tarnaukite Dievui ta dovana, kuria Jis jus apdovanojo. Tuomet laimingas šeimyninis gyvenimas taps neatsiejama viso to dalis.

7. Vyrams ir žmonoms būtina turėti omenyje, kad jų bendras gyvenimas vyksta daugelio žmonių, o pirmiausia – jų pačių vaikų, akyse. Jei sutuoktiniai negerbia vienas kito, jie neturėtų tikėtis pagarbos ir iš savo vaikų. Tėvų tarpusavio santykiai palieka neišdildomą pėdsaką kiekvieno vaiko širdyje, neretai iš anksto nulemdami jo būsimą santuokinį gyvenimą. Jei motina buvo valdinga ir griežta moteris, prieštaraujanti tėvui bei nuolat siekianti, kad paskutinis žodis būtų jos, galima drąsiai teigti, jog jos dukra ateityje bus tokia pat nepaklusni sutuoktinė. Panašiai ir tuomet, jei tėvas namuose neturėjo autoriteto – sūnūs vargu ar taps tikrais savo šeimų galvomis. Juk vaikų likimai dažnai atkartoja tėvų likimus, nes vaikai, patys to nesuvokdami, kuria savo šeimas remdamiesi tais santykiais, kurie kažkada buvo tėvų namuose. Jei vaiko tėvai buvo išsiskyrę, suaugęs jis taip pat lengviau ryšis skyryboms. O jei tėvas ir motina gyveno meilėje bei santarvėje, jų dukros ir sūnūs išsineš į savo gyvenimą geriausią santuokos sampratą.

Ir paskutinis dalykas, kurį norėtusi trumpai paliesti baigiant šį pokalbį. Daugelis krikščionių, sielovados metu girdėdami apie tokį požiūrį į santykius iki santuokos, užduoda vieną ir tą patį klausimą: „O kaip elgtis mums, kurie suteršėme savo kūnus dar prieš pažindami Viešpatį?“ – Dievo Žodis sako: „*Taigi, jei kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas sena – praėjo, štai atsirado nauja*“ (2 Kor 5, 17). Todėl, jei anksčiau jūs gyvenote nuodėmėse, apvalykite tai, išnešdami jas į šviesą, ir tuomet jūsų gyvenime taip pat išsipildys Dievo pažadas: „*Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių*“ (1 Jn 1, 9). O apsisvę ir nusiplovę Kristaus Krauju, niekada nebegrižkite prie senojo gyvenimo. Kartą ir visiems laikams nutraukite ryšius su savo praeitimi bei pradėkite naują gyvenimą su šventuoju Dievu.

12 skyrius

Tiems, kurie liko be gyvenimo draugo

Ne paslaptis, kad šiuolaikiniame skubančiame pasaulyje, kuriame visi pasinėrę į darbus, mokslus bei daugybę pareigų, mažėja tarpusavio bendravimas, tad nenuostabu, jog vis daugiau žmonių lieka be gyvenimo palydovo. Be to, nors vyrai dažniausiai randa savo antrąją pusę, moterų vienvės problema darosi vis opesnė. Psichologiškai tokią būseną galima apibūdinti kaip aštrų išgyvenimą, sukeltą savo atskirties nuo kitų žmonių ir svetimumo jausmo. Neretai tai susiję su negalėjimu sulaukti adekvataus pripažinimo ir priėmimo iš kokio nors vieno konkretaus žmogaus. Vienatvės suvokimas, susitelkimas į ją savo vidiniais išgyvenimais ir nuolatinis savęs priėmimas kaip vienišo bei niekam nereikalingo lemia tai, kad šis slegiantis jausmas auga ir stiprėja. Vienatvė išgyvenama ypač sunkiai tuomet, kai žmogus nuolat apie ją galvoja ir jos bijo. Tuo pat metu, užuot atsivėręs kitiems, jis vis labiau užsisiklėndžia savyje. Besikreipiantiems sielovados pagalbos vienatvė asocijuojasi su beviltiškumu, apleistumu, nereikalingumu, savigaila ir slegiančiu nesupratimu: „Kodėl tai ištiko būtent mane?“

Netikintys žmonės vartoja tokią sąvoką kaip „viengungystės vainikas“, kurią jie suvokia kaip likimo nuosprendį. Šią problemą jie bando spręsti lankydami „pikapo“ (gundymo) kursus, praktikuodami autotreniruotes, jogą, meditaciją ir kitas okultines praktikas. Nusivylę tuo ir praradę daug pinigų bei laiko, jie kreipiasi į ekstrasensus, liaudies gydovus, burtininkus, magus bei bioenergetikus. Šie „specialistai“ tokio „viengungystės vainiko“ atsiradimą aiškina giminės prakeiksmu, kažkieno nužiūrėjimu ar neigiamu energetinių bangų poveikiu, kurios esą paslepia merginą ar moterį nuo priešingos lyties atstovų dėmesio. Norėdami „išvaduoti“ nuo „viengungystės vainiko“, tokie „specialistai“ taiko įvairius „valymus“, užkalbėjimus, burtų „prisirišimus“, specialias maldas ir kitus okultinius metodus, taip užtraukdami sielai dar didesnių nelaimių.

Deja, vienišių problema plinta ne tik pasaulyje, bet ir visose šiuo metu egzistuojančių krikščioniškų konfesijų bažnyčiose. Ir jei netikintieji siekia išsivaduoti iš viengungystės nulemtos vienatvės, kreipdamiesi į tamsos jėgas, tai tikintieji, suprasdami, kad tokie metodai yra nuodėmė, dažnai lieka akis į akį su savo sunkia problema. Atėjus į pamaldas, iškart krinta į akis, kad jaunimą sudaro daugiausia seserys, kurios labai norėtų rasti gerą jaunikį. Daugelis jų sako, kad bažnyčioje nėra joms skirtų nevedusių brolių, todėl jos nusprendė ieškoti poros pažinčių svetainėse. Kai kurioms jaunoms krikščionėms iš beviltiškumo nusvyra rankos dėl nesėkmingų bandymų rasti tikinčią antrąją pusę, tad jos susieja savo likimą su pasauliečiais, nemąstydamos apie tai, kad kur kas geriau likti netekėjusia, nei ištekėti ne už to, kuris tau buvo numatytas Dievo.

Taigi, pirmoji ir dažniausia daugelio jaunų seserų vienatvės priežastis yra stipriosios lyties atstovų trūkumas krikščionių bažnyčiose. Dėl to, laikydamosi Biblijos patarimo nesieti savo likimo su pasaulietiškais žmonėmis, jos tiesiog negali ištekėti. Šią situaciją viena jų apibūdino taip: „Visa problema ta, kad bažnyčiose vienam vaikinui tenka dvi ar trys merginos. Todėl matematika čia paprasta: arba likti netekėjusiai, arba laukti, kol koks nors brolis liks našliu, arba susirasti vyrą pasaulyje. Deja, ši problema mažai jaudina tuos, kurių ji tiesiogiai neliečia. Suprantu, kad išgelbėjimą teikia Dievas, o ne ištekėjimas, tačiau, kai dešimtys seserų dėl brolių trūkumo yra pusiau depresinės būsenos, tai turėtų tapti visos bažnyčios susirūpinimo priežastimi. Bėda ne ta, kad mūsų seserys blogos. Tiesiog jų yra kur kas daugiau.“

Visgi vaikinų trūkumas bažnyčiose nėra vienintelė priežastis, dėl kurios jaunos krikščionės lieka be gyvenimo palydovų. Psichoterapeutai ir psichoanalitikai vartoja „vienatvės programas“ sąvoką. Ji apibūdina situaciją, kai mergina, net ir labai norėdama, tiesiog negali susikurti asmeninio gyvenimo. Pirmiausia tai liečia tas merginas, kurios ilgą laiką gyvena su savo vienišomis motinomis. Dažnai tokia motina sukelia dukrai kaltės jausmą, dėl kurio ši bijo ištekėti ir palikti ją visiškai vieną. Tad pati to nesuvokdama, motina apriboja savo vaiko

gyvenimo erdvę. Ji tarsi linki jai gero, sakydama, kad „Jonas bus blogas vyras, o Petras tau netinka“, tačiau dėl tokių perspėjimų dukra lieka be gyvenimo palydovo.

Pavyzdžiui, viena tokia mergina pasakojo: „Man jau dvidešimt devyneri metai, o aš iki šiol neišmokau priimti svarankiškų sprendimų ir esu visiškai neprisitaikiusi prie gyvenimo. Ir priežastis yra mano mama, kuri nuo pat mokyklos suolo viską sprendavo už mane, būdama įsitikinusi, kad geriau žino, **kas** man geriausia. Ji privertė mane stoti į universitetą ir išrinko profesiją, kuri man visiškai nepatinka. Jei bandau išsakyti savo nuomonę, ji kelia tokias isterijas, kad, matydama jos ašaras, aš iškart pasiduodu ir nutylu. Panašią isteriją man teko išgyventi ir po to, kai vienas jaunuolis man pasipiršo. Įtikinédama mane jam atsakyti neigiamai, ji pateikė daugybę argumentų, įrodinédančių, kad jis nėra tas, kurio man reikia, nors aš puikiai supratau, jog visa esmė tame, kad ištekėjusi aš turėčiau ją palikti. Ji siaubingai bijo vienatvės, todėl nenori manęs paleisti. O aš iš savo pusės tiesiog negaliu pasiryžti išvažiuoti, palikdama ją sudaužyta širdimi. Tačiau labiausiai mane slegia tai, kad nepajėgiu pati priimti sprendimų, susijusių su savo gyvenimu – man viskas atsiremia į tai, ką apie tai pasakys mama ir kaip sureaguos ji. Nuolat esu kankinama baimės, kad lemiamu momentu nesugebėsiu būti pakankamai ryžtinga ir pasielgti taip, kaip manau esant reikalinga. Na kodėl gi ji nenori suprasti, kad tai mano gyvenimas, o ne jos?! Dėl tokios situacijos giliai širdyje jaučiu nuoskaudą mamai. Manau, kad jos meilė ir tas liguistas prisirišimas yra pernelyg egoistiški. Ji tarsi ir nori, kad būčiau laiminga, netgi kenčia matydama mano sielos kančias, tačiau vos tik man užsiminus apie ištekėjimą, mūsų santykiuose kyla įtampa, pasipila priekaištai ir liejasi ašaros. Aš ir suprantu mamą, ir tuo pat metu nesuprantu.“

Vidinė vienatvės programa gali suveikti ir tuo atveju, jei susiformuoja klaidingas supratimas apie santuokinį gyvenimą. Tokį suvokimą vaikams sukuria jų pačių tėvai savo priešiškais santykiais vienas su kitu. Tai tampa ypač didelė problema merginoms, kurių tėvų namuose nebuvo meilės, o tik kuriamas šeimos įvaizdis. Todėl suaugusios dukros

bijo, kad jų gyvenime pasikartos tokia pati tragedija. Be to, sprendimą neištekėti priima tos merginos, kurių tėvas keldavo ranką prieš motiną, būdavo jai neištikimas su kitomis moterimis, elgdavosi kaip tironas ir despotas vaikų atžvilgiu, privesdamas juos prie nevilties ir minčių apie savižudybę. Patirtis tėvų namuose palieka tokį stiprų pėdsaką vaikų psichikoje, kad jiems sunku patikėti, jog šeimyninis gyvenimas gali atrodyti kitaip.

Dar vienas tokios „užprogramuotos vienetvės“ atvejis pasitaiko tarp jaunų žmonių, kurių tėvai **patys imasi** parinkti jiems gyvenimo palydovą ar palydovę. Būdami įsitikinę, kad sūnus ar dukra nesugeba patys rasti sau vertos antrosios pusės, jie arba patys ieško, jų nuomone, tinkamų nuotakų ir jaunikių, arba visomis išgalėmis trukdo planuojamai santuokai, jei vaikų pasirinkimas jiems ne prie širdies. Tokiu atveju jie stengiasi parodyti savo atžaloms visas esamas ir nesamas išrinktųjų neigiamąsias puses, siekdami pasėti tarp jų nesantaiką ir šitaip išskirti. Nenorėdami visą likusį gyvenimą turėti reikalų su savo būsimųjų antrų pusių priešiškausi nusi-teikusiais tėvais, pretendentai į jų ranką ir širdį tiesiog pabėga, o vaikai lieka „išdidžioje vienetvėje“, dėl savo nesusklosčiusios laimės kaltindami tėvus. Be to, dažniausiai toks likimas ištinka tuos jaunuolius ir merginas, kurie šeimoje buvo vieninteliai vaikai. Pavyzdžiui, viena krikščionė, vos sulaikydama ašaras, pasakojo: „Man buvo labai sunku gyventi su savo tėvais. Aš tiesiogine to žodžio prasme pavargdavau nuo nuolatinės jų kontrolės. Jie visada man sakydavo, kad esu tokia nepasirengusi gyvenimui, jog savarankiškai gyventi apskritai nesugebėsiu. Tačiau ypač sunku tapo tada, kai manimi pradėjo domėtis vaikinai – kiekviename jų tėvai įžvelgdavo tą, kuris nori mane suvilioti ir pasiekti tai, ko siekia visi vyrai. Jie darė viską, kas tik buvo įmanoma, kad tik atbaidytų juos nuo manęs, ir jiems tai visada puikiai pavykdavo. Jaučiausi lyg lėlė, su kuria jie gali daryti ką tik nori, nė nepagalvodami, kad aš taip pat turiu sielą. Dėl šios priežasties mane nuolat persekiojo mintis išvykti į kitą miestą ir gyventi atskirai nuo jų, tačiau tam taip ir nepasiryžau. Dabar dėl to gailiuosi, nes dėl tokios

nuolatinės tėvų „globos“ nepavyko ištekėti ir dabar, būdama trisdešimties, niekam nebesu reikalinga.“

Sielovados pokalbių metu daugelis viengungystėje užsibuvusių merginų teigia, kad pagrindinė priežastis, dėl kurios jos liko vienišos, yra ta, jog jos neva nepasižymi patrauklia išvaizda, tačiau su tuo vargu ar galima sutikti. Juk grožis ir patrauklumas – tai santykinės sąvokos. Mergina, kaip ir bet kuri kita moteris, yra patraukli ne savo išvaizda, o pati savimi: savo charakteriu, elgesiu, optimizmu, šypsena ir požiūriu į gyvenimą. Patirtis rodo, kad tiesiog mielo veido merginos ir net tos, kurios pasižymi paprasta išvaizda, išteka nė kiek ne rečiau nei gražuolės, jei tik yra dievobaimingos, turi gerą širdį ir yra bendraujančios.

O štai kas iš tiesų tampa dažna vienatvės priežastimi – tai pernelyg dideli reikalavimai, keliami potencialiam sutuoktiniui. Beje, tai būdinga būtent gražioms merginoms, kurių lūkesčių kartelė visada labai užkelta. Ne veltui egzistuoja toks „išrankių nuotakų“ apibūdinimas – tai merginos, kurios ilgai negali apsispręsti ir galų gale pasirinkti. Žinodamos savo vertę, jos nori, kad gyvenimo palydovas turėtų bene visas įmanomas teigiamas savybes. Savo sutuoktiniais jos įsivaizduoja vaikus, kurių tarp mūsų yra labai mažai arba kurie apskritai neegzistuoja. Rinkdamosi jaunikius, tokios „išrankios nuotakos“ yra reiklios ir kritiškos, manydamos, kad jau kas kas, o jos tai tikrai vertos pačių geriausių. Todėl, kai joms pasiperša jaunuoliai, kurie išore ir vidumi neatitinka jų idealų, jos netgi išsižeidžia, kad jie išvis drįso tai padaryti.

Prisimenu vieną atvejį, kai sielovados pokalbiui atėjo labai graži trisdešimt dvejų metų moteris su aukštuoju išsilavinimu, besiskundžianti ją kankinančia vienatve. Paklausta, ar tikrai su tokia išvaizda per visą gyvenimą niekas jai nepasipiršo, ji atsakė: „Žinoma, piršosi! Man ranką ir širdį siūlė ne mažiau kaip dešimt brolių iš mūsų didelės bendruomenės, nes tarp mūsų jaunų seserų buvau laikoma pačia gražiausia. Tačiau aš visiems atsakydavau, būdama įsitikinusi, jog esu verta geresnio. Kartais aš net pasipiktindavau, kad kai kurie iš jų apskritai išdrįsdavo man pirštis, nes, lyginant su manimi, jie buvo niekas. Manau, kad buvau pernelyg

kritiška, vaikuose įžvelgdama vien tik trūkumus. Smulkmenos, į kurias kitos merginos nekreipdavo dėmesio, man atrodė tarsi luitai, kurių tiesiog įmanoma nepastebėti. Taip bėgo metai. Daugelis mūsų niekuo neišsiskiriančių seserų viena po kitos ištekėjo, o aš taip ir likau „pavydėtina nuotaka“, prie kurios tie keli likę nevedę broliai jau nebeišdrįsdavo priėti. Ir galiausiai atėjo akimirka, kai visi mano bendraamžiai vaikinai sukūrė šeimas, o aš, netikėtai sau ir kitiems, atsidūriau tarp senmergių.“

Panaši liūdna situacija susiklosto ir tada, kai mergina iš daugybės pretendentų į jos ranką niekaip negali nė vieno išsirinkti, manydama, kad jai reikia dar šiek tiek palaukti – kol pasirodys tas „princas“, kuris taps jos vyru, ir kurį ji be galo pamils. kažkas panašaus nutiko vienai labai simpatiškai tikinčiai merginai, kuri turėjo trumpalaikių romanų su daugeliu jaunų brolių. Tarp jų buvo vienas, į kurio jausmus ji – būdama tokio dėmesio centre – neatsakė, laukdama kažko geresnio. O kai vyko jo santuoka su kita mergina, matydama, koks jis puikus jaunikis, ji staiga suvokė, kad būtent jis ir buvo tas vienintelis, kurio ji laukė. Tačiau to nesupratusi, ji pati jį atstūmė ir praleido savo laimę. Šio pavyzdžio kontekste nevalingai išskyla jau mūsų minėto poeto ir filosofo Omaro Chajamo žodžiai: „Manau, geriau jau vienišam pabūti, nei savo sielos šilumą bet kam dalinti. Atidavus neįkainojamą dovaną kam papuolė, sutikęs tą tikrąjį – nebesugebėsi pamilti.“

Beje, panašių situacijų pasitaiko ir tarp itin patrauklių tikinčių vaikinių, kai, būdami apsupti aplink juos besisukančių jaunų seserų „avietyno“, jie stengiasi išsirinkti gražią ir visais atžvilgiais idealią merginą, nesusimąstydami, kad tokios merginos taip pat siekia už paties geriausio ištekėti. Tai primena vieną palyginimą, kuriame pasakojama, kaip vienas vyras nusprendė vesti idealią moterį ir, norėdamas ją surasti, iškeliavo klajoti po pasaulį. Po **keturiasdešimties metų** jis grįžo namo vienas, be žmonos, ir kažkas jo paklausė: „Naką, ar sutikai idealią moterį?“ – „Taip, – atsiduso vyras, – aš ją sutikau...“ – „Tai kodėl grįžai vienas, o ne su ja?“ – „O todėl, kad ji ieškojo idealaus vyro.“

Dar viena priežastis, dėl kurios ne tik merginos, bet ir vaikinai nesukuria šeimos, tampa lūkesčiai patirti pakilias, gniaužiančias kvapą ir užvaldančias emocijas bei jausmus, nuo kurių daužosi širdis, užima kvapą, o iš jaudulio linksta kojos. Jiems atrodo, kad meilė tik tada gali būti tikra, kai ji liejasi per kraštus ir tiesiog užtvindo. Norėdami tuo įsitikinti, jie tikisi gražių žodžių, džentelmeniško elgesio, riteriškų poelgių, karštų meilės prisipažinimų ir ypatingų dėmesio ženklų. Tuo tarpu jie nesusimąsto, kad Dievo Žodyje nėra net užuominos apie protą temdančius jausmus išrinktajam dar iki sukuriant šeimą. Meilė, apie kurią mums kalba Šventasis Raštas – tai pasiaukojanti *agape* meilė, kuri puoselėjama ir auginama santuokoje. Būtent ji ir duoda gilaus jausmo bei vidinio pasitenkinimo vaisių.

Sunkumą kuriant šeimą gali kilti ir tiems jaunuoliams bei merginoms, kurie viduje jaučiasi suvaržyti ir tarsi suspausti gniaužtuose. Net ir turėdami turtingą vaizduotę, planų, vilčių, išgyvenimų ar būdami įsimylėję, santykiuose su priešinga lytimi jie linkę išlaikyti distanciją, nes bijo rodyti savo emocijas bei jausmus. Baimė likti nesuprastiems, atstumtiems ir net išduotiems verčia juos tūnoti tarsi „vėžlio kiaute“. Būtent taip nutiko vienam jaunuoliui: jis įsimylėjo merginą ir ši atsakė jam tuo pačiu, tačiau, kai horizonte pasirodė perspektyvesnis jaunikis, ji atmetė pirmojo pasiūlymą tekėti ir ištekėjo už antrojo. Po tokios išdavystės įširdęs įsimylėjęlis užsisklendė savyje. Jis ėmė nekęsti visos moterų giminės ir iki pat dienų galo liko vienas, kategoriškai atmesdamas visus tėvų bandymus pripiršti jam kitą nuotaką.

Kita dažnai pasitaikanti priežastis, dėl kurios vaikinai nesukuria šeimos – tai egoizmas, egocentrizmas ir nenoras prisiimti atsakomybės. Tai susiję su baime, kad teks prisiitaikyti prie žmonos, aukoti save, savo pamėgtą patogų gyvenimo būdą ir nusistovėjusius įpročius. Tiesa, patys jie nenori to pripažinti, vadindami tokį požiūrį „sveiku protu“, „apdairumu“ ir net „išmintimi“. Daugelis jų taip stipriai bijo įsiveržimo į privatų gyvenimą ir taip vertina savo asmeninę erdvę, jog sutinka netgi taikstytis su neigiamomis vienvės pusėmis. Apie tokius jaunuolius viena stačiatikė krikščionė

su nuoskauda pasakė: „Man jau dvidešimt devyneri metai, o aš vis dar neištekėjusi! Juk man reikia gimdyti, kol dar galiu! Noriu vaikų, noriu vyro, noriu turėti savo šeimą! Tačiau tai ir toliau lieka tik mano svajonė, negalinti nė žingsniu pajudėti į priekį. Ir priežastis ne ta, kad mūsų bažnyčioje nėra jaunų vyrų. Jų, žinoma, yra, bet šeimyniniam gyvenimui jie netinkami. Jiems nieko nereikia – nei šeimos, nei vaikų! Jiems rūpi tik praleisti laiką savo malonumui ir tiek. Tiesiog kažkokia aklavietė! O stačiatikių vaikinių apskritai mažai, bet ir jie patys kažkokie infantilūs: ir vesti nenori, ir į vienuolyną neina.“

Noras ištekėti yra visiškai natūralus, nes jis Dievo įdiegtas į merginos asmenybę ir glūdi pačioje moters prigimtyje. Neatsitiktinai po pirmųjų žmonių nuopuolio Dievas tarė Ievai: „...*tave trauks prie tavo vyro*“ (Pr 3, 16). Žodis „trauka“, tikėtina, reiškia ne tiek kūnišką, kiek psichologinę trauką, kuri kaip tik ir pasireiškia visoms vienišoms merginoms, atsiskleisdama pačiais įvairiausiais būdais. Būdama sukurta iš Adomo šonkaulio, moteris linksta į savo vietą, kad su vyru sukurtų vieną visumą. Tačiau problema ta, kad, veikiant įvairiems veiksniams, šis noras ištekėti iškrypsta bei peržengia visas protingas ribas ir, kai meilė lieka be atsako, tampa dideliu pavojumi merginos sielai, o tai puikiai matyti iš šio pavyzdžio:

„Man jau trisdešimt metų, – pro ašaras kalbėjo viena mergina, – bet aš iki šiol esu vieniša! Kodėl Dievas man neduoda vyro?! Juk kaip krikščionė darau viską, ką reikia: ir į bažnyčią einu, ir meldžiuosi, ir pasninkų laikausi, netgi kartkartėmis išpažinties einu, tačiau Jis manęs vis tiek negirdi. Nejausdama, kad esu pašaukta likti vieniša, nusprendžiau, jog elgiuosi per daug kukliai, ir pati ėmiausi iniciatyvos ieškodama vyro. Atkakliai siekdama užsibrėžto tikslo, pradėjau uoliai prašyti Viešpaties, kad Jis atsiųstų į mano gyvenimą tą žmogų, kurio Jis nori. Aš neapibūdinu Jam, kokio vyro noriu, o tiesiog prašiau dovanoti tą, kurį Jis laiko tinkamu. Po kelių mėnesių internete susipažinau su tikinčiu jaunuoliu ir man pasirodė, kad Dievas pavedė man už jį melstis. Aš neturėjau su juo artimo ryšio ir praktiškai nieko apie jį nežinojau. Tačiau kai tik ką nors sužinodavau, paaiškėdavo,

kad aš už tai jau meldžiausi. Daugeliu klausimų palaikiau šį vaikina malda ir galiausiai labai prie jo prisirišau, o jis man nerodė jokio palankumo. Visas mūsų bendravimas apsiribojo draugyste feisbuke. Ištikus vienerius metus meldžiausi, kad Dievas palenktų jo širdį ir dovanotų jam meilę man, tačiau tai neįvyko, ir prieš dvi savaites viskas pasibaigė. Šis brolis nutraukė su manimi bet kokią ryšį, dingo iš akiračio ir visiškai pasitraukė iš mano gyvenimo. Ši situacija mane iki šiol sleigia, aš nepajėgiu jo suprasti ir jam atleisti. Nesuprantu, kuo aš kalta ir ką ne taip padariau?! Kodėl taip nutiko, kad jį praradau? Žinote, gimiau neišnešiota, ir gydytojai sakė, kad neišgyvensiu. Vėliau buvo daug atvejų, kai mirtis stovėjo visai šalia manęs, tačiau Dievas kažkodėl visuomet nuo jos apsaugodavo. Dabar aš galvoju: kam Jis tai padarė, jei žinojo, kad manęs laukia toks sunkus ir vienišas gyvenimas? Juk jei būčiau tada mirusi, būčiau su Juo Danguje ir nebekentėčiau žemėje vienatvės. O gal aš neteisingai suprantu tai, kas vyksta? Galbūt tai, kas nutiko, man buvo tik repeticija?..“

Į daugybę šios prislėgtos merginos klausimų beliko atsakyti viena: „Tikroji meilė – tai nuolanki meilė. Tokia meilė geba atsisakyti to, ką būtinai trokšta gauti. Suprask, kad kitas žmogus tau priklausyti negali. Tavo meilė priklauso tik tau. Ir kad ir kaip būtų sunku, nepaneik to, iš ko gimė tavo meilė, net jei ji ir liko be atsako, nes būtent ji suteikia tau jėgų ištvirti visa tai, kas susiję su šiuo jausmu. Negalima manyti, kad Dievas **privalo** apsaugoti tavo meilę nuo kančių ir kitų negandų, nes Jis niekam nieko neprivalo. Daugelis žmonių mano, kad jeigu jie myli žmogų, tai jis tiesiog privalo tau priklausyti. Tačiau taip nėra. Mes mylime dėl pačios meilės. Tai ir yra mūsų atlygis, o žmogus, kurį myli – nėra tavo ir tau nepriklauso. Jis – laisvas. Jis, kaip ir tu, yra Dievo kūrinys, kaip ir visa kita, kas sukurta po dangumi. Jei vaikinai, kurį myli, nejaučia tau simpatijos bei nesiekia kurti artimesnio ryšio su tavimi, tuomet, kad ir kaip sunku, paslėpk savyje šį skausmą ir nepamesk galvos tiek, kad imtum priekaištauti Dievui ar elgtis nedorai. Atmink, kad prievar-tinis vaikinai pririšimas prie savęs prie nieko gero nenuves. Net jei toks išmaldautas vaikinai susituoktų su tavimi,

laimingos santuokos nesukurtumėte, nes į tavo spaudimą jo siela visada atsakys pasipriešinimu.“

Tą patį norėčiau pasakyti ir jums, brangios merginos. Nepraraskite savo orumo ir nesizeminkite tiek, kad vienu ar kitu būdu pradėtumėte siūlyti save vaikinui. Nepamirškite trijų paprastų savigarbos taisyklių: jei tavęs nemyli – neišmaldauk meilės; jei tavimi netiki – nesiteisink; jei tavęs nevertina – neįrodinėk. Jei mergina siūlo save jaunuoliui, taip bandydama jį priversti ją vesti, tai jai nesuteikia garbės. Ta, kuri primeta save, paprastai tai daro viešai: mirksi akimis, flirtuoja ir įkyriai lipa ant kulnų, o tai atrodo labai nepadoriai. Klysta ta mergina, kuri bet kokia kaina stengiasi gauti bent kokį nors sutuoktinį, nesusimąstydama apie tai, kad santuoka turi būti meilės konkrečiam žmogui rezultatas. O ir vaikinui, kuriam atiteks tokia „laimė“, vargu ar galima pavydėti.

Žinoma, ne kiekvienai lemta ištekėti. Tačiau tai, kad nesate ištekėjusi, nėra priežastis pulti į neviltį, o proga atsidėti maldai ir pasitikėti Dievu. Dievobaiminga mergina, turinti artimą ryšį su Viešpačiu, turi pasitikėti Dangiškuoju Tėvu ir kantriai laukti Jo sprendimo dėl savo gyvenimo. Kaip žinia, iniciatyva pasipiršti priklauso vyrams, ir tai istoriškai susiklostęs normalus reiškinys. Tiesa, pastaruoju metu galima pastebėti, kaip, atsiradus internetui, iniciatyvą bando perimti merginos, tačiau tai atrodo kaip įkyrus savęs primetimas ir veikia atstumiančiai. Suprantama, tai nereiškia, kad Dievas negali tikinčiai merginai parodyti jos būsimą gyvenimo palydovo – apie tokius atvejus ne kartą teko girdėti per sielovados pokalbius. Tačiau net ir tokiu atveju mergina tyli ir kantriai laukia, kol Viešpats paskatins jai parodyto brolio širdį tolesniems veiksams.

Būtent taip nutiko vienai trisdešimt septynerių metų merginai, kuri, žmogiškai mąstant, jau turėjo mažai šansų ištekėti. Ir štai, būdama itin sunkių aplinkybių spaudžiama, ji kartu su savo sielovadininke pradėjo intensyviai melstis, prašydama Dievo padaryti tai, kas neįmanoma. Praėjo šiek tiek laiko ir per vienas pamaldas, kai ji, pavėlavusi ir stengdamasi nekelti triukšmo, atsisėdo į priešpaskutinę kėdę paskutinėje

eilėje, netrukus ten įėjo vienišas penkiasdešimtmetis brolis iš tos pačios bendruomenės ir prisėdo šalia jos ant kraštinės kėdės. Kai ji norėjo nepastebimai pasislinkti toliau, širdyje nuskambėjo tylus balsas: „Tai ir yra tavo būsimas vyras.“ Merginai tai, ką išgirdo, buvo visiška staigmena, nes iki tos akimirkos nei jis, nei ji net negalvojo vienas apie kitą. Tada ji nusprendė tiesiog palaukti, kad įsitikintų, ar tai tikrai buvo Dievo balsas. Ir Viešpats rado tik Jam vienam žinomus kelius prabilti į širdį šio žmogaus, kuris taip pat jau buvo praradęs bet kokią viltį sukurti šeimą Dabar jie jau šešiolika metų susituokę ir labai laimingi.

Ir dar vienas pavyzdys. Mūsų misijos darbuotoja Tatjana Stoičeva, kažkada gyvenusi Rusijoje, išsaugojo savo skaistumą ir liko vieniša iki keturiasdešimt trejų metų, nors turėjo aukštąjį išsilavinimą ir pasižymėjo puikia išvaizda. Tačiau atėjo laikas, kai Dievas stebuklingu būdu atskleidė būtent jai Savo planą dėl jos santuokos. Jis išrinko jai sutuoktinį iš Bulgarijos, kuris buvo septyneriais metais už ją vyresnis ir taip pat kentėjo nuo vienvėdės, nepajėgdamas suprasti, kodėl per ilgus tris dešimtmečius taip ir negalėjo rasti savo antrosios pusės. Jų susijungimo santuokai istorija tiksliai atspindi Šventojo Rašto žodžių teisingumą: „*Pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir Jo teisumo, o visa tai bus jums pridėta*“ (Mt 6, 33). Asmeninį Tatjanos liudijimą, kuriame ji pasakoja apie savo sunkias Dievo paieškas ir nuostabų atlygį dvasiniame bei asmeniniame gyvenime, galima perskaityti misijos „Gyvieji vandenys“²¹ svetainėje: www.wasserdeslebens.org.

Galbūt, draugai, sakysite, kad visos šios kitiems žmonėms nutikusios istorijos yra labai įdomios ir pamokančios, tačiau kaip elgtis jums, jei taip pat prašėte Viešpaties dovanoti gyvenimo palydovą (palydovę) ir net įsimylėjote, tačiau jūsų jausmas jam ar jai iki šiol lieka be atsako, slėgdamas bei kankindamas jūsų sielą. Ką gi, kaip sakoma, „per prievartą mielas nebūsi“, tačiau su tuo tikrai reikia kažką daryti. Tiesa, tai pareikalaus iš jūsų tam tikrų pastangų.

²¹ Wasser des Lebens e. V.

Visų pirma atminkite, kad neatsakyti jausmai gimsta, maitinasi ir auga minčių bei svajonių dėka. Jei nustosite juos taip „maitinti“, jie pamažu numirs. Siekiant šio tikslo, būtina nuolat budėti ir stebėti, apie ką galvojate bei svajojate. Kai tik pagausite save galvojant apie savo susižavėjimo objektą, tuoj pat valios pastangomis nukreipkite mintis kitur. Tai nelengva užduotis, tačiau, nuoširdžiai norint išsilaisvinti, ji yra įveikiama. Patikėkite, kai tik nustosite galvoti apie savo jausmus ir visą kitą, kas su jais susiję, jie išnyks. Be to, stenkitės vengti susitikimų ir bendravimo su žmogumi, kuri esate įsimylėję. Sunaikinkite viską, kas gali jums jų priminti (jo ar jos mobiliojo telefono numerį, elektroninį paštą, SMS žinutes, nuotraukas, raštelius ir panašiai). Neieškokite atsitiktinių žvilgsnių, nutraukite visus ankstesnius kontaktus su juo socialiniuose tinkluose. Siekdami atsikratyti savo jausmų, pasinaudokite geriausiu „vaistu“ – blaiviu protu. Jei žvelgsite į dalykus realiai ir rimčiau, įsimylėjimas pradės blėsti. Juk jausmų karštis dar nesako nieko apie jų gylį ir pastovumą. Jei ir tai jums nepadės, tuomet prašykite Viešpaties padaryti jūsų gyvenime tai, ko patys nepajėgiate: arba palenkti to žmogaus širdį į jus, arba išlaisvinti jus iš šio įsimylėjimo, kaip tai nutiko vienam jaunam broliui, kuris rašė:

„Ilgą laiką jaučiau simpatiją be atsako, tačiau laikui bėgant ėmiau suprasti, kad tai – tik jaunatviškas susižavėjimas. Man patiko viena mergina, beje, ne tik savo išvaizda, bet ir tuo, kad su ja buvo labai įdomu bendrauti. Tiesa, ties tuo jai viskas ir pasibaigdavo, o man – tik prasidėdavo. Dievo malonė padėjo man suprasti ir laiku išžvelgti savo jausmų prigimtį, kurių pagrindas buvo ne meilė, o aistra ir kūniškas geismas. Turiu pasakyti, kad tokioje situacijoje labai norisi savęs gailėtis, mąstant: „Kaip kvailai viskas išėjo! Kodėl su manimi taip pasielgė? Juk aš toks geras! Pasaulis toks nesąžiningas! Ir kam man ši meilė be atsako?!“ Toks savęs aptraudojimas tik dar labiau sustiprina ilgesį, nusiminimą ir vienatvės pojūtį. Anksčiau man dažnai taip nutikdavo, bet dabar supratau, kad reikia laiku sustoti ir **blaiviai** įvertinti savo situaciją. Svarbu suprasti, kad nėra sunkumų, kurių būtų neįmanoma įveikti. Juk Dievas nesiunčia mums to, ko

negalėtume pakelti. Todėl, likus atstumtam, reikia nenusiminti, o tiesiog suprasti: jei žmogus tavęs neįvertino, vadinasi, tai ne tavo likimas.“

Verta paminėti, kad savęs gailėjimas yra pati prasčiausia pagalba vienatvės atveju. Dažnai būtent jis tampa priežastimi, trukdančia pasiekti Kristaus teikiamą džiaugsmą. Bėda ta, kad ne tik vieniši jauni žmonės, bet ir kiti krikščionys nustoja tikėti, jog tikrąją laimę galima rasti tik Dieve. Užkibę ant velniškos propagandos kabliuko, kuri plačia srove liejasi eteryje, jie stengiasi jos ieškoti ten, kur ieško šio pasaulio žmonės. O juk gebėjimas išsvermingai pakelti vienatvę priklauso nuo to, **kaip** žmogus priima šią būseną. Iš tiesų vienatvę galima vertinti kaip galimybę geriau pažinti save arba kaip laikiną stotelę kelyje, siekiant permąstyti tai, kas vyksta tavo gyvenime, ir suprasti, kodėl Dievas leido tau tai patirti. Vykstant šiam gilinimosi į save procesui, keičiasi žmonių požiūris į savo vienatvę. Nuo baimės, liūdesio ir beviltiškumo, kurie kildavo vos tik apie ją pagalvojus, jie pereina prie suvokimo, kad ji yra būtina jų sielai, siekiančiai savęs pažinimo. Vienas išmintingas žmogus teisingai pasakė: „Vienatvėje kiekvienas mato save tokį, koks jis yra iš tikrųjų.“

Kad suprastumėte, draugai, ką noriu jums tuo pasakyti, pateiksiu dar vieną kito jauno krikščionio laišką, kuris man patiko savo sveika savianalize ir labai teisingu požiūriu į pačią vienatvės problemos esmę. Manau, kad jis padės kai kuriems iš jūsų giliau susimąstyti apie priežastį to, kas neramina ir jus. O kadangi tai rašo žmogus, kuris pats yra vienišas, jo žodžiai skamba labai įtikinamai.

„Man trisdešimt treji metai, ir aš taip pat nesu vedęs. Kaip ir daugelis vienišų žmonių, turėjau tokį laikotarpį, kai stipriai išgyvenau ir tiesiog neradau sau vietos dėl to, kad būdamas tokio amžiaus, vis dar esu viengungis. Kartais būdavo itin sunku, suvokiant savo vienatvę, todėl neretai būdavau depresyvos nuotaikos. Bažnyčioje merginos sau neradau, nors pas mus daug jaunų netekėjusių seserų. Taip, jos gražios ir protingos. Su jomis malonu kalbėtis. Daugelis jų studijuoja aukštosiose mokyklose, tačiau kažkodėl jos man vis tiek ne pagal širdį. Žiūri į seserį – atrodo, ji viską

turi, bet viduje jauti, kad tai ne tai, ko norėtum, ir kad ji – ne tau. Buvo laikotarpis, kai pradėjau ieškoti merginos už bažnyčios ribų, tiesiog šiame pasaulyje. Maža to, keletas pasaulietišku merginų, tarp jų ir bendradarbių, siūlė man draugystę arba norėjo susipažinti per internetą. Tačiau vėliau tvirtai nusprendžiau, kad mano žmona turi būti tikinti – jei ne iš mūsų, tai bent jau iš kokios nors kitos bažnyčios. Bet bėgo metai po metų, o tinkamos merginos tarp tikinčių seserų man taip ir nepavyko sutikti. Negalėjau suprasti savo vienatvės priežasties ir uždavinėjau Dievui klausimą po klausimo. Praėjo kiek laiko, kol galiausiai suvokiau, kad tiesiog nesu pasiruošęs santuokai. Juk vyras šeimoje yra galva, o būti vyru – tai ne tik lytis, bet pirmiausia charakteris. Būti vyru ar moterimi reiškia turėti vyrišką arba moterišką charakterį. Tai supratęs, pradėjau prašyti Viešpaties mane pakeisti, ir Jis pradėjo tai daryti. Galiausiai vienatvėje nustojau matyti tik tai, ko neturiu, ir pradėjau į ją žiūrėti kaip į galimybę pasiekti tai, ko man trūksta. Kai paprašiau savo vedusių draugų išsakyti nuomonę šiuo klausimu, vienas jų tarė: „Supranti, vyras šeimoje turi būti aukščiau už moterį ne tik savo padėtimi, bet, visų pirma, dvasiškai ir intelektualiai. Žmona – tai tik dalis vyro. O jei ji yra dalis, kokia tuomet turėtų būti pati visuma?!“ Kitas gi draugas pasisakė kitaip: „Žmona – ne vyro dalis, o vyro **šlovė**, ir tai sakau ne aš, o Biblija.“ (Žr. 1 Kor 11, 7). Būtent šis jo pasakymas man tapo gera pamoka ir pasitarnavo kaip paskata vidiniams pokyčiams bei tolesniam dvasiniam augimui. Mano nuomone, šeimos mūsų bažnyčiose kuriamos akivaizdžiai pavėluotai, būtent dėl to, kad jauni broliai dvasiškai stovi gerokai žemiau, nei jų būsimos žmonos. Taigi Dievui tenka juos „pastūmėti“, o merginos yra priverstos laukti. Dėl šios priežasties norėčiau kiekvienai sesei duoti patarimą: „Melskis už savo būsimą vyrą. Neprašyk tiesiog „Dieve, atsiųsk jį man“, bet maldauk, kad jo dvasinis potencialas išaugtų ir ne tik pasiektų tavo lygį, bet taptų dar aukštesnis. Greičiausiai Dievas turi tau paruošęs vyrą, todėl nereikėtų nerimauti – geriau pradėk naudoti šį vienatvės laikotarpį tam, kad pasiruoštum tapti džiaugsmu ir saulės spinduliu savo būsimai šeimai.“

Pritardama šiam patarimui, noriu tik pridurti, kad vienatvė nebūtinai yra tik tu, kuriems nepavyko rasti savo antrosios pusės, dalia. Deja, šiandien galima sutikti daug šeimas sukūrusių žmonių, kurie taip pat jaučiasi labai vieniši. Daugelyje santuokų du žmonės, gyvendami šalia, ir toliau išlieka vieniši bei giliai nelaimingi. Santuokos liudijimas guli stalčiuje. Su jais po vienu stogu gyvena ir šalia toje pačioje lovoje miega, atrodytų, pats artimiausias žmogus, tačiau jie vis tiek lieka vieniši, nes pastatė juos skiriančią sieną ir už jos pasislėpė. Jie nepanoro stoti į pokyčių kelią per artimus santykius, todėl pradėjo degraduoti ir risti žemyn. Nė vienas žmogus neturi šansų rimtai pasikeisti, jei neatsigręš į bendravimą. Tai reiškia ne tik išmokti nusileisti, atleisti, klausytis ir suprasti savo artimą, bet ir jam tarnauti. Sienos, kurias stato žmonės, tik iš pradžių gelbsti nuo skausmo, o vėliau veda į dar didesnę vienatvę. Žinomas vokiečių filosofas ir rašytojas Artūras Šopenhaueris šia tema yra sakęs: „Žmonės yra vieniši, nes vietoj tiltų stato sienas.“ Atitindamas mus vienus nuo kito, šėtonas elgiasi pagal gerai žinomą senovės principą: „Skaldyk ir valdyk“.

Pagrindinis jausmas, susijęs su vienatve, – tai vidinės tuštumos pojūtis. Pati didžiausia vienišų žmonių klaida yra ta, kad jie bando šią tuštumą užpildyti santykiniais su kitu žmogumi, nesuvokdami, kad ją užpildyti gali tik Viešpats. Juk mūsų vidinis pasaulis – tai vieta, kur susitinka žmogus ir Dievas. O kadangi artumas su Juo pasiekiamas ne taip paprastai, nes reikalauja dvasinių paieškų ir darbo su savimi, mes bandome eiti lengvesniu keliu ir ieškome žmogaus, kuris, užpildydamas savimi mūsų tuštumą, padarytų mus laimingus, o tai yra visiškai klaidinga. Jei jūs, vadindamasis Dievo vaiku, nesugebate rasti artumo su Dangiškuoju Tėvu, tuomet vargu ar rasite jį su kitu žmogumi.

Vienatvėje daug kas priklauso nuo paties žmogaus ir nuo to, kaip jis tą vienatvę „išnaudoja“. Šioje būsenoje galima „įstrigti“ ir likti gyventi „pakelėje“, o galima šį laikotarpį išgyventi vaisingai. Juk būna ir taip, kad vienatvė tampa paties žmogaus pasirinkimu, o ne ta priverstine būseną, į kurią jis pateko ne savo valia. Neretai tas, kuris skundžiasi

vienatve, galėtų pakeisti situaciją ir, esant norui, pakeisti šią padėtį, tačiau nesinaudoja turimomis galimybėmis, nes vienatvė jam tam tikra prasme tapo patogi. Sakau tai todėl, kad ne kartą bandžiau padėti žmonėms. Atsakydama į skundus „Aš taip pavargau nuo vienatvės! Ką man daryti, kad jos atsikratyčiau?“, siūlydavau įvairius kelius, tačiau žmogus atkakliai jų atsisakydavo. Rasdamas vienokius ar kitokius pasiteisinimus, jis tik patvirtindavo Rytų išmintį, kuri sako: „Tas, kas nenori – ieško priežasčių, o tas, kas nori, ieško galimybių.“

Tiems, kurie iš tikrųjų nori atsikratyti juos slegiančio vienatvės jausmo, norėčiau duoti keletą patarimų. Visų pirma, nereikėtų pamiršti, kad tikrai tikintis žmogus, turintis artimą ryšį su Dievu, tiesiog negali būti visiškai vienišas, nes Viešpats visada yra šalia jo. Antra, stenkitės rasti draugišką paramą iš šalies. Juk visuomet atsiras žmonių, kuriems reikia jūsų ir kurių reikia jums. Jei pavargote nuo vienatvės, pradėkite ieškoti, kur save realizuoti. Bažnyčia, misionierių laukai, labdaros organizacijos, įvairios socialinės tarnybos, našlaičių ir kūdikių namai, senelių namai, ligoninės ir kalėjimai yra puikios vietos, kur galima lengvai „pasveikti“ nuo vienatvės. Ten tikrai rasite, kur pritaikyti savo jėgas. Eikite ten, padėkite stokojančioms, ir Jūs nesijausite vieniši. Kas žino, galbūt būtent ten, padėdami kitiems, sutiksime tokį patį vienišą žmogų, atėjusį tuo pačiu tikslu, kuris galės tapti jūsų gyvenimo palydovu ar palydove. Juk santuoka sudaroma bet kuriame amžiuje. Žinau vieną „senmergę“, kuri būtent tokiomis aplinkybėmis ištekėjo, kai jai suėjo lygiai penkiasdešimt, ir štai jau dvidešimt metų ji yra laiminga savo santuokoje.

Bet tai dar ne viskas. Žmonės, kuriems reikia jūsų pagalbos, gali būti šalia jūsų arba visai arti. Galbūt priešais esančiame name gyvena gausi šeima, ir motina bus be galo laiminga, jei pasiūlysite pasivaikščioti su jos vaikais. Galbūt jūs mokate megzti ar siūti, ir kas nors labai apsidžiaugs gautu jūsų rankų darbo drabužiu. Gali būti, kad gretimoje laiptinėje gyvena sunkiai sergantis žmogus, kuris dėl savo sveikatos būklės nepajėgia nueiti į parduotuvę nusipirkti maisto. Jis, be abejo, bus giliai sujaudintas, jei pasiūlysite jam savo

pagalbą. Net jei patys sergate ir esate prikaustyti prie lovos ar neįgaliojo vežimėlio, vis tiek galite tapti džiaugsmu ir palaiminimu kitiems. Štai, pavyzdžiui, viena paralyžiuota mergina atrado savo tarnystę rašydama laiškus kaliniams. Per jos krikščionišką meilę ir ryškų nuolankaus savo likimo priėmimo liudijimą daugybė žmonių atėjo pas Kristų.

Mūsų misijoje buvo talkininkė iš Baltarusijos, kuri dėl sunkios ligos nuo ankstyvosios vaikystės buvo prikaustyta prie neįgaliojo vežimėlio ir visą savo keturiasdešimt trejų metų gyvenimą buvo priversta praleisti savo bute, nuolat padedama kitų. Tačiau tai nesutrukdė jai tapti ne tik dailininke, savo paveikslais įkvėpusia šimtus ir tūkstančius žmonių, bet ir palaiminimu kaimynams, pažįstamiems bei daugeliui draugų, kurie lankydavo ją norėdami pabendrauti, dvasiškai atsigauti ir pailsėti siela. Kai ją laidojo, ilga eilė žmonių lydėjo karstą į paskutinę kelionę, prisimindami jos nuveiktus gerus darbus ir begalinį gerumą. *(Su Svetlanos Terechovič liudijimu, vaizdo įrašu apie gyvenimą ir paveikslų nuotraukomis galite susipažinti misijos „Gyvieji vandenys“ interneto svetainėje – www.wasserdeslebens.org).* Prisiminkite ir istoriją, aprašytą Apaštalų darbų knygos devintajame skyriuje, pasakojančią apie Jopės mieste gyvenusią moterį, vardu Tabita. Kai ji mirė, ją gaudžiai apraudojo našlės – tokios pat vienišos moterys, kaip ir ji. Įėjęs į mirusiosios namus, apaštalas Petras išvydo būrį verkiančių moterų, kurios rodė jam jos rankomis pasiūtas tunikas ir viršutinius drabužius. Ši pamaldi moteris rado savo vietą gyvenime ir bažnyčioje. Ji darė gerus darbus ir taip suteikė savo vienatvei prasmę bei vertę.

Taigi, kaip matote, tam, kad nesijaustumėte vieniši, nereikia laukti, kol kas nors pas jus ateis, paskambins ar išstars gerą žodį. Veiksmas turi prasidėti nuo jūsų pačių. Padovanokite savo laiką, dėmesį ir šilumą tiems, kurie yra šalia jūsų, ir jūs labai greitai pamatysite, kaip situacija pradės keistis į gerąją pusę. Yra sena kaip pasaulis, paprasta tiesa: „Mylėk kitus – ir tada nebūsi vienišas.“ Tačiau prieš susitinkant su kitais, jums būtina „susitikti“ su pačiu savimi, kad nuolankiai ir su dėkingumu priimtumėte save bei savo

likimą. Patikėkite, kaip nėra beprasmių gyvenimų, taip nėra ir beprasmių vienetų. Reikia tik prašyti Viešpaties atskleisti, koks yra jūsų pašaukimas, ir Jis parodys jums prasmingas bei naudingas užduotis, kurios užpildys jūsų buvimą žemėje prasme ir džiaugsmu. Juk visavertis gyvenimas su konkrečiais tikslais egzistuoja ir ne santuokoje.

Svarbu pažymėti, kad, nors daugelis žmonių vienetę suvokia kaip kartų likimą, apaštalas Paulius, labiau už santuoką vertinęs visišką atsidavimą Viešpačiui, tokį gyvenimo būdą laikė privilegija ir Pirmajame laiške korintiečiams dėstė tai taip: „*Nesituokusiems ir našlėms sakau: jie gerai darys, pasilikdami tokie kaip aš (tai yra nevedę ir netekėjusios)... Dėl nesituokiančiųjų neturiu Viešpaties įsakymo, bet duodu patarimą kaip tas, kuris iš Viešpaties gailėstingumo yra patikimas. Taigi manau, jog tai yra gerai, atsizvelgiant į šių laikų suspaudimus – gerai žmogui būti tokiam... Jeigu vedi, nenusidedi, ir jei mergina išteka, nenusideda. Tačiau tokie turės kūno vargų, o aš norėčiau jus apsaugoti... Norėčiau, kad jūs gyventumėte be rūpesčių. Nesituokę rūpinasi Viešpaties reikalais – kaip patikti Viešpačiui, o susituokę rūpinasi pasaulio reikalais – kaip patikti žmonai... Netekėjusi rūpinasi Viešpaties reikalais, kad būtų šventa kūnu ir dvasia, o ištekėjusi rūpinasi pasaulio reikalais – kaip patikti vyrui. Tai kalbu jūsų pačių labui, ne norėdamas užnerti jums kilpą, bet dėl to, kad tai yra tinkama ir kad jūs neblaškomi atsidėtumėte Viešpačiui“ (1 Kor 7, 8. 25–26. 28. 32–35).*

Kalbėdamas apie kūno vargus, apaštalas Paulius turėjo omenyje įvairias sunkias aplinkybes, daugybę šeimos problemų ir poreikių. Juk gyvenimas santuokoje susijęs ne tiek su džiaugsmais ir malonumais, kiek su darbu, rūpesčiais, sielvartu ir išgyvenimais. Ne veltui sakoma, kad „ne viskas auksas, kas auksu žiba“. Tiesa, kai jūs, jaunuoliai ir merginos, girdite apie tai, žvelgiate skeptiškai. O kai jums pasakoja apie nesėkmingas santuokas, manote, kad jums taip nenutiks. Tačiau gyvenimas nesiskaito su mūsų įsitikinimais ir juos pakoreguoja savaip. Praeis metai, ir jums teks sutikti su tuo, ko šiandien negalite suvokti. Šeimyninis gyvenimas

būna laimingas ir nelaimingas, todėl, ryždamasis šiam svarbiam gyvenimo žingsniui, kiekvienas turi būti pasiruošęs ir vienam, ir kitam, nekurdamas sau pasakiškų siužetų.

Tuo, mano brangieji, aš baigiu savo atvirą pokalbį su jumis. Jame, kaip patys įsitikinote, viskas buvo vadinama tikraisiais vardais, įskaitant ir tai, kas gali tiesiog šokiruoti. Puičiai suvokiu, kad kai kurioms visai dar jaunoms bei palyginti tyroms sieloms daugelis čia pateiktų pavyzdžių buvo stubbinantys ir galbūt net tapo pagunda, tačiau tai yra tik nereikšminga dalis to seksualinio purvo, kurį man nuolat tekdavo išklaudyti ir perskaityti per beveik trisdešimt sielovados tarnystės metų. Gaila, kad mūsų bažnyčiose daugiausia mokoma krikščionybės teorijos, o jos praktikai ir pergalingam gyvenimui Kristuje skiriama per mažai dėmesio.

Žinodama jūsų, jaunimo, reakciją į bet kokią „negalimą“ ar kitus draudimus, stengiausi kiek įmanoma jų vengti, vietoj to naudodama įvairius ryškius pavyzdžius iš realaus gyvenimo ir taip siūlydama patiems pamąstyti, padaryti išvadas bei priimti savo sprendimą. Neabejoju, kad itin atvirai parašyta knyga jaunimui sukels daugelio brandaus, pagyvenusio ir garbaus amžiaus tikinčiųjų pasipiktinimą ar net pyktį, kas, beje, nenuostabu. Juk krikščioniškos knygos tokia forma paprastai nerašomos. Tačiau jiems, užaugusiems visiškai kitame laikmetyje ir turintiems per mažą supratimą apie tai, kuo gyvenate jūs, sunku suvokti tai, kas jums yra norma, su kuria nuolat susiduriate internete, televizijos programose bei savo kasdieniame gyvenime. Todėl, būdama pasirengusi atlaikyti visus priekaištus ir puolimus, aš vis dėlto ryžtuosi atiduoti šią knygą į jūsų rankas, brangus jaunime, prašydama Dangiškojo Tėvo panaudoti ją tam, kad apsaugotų jus nuo daugybės klaidų, galinčių paversti žemiškąjį gyvenimą visiškais griuvėsiais. O aš pati, pripratusi eiti po „akmenų krušą“, su Viešpaties pagalba išversiu ir šiuos užgauliojimus, maldaudama Jo tik vieno – kad jūsų sielų kraujo nebūtų pareikalauta iš mano rankų.

Bibliografija

БЮНЕ Вольфганг, Может ли любовь быть грехом? Дружба, любовь, сексуальные отношения и следование за Христом, Christliche Literatur-Verbreitung e. V., Bielefeld, 1999

EICHORN Carl, Das Werk Gottes an der Seele (Tägliche Andachten), Brunnen Verlag, Giessen, Basel, 1928; 2018

ГЕЛЛЕЙ Г. Генри, Библейский справочник Геллея, World Christian Ministries, Toronto, Canada, 1984

НИКИФОР А., Библейская Энциклопедия, Licht im Osten, Korntal, 1891; 1989

НЮСТРЕМ Эрик, Библейский Энциклопедический Словарь, Christian World Mission Publishers, Toronto, Kanada, 2007

ОЖЕГОВ С. И., ШВЕДОВА Н. Ю., Толковый словарь русского языка, Российская академия наук. Институт русского языка им. В. В. Виноградова, Москва, 1998

РАЙМЕР Йоханнес И., а Я сам СЕБЕ... Мастурбация – самоудовлетворение или обман, Biblos Books and More, Citrus Heights, CA, USA, 2013

ВАЛЬТЕР Тробиш, Я любил девушку, A-4880, St. Georgen, Austria, 1986

Русская Синодальная Библия, The Judson Press, Valley Forge, PA, USA, 1964

Сексология. Энциклопедический справочник по сексологии и смежным областям, Беларуская энцыклапедыя им. Петруся Бровкі, 1995

Autorės knygų (rusų k.) ir vertimų (lietuvių, anglų k.) sąrašas:

1. «Пробуждение начинается с меня», 1989 m.
LT: „Prabudimas prasideda nuo manęs“, 2025 m.
(<https://wasserdeslebens.org/files/Prabudimas-prasideda-nuo-manes-cover.pdf>)
EN: The revival starts with me, 2024 m.
2. «Время начаться суду с дома Божьего», 1992 m.
3. «Глас вопиющего в пустыне», 1994 m.
4. «Путём исканий», 2004 m.
EN: By way of searching, 2011 m.
5. «Духовные болезни», 2005 m.
LT: „Dvasinės ligos“, 2011 m.
(<https://wasserdeslebens.org/files/Dvasines-ligos-2024-Cover.pdf>)
6. «Когда плачет душа», 2007 m.
7. «Хождение во свете», 2009 m.
LT: „Gyvenimas šviesoje“, 2013 m. (https://wasserdeslebens.org/files/Gyvenimas-sviesoje_2024-Cover.pdf)
8. «Соединённые Богом», 2013 m.
9. «Откровенный разговор», 2017 m.
LT: „Atviras pokalbis“, 2026 m.
10. «Имеющие вид благочестия», 2019 m.

Spausdino:
«BOOKS FACTORY Sp. z o.o.»
ul. Cukrowa 22
71-004 Szczecin
Lenkija